

Em là nhà

Contents

Em là nhà	4
1. #1	4
2. #2	6
3. #3	7
4. #4	9
5. #5	11
6. #6	13
7. #7	15
8. #8	16
9. #9	18
10. #10	20
11. #11	22
12. #12	24
13. #13	27
14. #14	29
15. #15	32
16. #16	35
17. #17	38
18. #18	42
19. #19	44
20. #20	47
21. #21	49
22. #22	51
23. #23	52
24. #24	54
25. #25	56
26. #26	58
27. #27	59
28. #28	61
29. #29	63
30. #30	65
31. #31	67
32. #32	68
33. #33	71
34. #34	74
35. #35	77
36. #36	79
37. #37	80
38. #38	82
39. #39	84
40. #40	85
41. #41	87

42. #42	90
43. #43	93
44. #44	94
45. #45	95
46. #46	98
47. #47	101
48. #48	103
49. #49	104
50. #50	106
51. #51	107
52. #52	109
53. #53	111
54. #54	112
55. #55	114
56. #56	115
57. #57	117
58. #58	119
59. #59	121
60. #60	123
61. #61	124
62. #62	127
63. #63	129
64. #64	130
65. #65	132
66. #66	134
67. #67	136
68. #68	137
69. #69	139
70. #70	141
71. #71	143
72. #72	145
73. #73	147
74. #74	149
75. #75	151
76. #76	152
77. #77	154
78. #78	156
79. #79	159
80. #80	161
81. #81	163
82. #82	165
83. #83	167
84. #84	169
85. #85	171
86. #86	173
87. #87	174
88. Ngoại Truyện #1	176
89. #88	177
90. #89	179
91. #90	181
92. #91	183
93. #92	185
94. #93	188
95. #94	190

96. #95	191
97. #96	193
98. #97	195
99. #98	197
100. #99	198
101. #100	200
102. #101	201
103. #102	203
104. #103	205
105. #104	206
106. #105	208
107. #106	209
108. #107	211
109. #108	213
110. #109	215
111. #110	216
112. #111	218
113. #112	219
114. #113	221
115. #114	223
116. #115	225
117. #116	226
118. #117	227
119. #118	229
120. #119	230
121. #120	232
122. #121	234
123. #122	236
124. #123	238
125. #124	239
126. #125	241
127. #126	242
128. #127	244
129. #128	245
130. #129	246
131. #130	248
132. #131	249
133. #132	251
134. #133	252
135. #134	254
136. #135	256
137. #136	257
138. #137	259
139. #138	260
140. #139	261
141. #140	263
142. #141	264
143. #142	265
144. #143	266
145. #144	268
146. #145	269
147. #146	270
148. #147	271
149. #148	272

150. #149	274
151. #150	275

Em là nhà

Giới thiệu

Tản văn không thích hợp với những người dưới 22, không phải vì H, mà vì ngôn ngữ khá thực, không

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-nha>

1. #1

Tới giờ phút này, mình nhận ra, câu nói ngọt ngào nhất mà đàn ông dành cho phụ nữ, không phải em thật đẹp, anh yêu em, anh sẽ bên em trọn đời, hay anh nguyện làm tất cả vì em...mà đơn giản chỉ là...EM LÀ NHÀ!

Ngày ấy, tháng ấy, năm ấy...

Hàng sáng, anh ghé qua quán của mình.

Ăn một vài chiếc bánh, uống trà đá, và trước khi đi làm thường đặt một nụ hôn lên trán mình rồi thủ thỉ: “Bánh em làm là ngon nhất!”.

Mình thường tiễn anh một đoạn rất xa rồi mới quay trở lại làm, hai đứa cứ bịn rịn lưu luyến như chia ly cả thế kỉ ấy, cứ anh đi trước đi, không em vào trước đi, anh đi trước đi, em vào trước đi...mãi mới dứt ra được.

Lúc vào, nhân viên của mình còn cười trộm nữa chứ, mình lườm bọn chúng rồi nạt.

-“Mau mau làm việc đi.”

Mình là chủ của một tiệm bánh...không nhỏ lắm. Ba tầng, cách Ngã Tư Sở tầm 2km. Mình bán đủ loại bánh cổ truyền Việt Nam, từ bánh chưng, bánh dày cho tới bánh xèo, bánh răng bừa, bánh gai, bánh giò, nói chung liên quan tới bánh, là mình chiến.

Anh là thủ khoa tốt nghiệp đại học, vừa ra trường đã được rất nhiều công ty chào đón, nhưng cuối cùng anh lựa chọn đầu quân cho Viettel, sau một năm đã lên trưởng phòng, mình thực sự rất tự hào, lúc nào cũng chỉ muốn khoe cho cả thế giới biết, anh là người yêu của mình đó.

-“Gớm, con ranh, gì mà mặt hơn hớn ra thế?”

Con bạn mình mĩa, nó tên Vi, hiện cũng đang ngồi ăn sáng chỗ mình. Mình còn có một người bạn thân nữa, tên Mai. Bộ ba bọn mình từng rất nổi tiếng thời đi học, thực ra chỉ có hai đứa nó nổi tiếng “hót gơn” thôi, mình chơi cùng nên được thơm lây.

Con Mai là con một, thuộc dạng ngoan hiền học giỏi nhất, nó còn thi học sinh giỏi quốc gia nữa đấy, con Vi thì là con gái đại gia, chủ tịch tập đoàn Quốc Trung nổi tiếng, người không biết gì chỉ nghe vàng bạc Quốc Trung là đã thấy giàu rồi, hướng chỉ bắt động sản, một loạt chuỗi cửa hàng hàng hiệu cao cấp, siêu thị,...Tuy nhiên, đó là thông tin đồn thổi và trên mạng, nó không tâm sự mấy, cũng chưa từng dẫn bọn mình về nhà, chắc nó có chỗ khó xử, bọn mình cũng không hỏi nhiều.

Nó học cũng được, dùng toàn đồ hiệu, ăn chơi thì khỏi phải nói rồi, nó có một thằng anh trai nó ghét như xúc c... đồ đi và nó không bao giờ kể tới, bọn mình còn chẳng biết mặt. Giờ nó đang làm giảng viên trường Kinh Tế Quốc Dân.

Con Mai thì đi du học rồi, một năm nữa nó mới bảo vệ luận văn thạc sĩ, mình cũng không biết nó có làm tiến sĩ không, nhưng nó không về Việt Nam chơi thì mình và con Vi thế sẽ giết không tha.

Còn mình, hồi cấp ba nổi tiếng côn đồ máu mặt, học dốt khỏi phải bàn, việc hứng thú nhất của mình là nấu ăn hoặc đi đánh nhau, cả mấy năm, mình chuyên đi xử mấy đứa bám đuôi tán hai con bạn của mình, kiếm luôn bảo mẫu mang cơm trưa cho chúng.

Tình bạn thời trẻ trâu ấy à, vui vẻ lắm, nhiều chuyện lắm, nghĩ lại cười tùm suốt.

Ấy thế mà không ngờ được, hai con bạn mình xinh đẹp học thức cao thì giờ lại FA, có mỗi mình có người yêu.

-“Ê con điên kia, lão, tao hỏi không nói à?”

-“Ừ, hi, cuối cùng anh...anh cũng đồng ý dẫn tao về ra mắt mày ạ...”

Quả thật, mình cũng ngáp ghé hai tư, mọi người đi học thì vẫn xem là trẻ, nhưng mình lập nghiệp sáu năm rồi, ba mẹ nhắc hoài, mình thì sốt ruột chẳng kém, nhắc khéo mãi anh mới đồng ý đó, khiến mình sướng phát điên.

CHOANG!

Chiếc cốc trên tay con Vi rơi, vỡ tan tành, nó luống cuống nhặt mảnh vụn, còn bị thủy tinh đâm ứa máu, mình xót cả ruột.

-“Mày sao đấy?”

-“Tao, tao không sao, tại cốc nhà mày rửa chưa kĩ, bám mỡ trơn quá...”

-“Mẹ con ranh, đâm cho vỡ mồm giờ, ăn xằng nói bậy, nhà chị đầu tư hẳn máy rửa bát loại tiên tiến nhất mà mày phán như thánh thế à?”

-“Thôi, xin mày, tao đùa, tao sai rồi, tao hơi sốc thôi...”

Con Vi nhe nhớn, mình bực, chỉ trích.

-“Chúng mày, cả con Mai nữa, bố khỉ hai con ích kỉ, yên tâm, chị mày mới chỉ ra mắt thôi, chưa đi lấy chồng đâu, chưa bỏ cuộc chơi sớm thế đâu, các em đừng buồn...”

-“À, không phải, tại tao thấy mọi lần hấn chần chừ mãi, lần này lại đồng ý, tao hơi ngạc nhiên thôi...”

-“Ừ, tao cũng phải có bài đấy, giận giận dỗi dỗi cả tuần đó, đấy cũng là kinh nghiệm xương máu cho bọn mày, nói chung bao giờ có người yêu tao khắc truyền đạt...”

Mặt cái Vi tái mét, mình chạy vào bếp lấy bông băng cho nó, nó cứ thần thờ hoài, lúc sau nó bảo có việc, chạy nhanh như cắt ra khỏi quán, mình cũng chẳng hiểu cơ sự ra làm sao?

Nhưng mình cũng không quan tâm nhiều lắm, con này tính khí nó từ xưa đã thế, thất thường lúc vui lúc buồn, chiều gặp có khi nó lại toe toét rồi ỉn ỉu, mình còn đang vui chuyện của mình.

Nói chung ngày hôm đó mình cũng không biết làm sao để ngậm miệng lại nữa, cứ tự cười cười, sướng quá mà, rồi lại thần thờ đi các tầng hỏi han khách hàng.

-“Bạn ơi tính tiền...”

Một vị khách ngồi ngoài ban công tầng ba kêu, cắt ngang cái dòng sung sướng, nhân viên chạy tới tấp, đông quá, mình đang vui, chạy luôn ra tính tiền.

-“Của anh hai bánh giò một trà đá hết ba mươi ngàn.”

Mình nói xong, anh ta trợn tròn mắt nhìn mình, nhìn tới nhìn lui. Làm mình cũng phải nhìn lại xem. Ổn mà, khóa quần cũng kéo rồi còn gì.

Hết sức chuyên nghiệp, mình nhắc lại.

-“Dạ, của anh hết ba mươi ngàn.”

Anh ta rút ỉnh năm mươi ngàn, nói hai mươi ngàn là tiền tip. Mình lịch sự nói cảm ơn. Đang định quay đi thì lại nghe tiếng gọi giật.

-“Cô này!”

-“Anh cần dùng thêm gì ạ?”

Mình đơn đả, bán hàng mừ.

-“Vốn dĩ tôi và cô không quen, lẽ ra là không nên xen vào cuộc sống của nhau. Nhưng mà tôi thực sự thấy cô là một cô gái tốt, số đo ba vòng gọi là gần đạt chuẩn, biết cách ăn mặc, qua cách nói chuyện với nhân viên tôi có thể suy đoán được cô là người dễ gần, và là chủ nhà hàng này, nghĩa là công việc và thu nhập của cô ổn định...”

Anh ta nói một hơi, mình thấy như được lên mây, cũng hay được nghe khen, nhưng phụ nữ mà, càng nghe nhiều càng sướng.

-“Thế cho nên...”

-“Cho nên sao?”

Mình tò mò hỏi.

-“Tôi hơi thắc mắc là có phải đại nã cô có vấn đề hay không mà lại đi yêu một người đàn ông không đứng đắn như vậy? Hay có thể có giả thuyết là ở thời đại này, trai càng đều càng hút gái?”

Đây, kiểu như đang được lên thiên đường rơi bùm một cái xuống địa ngục.

Mẹ ông là ai? Ông tưởng ông ăn hai cái bánh giò mà có thể lên mặt phán xét hả?

Hay thấy người ta hạnh phúc quá nên GATO rồi chọc ngoáy?

Tính mình cực nóng, nghe đã bùng bùng khí thế, rút hẳn tờ hai mươi ngàn ra trả lão, tay nắm chặt, trời ơi, chỉ muốn ném cái dép cho vỡ tan tành cái cặp kính đáng ghét của lão thôi.

Nhưng mình đã hít thở, thật sâu.

Mình nhịn, nhịn vì sự nghiệp bánh trái, nhịn vì danh tiếng nhà hàng sáu năm mình vất vả xây dựng, mình thốt ra một lời mà chính mình cũng không thể tin được.

-“Quý khách về ạ! Hẹn lần sau gặp mặt!”

Xong mà mình phải uống mấy cốc nước liền, kể chuyện buồn đưa lê với người yêu một hồi cho hạ hỏa. Anh lúc nào cũng thế, kiên nhẫn nghe mình nói hết mọi điều, lúc nào cũng đứng về phía mình hết cả. Hí hí.

2. #2

Về ra mắt nhà anh, mình mặc một cái váy vàng nhẹ nhàng, tô chút son thôi, mình thích để tự nhiên hơn, da mình thường được khen là đẹp. Thực ra không phải tự dương mà nó đẹp đâu, mình mất rất nhiều thời

gian cho cái khoản chăm sóc da này.

Mình đi bên anh, cảm thấy hai đứa rất xứng đôi, thấy tự hào ghê gớm.

Thú thực mình không hồi hộp lắm, thực ra mình nghĩ gia đình anh sẽ quý mình.

Bởi vì, kể ra cũng hơi phổng mũi, anh thành công tới ngày hôm nay, mình cũng góp phần không nhỏ.

Nghĩ vui vui, lại liếc trộm anh, người đầu mà lãng tử.

Vẫn nhớ như in ngày đó anh đến quán mình xin việc, còn hỏi chị ơi, cho em kiêm luôn chức bảo vệ được không? Hồi ra mới biết cậu bé này lúc đầu cũng thuộc gia đình khá giả, nhưng đột nhiên ba mẹ bị tai nạn nặng, bao nhiêu khó khăn đổ lên đầu bé hết.

“Bé” lúc đó học Bách Khoa năm nhất, “chị” thì cũng vừa khởi nghiệp mấy tháng thôi nhưng thấy trai đẹp dễ thương, gật đầu liền.

Thế rồi “bé bé chị chị”, yêu nhau lúc nào không hay.

Từ khi yêu nhau, mình càng xót anh, học Bách Khoa nghe nói vất vả lắm, nên sau này không bắt anh chạy bàn nữa, ăn uống thì ở chỗ mình, còn hàng tháng vẫn đưa tiền đóng học phí và tiền cho ba mẹ anh chữa trị bình thường, sợ anh tự ái mình thường trêu là tiền đầu tư, sau này anh thành công mình được làm bà lớn.

Như vậy có gọi là gái có công thì chồng không phụ không nhỉ?

Anh luôn luôn thuộc top những sinh viên xuất sắc của trường, lúc anh tốt nghiệp, còn được nhiều báo nhắc tới vì thành tích quá nổi bật. Anh cũng nhận được học bổng VEF đi Mỹ, ngày đó mình khóc hết nước mắt.

Xong rồi cuối cùng anh nói vì yêu mình quá, không thể xa mình nên anh bỏ.

Mình phải nói, cảm động, càng khóc tợn, nước mắt chảy thành sông.

Tất nhiên, nhiều năm trôi qua, ba mẹ anh giờ cũng khỏe hẳn, hai bác không đi làm nữa, có anh phụng dưỡng chu đáo rồi.

Nhưng anh nói ba mẹ anh kì vọng vào anh rất cao, muốn anh tập trung học hành nên việc có bạn gái sẽ làm hai cụ phiền lòng, vì vậy tới bây giờ anh mới dẫn mình về.

Nhưng mình đoán, chắc có lẽ anh cũng kể qua về mình, cũng kể lúc anh khó khăn mình có giúp đỡ, mình không có ý công lao gì đâu, chỉ là nghĩ vậy hai bác sẽ có thiện cảm hơn với mình.

Buổi gặp mặt hôm đó, thật tiếc là mình đã không chuẩn bị kĩ, nó giống với buổi phỏng vấn xin việc làm hơn. Sau khi anh giới thiệu mình tên Nguyệt với gia đình thì một loạt các câu hỏi được đặt ra, thôi thì có gì nói nấy thôi.

Tới lúc ba anh hỏi mình học trường gì, mình hồn nhiên bảo.

-“Cháu không học đại học bác ạ!”

Mình thấy anh nhú mày, rồi đá chân mình, có gì không đúng à?

3. #3

Gia đình mình chưa bao giờ coi trọng chuyện đó, nhà mình có năm anh chị em, ba mẹ mình ngày xưa ở nước ngoài một thời gian nên tư tưởng rất thoáng, ông bà ra điều kiện chỉ cần tốt nghiệp trung học phổ thông còn thích làm gì là theo ước mơ nguyện vọng của từng người.

Mình là con thứ ba trong nhà, mình thích nấu ăn và có đam mê thực sự với ẩm thực Việt Nam, đặc biệt là các loại bánh, vì vậy mình nói với ba, ba chỉ đơn giản bảo là, vậy thì con hãy mở nhà hàng đi.

Ba mẹ mình về quê sống rồi, nhưng trước đó có vài suất đất ở Hà Nội, cái nhà ba tầng, ba nói định để làm của hồi môn ỳnh, thì nay ỳnh mở quán.

Sáu năm nay, mình chưa bao giờ hối hận về quyết định đó, mình đam mê ẩm thực, mình đã tới từng vùng miền để tìm tòi công thức bí truyền, với mình, đó mới là cái quý báu.

Nhìn ba anh thở dài, không hiểu sao mình thấy chạnh lòng, anh cũng cúi mặt, như là mắc tội nặng lắm.

-“Vậy anh chị em cháu có ai học được tới đại học không? Ba mẹ cháu nữa, có ai tốt nghiệp cấp ba không?”

Ba anh tiếp tục, mình thấy nóng ran luôn.

-“Ba à...”

Anh nhắc nhỏ. Ba anh lắc đầu đứng dậy, mình còn nghe thấy bác ấy thở dài nói nhỏ: “Gia đình, chán thật, không có một chút văn hóa nào cả...”

Nói thật là ức, chưa bao giờ ức như vậy.

Mình đứng dậy, về thẳng, trốn vào một xó, khóc tu tu cả buổi.

Là lần đầu tiên, anh đỡ mình chậm đến vậy, mãi tới tối, anh mới xuất hiện, anh phân trần: “Ba anh, trước nay là người coi trọng bằng cấp, ba mẹ anh đều tốt nghiệp đại học cả, chẳng qua là bị tai nạn...”

Mình chẳng thêm nói.

-“Thôi mà, người ta thương...”

Anh nịnh, rồi ôm mình. Mình nói chung bị cái tính phở bò, nhanh giận nhưng lại nhanh thôi, một lúc, mình hỏi anh.

-“Anh có coi trọng bằng cấp không?”

Anh lưỡng lự hồi lâu, rồi nói.

-“Anh...cũng...”

Sự do dự của anh khiến mình cực kì bất an, mình cố hỏi gặng, rốt cuộc anh nói.

-“Nguyệt này, hay đi học cái bằng tại chức, ngoại ngữ cũng được, học buổi tối đi...”

-“Sao lại vậy? Anh thừa biết em còn nói chuẩn hơn anh, học làm gì hả anh?”

Nói thật thì mình học đốt, toán đốt, văn đốt, lý đốt, hóa đốt...nhưng tiếng anh lại giỏi, căn bản tiếng anh không thuộc phạm trù thông minh, nói nhiều thành quen, ba mẹ mình sống nước ngoài lâu năm, cho nên anh chị em nhà mình đều học nói tiếng Việt với tiếng Anh song song từ nhỏ.

-“Em không hiểu à, chẳng nhẽ sau này ai hỏi em, em cứ thế trả lời, em chỉ tốt nghiệp cấp 3?”

Mình hơi sững, tốt nghiệp cấp ba thì sao? Tốt nghiệp cấp ba là sai sao?

-“Tôi chỉ có thể thôi, anh không yêu được thì biến...”

Vậy đó, mình đã gào lên khi cảm thấy lòng tự ái bị tổn thương, lúc đó, mình đã nghĩ, mình chẳng cần anh, không có anh mình vẫn sống tốt.

Nhưng mình sai rồi, thực sự sai.

Ngày đầu tiên, đã nhớ anh da diết.

Ngày thứ hai, nhớ cồn cào.

Tới ngày thứ ba, nhớ muốn chết, thế nên bảo trong tình yêu, ai yêu nhiều hơn là khổ. Hình như mình là người yêu nhiều hơn thì phải.

Nhớ quá, đành phải nhấn tin chủ động làm lành.

4. #4

Thế rồi, mọi việc lại đầu vào đấy, chủ nhật tuần sau đó, anh lại dẫn mình về nhà ăn cơm, ba mẹ anh lần này đã thoải mái hơn trước, mình cũng thấy dễ thở.

-” Hai đứa tính như nào?”

Ba anh hỏi.

Mình liếc mắt dò xét phản ứng của anh.

-“Bọn con vẫn còn trẻ.”

-“Ừ, tốt...”

Mẹ anh trầm ngâm cả buổi, giờ mới nói.

-“Nguyệt này, nói thật lòng, gia đình chúng ta nhiều đời là gia đình gia giáo, thật khó khăn để cho bọn ta chấp nhận cháu...”

Mình cảm thấy đắng đắng.

-“Nhưng vì thằng An yêu cháu, hai bác là người có học chứ không như nhà cháu, nên không bao giờ làm cái việc trái tình người là chia cách hai đứa...”

-“Dạ!”

Mình còn biết nói gì ngoài dạ?

-“Nhưng mà, để được xứng với thằng An, và được làm dâu nhà này, cháu cần phải cố gắng nhiều hơn nữa...”

-“Vâng!”

Thực sự là máu mình nóng lắm rồi, chỉ vì mình yêu anh thôi, nếu không thì... Cái gì mà có học hay không có học? Mình cũng học hết cấp ba mà? Cái bằng đại học nó quan trọng tới thế sao?

Giả sử hồi đó mình cũng đi học đại học mà không mở quán, không biết tiền chữa bệnh của hai bác, là con nào lo?

Tất nhiên đầu gấu máu mặt, cũng chỉ dám nghĩ thôi, là ba mẹ người yêu, lại mới là lần thứ hai về xem mắt, mình đâu dám nói.

Với lại có người yêu đẹp trai xuất sắc như nam chính ngôn tình thể này, mình lúc nào cũng phải tự nhắc nhở mình phải dịu dàng nét na đi cho xứng đáng với anh, dù không phải con người thật của mình, nhưng mình chấp nhận, vì mình yêu anh hơn tất cả.

-“Bác sẽ dạy bảo dần dần, cháu cố gắng tiếp thu...”

-“Dạ!”

-“Nghe nói Nguyệt mở quán, nấu ăn chắc giỏi lắm, hôm nay thử vào bếp giúp bác nhé...”

-“Dạ!”

Mình được giao cho nấu canh xương và làm bò steak, với mình tất nhiên là đơn giản.

Cứ nghĩ được khen cơ, vì từ trước tới giờ, kể cả khách lẫn gia đình, bạn bè, chưa ai chê bao giờ cả.

Thấy mẹ anh cầm dao chuẩn bị cắt thịt bò mình cũng thấy hơi kì, món này thường là lúc ăn của ai người ấy cắt, nhưng mẹ anh dạy làm người phụ nữ thì phải lo chu toàn cho gia đình, quan tâm chăm sóc mọi người.

Thỉnh thoảng xem phim truyền hình cũng thấy nam chính dùng dao đĩa cắt thịt cho nữ chính, nên ngầm mẹ anh nói cũng có lý.

-“Cháu làm cái gì thế này?”

Mẹ anh nói hơi to làm cả anh và ba chạy vào bếp.

-“Ông xem, đến miếng thịt còn không nấu chín được...nhìn này, vẫn còn hồng hồng...”

Hả? Mình nhìn lại, thịt ngon thế kia cơ mà? Đây là mình đã để kĩ lắm rồi, nhưng bò steak thái ra phải như thế, nếu không thì làm sao mà còn vị ngọt nữa.

-“Ba mẹ anh thích ăn chín hẳn, anh quên không dặn.”

Anh thì thâm, mình luống cuống xin lỗi đi làm lại, nhưng bác gái nói không cần, sau đó bác thái hết ra đem đi xào, anh và ba lại ra ngoài phòng khách.

Nói chung mình bị mất điểm, tới món canh, lúc mình vừa tắt bếp, cho hành vào thì bác lại bật bếp.

-“Cháu phải đun thêm năm phút nữa không hành sẽ hăng.”

-“Ở không hằng đâu ạ, để như cháu thơm hơn ạ, trước giờ cháu toàn làm vậy, ở quán họ cũng làm vậy...”

Mình buột miệng, bác cau mày.

-“Đây là điểm khác nhau giữa một đứa con gái có học và không có học đấy Nguyệt ạ, người ta con nhà gia giáo, người lớn nói không bao giờ nói leo...”

-“Dạ...”

-“Đừng nghĩ ở quán họ làm bất chúc là hay, cũng chẳng bằng mình đâu, nấu ăn cũng phải có khoa học...”

-“Dạ.”

-“Mà này, cái quán của cháu, định giữ tên tới bao giờ?”

-“Sao cơ ạ?”

-“Đàn bà con gái, giữ cửa làm cái gì, đàn ông nó lại nghĩ mình tham, bác nghĩ phụ nữ thì yên phận chăm chồng con thôi, còn việc bên ngoài cứ để chồng lo...”

-“Cháu...”

-“Cháu nghĩ xem, bác nghe nói là cháu khởi nghiệp sáu năm trước, nhưng mà người không có một tý bằng cấp và đầu óc như cháu, làm sao mà cái quán đó phát triển tới thế được, tất nhiên đều là do thằng An phải mất tâm sức, vừa đi học vừa giúp cháu...”

Nói gì đây nhỉ?

Nghẹn.

Bao năm anh học Bách Khoa, hết bài tập nhỏ tới bài tập lớn, có tháng mình còn chẳng trông thấy mặt mũi đâu, cuối tháng chỉ về chỗ mình lấy tiền, cái gì mà anh giúp mình?

Thậm chí lúc quán xá xảy ra tranh chấp, anh ở đó cũng chỉ ậm ừ vài câu, ra phường vẫn là cái đứa còn đồ như mình giải quyết.

Anh có tài, mình công nhận, nhưng việc nào ra việc đó chứ.

-“Mẹ, cái này chúng con sẽ tự biết để bàn...”

May mà có anh vào giải vây, chứ mình thấy bếp này, nóng thật rồi, nóng quá đi mất.

Lúc về, mình hỏi anh vẫn vợ, nói anh có để tâm không? Anh trả lời, khiến mình hơi sốc.

-“Thực ra làm chồng mà lại kiếm ít tiền hơn em thì cũng mất mặt...”

Thì cũng có ý đúng, nói thật, anh tốt nghiệp loại ưu, làm trưởng phòng ở một công ty lớn, tuy nhiên đó là cái danh, còn bàn về thu nhập, nếu so với chủ một quán bánh ba tầng là mình, thì chỉ là tiền lẻ thôi. Nhưng trước nay mình đã bao giờ từng vênh vào gì đâu.

-“Nói chung yêu nhau thì đứng tên ai chả thế!”

Anh đột nhiên thủ thỉ, rồi thơm chụt vào má mình, mình ngáy người, một phần vì lãng mạn chết đi được, một phần vì băn khoăn xem ý anh là gì? Anh muốn như nào?

5. #5

Hôm đó mình suy nghĩ rất nhiều.

Mình yêu anh, đúng.

Anh là tất cả của mình, đúng.

Vậy thì quán xá, đứng tên ai, có quan trọng không?

Với lại, nhìn đó, con Vi con Mai bạn mình, toàn hot gơn mà còn FA, mình chả có gì nổi bật, kiếm được người yêu hoàn mỹ như anh, không biết giữ chắc mọi người bảo ngu mất.

Mình lại khư khư có cái quán lớn như vậy, không biết anh có nghĩ mình tham của không?

Vì vậy mình gọi về hỏi ba.

-“Ba ơi, quán chuyển cho anh An được không? Dù sao tụi con yêu nhau, thì quán đó đứng tên ai chả thể ba nhỉ?”

Dù sao đất này cũng là ba cho, nên hỏi ý kiến ba một chút. Ba mình yên lặng hồi lâu, sau rồi ba nói.

-“Quán là của con, con cho ai tùy con. Nhưng ba có ý này, nếu quán đứng tên ai cũng vậy thì sao không đợi hai đứa lấy nhau rồi có con, chuyển cho con hai đứa?”

Á, ba mình thông minh thật đó. Mình chưa từng nghĩ tới luôn.

Cũng đúng, con là con chung, cho con chứ có cho ai đâu mà sợ, như vậy anh cũng không cho là mình tham lam được nữa.

Vậy là chuyện đó nghĩ thông.

Nói chung, từ đó thì thoả mình cũng về nhà anh, nhưng mỗi lần về ba mẹ anh đều nói tới vấn đề bằng cấp của mình, thực sự là mệt mỏi.

Rồi ngày tháng trôi, sáu bảy tháng đi qua, quan hệ của bọn mình vẫn đậm chân tại chỗ, quan hệ tinh thần cũng thế mà thể xác cũng vậy.

ABCXY thì rồi, mần tới mần lui cũng rồi, nhưng Z thì chưa, bọn mình đồng ý giữ cho nhau tới phút cuối, anh OK với việc đó, mình thực sự là tự hào.

-“Yêu sáu năm rồi mà hần không ngỏ lời cầu hôn, hay hần chán mày rồi?”

Con Vi hỏi.

-“Phui phui cái mồm mày, anh còn xây dựng sự nghiệp mà...”

-“Nghiep cái gì mà nghiệp, cũng trưởng phòng rồi còn, tao nghĩ mày cần nói chuyện đi, nếu không thì chia tay quách đi, kiếm đứa khác.”

-“Mày điên!”

-“Nói thật, con gái không vì mình trời chu đất diệt, mày phải đến với người thực lòng yêu mày, đừng lãng phí tuổi xuân...”

Chẳng hiểu sao dạo nửa năm gần đây, con Vi này nó suốt ngày bài ca này với mình, nước chảy đá mòn, nhiều khi cũng làm mình chột dạ ghê gớm, thỉnh thoảng nín giận rồi lại về cãi nhau với anh, nhưng chỉ cãi lung tung thôi chứ chả nhẽ lại nói toẹt ra sao anh không hỏi cưới em, mình yêu nhau gần bảy năm rồi còn gì?

Con Vi thì dạo này điệu đà lắm, nhìn là biết có gì vui, tra mỗi mồm nó mới khai.

-“Thoát FA!”

-“AAAAAA.....ranh con, từ bao giờ, kể mau, con Mai biết chưa?”

-“Biết rồi!”

-“Ặc, thế sao không nói cho tao? Mày thiên vị nó hơn...”

-“Thôi đừng dỗi nữa bà nội, bà còn bao nhiêu việc, nghe chuyện của tôi được à?”

-“Quen lâu chưa?”

-“Gần bảy năm!”

-“Thế mà giờ mới yêu? Chắc mày làm kiêu nó phải tán mãi chứ gì?”

-“Cũng đúng một phần...”

-“Thế sao giờ lại yêu?”

-“Cảm giác sắp mất đi mới thấy người ta quan trọng!”

Chiều đó hai đứa mình nằm dài ở gác xép tầng ba, tâm sự trên trời dưới đất, cái Vi kể chuyện tình của bọn nó lãng mạn lắm, như phim Hàn ý, nhưng còn một khúc mắc hơi lớn, khi nào gỡ được, trải qua được khó khăn đó, sẽ ỉnh biết.

Nó nói người này mình cũng quen đấy, mình thích chí đoán già đoán non cả buổi mà chẳng ra, đành bó tay.

Tất nhiên tối gặp anh mình lại buồn dưa lê dưa muối, có chuyện gì là mình không kể với người yêu đâu, hồi trong nước con Mai thường chê mình dựa anh quá, coi anh như mẹ ý, sợ có ngày anh chán mình.

Nhưng nó bà già lo xa, chấp làm gì, tới giờ bảy năm rồi, anh đã chán mình đâu.

Anh nghe mình rất chăm chú, chuyện lần này, anh không để tâm mấy, thế rồi, hai đứa lững thững đi quanh công viên Thống Nhất, tới cái ghế đá, anh đỡ mình ngồi xuống, sau đó anh cũng quỳ xuống đất.

Trời ơi, phút giây đó mình sướng muốn chết.

Đứng tim luôn.

Không ngờ sau bao nhiêu năm yêu nhau, rốt cuộc anh cũng cầu hôn mình.

Đó là ngày, có lẽ chẳng bao giờ mình quên được.

Quá ngọt ngào?

-“Nguyệt...”

-“Dạ!”

Tim mình bủn rủn.

-“Anh, hôm nay anh quỳ tại nơi này...”

-“Dạ...”

Má mình hồng rục lên rồi.

-“Là để xin lỗi em, anh biết bao nhiêu năm qua, là em tốt với anh nhất, anh là thằng không ra gì...”

-“Anh, anh nói gì vậy?”

Đây có phải kiểu cầu hôn mới không hả trời?

-“Anh, anh và cô ấy...cô ấy, đã có em bé hai tháng...”

?

?

?

Người mình như hóa đá, bủn rủn, đau nhói, mình sao tin được, chắc không phải chứ, chắc là anh đang làm ình buồn muốn xuống địa ngục, rồi mới cầu hôn mình, ình nhớ mãi đây mà.

Được, mình sẽ diễn theo anh.

–“Cô nào? Con nào? Con với anh hay ai?”

–“Em bé, là của anh...”

–“Mẹ, đứa nào, để em xé xác nó ra...”

–“Em bình tĩnh, anh biết em sẽ phản ứng vậy mà, anh thực sự xin lỗi, hôm đó bọn anh uống say...”

Mình càng diễn, anh càng diễn hăng hơn mình, rồi cuối cùng đi tới một “kịch bản” . Mãi sau, mình mới ngơ ra, bưng tỉnh.

Kịch bản, là thật.

“Cô ấy” ...là có thật!

“Em bé” ...là có thật!

Và nó, là con của anh!

Nghĩa là họ...đã ngủ với nhau phải không?

Bình thường mình đã ngu rồi, hôm nay còn càng ngu tợn, mình phải hỏi đi hỏi lại, còn bắt anh thề độc là anh không nói đùa...

Chấp nhận sự thật, quá khó khăn với mình.

Có những giây phút, muốn tát cho anh vài phát, nhưng nhìn khuôn mặt đẹp trai rạng ngời, khuôn mặt mà mình yêu tới thế, cũng không nỡ ra tay.

Hôm đó, mình cứ lẩn thẩn đi về, chẳng biết dép vút đâu, đi chân đất, người yêu mình nói, gia đình bên họ bắt cưới, anh chỉ trình bày vậy, cũng không chạy theo mình xin lỗi, xin tha thứ hay giữ mình lại.

Mình đi lang thang mãi, tới tờ mờ sáng, cũng không nhớ làm cách nào mà về được quán, cái Vi đã đứng đợi mình từ bao giờ.

Mình như trâu chết đuối vớ được cọc, nhào vào lòng nó, khóc lóc nức nở, khóc như chưa bao giờ được khóc. Tối qua, trước mặt anh, mình đã rất can đảm, nhưng hôm nay, trước mặt nó, lại tu tu như một đứa trẻ.

Mãi sau này, mình mới biết, việc ôm cái Vi khóc, là việc làm ngu xuẩn nhất!

6. #6

–“Thôi nào, người đã không yêu mày, thì mày cần làm gì?”

–“Đâu phải anh ấy không yêu tao, là có em bé nên gia đình con đó bắt cưới chứ?”

Con Vi thở dài, mình ầm ỨC không thể tả.

–“Con chó đó, nó biết anh An đẹp trai tài giỏi, nó lừa anh ấy vào bẫy...”

–“Con ngu, mày không tính ra hả, là An thay lòng, dù con kia có là tiên nữ, mà người yêu mày nhất kiến chung tình, thì làm sao mà...”

–“Mày thật, đàn ông ai chả bị hấp dẫn.”

–“Chịu mày!”

Mình rơi vào khủng hoảng, quán xá thì mặc kệ nhân viên làm. Mình trút nỗi hận của mình với con nhỏ có bầu với anh lên con Vi, nó lắng nghe chăm chú lắm, chỉ có điều trước giờ nó hay bênh mình, nhưng hôm nay lại thấy nó có vẻ trung lập.

Tối đầu giờ chiều nó có tiết dạy, mình ở một mình, mới có thời gian nghĩ về điều nó nói.

Ừ nhỉ, mình là con gái, mình phải mạnh mẽ.

Đâu phải anh chưa nói lời chia tay là chưa chia tay?

Anh làm việc có lỗi, thì mình phải có lòng tự trọng, mình nên không gặp mặt anh, nên giận anh.

Nếu anh còn yêu mình, sẽ cầu xin, mong mình quay lại, anh sẽ ăn năn.

Còn nếu không, như bạn mình bảo, mình không nên tiếc người không thuộc về mình.

Nghĩ thì dễ.

Làm mới khó.

Đúng là, ai yêu nhiều hơn, người đó thiệt.

Giận hoài, giận cả tuần, chẳng thấy anh lộ mặt, mình lại đành xuống nước gọi điện cho anh.

Nhìn thấy anh, mới biết đã nhớ anh nhường nào, nhớ da diết, chỉ muốn nhào vào lòng ôm anh, nhớ tới mức, yêu tới mức, lòng tự trọng cũng thành giẻ rách, gặp anh, tim mình mềm như nước.

-“Em tha thứ...”

-“Gia đình cô ấy ép cưới!”

-“Thế sao? Anh định cưới nó?”

Mình như gào lên.

-“Đứa trẻ không thể không có cha, nó không có lỗi...”

Điên mất, mình hất thẳng cốc nước vào mặt anh.

Ngày tháng đó, đau khổ, mệt nhọc, tái tê.

Mối tình bảy năm của mình, có thể ra đi dễ dàng như vậy sao? Người đàn ông xuất sắc mà bao năm qua, mình cứ ngỡ như mình là cô bé lọ lem được bước chân vào thế giới cổ tích...tan tành như thế sao?

Và rồi, mình lại gọi cho anh, gặp nhau mình nói.

-“Bảo nó sinh ra, em sẽ nhận nuôi cố gắng yêu thương đứa trẻ, anh lấy em, đó là cách giải quyết tốt nhất!”

Mình cứ nghĩ anh sẽ cảm động, sẽ ôm mình mà khóc, mà cảm ơn.

Mình cứ nghĩ mình được làm người phụ nữ tuyệt vời nhất của năm.

Nhưng không...

-“Trẻ con mà không được ở với mẹ đẻ là bất hạnh...”

Mình há hốc luôn? Sao? Người yêu tôi...ý anh là sao?

-“Nguyệt, anh xin lỗi, ba mẹ anh rất thích cô ấy, vì cô ấy là giảng viên đại học, nếu anh mà bỏ cô ấy và đứa trẻ, ba mẹ sẽ từ anh, em biết đấy, ba mẹ anh coi trọng bằng cấp, em về làm dâu cũng không sung sướng gì...anh cũng khó xử lắm, hay là chuyện của mình, kết thúc đi em...”

Kết thúc!

Tình cảm bảy năm...kết thúc...nói sao nghe dễ dàng...

-“Anh tin sẽ có người tốt hơn yêu em...”

-“Con đó là con nào, anh nói tên nói tuổi ra, tôi cho nó một trận, dám qua mặt bà!”

Mình lúc đó chẳng giữ được bình tĩnh hiền dịu nữa rồi.

–“Em, xưa nay em vẫn luôn hùng hổ như thế, em nhìn lại em xem, có giống một người phụ nữ không?”

Mình tới đỡ cả người, nói thật, mình không phủ nhận mình thuộc dạng đánh đá, nhưng mà trước giờ ở bên anh, lúc nào mình cũng rất nhu mì, cố gắng cho xứng với anh, chỉ là lần này mình quá ức chế.

Anh bỏ đi, mình chạy theo không tha.

–“Anh đứng lại đi, em còn chưa nói xong mà, đồ khốn nạn kia, anh chịu trách nhiệm với cái thai của cô ta, vậy bảy năm của em, ai chịu trách nhiệm, anh...đứng lại cho em...”

7. #7

Đó là những tháng ngày, thực sự khó khăn...

Nghĩ lại thấy mình của lúc đó, thật dở hơi.

Nhưng lúc đó, đâu có biết.

Mình hẹn gặp anh, anh không gặp.

Mình gọi điện, lần một lần hai thì anh bắt máy, sau rồi cũng từ chối luôn.

Không gọi được, mình nhắn tin, lúc điên lên thì chửi, khi bình tĩnh lại hạ giọng ngọt ngào, hết nước hết cái van anh nghĩ lại tình cảm bảy năm qua, nghĩ lại những tháng ngày hạnh phúc, hỏi anh, anh làm vậy có quá phũ phàng với mình...

Những tin nhắn gửi đi, chẳng thấy hồi âm.

Ừ thì người ta, không muốn nhận được tin nhắn thì khóa sim, khóa máy.

Nhưng anh, không hề làm thế...

–” Nguyệt à, thằng An nó mua điện thoại mới sim mới luôn rồi, cái điện thoại kia nó không khóa, nhưng để ở công ty, anh hỏi thì nó bảo cho em nhắn bao nhiêu thì nhắn, cho giải tỏa, nó biết đấy nhưng nó chưa từng xem đâu...anh thương em nên khuyên thật lòng...em à, quên nó đi...”

Đó là nguyên văn bạn thân của anh nói với mình, quả là bộ não của thủ khoa tốt nghiệp!

Là người mình thương, mình yêu da diết.

Đã từng yêu...

Và giờ, dù đau đớn tới mấy, vẫn yêu. Nghe tới cái tên, vẫn thốn thức.

Mình không biết mình khóc bao nhiêu nữa.

Mình khát khao đây chỉ là cơn ác mộng.

Con đàn bà đó, nhất quyết anh không chịu nói, mình thực sự tò mò gần chết. Nếu anh biết, có thể anh sẽ giận, mình cho thám tử theo dõi, cũng không thấy nghi vấn gì kì lạ, sau giờ làm, anh thỉnh thoảng gặp mấy người bạn, thỉnh thoảng đi với con Vi, cái này là mình nhờ nó, cố gắng tiếp cận anh xem có được thông tin gì không.

Rốt cuộc, con đàn bà dám dăng cướp người yêu của mình, vẫn không xuất đầu lộ diện, cứ như không khí, hoặc chuyện đùa vậy?

Xong hôm đó tình cờ mình nghe được một câu chuyện trên đài phát thanh, kể rằng có đôi yêu nhau, chàng trai vì bị bệnh nan y, nên đã bịa chuyện chia tay người yêu, chấp nhận chiến đấu bệnh tật một mình. Mất mình nhòe đi, tim nhói, lẽ nào...

Nghĩ đi nghĩ lại, chắc cũng chỉ có khả năng này thôi, người yêu mình, nhưng mà anh bị bệnh gì mới được cơ chứ, ung thư? Nhưng là ung thư gì, thấy anh vẫn khỏe mạnh vậy mà?

Là do anh giấu mình thôi, là do mình quá vô tâm chẳng?

Ám ảnh, xót xa, lo lắng, mình lao đi tìm anh...

Mình tới nhà anh, gọi cửa nhưng không ai mở, mình cứ thế ngồi đó, chờ tới rạng sáng thì gặp mẹ anh, mẹ anh cũng chẳng nói gì với mình.

Mình ngồi mãi, không thấy anh ra. Gọi điện hỏi bạn anh, anh Chương, may mà vẫn còn anh ấy tốt với mình, nói anh tới công ty từ bao đời rồi.

Mình lại mò trung tâm dữ liệu ở Láng Hòa Lạc, anh không gặp, người ta cũng không ình vào, mình kiên cường, quyết ngồi đợi.

Tối tầm chiều thì gặp Vi, mình ngạc nhiên lắm.

-“Tao lên đây gặp mấy sinh viên cũ...”

-“Mày dạy Kinh Tế cơ mà?”

-“Mày thì biết cái gì, đâu phải Viettel tuyển mỗi sinh viên kĩ thuật, còn bao nhiêu bộ phận...thế mày...”

Nó gắt, mình giờ cũng chẳng còn tâm trạng mà giận nó nữa, mình mếu máo nói với nó.

-“Anh An sắp chết rồi mày ạ...”

Nó đáng rơi cái túi Hermes tới phịch một cái, cái túi đó là hàng hiếm, không phải có tiền là mua được, nó giữ như giữ vàng, mình sờ còn không à.

-“Mày đùa à...”

-“Tao thề!”

Mặt nó tái mét luôn, lúc ấy, nó run rẩy nắm lấy tay mình.

Lúc ấy, mình cảm động lắm, người ta bảo, đàn ông có thể bỏ bạn, nhưng chị em tốt không bao giờ bỏ bạn, quả là đúng.

Thật may giờ phút này, mình còn có nó. Hai đứa ôm lấy nhau khóc lóc, nó cũng mất bình tĩnh lắm, mãi sau nó mới hỏi mình đầu đuôi.

8. #8

Mình thút thít kể lể, sau đó, không ngờ là bị nó lườm, lườm như chưa bao giờ được lườm.

Tay nó siết chặt cái túi sịn, mình nghĩ mém chút nữa là nó đập nát mặt mình ấy chứ!

-“Con điên, mày dở rồi...”

-“Nếu không thế thì sao? Chẳng có lý do gì để giải thích cho chuyện này cả, mày nói xem, anh nói họ sắp cưới, vậy sao không bao giờ thấy đi cùng nhau, ít ra cũng phải bàn bạc chứ...tao cho người theo dõi mấy ngày có thấy gì đâu...”

Mình khùng lên nói lý của mình.

-“Mày...mày...cho người theo dõi ?”

Nó lấp bắp.

-“Có phát hiện được gì không?”

-“Không, toàn đi với mấy ông bạn và mày thôi, làm đờ gì có con méo nào ...”

-“Tao là mày bảo tao đi hỏi dò hần còn gì, mày không nghi tao đấy chứ?”

-“Mày nói đi đâu đấy, thế tao mới sợ anh ấy có bệnh giấu, rồi lại khỏe, nếu như thế thì sau này tao ăn năn lắm...”

Con này đúng là tính tình thất thường, tự nhiên xong nó lại quát mình.

-“Mày...không chấp nhận được mày Nguyệt ạ, đàn ông nó không cần mày thì next luôn đi, mày cứ nặng tình quá làm gì? Nghe tao nói này, tao chắc chắn hần không bị bệnh gì, và lỗi cũng không phải đưa con gái kia, căn bản là tình yêu của chúng mày không còn, giữ lại cũng không giải quyết được gì, mày cứ như này mất tư cách lắm...”

Mình ức chứ, chuyện này đã không dám kể với ba mẹ, giờ có mỗi con bạn thân để tâm sự, nếu thực sự người yêu nó có người thứ ba, mình thề tóm cổ con đó đi xuống cống, vậy mà với mình, nó lại nói đỡ cho con kia, tức không chịu nổi.

Đúng lúc đó anh ra, Vì không nói gì nữa, nó đi thẳng, để ình và anh bên nhau. Mình cố nhìn, nhưng thực không thấy anh xuống sắc chỗ nào, mặt vẫn hồng hào lắm.

Chỉ có mình là héo tàn thôi.

Nhưng nghe nói có những bệnh giai đoạn đầu người vẫn khỏe, rồi xong lăn đùng ra chết thôi.

Mình khóc lóc, an ủi, vỗ về anh.

Vậy mà anh lại nhìn mình như sinh vật ngoài hành tinh.

-“Nguyệt, anh không có sao hết, tới bao giờ thì em mới tin?”

-“Anh nói dối mà...”

-“Anh nói thật!”

-“Vậy con đó là ai, dắt em đi gặp nó rồi em tin...”

-“Không được!”

-“Em biết mà, biết ngay mà, anh đừng lo, em sẽ luôn bên anh, dù có bán quán, bán nhà, em cũng lo cho anh, em sẽ tìm bác sĩ giỏi nhất cho anh...”

Mình cứ mè nheo mãi, anh cúi.

-“Cô điên à, xem nhiều phim tình cảm Hàn Quốc quá à?”

-“Anh, đừng giấu nữa mà...”

Rồi, anh lục chiếc cặp đen, lấy ra một tấm hình, thẳng thắn tuyên bố với mình.

-“Đây, cô nhìn cho rõ, đây là ảnh con tôi và người đó, nhìn cho rõ đi...”

Nhỏ xíu, nhỏ lắm, yêu lắm, yêu tới mức mình muốn khóc luôn.

-“Giờ thì cô đã tin chưa? Nếu chưa tin thì tôi cùng cô đi bệnh viện làm kiểm tra tổng thể là được chứ gì?”

-“Nguyệt, chúng ta kết thúc rồi, cô buông tha tôi, được không?”

-“Kể ra bây giờ tìm người như tôi cũng khó cho cô, nhưng vẫn sẽ có người yêu cô, tin tôi đi, cuộc sống, đừng tham vọng quá...”

Tham vọng?

Mình nhìn anh, nhìn, nhìn, rồi lại nhìn...

Đây, có phải là người hàng sáng hôn mình, nói bánh mình làm là ngon nhất?

Đây, có phải là người, nói trọn đời sẽ bên mình?

Đây, có phải là người, ôm mình vào lòng và hứa sẽ cố gắng để mình được tự hào?

-“Tôi sợ cô đau lòng nên không nói, nhưng cô cố chấp quá, tại sao cô lại nghĩ tôi rời bỏ cô vì bệnh tật? Cô nghĩ mình cao giá tới thế ư? Nói thật, trước giờ, người tôi thực sự yêu, vẫn là người ấy...”

- “Anh nói dối...anh bạ...”

- “Tôi dám thề danh dự, cô ấy, mới thực sự là tình yêu đích thực của đời tôi.”

-“Đừng nói nữa, anh đừng nói nữa...”

-“Không, hôm nay nhất định tôi sẽ nói! Cô làm tôi mệt mỏi quá rồi!”

9. #9

-“Cô từng nói bảy năm cô bên tôi, ừ thì bảy năm tôi cũng bên cô, bảy năm cô được ở bên người cô yêu, còn tôi, cái thứ có với cô, chỉ là thích, là cảm động, là thói quen chứ không gọi là yêu, thử nghĩ xem, chính xác ra tôi vẫn là người thiệt thòi hơn...”

Lập luận của người thông minh, mình đến đờ người.

-“Nghĩ lại, dù chúng ta có từng thân mật nhiều lần, tôn trọng cái lối suy nghĩ cổ hủ của cô, tôi vẫn chưa đi tới bước cuối cùng, mai sau cô vẫn có thể nói với chồng mình, cô là gái trinh, như vậy...tôi cũng chẳng làm gì gọi là ảnh hưởng tới cuộc đời cô cả!”

Gái trinh?

Còn một lớp màng trinh, thì được gọi là gái trinh?

Là đáng tự hào, hay là lỗi của mình, nếu lúc đó trao cho anh rồi, có khi nào bây giờ được mang chuyện ấy ra bắt đền?

Thời gian qua, mình khóc rất nhiều, chẳng hiểu sao, ngay bây giờ đây, không rơi được giọt nước mắt nào, chỉ có một thứ cảm xúc...là ĐẮNG!

-“Mấy năm đại học, cô giúp đỡ tôi, tôi là người trí thức, tất nhiên tôi sẽ không quên ơn, cái này, cô giữ, hàng tháng tôi sẽ chuyển tiền coi như trả nợ ân tình xưa...từ nay chúng ta không liên quan...”

Người ấy nói rồi, nhét cái thẻ ATM vào tay mình, bỏ đi, không một chút lưu luyến.

LẠI VIỆT AN.

Mình mân mê cái thẻ cùng dòng chữ đầy thân thương, cái tên này, cái tên mình gọi, bao đêm trong giấc mơ, cái tên mà trước kia, chỉ nghe thấy mình đã mỉm cười...vậy mà giờ đây...

.....

.....

-“Đóng cửa, đóng cửa hết cho tao...”

-“Chị à, mới 8 giờ tối mà!”

-“Không buôn bán gì hết, dẹp hết!”

-“Nhưng khách còn đang ăn...”

-“Đuổi về hết cho tao, nhanh lên, đóng cửa lại, dẹp luôn...chúng mày muốn nghỉ việc cả lũ à...đuổi hết, nói không cần trả tiền...”

Hôm ấy mình điên rồi, biết cái gì nữa đâu, quán xá cũng kệ, bọn nhân viên thấy vậy, không dám cãi, cũng may toàn đứa ngoan, đầu mình lúc đó choang choáng, chỉ thấy mờ mờ hình ảnh chúng nó xin lỗi khách riu rít, mong thông cảm này nọ.

Chẳng biết bọn nó giải thích kiểu gì, không thấy khách giận, chỉ thấy mọi người ngoái lại nhìn mình lắc đầu.

-“Biến, nhìn gì mà nhìn...”

-“Cút, cút hết cho bà...”

....

-“Về hết chưa?”

-“Về hết rồi chị!”

-“Chúng mày cũng về hết đi, tao không muốn thấy ai hết...”

Tùng đứa, tùng đứa, không dám thay cả đồng phục, cứ thế cun cút về.

Quán xá vắng lặng như tờ, trống không.

Cuộc đời mình, có hai thứ khiến mình tự hào, tình yêu với người đàn ông, hoàn hảo như soái ca ngôn tình, và cái quán này!

Giờ người đàn ông đi rồi, mình chỉ còn quán thôi.

Mình đi lên đi xuống, tầng một, tầng hai, tầng ba, khóc, rồi lại cười.

Mình không biết ngày mai sẽ ra sao nữa?

Sẽ làm gì đây?

Cửa sổ mở, gió thổi, gió thu gì mà lạnh éo chịu được thế?

Một giây một khắc tỉnh táo, mình đã tự động viên, phải cứng rắn lên chứ, phải kiên cường, hôm nay đuổi khách vậy, doanh thu giảm, tiếc quá.

Giờ mình phải ngủ, sáng mai dậy sớm, kiểm tra xem bột nhập có chất lượng không, lá gói bánh đủ sạch không, thịt thà như thế nào...rồi mình còn phải đích thân pha bột chứ?

Còn bao nhiêu là việc, phải đi ngủ mau.

Bây giờ về nhà hay ngủ ở đây?

Mấy năm tích cóp, mình mua được cái chung cư ở Royal, cho gần quán, nhưng bạn không về đó mấy, thôi, hôm nay cứ ở đây đi.

Mình mò lên gác xép tầng ba, trần trọc, quay hết bên này bên kia, khó chịu.

Rồi lại lật đật xuống, làm cốc rượu. Trước giờ thấy cái thứ này chẳng có gì hay ho cả, bây giờ lại thấy thật có ích, uống vào, người cứ lâng lâng phê phê, cảm giác rất tốt.

Mở tivi, tiếng hát da diết, xa xăm...

Và em biết anh sẽ quên hết

Nhưng bài tình ca viết riêng tặng em

Và em biết trái tim anh có

Hình bóng ai kia chẳng riêng mình em

....

Biết cái gì mà biết? Hát mới chả hò, hết bài rồi à?

Ai biết?

Mình đâu có biết đâu?

Cái con ca sĩ kia, nó biết mà nó không nói ỉn, láo thật, bực bội, mình phang luôn chiếc ly đang cầm trên tay vào màn hình.

Ly vỡ...

Từng mảnh, từng mảnh, tan nát, vỡ vụn...như lòng mình vậy.

Thế mà con ca sĩ kia, nó vẫn không chịu im mồm.

Và em sẽ không trách anh nữa, chẳng trách anh đâu...

Ờ, trách nó cũng không nghe mà con ạ, ở đó mà hát.

Nó tưởng mình nó là biết hát đấy, mình cũng biết hát, ngày xưa mình cũng ở trong đội văn nghệ nhà, để bà hát à nghe.

Nghĩ thế, mình hứng khởi cất giọng.

-"Và em sẽ không trách anh nữa, VÌ EM HẬN ANH, thằng chó chết kia, la la la la..."

Lúc đầu, là vô tình làm rơi một cái bát trên bàn ăn của khách, nhưng cái âm thanh, nghe rất vui.

Mình tự cầm cái thứ hai, ném, ôi, thật sướng.

Cái thứ ba, thứ tư, bát cứ rơi, đĩa cứ vỡ, mình thấy vui lắm, cười rất hả dạ.

Cái thứ năm, lần này không nghe thấy tiếng CHOANG ngay lập tức, mà nhìn thấy bóng một người đàn ông, đứng tựa cửa ngoài ban công, bị đĩa lia trúng, trán rớm máu, và sau đó, chiếc đĩa mới rơi xuống, vỡ vụn.

Ai?

Có phải là anh không?

Cái dáng này, trong tiềm thức, mình thấy nó quen thuộc...

Vậy rồi cuộc, có phải anh?

Hình như là anh...mình như mất trí luôn, chạy tới ôm lấy, khóc lóc thút thít.

10. #10

-"Đừng bỏ em, đừng bỏ em mà, em không biết yêu ai cả, em không biết làm gì cả..."

-"Đứa trẻ không có cha đáng thương, nhưng em cũng đáng thương lắm, em thực sự, không chịu nổi nữa...anh à, anh đừng đi nhé!"

Mình ôm chặt người ấy, trên người anh, không phải mùi hương nồng nàn quyến rũ như cũ, mà là mùi bạc hà thoang thoảng. Anh đổi sữa tắm rồi chẳng?

Đổi người yêu, đổi cả sữa tắm, hay đấy!

Nhưng mùi này, thơm nhẹ nhàng, dễ chịu.

Người yêu mới của anh, cũng vậy sao?

Mình càng ôm chặt, quyết không cho anh đi.

-"Nếu anh muốn, anh cứ cưới cô ta cũng được, có gia đình hạnh phúc với cô ta, nhưng đừng bỏ em, cho em là người thứ ba được không, em nguyện đứng trong bóng tối, em nguyện âm thầm, em sẽ ngoan, miễn anh đừng bỏ em, xin anh..."

Anh không nói gì, chỉ ôm mình, thật chặt.

Cái ôm đó, với mình như phao cứu sinh vậy, ấm áp, hạnh phúc biết bao. Thế gian này, trong giây phút đó, mình đã không thấy cô độc.

Chẳng biết là mơ hay thật nữa, cứ thút thít mãi như đứa trẻ, vùi vào lòng anh, cảm giác quen thuộc vô cùng.

Lâu lắm rồi, mới có giấc ngủ ngon tới thế.

Đến sáng hôm sau tỉnh giấc, gần như chết sốc.

Anh đâu rồi?

Người đàn ông này? Ai đây?

Đầu óc choáng váng, chịu không lý giải được luôn, rõ ràng hôm qua là anh mà, sao lại biến thành người khác?

Hắn ta còn nhìn mình, trù mến lắm, như quen biết lâu rồi vậy, cái thể loại gì đấy, người này, mình đâu có biết?

Mình đập cho hắn một chưởng. Hắn bị ngã nhào nhào, sau đó thấy lấy tay sờ sờ cái gì đó, hóa ra bị cận, lấy được kính rồi, đeo vào, lại nhìn mình chăm chú, chờ chờ, nhìn cái gì mà nhìn?

Nhưng mình cũng không quan tâm, vì mình còn đang để ý chuyện khác, mình hỏi.

– “Anh An đâu?”

Thấy hắn nheo mày, không nói gì.

– “Anh An đâu, anh ấy đâu? Anh ấy đi lâu chưa, đi từ lúc nào?”

Mình cứ lay hắn hỏi, hỏi tới hỏi lui, thấy hắn định nói gì đó, rồi lại không nói nữa, rất cuộc, chỉ nhìn mình.

Mình càng rối loạn, hắn càng bình tĩnh.

Mình cuối cùng nhìn thấy vết xước trên trán hắn, mới ngộ ra, tối qua, thì ra, anh chưa từng xuất hiện.

– “Ăn gì?”

Hắn hỏi.

– “Anh là ai?”

– “Không nhớ anh là ai?”

– “Anh là ai?”

– “Cố nhớ xem!”

– “Đ... cố, đ...care, không có việc gì thì biến đi!”

– “Bánh giò, nhớ là Nguyệt rất thích món đó!”

Hả? Bánh giò thì đúng rồi, nhưng chẳng nhớ là ai cả.

– “Anh muốn gì? Sao anh lại xuất hiện được ở đây? Nói mau, ai là người đứng đằng sau anh?”

Hắn quay lại, cười mình.

Sau đó còn xoa đầu mình, như mình trẻ con lắm, rồi hắn bảo.

– “Em!”

– “Tôi không đùa, nói mau, ai đứng đằng sau anh?”

– “Em mà!”

– “Mẹ, già mồm...”

-“Thì chẳng phải em đang đứng đằng sau anh đấy còn gì?”

-“Bà đ... đùa với mày nhé, nói mau, có mục đích gì, ai sai khiến mày? Mày điều tra được những gì rồi? Mày muốn gì? Mày là người do người yêu anh An sai tới phải không?”

Mình quất, khoa chân múa tay.

Hắn búng tai mình, rồi quất lại, to không kém.

-“DANH ĐÁ!”

Đã điên thì chớ, mình đang định đập cho hắn một trận, nhưng tay lại bị hắn nắm chặt, thằng cha khỏe gớm.

-“Cô Kiều Như Nguyệt, đề nghị cô nhìn thẳng, sau đó quan sát từ đầu tới chân, và nhận diện đối tượng!”

Hắn có vẻ rất nghiêm túc, nhìn kĩ cũng không đến nỗi lưu manh lắm, đằng nào mình cũng bị khống chế rồi, chẳng có việc gì làm, đành cố nhìn, nghĩ.

Cái thằng này, cũng có nét quen quen.

Cặp kính này...

Cặp kính này...

11. #11

-“Nhớ chưa?”

-“Rồi!”

Thấy mặt hắn rạng ngời, rồi cười mỉm.

-“Tốt! Cô đánh răng rửa mặt, tôi xuống hấp lại bánh giò, à mà hôm qua còn không?”

Cái thể loại, tự nhiên như ruồi.

-“Cũng lâu lâu rồi, công nhận trí nhớ tôi tốt, cũng nhờ cái kính của anh, không thì chẳng nhận ra...”

Mình tự phục, hắn cười khẩy.

-“Hồi đó anh đâu có đeo kính...”

-“Có mà!”

Mình cãi.

-“Không!”

-“Có, rõ tôi còn muốn đập nát cái kính mà, anh nói người yêu tôi là thằng không ra gì, lúc đó rõ điên...”

Mình thấy hắn sững sốt quay lại.

-“Nguyệt, đó là lần đầu chúng ta gặp nhau?”

-“Khi ấy anh cũng bảo vậy mà?”

-“Đó là anh thử em thôi, cứ ngỡ em sẽ nhận ra anh, cứ ngỡ em sẽ mừng, ai ngờ em suýt nổi đoá...”

-“Vớ vẩn!”

-“Em chỉ nhớ được có thế?”

Mình cố suy nghĩ, thằng cha này, biết cả tên họ của mình, biết cả sở thích, cũng lạ.

-“Với tôi là thế! Hay anh là người hâm mộ thầm kín lâu nay của tôi thì tôi cũng không biết...đúng rồi, chỉ có khả năng đấy thôi, thế cho nên hồi đó mới cố tình nói xấu người yêu tôi để chia rẽ chúng tôi, bây giờ thì chắc anh điều tra ra tôi đang thất tình nên xuất hiện tán tỉnh...”

-“Em...”

-“Anh nghe tôi nói đã, trước giờ cũng có không ít nhân viên thầm thương trộm nhớ tôi, nhưng mà tính tôi rất xấu, và cũng không dễ yêu, giờ tôi gặp chuyện buồn, cũng đang rối bời lắm, mấy cả nhìn qua anh cũng chẳng phải mẫu người của tôi, thế nên là thà trả lời dứt khoát còn hơn để anh ôm mộng...anh không có cơ hội đâu...”

Mình nói xong, hấn có vẻ rất ngao ngán, như kiểu mình tưởng bỏ ấy.

Rồi hấn xuống bếp, rất nhanh sau đó, bê lên một đĩa bánh giò đã bóc, còn có tương ớt để sẵn, và một cốc nước cam, đặt trước mặt mình.

Tên này, đúng là yêu thầm mình quá nhiều rồi, tới bếp núc nhà mình, bánh giò để đâu, hấn còn lấy được thế này?

Lẽ nào xưa kia từng là nhân viên của mình?

-“Ăn đi, rồi vào nhà tắm soi gương xem. Hôm nay tôi phải đi công tác, mấy hôm sau mới về, hi vọng lúc tôi về mặt em không còn giống con khỉ nữa!”

Hấn nói rồi đi, mình không để tâm lắm, mình nhớ ngày xưa, mỗi lần ăn bánh giò, người ấy thường dùng tương ớt vẽ hình trái tim, rất đẹp.

Người ấy còn dứt ình nữa.

Mình làm nũng, không chịu ăn, nhè ra, người ta kiên nhẫn dỗ đi, bóc bánh khác, lúc nào cũng chiều chuộng mình.

Vậy mà mới hôm qua thôi, có người bảo, tình cảm với mình, chỉ là thích, là cảm kích, là thói quen?

Tim nhói, nơi đó, đau lắm.

Nước mắt tự nhiên chảy, chảy không ngừng...

Điện thoại reo, mình kệ, nhưng nó vẫn kêu, rất kiên nhẫn.

-“Nguyệt!”

-“Ừ...”

-“Tao nghe chuyện rồi, sao không kể?”

Là Mai, mình nấc lên, khổ sở.

-“Mày...mày...bạn, mày bảo vệ đồ án thạc sĩ, tao sợ...tao sợ làm ảnh hưởng...”

-“Hâm à, đừng khóc nữa, tao thương, con ngu, bạn bè mà lại không nói với nhau, tao thì xong rồi!”

-“Mày có học lên tiến sĩ nữa không?”

-“Có, nhưng mà...nói chung dài dòng lắm, nói sau, cả con Vi nữa, thứ tư tao sẽ về tới, thăm thầy u tý đã, thứ năm hẹn chúng mày, ở quán mày nhé!”

Cúp máy, mình gọi cho Vi thông báo nhưng máy nó bận.

Quán vẫn mở, mình cũng chỉ xuống pha bột các loại bánh còn lại giao hết cho nhân viên, lên tầng ba nằm. Nói chung là giờ ngoài nằm dài ra, mình cũng chẳng thấy việc gì hứng thú hơn cả.

...

Rồi cũng tới cái ngày ấy, con Mai về nước. Lúc nghe nhân viên kêu, hai chị đang chờ sếp ở phòng Vip tầng 2, mình vui ghê gớm.

Mình đích thân chỉ nhân viên chuẩn bị những suất bánh ngon nhất, đồ uống mà hai đứa thích nhất rồi mới lên góp vui.

Lâu lắm rồi mà.

Lâu lắm rồi bộ ba mới tụ họp.

-“Mày định giấu con Nguyệt tới bao giờ?”

Mình nghe giọng nói quen thuộc của cái Mai, mừng rớt nước mắt, nhớ nó ghê, nhưng cũng hơi sững lại, chúng có chuyện gì giấu mình?

-“Mày biết tính con Nguyệt rồi đấy, nếu nó biết, một là nó chết, hai là tao chết, mày tưởng dễ dàng chắc?”

12. #12

-“Chị ạ, sao chị đứng đây?”

Nhân viên của mình mang đồ ăn lên, bất ngờ gọi to quá, mình giật nảy, con Mai từ bên trong cũng đi ra.

Hai đứa nó nhìn nhau, bối rối.

Mãi mới tới lúc nhân viên lui xuống, mình không tìm được tò mò, hồ hởi hỏi:

-“Mấy con ranh, có chuyện gì giấu tao hả?”

-“Bọn tao...mày...”

Con Vi ấp úng, con Mai nhìn mình, hỏi.

-“Mày nghe được rồi còn hỏi làm gì?”

-“Nghe nghe cái khỉ, chỉ thấy chúng mày bêu xấu tao, cái gì mà tao chết, cái gì mà con Vi chết? Nghiêm trọng vậy à?”

Mình thì ngờ, hai đứa nhìn nhau thở phào.

Khi biết mình có hai cô bạn thân, nhiều người thường hỏi, chơi ba khó lắm, bởi khi hai trong ba người hợp nhau hơn, người còn lại sẽ tủi thân.

Mình cười mọi người lắm chuyện, nhưng bây giờ, lần đầu tiên, mình lại cảm thấy lạc lõng, có chút giận, có chút tự ái, cả đôi nữa.

-“Con này, mặt đã xị ra rồi...”

Cái Mai trách, nó gấp miếng bánh xèo, cuộn rau sống rồi đưa cho Vi.

-“Này, thử đổi món ở đây xem, mấy hôm không ăn được rồi, nhìn mày xanh lắm, mọi chuyện từ từ giải quyết...”

-“Mày làm sao mà không ăn được, chúng mày, hai đứa cứ lén lén lút lút kiểu gì thế?”

Mình chưa kịp nói nốt câu thì cái Vi đã nôn thốc nôn tháo, giờ mình mới để ý, nó dạo này cũng gầy gầy, trông thương thương.

-“Con Vi có bầu rồi!”

Con Mai tuyên bố, giọng nó rất lạnh lùng, chẳng hiểu sao mình lại thấy có gì đó bất an. Con Vi là người sống thoáng, kiểu Tây hoá ý, thích thì hẹn hò, thích thì ngủ, sau đó cũng không bao giờ ra điều kiện ràng buộc đàn ông.

-“Mày điên à? Chẳng phải mày rất biết cách dùng ba con heo sao? Chẳng phải mày còn dạy bọn tao còn gì? Sao mày sơ suất thế, con hâm...giờ phải làm sao?”

-“Nguyệt, bình tĩnh...”

-“Thằng nào, thằng đó là thằng chó nào? Tao đi gặp nó, nó cũng phải chịu trách nhiệm chứ?”

Mình công nhận mình hơi nóng tính, nhưng là mình lo cho nó, làm single mom, đâu có dễ dàng gì?

Con Vi mắt đỏ hoe, mình càng điên.

-“Khóc lóc cái gì, cùng lắm thì để ra, tao làm mẹ đỡ đầu, nín đi...”

Cái Mai từ nãy giờ vẫn giữ thái độ rất bình tĩnh, nó là vậy đó, từ xưa tới giờ, xử lý cái gì cũng nhẹ nhàng, ít cảm xúc nhất trong ba đứa.

-“Vi, tao nghĩ mày nên nói cho con Nguyệt...”

Nói cái gì?

-“Đúng vậy, có gì mày cứ nói thẳng, tao sẽ giúp mày hết sức...”

Hai đứa mình đều nhìn cái Vi, nó gạt nước mắt, sau đó nổi khùng.

-“Nói cái gì mà nói, giúp cái gì mà giúp, mày xem, thân mày mày còn lo chưa xong, suốt ngày thần thờ như con ắt ơ, chuyện tao kể tao, đừng nhúng tay vào, cũng đừng tỏ vẻ lên lớp nữa...”

Đoạn, nó chạy thẳng ra khỏi quán. Cái Mai thu đồ giúp nó, rồi rỉ tai mình.

-“Nguyệt, tao xin lỗi, tao tôn trọng suy nghĩ của mỗi người, mọi chuyện, đợi khi nào con Vi bình tĩnh, nó sẽ nói với mày...”

Rồi cái Mai cũng chạy theo cái Vi, buổi gặp mặt bao nhiêu năm, trở thành như vậy.

Lòng mình nặng trĩu. Mình biết bọn nó thương mình, mình đang ở giai đoạn khủng hoảng, có lẽ chúng không muốn làm mình thêm buồn, nhưng hai con bạn mình không biết, như vậy khiến mình tủi thân lắm.

-“Hey, mít ướt!”

Giật nảy, haizz...lại cái thằng bốn mắt.

-“Biến đi...CÚT CHO BÀ...”

Sau này nghĩ lại cũng thấy mình đánh đá, nhưng lúc đó tâm trạng không tốt, mình đâu có kiềm chế được.

-“Con mong con đi công tác về bà vui hơn, vậy mà sao mặt bà cứ như đưa đám thế bà?”

Thằng điên này, lại còn trêu mình.

-“Mày thì biết cái éo gì, xéo!”

Thử đặt bạn vào hoàn cảnh, đang rất tồi tệ, muốn yên lặng một mình, cứ có cái đuôi bám theo, bạn có chịu được không?

-“Cái lông gì không biết? Người yêu thì đi đăng người yêu, bạn thân thì đi đăng bạn thân, không biết kiếp trước tao đắc tội gì không biết...”

-“...”

-“Tao có gì không tốt? Rõ ràng mặt ưa nhìn, số đo ba vòng đạt chuẩn, tiền bạc cũng có...sao nó chạy theo người khác? Còn cái gì mà tình yêu đích thực, cái gì mà chỉ là cảm động, thói quen?”

-“...”

-“Cả con Vi nữa, có bầu với thằng nào không biết? Rồi nó tính sao đây?”

...

Mình cứ luyên thuyên kể, thằng bốn mắt chẳng biết có nghe không, chỉ thấy nó vừa ăn bánh tôm vừa gật đầu.

-“Tay nghề của em khá lắm, rất giòn!”

Ờ, thế là từ lúc này mình nói với không khí à? Bực cả người, mình ném bát nước chấm, nói một cách lịch sự thì... “chẳng may” vào người hắn.

Thằng cha không chửi không mắng, chỉ nhìn mình, nhìn nhiều khiến mình chột dạ.

-“Biến đi!”

Mình cúi.

Loại dai như đũa, đã không cút lại còn xếp các loại nước chấm, bánh xèo, bánh giò, bánh răng bừa,... Tất cả, để thành một hàng. Rồi hắn cầm lấy tay mình, đặt cạnh một bát, nói.

-“Làm lại động tác vừa rồi!”

Chẳng hiểu sao nhìn người hiền hiền mà giọng nói rất có uy, mình như kiểu trẻ con làm sai ấy, sợ sợ.

-“Nếu em thấy dễ chịu hơn, thì hôm nay tôi cho phép!”

WTF?

-“Đồ chap mạch, xéo cho bà! Xéo mau!”

Mình vừa tức vừa ngượng, kêu nhân viên tổng cổ hắn. Từ hôm sau phát lệnh truy nã, đưa nào cho thằng đó vào quán, mình đuổi liền.

...

Cuộc sống của mình, bình yên đến sợ.

Hai tuần trôi qua, mình vẫn thất thểu như thế, người ta nói, thời gian sẽ xoá nhoà tất cả, mình có thấy nhoà tý nào đâu?

Hằng ngày, pha bột, loanh quanh trong quán, nghe vài ba câu chuyện của khách, thơ thẩn đợi trời tối.

Một hôm, thật tình cờ...thật bất ngờ...

-“Nè, các bà biết cái con Vi không, con gái đại gia tập đoàn Quốc Trung ấy, hôm nay cưới nha, hoàng tránh lăm...”

-“Gớm, tin động trời như thế, ai chả biết, nghe nói ba nó bao trọn cả cái quảng trường Royal, một mâm cỗ lên tới mấy trăm triệu.”

-“Cả cái váy cưới con đó mặc cũng đặt thiết kế riêng tại Pháp, nhưng nghe nói có bầu rồi.”

-“Thằng nào mà khôn vậy? Mẹ nhà đó có hai anh em, thằng anh thì nghe nói là giáo sư toán học, quanh năm chỉ biết bồ đề định lý, chẳng mai mai sau tài sản do con rể con gái quản lý hay sao?”

-“Ừầy, anh giáo sư Hà Quốc Trung phải không?”

-“Sao bà biết?”

-“Đọc báo, nổi tiếng lăm đó, lại còn trẻ nữa, đẹp trai thì khỏi nói...”

....

Bạn thân nhất của mình lập gia đình...và nó không mời mình...

Lúc đó, chẳng kịp nghĩ gì nữa, chỉ kịp ba chân bốn cẳng bắt xe để thật nhanh tới quảng trường Royal.

Lòng mình, hàng vạn câu hỏi, hàng vạn thắc mắc, cả giận nữa, nó coi mình là cái gì?

Quảng trường hôm đó, rục rịch như trong truyện cổ tích vậy...

Cái Vi hôm đó, đẹp long lanh rạng ngời.

Cái Mai hôm đó, phù dâu dịu dàng quyến rũ.

Cả anh nữa, người mình thương bảy năm trời, khoác lên mình bộ lễ phục màu đen, phong độ tuyệt vời.

Anh làm gì ở đây?

Con Vi, nó mời tất cả mọi người, mời cả kẻ đã phản bội mình, vậy mà mình...

Nó, mình? Đã xảy ra chuyện gì?

Mình định tiến vào trong hồi nó, cho ra nhẽ, nhưng càng tiến, thì dòng chữ đó càng đập vào mắt, to lắm, kết hoa, đẹp lắm...

Việt An - Hà Vi

13. #13

-“Nào, ly này chúc chú rể cô dâu hạnh phúc trọn đời...”

-“Vi à, đẹp quá cơ...”

-“Nhìn hai đứa xứng đôi ghê!”

-“Chú An cưới xong tuy làm cho ba vợ nhưng cũng đừng quên anh em Viettel đây, thỉnh thoảng làm bữa nhậu...”

-“Một phát làm giám đốc kinh doanh, đời có thằng méo nào sướng như chú!”

....

Hội trường, vui quá!

Cô dâu, lộng lẫy tuyệt trần,

Chú rể, bảnh trai như bạch mã hoàng tử,

Những nụ cười hạnh phúc, những tiếng chúc tụng, tất cả, tất cả...mình nghe rất rõ...

Tim mình, nơi đó, đau lắm!

Nếu như, đây chỉ là một cơn ác mộng.

Nhưng chẳng có cái nếu như ấy...bước chân mình, cứ thế, tiến gần tới bọn họ...

Người đầu tiên phát hiện ra mình là cái Mai, nó hoảng hốt lắm, mình nghe rõ tiếng nó.

-“Nguyệt, nghe tao...”

Nghe nó?

Nghe gì đây?

....

-“Nguyệt, tao xin lỗi, tao tôn trọng suy nghĩ của mỗi người, mọi chuyện, đợi khi nào con Vi bình tĩnh, nó sẽ nói với mày...”

-“Con Vi có bầu rồi.”

-“Anh, anh và cô ấy...cô ấy, đã có em bé hai tháng...”

-“Tôi sợ cô đau lòng nên không nói, nhưng cô cố chấp quá, tại sao cô lại nghĩ tôi rời bỏ cô vì bệnh tật? Cô nghĩ mình cao tới thế ư? Nói thật, trước giờ, người tôi thực sự yêu, vẫn là người ấy...”

....

-“Quen lâu chưa?”

-“Gần bảy năm!”

Nghĩ qua nghĩ lại, thấy mình ngu tợn.

Khi xưa, nhớ có lần ba đứa tâm sự, bọn nó bảo, mình là đứa dại nhất, rồi sau để bị lừa, mình còn cười khẩy bọn nó, giờ thì đúng là...đáng!

Động viên mình, không được khóc, vậy mà nước mắt cứ rơi.

Bao nhiêu căm giận, hờn tủi, xót xa, uất ức cứ thế dâng lên, mình lúc đó, thật sự không còn biết trời cao đất dày là gì nữa rồi, nhìn cô dâu, mình thấy ngứa mắt, nhìn chú rể, càng ngứa mắt.

Nhìn quan khách, càng thấy ngứa mắt.

Hình như nghe được tiếng cái Mai, hai kẻ đó đều quay lại nhìn mình, có vẻ bất ngờ lắm.

Xem nào, đúng là con gái đại gia, tiệc cưới của chị cũng sang chảnh gồm, nào là cá anh vũ, nào là cua hoàng đế, chả công uyên ương...Lúc đó, gần tay mình nhất là bát súp yến, mình ngay lập tức cầm lên, nhìn thẳng vào người con trai mặc bộ âu phục màu đen đó.

Từ ngày anh rời xa, thiết nghĩ, mình cũng chưa từng quá đáng, bởi lẽ, mình còn yêu, bởi lẽ, mình còn thương, bởi lẽ, mình vẫn còn chút ảo tưởng, là một ngày nào đó, anh sẽ quay lại.

Nhưng tới giây phút này, quả thật...tất cả...vỡ vụn...

Bát súp, tất nhiên là văng về phía kẻ bội bạc ấy. Khách khứa bắt đầu xôn xao, mẹ anh ta đứng lên, quát giận dữ.

-“Ai cho cái đứa vô học này vào đây? Mau tổng cổ nó ra ngoài!”

-“Chuyện này của bọn cháu, bác đừng xen vào!”

Thực tình, đây là câu nói lịch sự nhất có thể của mình ở thời điểm này.

-“Con cái nhà mất dạy, tôi biết ngay mà, không có học nó khác có học ở chỗ ấy đấy! Đúng là mất mặt quá mà...An có sao không con?”

Cái Vi lấy ít giấy ăn đưa “chú rể” của nó, quay lại an ủi bác ấy.

-“Mẹ bớt giận, để con xử lí.”

-“Cẩn thận đấy con ạ, đừng dây dưa với bọn không có chữ...”

-“Mẹ yên tâm ạ!”

Mẹ chồng, nàng dâu, thân tình phát cảm động!

-“Ấm ức quá à, có giỏi thì ném lại bát súp đó qua đây...”

-“Cô...”

An chưa kịp nói thì Vi đã chặn ngang.

-“Nguyệt, ra ngoài này với tao! Chúng ta giải quyết hết trong hôm nay!”

-“Được!”

Lạ đời, chú rể quyến luyến cô dâu không thôi, dặn dò cẩn thận, thơm trán thơm má, cô dâu thì trấn an em không sao, tình cảm suốt mướt như thể ra chiến trường, cứ như kiểu mình là nữ phụ xấu xa, sắp giết chết nữ chính không bằng.

Công nhận, giờ nó mặc váy trắng tinh khôi, đẹp như công chúa, còn mình, đầu óc rối bù, mặt mày lấm lem, nhìn chẳng khác nào phù thủy.

14. #14

Nó và mình, trong phòng phụ phía Nam.

-“Can đảm ghê nhỉ, còn dám ra đây nói chuyện với tao!”

Mình mĩa nó.

-“Mày định làm gì? Thích gì, nào?”

-“Mày biết cái giá của những đứa chơi xấu tao? Mày thừa biết?”

-“Ừ, tao biết ... sao, mày định xử tao như bọn nó? Mày định làm gì đây? Sai mấy thằng đệ của mày đánh tao bầm dập? Hay tự tay mày xử tao, ngay bây giờ? Vậy mày nghĩ tao không có khả năng sai đầu gối đánh bầm dập mày chắc?”

-“Có giỏi thì làm đi!”

-“Nói thật, vì mày, chỉ vì mày là bạn thân thôi, nếu không thì... vì mày mà tao đã bao đêm mất ngủ, trước ngày cưới một tuần, cứ mơ thấy cái mặt mày là tao lại phát hoảng, nhưng thực sự, dù sao cũng phải đối mặt, đằng nào mày cũng biết, đã tới nước này thì tao cũng đ... sợ gì nữa, nào, giờ muốn làm sao?”

Thái độ của nó, dừng đứng, thần nhiên...khiến mình đau nhói.

-“Ở đây, trong tao còn có một sinh linh bé bỏng, mày thích thì giết cả hai luôn đi! Để xem anh An có tha ày không...”

BỐP!

Mình tát nó, kể cả khi xem bức ảnh siêu âm ấy, mình đã từng thấy rất dễ thương, đã từng thấy đáng yêu...nhưng giờ đây, thấy mặt con mẹ nó, chỉ muốn bầm vằm.

BỐP!

Nó tát lại mình.

-“Tưởng mày là giảng viên thì không xử sự như tao? Tưởng giảng viên sẽ không là hồ ly, không làm người thứ ba chứ?”

Mình cười.

-“Câm miệng!”

-“Sao? Cái tiếng học thức cao quý của mày, đem cho chó gặm đi...”

-“Nguyệt, tao nể mày lắm rồi đấy. Đã thế tao nói thẳng ày biết, người thứ ba, không phải là tao, mà là mày...”

-“Mày uống nhầm thuốc hả?”

-“Thuốc cái đầu mày, bảy năm trước, ngay từ lần đầu gặp mặt, anh ấy đã thích tao, trước khi tới với mày, anh cũng từng tỏ tình với tao...chẳng qua vì tao từ chối, nên mày mới có cơ hội...”

Sốc!

Điên!

Thì ra là thế, cái người luôn khẳng định mình là mối tình đầu, trúng tiếng sét ái tình với mình ngay từ giây phút đầu tiên...Thế đấy!

Mà nghĩ nhiều làm gì, anh ta còn nói sẽ bên mình trọn đời cơ mà! Bây giờ thì sao nào?

Mình chửi lại nó.

-“Vì sao mày từ chối? Tao lại không hiểu mày chắc? Tính mày ưa sĩ diện, cặp với mày, phải là đứa có điều kiện, phải xứng...ngày ấy anh còn là sinh viên nghèo, ba mẹ bệnh, lại mang cái nợ vào thân, làm sao mà lọt vào mắt xanh của mày được? Giờ thì hay rồi, ra trường, có địa vị rồi, mới nhận ra yêu...tình yêu của mày, là cái khi gió gị thế?”

-“Tình yêu của mày mới là cái khi gió đấy? Yêu nhau bảy năm, cái l... cũng đ... cho chọc, giữ khư khư như mèo giữ cứt, mày xem, lúc nào cũng luôn miệng anh là tất cả của em, mày nói thì hay lắm...bây giờ định diễn vai nữ chính bị phản bội, ầm ỨC cho ai xem?”

-“Mày...”

Phải nói, mình ghen!

-“Mày nghĩ xem, thằng đàn ông nó yêu mày thực lòng, thì nó giữ được à tới giờ hả? Mày nhớ sinh nhật anh mười chín tuổi chứ? Mày mãi lo hàng quán, quan tâm gì tới người yêu? Tao lại phải động viên anh ấy hộ mày?”

-“Động viên nhau trên giường hả?”

-“Đấy là việc ngoài ý muốn! Con người ai chả có nhu cầu, hồi đó, tao và anh, chẳng qua chỉ là giúp đỡ lẫn nhau...tối mãi dạo gần đây, khi anh nói sẽ dẫn mày về ra mắt, tao mới cảm thấy mất mát, mới cảm thấy thực sự không thể mất anh, mới nhận ra...bọn tao sinh ra để dành cho nhau...anh là tình yêu của đời tao...mày hiểu cho tao một lần được không? Thử đặt mày vào hoàn cảnh tao, mày chọn tình yêu, hay chọn bảo vệ tình chị em? Nguyệt, mày và con Mai là hai đứa thân nhất với tao, tao thực sự mong mày thông cảm...”

Cảm giác của mình, sao đây?

Một mớ hỗn độn.

Nhớ về một năm nào đó, anh mười chín tuổi. Mình mười chín tuổi, quán còn đang giai đoạn phát triển, ba mẹ anh bệnh, viện phí, nợ nần, chất đống.

Lẽ ra, khi đó, mình không nên mãi lo kiếm tiền.

Lẽ ra, khi đó, bán được cái bánh nào, tích cop được đồng nào, mình nên mua váy áo thật sịn, rồi mình nên dành thời gian nghỉ ngơi, tổ chức sinh nhật cho anh, thật hoành tráng chứ nhỉ?

-“Mày tự nhìn nhận lại xem, thân mày nên tao quá hiểu, mày học đâu có giỏi, tính tình thì nóng như lửa, bốc đồng, thử hỏi mày làm được cái việc lớn gì? Quán xá của mày, phát triển tới bây giờ, chẳng phải là nhờ anh cáng đáng hay sao? Ngày ấy, anh vừa chăm ba mẹ bận, nợ nần, vừa học, lại vừa lo quán ày...”

Nực cười!

Thì ra trong mắt người mình tin tưởng nhất, mình là đứa như thế!

Thì ra kinh doanh cứ phát triển, thì phải cần người học nhiều, hiểu biết cao, tính tình lãnh đạm như nước.

-“Hay, ngày đấy đối tác trên giường của mày nợ nần, mày con đại gia, sao mày không vung chút tiền cho người ta trả nợ? Thiết nghĩ cũng chỉ bằng cái túi của mày thôi mà...”

-“Tao cũng muốn, nhưng anh là người đàn ông có lòng tự trọng cao, anh thà chết chứ không lấy tiền của đàn bà!”

Hay cho câu, thà chết cũng không lấy tiền của đàn bà!

Thế mình là đàn méo gì không biết?

-“Nguyệt à, cái quán đó của anh và mày, anh gây dựng, ăn chia lãi với mày lấy tiền trả nợ, còn mày, cũng nhờ anh mà mới mở rộng được, giờ quán của mày nổi tiếng, ổn định rồi, đủ ày sống thoải mái cả đời...Anh cao thượng, ra đi tay trắng, không đòi chia chác gì với mày...vậy vẫn chưa được hay sao? Mày còn muốn gì nữa?”

An ơi là An?

Anh giỏi tới vậy sao? Giờ mình mới biết!

Vi ơi là Vi?

Mày thân với tao đến thế à?

Tao ngu mười, thì mày cũng ngu năm bảy phần.

Đúng lúc đó, “nam chính”, có lẽ lo lắng cho “nữ chính” bị “nữ phụ” ăn hiếp, đẩy cửa đi vào.

Người mình yêu bảy năm, ân cần nâng niu con bạn thân nhất, ánh mắt dò xét khinh bỉ mình như kiểu bỏ rệp ấy.

Hà Vi!

Một ngày nào đó, nó sẽ biết người đàn ông của nó giỏi giang tới mức độ nào, xảo trá tới mức độ nào! Một ngày nào đó, nó nhất định sẽ biết!

Nhưng không phải bây giờ, mình tin, cứ để nó tự khám phá sẽ hay hơn nhiều!

-“Đi thôi, kệ cô ta!”

-“Cho mày! Hi vọng mày sẽ tìm được hạnh phúc mới, dù sao, tao vẫn xem mày là chị em!”

Nó vứt bó hoa cưới thẳng vào mình, từng cánh hồng, rơi lả tả, thê thảm.

Hoàng tử công chúa đỡ nhau về hội trường, căn phòng chỉ còn mình, lúc trước, chửi nhau, uất hận, giận dữ, căm tức...ít ra vẫn còn tốt hơn lúc này, đau đớn, trống trải.

Nhiều chuyện, giờ nhận ra, đã quá muộn!

Đúng là mình yêu tới mức rồ dại, mù quáng rồi, yêu tới mức tốt xấu đúng sai chẳng phân biệt nổi luôn.

Mang tiếng khởi nghiệp sớm, sành sỏi...

Mang tiếng côn đồ máu mặt, thế mà lại bị hai con cẩu dắt mũi, thật...nhục nhã ê chề!

Mình thề sẽ không tha cho chúng!

Bỏ qua cho bọn nó, mình cảm thấy có lỗi với chính mình!

Nhưng mình phải làm gì, hiện tại, mình không biết?

Mình cứ thế thần thờ rời khỏi, đi qua cái đám cưới hoành tráng như cổ tích ấy, xuống đường. Mọi thứ, rồi bởi, hỗn loạn.

Cuộc đời mình, tiếp theo, sẽ phải ra sao?

Bây giờ, mình nên đi đâu, mình cũng không nghĩ ra nổi!

Lẩn thần một hồi...

Tới khi nghe thấy tiếng phanh xe rất gấp...

...

Lúc tỉnh dậy, mở mắt ra, đã thấy toàn thể gia đình nhìn chăm chăm vào mình.

Cả anh nữa, anh mặc áo blouse trắng, anh không ở đám cưới, anh đã tới đây với mình, lẽ nào anh nghĩ lại, mình mừng lắm, níu tay áo, gọi tên anh, cảm động ướt nước mắt.

-“Nguyệt, bỏ ra...”

Mình nghe tiếng chị mình quát.

-“Nga, mày kệ nó!”

-“Anh thì biết cái gì, Nguyệt, tỉnh táo lại đi, đó là bác sĩ, không phải thằng An, thằng chó đó đang đi nghỉ trắng mặt ở Thụy Điển rồi!”

-“Kệ chị ấy, chị đừng nói nữa...”

Em mình ngăn cản, rõ ràng là anh An mà, mình phân trần.

-“Ba mẹ tin con, người yêu con con nhận nhầm sao được, là anh An đó, anh ấy bỏ cái Vi rồi, anh ở đây với con...anh, anh chào ba mẹ đi, anh nói cho ba mẹ nghe đi...”

Chỉ thấy ba mẹ mình mắt đỏ hoe, rồi gật đầu. Chị mình phát khùng, quát âm lên.

-“Cả nhà điên rồi hả, nó điên rồi mọi người cũng điên theo nó hả? Như thế là hại nó đấy!”

15. #15

-“Bệnh nhân có thể gặp cú sốc lớn, cộng thêm tai nạn vừa rồi nên choáng, cả nhà cứ bình tĩnh...”

Anh, sao anh lại gọi mình là bệnh nhân?

Anh trao đổi gì đó với ba mẹ mình, rồi đi thẳng, mình không đành lòng, định đuổi theo, khóc lóc, nhưng bị anh chị mình giữ lại, chị mình còn mắng.

-“Điên rồi, Nguyệt...mày điên nặng rồi...”

-“Nga, con từ từ dỗ em, nó mới bị choáng...”

Mẹ mình ôm mình, an ủi, nói anh đi một lát rồi về.

Những ngày hôm sau, mình đều thấy anh vào thăm mình.

Nhưng cả nhà mình thì lại khẳng định đó không phải là anh, mình tức lắm. Lúc mình thấy anh, gọi tên anh, thì mẹ mình lại bảo là bác lao công.

Lúc khác, ba mình lại nói, người mình gọi là chú bảo vệ.

Rõ ràng có lần mình nắm được tay anh rồi, thằng em mình còn ngăn, nói mình tỉnh lại đi, là cán bộ y tế.

...

Mình kiểu hỗn loạn luôn, tại sao cả nhà cứ lừa dối mình như vậy, mình không hiểu? Hay vì anh đã từng phản bội mình, nên giờ mọi người không muốn cho anh gặp mình?

Mình từng rất ghét anh, nhưng rõ là anh đã xin lỗi mình, mong mình tha thứ rồi mà, mình cũng sẽ cho anh cơ hội nữa.

Mình kể cho gia đình, mọi người đều nói mình nghỉ ngơi, chuyện đó không phải là sự thật, do mình gặp tai nạn nên bị ảo giác.

Tất cả, chẳng ai tin lời mình cả, mình hoang mang lắm.

Một hôm ngủ dậy, mình thấy người khác, mình lại thấy mình buồn nôn, mình nhớ mang máng hôm qua mình đi khám thai, mình có em bé với anh rồi, bọn mình sắp làm đám cưới, mình vui lắm, cứ tự ngắm bụng mãi.

-“Nguyệt ơi là Nguyệt, mày tỉnh táo lại cho tao nhờ!”

-“Chị, không được mắng, em bé sợ đấy...”

Mình đã làm dấu hiệu, nói chị mình nhỏ nhỏ thôi, mà bà ấy càng lồng lộn. Ba mẹ mình thì nhìn mình khóc, tại sao vậy? Tại sao tin mùng như thế, mọi người lại buồn?

-“Mẹ kiếp, ngày trước xem phim đọc báo thấy có trường hợp điên vì tình, tao từng không tin, giờ thì hay rồi, chính em gái ruột của mình dính chương...phải làm sao với mày đây hả Nguyệt?”

-“Em không điên mà, chị điên thì có...”

Mình cãi, sao ai cũng bảo mình điên? Bị hoang tưởng?

Mình đâu có thấy mình điên đâu?

Mình càng nói là mình không điên, thì mọi người càng kết luận mình điên, thế mới nhục!

Ba mẹ còn đưa mình vào khoa tâm thần học, hết nói nổi.

Mình muốn xuất viện, mà ba mẹ không cho, hàng ngày bao nhiêu người canh chừng, mình muốn cũng không trốn được.

Tới giờ, người ta cứ bắt mình truyền cái thuốc gì đó, mấy lần đầu, mình không chịu, còn bị mấy người xung quanh canh chừng, giữ như giữ gà ấy, những lần sau mình nản, mặc kệ họ, muốn làm gì thì làm.

Thực ra khi ấy, trong những giây phút tỉnh táo hiếm hoi của ngày, mình cũng thấy trí nhớ của mình hơi có vấn đề, lúc thì mình nhớ kết hôn rồi, có con hai tuổi, lúc thì mình nhớ mới chỉ mang bầu, lúc thì mình nghĩ mình mới mười chín tuổi, vừa được tỏ tình xong.

Lại có lúc, mình nhớ mình mới đi đám cưới về, đang tính mua xăng đốt cháy tiệm vàng Quốc Trung, mình sẽ đốt tiệm vàng trước, sau đó đốt các gian hàng nhà đó, rồi cuối cùng mới tới thằng An, con Vi.

Tất nhiên là chỉ ít ỏi thôi, còn sau đó, gần như mình bị loạn, bị cuốn vào cái dòng xoáy ấy.

Nhưng chỉ là đại não mình gặp chút vấn đề về trí nhớ, kiểu giao thông tắc nghẽn, cơ sao mọi người cứ làm quá lên thế?

-“Nguyệt à, coi như tao xin mày đấy, tao biết, tao biết mày khổ, nhưng mày đừng như vậy nữa được không, tao đau lòng lắm...”

Chị mình nắm tay mình, khóc lóc.

Đạo gần đây, anh chị em mình, ai nhìn thấy mình cũng chảy nước mắt, ngay cả cái bà chằn này cũng thế, mình sắp chịu hết nổi rồi.

-“Nguyệt, mày bản lĩnh tí đi được không? Thằng đó đ... là cái gì cả, nó không xứng đáng với mày, mày ngu quá rồi, lụy tình quá rồi, can đảm lên, ngày mai mày còn như này nữa tao giết mày luôn đó, cho ba mẹ đỡ bận tâm...”

Anh mình chen ngang.

-“Mày im mồm đi, không mắng nó nữa, nói linh tinh, cứ thử đặt mày vào hoàn cảnh đó xem, có khi mày còn điên hơn nó!”

-“Mịa kiếp tôi đéo ngu như nó mà để bị dắt mũi ngàn ấy năm trời, nuôi báo cô một thằng thất đức...”

-“Chẳng qua số con Nguyệt đen nên mới phải chịu như thế...nó cũng quản lý được cái nhà hàng lớn như vậy, mày đừng cứ coi thường rồi ác cảm với nó mãi thế...”

-“Ừ thì tôi công nhận nhà hàng phát triển, nhưng là do nó nấu ăn ngon, giữ bí quyết, lại chơi với mấy thằng đầu gấu, ăn chia sòng phẳng nên chưa có vấn đề gì, còn chuyện nào ra chuyện ấy, ông không thể phủ nhận được rằng đen một phần thì đại mười phần, cái tính nó bốc đồng phối bỏ, yêu nhau bao nhiêu năm, trưa nào cũng đều như vắt chanh mang cơm ra Bách Khoa, tháng nào cũng đưa tiền, lo cho chó từ A tới Z, mỗi lần giận nhau lại tự mình đi làm lành, đéo có đứa con gái nào không có chút tự trọng như nó...”

-“Nó yêu quá thôi, mày chưa yêu thì đừng phán xét nó...”

-“Ông lúc nào cũng bênh nó, đợt nó yêu tôi đã thấy mặt thằng đó khôn lỏi rồi, ông vẫn bênh, giờ thì sáng mắt ra chưa.”

-“Mày không nói không ai bảo mày căm đâu.”

-“Đốt nát, ngu xuẩn, chia tay lâu rồi mà cũng không hé răng gì với gia đình, không nói với ba mẹ thì thôi, cũng phải nói với bọn tao chứ, cứ ở một mình tự kỷ rồi giờ điên là phải...”

-“Tao với mày trong Nam, con Hạnh ngoài Đà Nẵng, thằng Kì thì học tận bên Sing, mày bảo nó nói kiểu gì? Nó cũng là nghĩ cho bọn mình thôi...”

-“Ông ngậm miệng vào cho tôi nhờ, chính vì ông đấy, chính vì ông từ bé đã nuông nó, bao che cho nó nên nó mãi không khôn ra được!”

...

Anh chị mình cãi nhau, hai ông bà ấy là sinh đôi, khắc khẩu, đã cãi nhau thì dai dẳng từ sáng tới chiều, từ chiều tới hôm sau, không bao giờ ngừng nghỉ, đến mệt mỏi.

Mãi sau, ba mẹ mình về, ông bà ấy mới lườm nhau rồi tạm thời đình chiến.

Đi sau ba mẹ mình, là anh!

-“An!”

Mình gọi.

-“An An cái lông, tỉnh cho tao nhờ!”

Chị mình đánh mình, anh mình giữ tay chị mình, hai người đánh nhau, cái Hạnh lại phải vào can anh chị.

-“Con thông cảm, bình thường ngoài hay tưởng tượng linh tinh ra thì nó rất ngoan, nhưng cứ thấy đàn ông lạ là nó lại nhận nhầm thành thằng An...”

Ba mình phân trần, mình ức, cãi.

-“Con đâu có nhận nhầm, là anh An mà, anh nói ba mẹ nghe đi!”

-“Ngồi đây con!”

Mẹ mình nói với anh, rất nhẹ nhàng.

-“Chú dì cứ để con tự nhiên...”

Hả, anh toàn gọi ba mẹ là hai bác mà, sao hôm nay gọi chú dì, mà sao anh đeo kính? Anh mới bị cận à, hay đeo kính cho thời trang?

Những ngày trước, anh tới, mình gọi là sợ chạy, mọi người bảo với mình đó không phải là anh, là người khác, mình nhận nhầm khiến họ sợ chạy mất dép.

Chẳng biết mọi người nói thật hay lừa mình?

Nhưng hôm nay, anh ngồi sát giường mình, mình nắm tay anh, anh không chạy, cũng không bỏ ra. Mình nghe anh an ủi ba mẹ mình, nói mình sẽ không sao.

Đúng vậy, trên đời chỉ có anh hiểu mình thôi, chỉ có anh tin mình không sao!

-“Dì sợ phiền con lắm, hay thôi con ạ, có lẽ cứ để nó ở viện, uống thuốc đều một thời gian xem sao...”

-“Hôm qua con thưa chuyện với chú dì rồi, chú dì trước kia có ơn với con, chú dì cứ coi như tạo cơ hội cho con trả ơn đi.”

Hả? Sao bảy năm yêu nhau chưa từng thấy anh nói anh mắc ơn ba mẹ?

-“Thôi cũng đành, hai tháng rồi cũng không có tiến triển gì cả, chú cũng sốt ruột, nhưng nếu con thấy phiền thì cứ alo, chú tới đón em liền...”

-“Con biết rồi!”

-“Trước kia em nhỏ, là con giúp em, giờ vẫn là con giúp em, em nợ con nhiều lắm, chú dì cũng nợ con...”

-“Chú dì đừng khách sáo nữa.”

Nghe đầu đầu, choáng váng, hôm nay ba mẹ mình và anh nói cái chuyện gì không biết, mình đếch hiểu gì hết?

Mình còn ngờ lắm, tự dưng thấy anh quay lại, thì thắm với mình.

-“Nguyệt, về nhà với anh nhé!”

Uầy, mừng rớt nước mắt.

Nói thật chán cái bệnh viện này lắm rồi, chán cái cảnh cả nhà cứ nhìn mình khóc lắm rồi, chán cái mùi thuốc truyền lắm rồi...

Nghĩ nghĩ, cứ nghĩ là đầu đau kinh khủng.

Thời điểm ấy, có rất nhiều lần mình đột nhiên quên, đầu óc có chút lộn xộn.

Anh nắm tay mình, rất chặt, rất ấm, tự dưng mình lại nhớ ra, bảo anh.

-“Nhưng mới tuần trước về nhà anh ăn cơm ba mẹ anh không thích em lắm mà?”

Ba mình thấy mình nói vậy, vội xua tay.

-“Thôi con ạ, để nó ở viện đi, con thấy tình trạng của nó rồi đấy, cứ mơ mơ tỉnh tỉnh...”

-“Ba thật, con mơ đâu mà mơ.”

Anh nói ba kệ anh. Rồi anh nhìn thẳng vào mắt mình, nhìn nhiều khiến mình bối rối, phải cúi xuống. Sau đó anh bảo.

-“Về nhà chỉ có mình anh thôi, giờ Nguyệt ở bệnh viện hay về với anh?”

16. #16

Ở bệnh viện hay về với anh?

Mình ghét bệnh viện!

-“Về nhà nào? Anh dọn ra ở riêng rồi à?”

Mình trách, anh Hoàng mình nói.

-“Anh xem, nó lộn hết rồi, nhiều lúc thời gian cũng chẳng phân biệt nổi, em sợ...”

-“Sao anh lại gọi anh An là anh? Anh ấy kém tuổi anh mà.”

Chị mình chửi mình.

-“Mày im mồm đi Nguyệt ạ!”

Anh bảo chị mình bình tĩnh, rồi đáp.

-“Ừ, anh mới ra ở riêng!”

-“Thật à?”

-“Ừ, Nguyệt này, lúc nãy bác sĩ nói thần kinh em có vấn đề, có phải không?”

Ông bác sĩ nào mà láo thế chứ, mình vội vàng trả lời.

-“Không, không, anh đừng có tin!”

-“Ừ, vậy em nói cho anh biết, chuyện xảy ra trước khi em gặp tai nạn được không? Em còn nhớ chứ?”

-“Anh thật, chả phải hai đứa mình về nhà anh ăn cơm, sau đó anh đèo em về, sau đó bị ngã xe còn gì?”

Mọi người nhìn mình lạ lắm, có mỗi anh xoa nhẹ vào lưng mình, nói được rồi, anh tin mình không có bệnh, giờ về anh chăm sóc, ba mẹ cũng vất vả nhiều rồi.

Nghe vậy, mình đồng ý theo anh về nhà!

Thế đấy, cuối cùng mình cũng được xuất viện. Chưa bao giờ thấy mặt trời toả nắng chói chang đến vậy!

Mình mặc chiếc váy màu xanh lá cây, anh chị và ba mẹ dặn mình ngoan, không được quấy anh, kiểu như trẻ con không bằng, mọi người thật lắm chuyện, mình lớn rồi mà.

Tự nhiên, mình thấy mình bình thường, còn tất cả mọi người mới hâm.

Chị mình còn ôm mình thật chặt, bà ấy dặn dò.

-“Mau khỏi bệnh Nguyệt nhé, rồi tao dẫn sang Thái chơi một chuyến, cho cả con Hạnh nữa, ba chị em mình đi chơi...”

-“Em đâu có bệnh! Cáu quá rồi đấy...”

Chị mình nhìn mình, kiểu ngán ngẩm lắm, rồi bà ấy cũng buông lời.

-“Ừ, mày không bệnh, thôi đi đi...”

-“Em trước nghe lời con nhất, giờ chú cũng chỉ mong như vậy, nhưng con cảm thấy mệt mỗi cứ gọi chú đi nhé, phiền con quá.”

Ừ thì cũng hơi xấu hổ, mình từ khi yêu nghe lời anh nhất, nhưng ba mẹ có nhất thiết phải quan trọng hoá vấn đề vậy không?

-“Con biết rồi, chú dì yên tâm!”

...

Mọi người đi rồi, còn mình thì theo anh, bây giờ mới để ý khác lạ, mình hỏi.

-“Anh mới mua xe à?”

-“Ừ!”

-“Đẹp thế, ơ cái loại xe này em nhớ con Vi nó thích lắm đó, mà xin tiền ba nó còn chưa ua, sao anh lại mua được? Anh lấy tiền ở đâu?”

Đột nhiên, anh phanh lại, rồi quay sang mình, nghiêm túc nói.

-“Nguyệt, anh không muốn em nhắc tới nó nữa.”

-“Anh cãi nhau với nó à? Nhưng nó là bạn thân nhất của em, anh đừng ghét nó nha...”

-“Em nói nữa là anh cho em quay lại bệnh viện!”

Đáng ghét, tự dưng thấy anh khác khác, cứ đứng đĩnh nói, sao mình lại thấy sợ sợ. Anh thường ít giận mình, nhưng nếu giận sẽ quát mình, sẽ la mình, anh sẽ hét to và bảo: “Em làm anh đau lòng lắm, anh biết sống sao đây?”.

Cái kiểu doạ doạ thế này, anh mới học được ở đâu không biết?

Anh vẫn tập trung lái xe, mình quay sang, chủ động làm lạnh.

-“Giận em à? Thôi mà, xin đấy, không nhắc thì không nhắc chứ sao? Bao giờ anh hết ghét nó thì mới nhắc...”

-“Giận em có mà giận cả ngày!”

Thấy mặt anh vẫn kiểu lạnh lùng, mình nín.

-“Việt An yêu quý, Việt An đừng giận Như Nguyệt nữa!”

Xe một lần nữa phanh gấp, anh cúi thấy rõ, mắt còn như lờm lờm mình.

-“Cấm không được gọi tên đó một lần nữa!”

Mình sốc.

-“Hả? Thế tên anh không kêu thì kêu bằng gì?”

Anh quay mặt đi, cảm giác kiểu anh đang tức ấy, mình chỉ cảm giác thế thôi. Một lúc mới quay lại, nhẹ nhàng hơn.

-“Giờ anh muốn em gọi anh bằng biệt danh, như các cặp yêu nhau thường gọi...”

-“Cũng được, anh thích em gọi anh là gì?”

-“Thằng già lắm cảm!”

Hả?

-“Em gọi anh là thằng già lắm cảm!”

Đầu óc anh có vấn đề à? Sao không phải là anh đẹp trai, anh cu te, anh dễ thương...mà lại là...

Nhưng từ đã, “thằng già lắm cảm”, sao nghe quen thế nhỉ, quay sang nhìn anh, thấy anh đang cười, tùm tùm thôi, nhưng gian gian thế nào ý.

Ngồi chán, chẳng có việc gì làm, mình giật kính của anh chơi, cái kính này, trông chẳng thời trang gì cả, mình vừa định đeo thử thì tiếng xe Kitss rõ to.

-“Em bé, em nghịch quá đấy!”

-“Sao anh đeo kính làm gì? Trông cũng có đẹp trai thêm đâu...”

Mình vừa nói, vừa nghịch nghịch tóc anh, sau đó đùa đùa, vươn người cắn nhẹ vào tai anh. Động tác này, ngày trước anh cực kì ghét, chính vì anh ghét nên mình mới trêu chứ. Chẳng hiểu sao hôm nay không thấy anh quát gì cả, tai thì đỏ bừng.

Một lúc sau, mặt cũng đỏ luôn.

Lúc sau, giật lại kính rồi lái xe, không thèm nói chuyện với mình nữa!

...

Rẽ qua mấy cái ngõ sâu, anh đưa mình về một căn nhà nhỏ, hai tầng, trông hơi cũ nhưng khá là sạch sẽ.

Đằng trước trồng hoa mười giờ, đằng sau có một cái vườn, trong vườn trồng khế, ổi, xoài, mấy khóm rau thơm mọc dại và một cái xích đu gỗ.

Trông chẳng giống nhà ở thành phố chút nào.

Và mình có một cảm giác rất lạ, dường như là mình đã tới đây rồi.

Dường như là thế, mình không chắc nữa.

Mình cố nhớ, vài thứ vụn vặt xoẹt qua, nhưng mình không rõ là cái gì nữa. Mình nhìn anh, là anh mà lại không phải là anh.

Cảm giác, quen quen lạ lạ, không tài nào hiểu nổi.

Mọi thứ cứ rối lung tung cả lên. Rồi tự nhiên, mình đau đầu, đau khủng khiếp luôn ấy.

Mình ngồi xồm xuống, nhớ lại lời bác sĩ dặn, nhắm mắt, hít thở thật sâu, và bỏ tất cả mọi thứ ra khỏi. Làm vài lần, mà không hiệu quả.

Đầu mình, đau lắm.

Cảm thấy mình hèn vãi chưởng, nhưng mà đau quá, nước mắt cứ chảy.

Trời ơi, mình lớn tăn này rồi, mình còn khóc vì đau, anh mà thấy chắc ngượng chết mất, mình đành len lén lê ra chỗ góc vườn, quay mặt vào trong, tay chạm qua mấy quả khế, kiêu ra vẻ ta đây thèm ăn, đang xem xét xem chú nào chín nhất để hái.

-“Nguyệt làm gì đấy?”

Anh hỏi nhỏ, cảm giác anh cách mình rất gần, toi rồi...mình đành bứt một quả, nén giọng, nói.

-“Em xin một quả nhá!”

Sao đó nhanh chóng lau lau, bỏ vào mồm, nhai ngồm ngoàm, trời ơi là trời, chua éo chịu nổi, chua quá, mà thôi, trót ngu rồi, cổ mà nuốt chứ biết làm sao.

Từ phía sau, cầm anh chạm vào vai mình, tay anh đột nhiên vươn ra, giật lấy khế.

-“Cho anh ăn với!”

Điên mất, làm sao mình có thể để anh ăn cái thứ này? Vừa xoay người lại, đã thấy anh cắn nhồm nhoàm rồi, mắt anh đỏ hoe.

-“Anh, anh sao vậy?”

Mình hoảng hốt hỏi.

-“Khế chua quá, chảy nước mắt!”

-“Đừng ăn nữa anh già lắm cầm ạ...”

Dù sao thì mình cũng không thể gọi anh là thằng được, nên đành sửa biệt danh một chút.

Anh đưa tay lên, xoa xoa nước trên má mình.

Tay anh, rất ấm.

Tiếc là, đầu mình, rất đau, rất rất đau.

17. #17

Không muốn làm anh lo lắng, mình cố lảng lảng đi vào trong nhà.

Anh cũng lặng lẽ đi theo mình, tới lúc mình ngồi xuống ghế sofa, anh mới hỏi.

-“Người nhọc hả em?”

Anh nhìn mình!

Tất nhiên, đàn bà con gái, ai chả muốn khiến người yêu đắm đuối như con cá chuối.

Cũng tự thấy bản mình mâu thuẫn, bởi ngày trước, mình thường mè nheo, bảo anh chẳng bao giờ ngắm em say sưa như ngắm cái iPhone đó cả. Bây giờ, mỗi lần anh nhìn mình, lại cảm thấy không thoải mái.

Cảm giác như anh nhìn thấu tâm tư mình vậy, thấy rất bối rối.

Và chẳng hiểu sao, cứ luống cuống kiểu gì, không tài nào mà nói xạo được.

Đành khai.

-“Em...em hơi đau đầu...chỉ hơi hơi thôi...”

Anh đứng dậy, không nói gì cả.

Anh bị sao vậy?

Chẳng phải mọi khi, anh sẽ cưng, sẽ nịnh mình đủ kiểu sao?

...

‘Trời ơi bảo bối của tôi bị đau như nào, làm sao mà đau?’

“Ra đây tôi xem nào, ngồi lên lòng nào...”

“Cái gì làm bảo bối đau, anh đánh chết nó nhé!”

“Trùi ui tôi là tôi thương cục cưng này nhất trên đời đấy, xem nào, trời ơi xinh quá, yêu quá...”

“Cuộc đời này, không có Nguyệt thì anh biết sống làm sao đây? Chắc anh chết mất thôi...”

Khác với bọn đầu gấu mình hay chơi cùng, anh là người nho nhã, lời nói câu từ rất ngọt ngào, nghe như rót mật vào tai vậy, nhiều khi khiến bạn bè, nhân viên của mình ghen tỵ chết đi được.

Em là nhà, viết bởi Lan Rùa, tác giả chỉ chịu trách nhiệm nội dung trên wattpad và wordpress, các trang web khác không liên quan.

Chỉ có duy nhất bà Nga là dị ứng.

-“Nguyệt, mày biết gì không?”

-“Biết gì cơ chị?”

-“Mỗi lần gặp thằng An nhà mày xong là tao lại phải vào toilet...”

-“Sao lại thế?”

-“Để nôn mày ạ, buồn nôn quá chứ sao? Sến súa đéo chịu được.”

-“Chị thật, ế là phải...”

-“Mày cứ cẩn thận đấy!”

...

Chị mình mà, bá đạo lắm, suy nghĩ cũng khác người, kệ bà ấy.

Anh từ phòng trong đi ra, mang theo ít thuốc và một cốc nước.

-“Uống nhé!”

Nói thật, mình uống quá nhiều thuốc rồi, thành ra nhờn, uống cũng chưa chắc có tác dụng.

Nói thật, mình cũng đang định giận anh vì không nịnh ngọt mình như trước.

Nhưng chẳng hiểu sao, thấy cái mặt lại mềm mềm lòng, lại ngoan ngoan vâng lời, chúng nó hay chữ mình đại trai đẹp, cũng không oan ức cho lắm.

Anh kéo mình vào gần, đề xuất.

-“Hay kể tí truyện cười cho hết đau đầu?”

Cũng được, anh có khiếu nói chuyện mà, từ một chuyện vô vị nhất cũng làm nó cực kì hấp dẫn, mình thường trêu anh là dẻo mồm.

Anh bắt đầu.

-“Có đôi vợ chồng nhà nọ, cùng là giáo sư Toán Học...”

-“Vâng!”

-“Một lần người vợ giận, người chồng liền bảo, thôi vợ đừng giận anh nữa, tình yêu của anh dành cho vợ, nó bao la như tập số phức vậy. Người vợ lườm lại, bảo, còn tình yêu của tôi dành cho ông chỉ bằng $o(1)$...”

-“Vâng...”

Mình vâng mấy lần, cô chờ đợi, đơ một lúc mới biết hết truyện rồi...gì thế?

Nhặt thế!

Sợ nước ối còn mặn hơn ý chứ!

Có phải là Lại Việt An? MC hài hước nhất của hội sinh viên Bách Khoa không?

Thấy anh kiểu mong chờ, mình đành toe toét phớt lờ.

Anh có vẻ phấn khởi, hăng hái kể tiếp.

-“Có một nhà Thiên Văn Học và một nhà Toán Học cùng tán một cô gái!”

-“Vâng...”

-“Một hôm mặt cô gái mọc một cái mụn, nhà Toán Học an ủi, em đừng buồn, cái mụn của em thực sự rất nhỏ, dù có lấy kích thước của nó, tính theo hàm lũy thừa cũng không là gì so với cái mặt em...”

-“Vâng.”

-“Nhà Thiên Văn Học cũng không chịu thua kém, liền bảo, thực ra nếu ví mặt em là Mặt Trời thì cái mụn của em cũng không thể to bằng Sao Thủy được.”

-“Vâng.”

-“...”

-“Hả? Hết truyện rồi ạ?”

-“Ừ!”

-“Á ha ha ha...ồ hô hô hô...í hi hi hi...é he he he...”

Mình cười, cố thò tay cù lòng bàn chân để được những tràng cười giòn giã nhất.

-“Anh nghĩ, nhà Thiên Văn Học nên thay Sao Thủy bằng Ceres thì hay hơn!”

Ceres là cái lông gì thế?

Thôi đành, kệ bà nó, cứ khen một câu cho anh sướng.

-“Anh nói chí phải!”

....

....

Bla...bla...bla...

-“Cuối cùng giáo sư Toán Havard kết hôn với cô kỹ sư MIT...”

-“Uầy, buồn cười thế chứ!”

....

Kiểu xong lâu dần anh phát hiện ra điệu cười sắc mùi giả tạo của mình hay sao ý, anh đành hạ chốt.

-“Kể cho em một câu chuyện có thật, cực funny, cực đặc biệt luôn!”

Funny cái khỉ, anh hôm nay bị ma nhập rồi, kể chuyện gì mà mặt mày nghiêm túc lạnh lùng, câu từ nói ra không chút biểu cảm.

-“Em có nghe không?”

-“Ồ, có...”

-“Ngày xưa, có con bé...”

-“Vâng.”

-“Một hôm, trán được của anh năm ngàn, nó sưng lắm, miệng cười ngoác tới tận mang tai...”

-“Có năm ngàn mà cũng...”

Mình bĩu môi.

-“Năm ngàn ngày đấy là mua được mười cái bánh giò mà!”

-“Vâng!”

-“Ranh con còn quay lại lè lưỡi trên anh, xong...”

-“Xong sao?”

-“Mắt nó trốn lên, ngã đập mặt vào bãi cát chớ đầu xóm!”

Anh nhấp ngụm trà, thản nhiên nhận xét.

-“Đó là năm ngàn có ý nghĩa nhất trong cuộc đời anh! Em biết sau đây như nào không?”

-“Như nào?”

-“Nó luống cuống kiểu gì, rồi áo quần cũng dính cát, sợ ba mẹ đánh đòn nên nó nhét trộm dưới gầm giường...”
Mình tò mò quá, hỏi.

-“Rồi sao nữa?”

-“Rồi thôi quá, đêm nó không ngủ được, phải mò dậy, lấy vở tập tô đè lên cho đỡ mùi...”

-“Con nào mà ngu đếch chịu được thế?”

Anh đang nhấp ngụm trà, nghe mình hỏi thì suýt sặc, anh nhìn mình, cười nghiêng ngả. Sau đó thôi, ngẩng lên, thấy mình, lại cười.

Cứ dai dẳng mãi, mình bực, tra khảo.

-“Con đây là con nào thế? Sao bảy năm yêu nhau không bao giờ thấy anh kể?”

-“...”

-“Mà anh xạo phải không, em thấy quen lắm, cứ như em đọc trên mạng rồi ấy...”

-“Ừ, trí nhớ em tốt thật!”

-“Chả tốt, anh Hoàng nhà em thường khen em thông minh nhất trên đời!”

Thực ra, mình biết thừa anh Hoàng nịnh mình, nhưng cứ kể khoe tỵ.

Một lúc, thấy anh trầm tư nhìn cốc trà trong tay, như có điều gì tâm sự.

Mình bây giờ mới để ý là hết đau đầu từ đời tám hoánh nào rồi.

-“Nguyệt, biết anh là ai không?”

Tự dưng anh hỏi.

Yêu nhau bảy năm, giờ làm câu, có biết anh là ai không?

Troll vãi cả đ...

Mình kiểu sốc quá, đếch nói được gì luôn.

Thấy anh thờ dài, sau đó mặt buồn buồn, hôm nay đúng kiểu chàng bị dở hơi rồi. Tại sao dạo này, mọi người quanh mình ai cũng hâm thế nhỉ? Đến là khổ!

.....

.....

Cả một ngày dài, mình mệt rũ rượi.

Chợp tối, anh chơi với mình một lát, rồi dặn dò ngủ ngon.

-“Anh đi đâu đấy?”

-“Anh lên trên gác, có gì thì gọi, anh xuống!”

Mình, tự nhiên, hơi bồn chồn.

Mọi khi con Vi nó hay bảo, mình và anh, là tình đồng chí chứ tình yêu đ... gì.

Cũng không hẳn mình là người suy nghĩ cổ hủ như anh hay nói ra ngoài, mà nghĩ lại, không nói thế thì biết nói thế nào? Chuyện tẻ nhị mà!

Thực ra chỉ có người trong cuộc mới hiểu được, cái này, lỗi lớn là ở mình. Lần nào mằn ra mằn vào, tới điểm mấu chốt là mình lại căng thẳng, mồ hôi toát ra như tắm.

Có vài lần thử, nhưng anh cứ vào một chút là mình đã thấy đau rồi, thêm một chút nữa, đau phát khóc, tham khảo kinh nghiệm những người đi trước, thấy họ nói là của mình hơi dày.

Biết thế thôi chứ về phương diện này mình cũng mù tịt mà.

Những lần như thế, thấy nước mắt mình là anh lại mắng mình làm anh mất hứng.

-“Em xin lỗi, hay thử lại, em sẽ cố...”

-“Thôi, thử gì nữa, căn bản là em không muốn, nên tâm lí mới thế, để tới đêm tân hôn vậy...”

-“Em...”

-“Không sao, anh có thể làm tất cả vì em.”

.....

Mình chẳng biết nữa, nghĩ lại thương anh.

Mình cũng còn nhỏ gì nữa đâu mà cứ sợ sệt như thế? Với lại để anh ngủ trên gác, mình thật không đành lòng, nhớ, muốn ôm anh mà.

Cho nên, hôm nay, mình quyết định, mình sẽ thật can đảm.

Mình kéo anh lại gần, hít thở thật sâu, chậm rãi mở từng chiếc cúc áo.

-“Anh...em sẵn sàng rồi...lần này em sẽ không khóc, em hứa đấy!”

Thái độ của anh, không biết dùng từ nào để diễn tả đây?

Đâu phải lần đầu tiên, anh nhìn thấy?

-“Anh...”

18. #18

-“Anh à ...”

Mình gọi bên lên.

Anh tự dưng ho sặc ho sụa.

-“Em...Nguyệt...em...anh...”

-“Lần này sẽ được, em hứa đấy!”

-“Không phải...anh...em...em...”

Chưa bao giờ thấy người yêu bối rối như này, mình để ý thấy chân tay anh lóng nga lóng ngóng, mặt mũi thì đỏ bừng.

Anh bị cuống, ho khan một lúc, mãi sau mới bình tĩnh được.

-“Hôm nay anh mệt, để sau nhé!”

Mình nóng cả mặt, cái thể loại gì mà mỡ dăng tới miệng mèo mà mèo lại chê thế?

Tự ái con gái của mình, vứt đi đâu cơ chứ?

-“Sao anh lại thế, anh chán em rồi à?”

-“Anh...”

-“Hay cơ thể em không đủ hấp dẫn?”

-“...”

-“Hoặc cũng có khả năng anh ăn vụng sau lưng em, cho nên giờ no xôi chán chè rồi, không cần em...”

-“...”

Anh càng im lặng, mình càng điên.

-“Hay anh...không có khả năng, hả?”

-“Em...”

Thấy anh vò đầu bứt tai, nhìn mình kiểu bất lực, không nói lên lời.

-“Anh!”

-“Anh có biết như thế em xấu hổ, tủi thân lắm không?”

-“Anh làm em buồn...”

-“Anh!”

-“Em phải làm sao?”

-“Có phải những lần trước thất bại khiến anh giận em, giờ muốn trả đũa em? Anh biết em yêu anh nhiều lắm không? Em thực sự...yêu anh hơn tất cả ...”

Mình ghen ngào.

Còn anh, sắc mặt xấu thấy rõ, bàn tay nắm chặt, giọng nói chưa bao giờ lạnh lẽo tới thế.

-“Yêu...yêu...mù quáng...Kiều Như Nguyệt, ngay bây giờ em biết tôi ước gì không? Tôi ước chi em còn nhỏ, chỉ cần có cái roi mây vọt cho vài phát ở mông là hết hư! Thằng khốn đó là cái gì? Hấn xứng đáng với em à? Em làm ơn tỉnh táo lại đi...”

Lại làm sao không biết đây? Thằng nào? Hay anh nghi mình ngoại tình với thằng nào, nên tức, mình vội vàng giải thích.

Anh không thèm nghe, còn giữ chặt vai mình, hỏi, mà như quát.

-“NÓI, TÊN TÔI, NÓI MAU!”

-“An...”

-“Nhìn lại, nhìn cho kĩ vào rồi hăng nói...”

-“Lại. Việt. An.”

Anh giận lắm, mình vừa dứt lời anh đã đi thẳng lên phòng đóng sầm cửa, buồn không tả nổi.

Đêm, thật dài.

...

“Ai bánh chưng bánh giò nóng đề...bánh chưng bánh giò đề...”

Tiếng giao hàng khiến mình thức giấc.

Bánh chưng.

Bánh giò.

Bánh chưng, bánh giò, bánh chưng, bánh giò...

Quán của mình.

Đúng rồi, thôi chết, sao mình lại đang trí đến thế?

Mình bị tai nạn từ hồi đó, quán của mình ra sao? Công sức bao nhiêu năm của mình?

Mình định gọi cho thằng quản lý, lại phát hiện ra điện thoại cũng mất đâu rồi.

Vẫn sớm nên mình chưa muốn đánh thức anh, lòng thì nóng như lửa đốt, sốt ruột, không được, mình phải ra quán một lúc xem tình hình như nào.

Mình sẽ chỉ đi một chút thôi, sẽ rất nhanh.

Mình ra ngõ, nhưng mình không biết đi đường nào cả. Mình làm sao thế này? Mình sống ở nơi đây từ nhỏ, có ngõ ngách nào không biết? Sao tự dưng hôm nay lại đơ thế?

Mình thử chạy qua đường này này, vòng tới ngách kia, ngó nghiêng xung quanh, phải có cách chứ.

“274 Phố Huế, Hai Bà Trưng”

Đó là cái bảng hiệu ở cửa hàng mà mình nhìn thấy. Thì ra là đang ở Phố Huế, mình vẫy taxi, nhưng chẳng cái nào dừng lại.

May quá, có vài bác xe ôm, lạ thật, xe ôm mọi ngày bắt khách dẻo miệng lắm mà, hôm nay hỏi ai cũng không chịu chở.

Xung quanh ai cũng nhìn mình rất kì cục, có người đang bế trẻ nhỏ, sợ hãi tránh thật xa. Vì sao vậy?

Có lẽ mình phải về nhà bảo anh đeo đi thôi.

Lật đật quay lại, rẽ trái rẽ phải, đi ngang đi dọc...rất cuộc không biết phải làm sao để về được nhà.

Mình đến phát rồ vì mình mất.

Mệt quá, đành dừng chân lại nghỉ ở một cửa hàng gần đó, tình cờ nhìn thấy hình ảnh phản chiếu qua tấm kính.

Ai đây?

Con nào mà đầu tóc rối bù, mặt mũi lấm lem, quần áo xộc xệch, tất thì mỗi bên một màu, dép cũng không đi?

Là mình sao?

Không phải đâu, không phải mình đâu, mình đâu có xấu đến thế.

Mình nhìn vào gương, cảm thấy buồn cười, mình cười, thật to.

Rồi tự dưng lại muốn khóc, cứ thế nức nở.

Khóc khóc cười cười, chính mình cũng không khống chế được nữa...

19. #19

-“Nguyệt!”

-“Anh...”

Trông anh hốt hải đến thương, trán thì lấm tẩm mồ hôi, anh đang lo chuyện gì à?

Anh tới bên, thở phào, rồi ôm mình thật chặt. Vai anh thật rộng, có anh ở đây, mình chẳng sợ gì nữa.

-“Anh xin lỗi!”

?

-“Chuyện tối qua, là anh nhỏ mọn, anh không nên câu với em...”

-“Em...”

-“Đừng ghét anh, về nhà với anh nhé!”

Hử? Ờ, hoá ra anh tưởng mình giận bỏ đi à? Trời đất, mình đâu có trẻ con đến thế?

-“Em định đi ra quán mà, nhưng em không nhớ đường, em ngu quá!”

-“Đừng nói vậy, Hoàng nhờ Đức quản lý hộ, quán vẫn hoạt động tốt...”

À, thằng Vịt Đực đấy hả? Nó là đệ của mình, cùng mấy thằng khác nữa, luôn lọt top học sinh cá biệt của Kim Liên năm ấy. Nó có một quán bia hơi cách chỗ mình 500m, thôi thì giao cho nó cũng yên tâm.

Tay anh bối bối lại tóc, với cả phúi phúi áo quần ỉnh. Tự nhiên tim mình, có cái gì đó, ầm ập lăm!

Anh dắt tay mình, lặng lẽ đi, mình lẻo đẻo theo sau...

Hình ảnh này, quen thuộc thấy lạ.

Không khí buổi sáng, trong lành tinh khiết, xà cừ tán xanh miết, hoa bằng lăng nở tím mộng mơ, làn gió mát dịu dịu, bình yên đến ngọt ngào.

Có vẻ hôm nay là ngày tốt, bọn mình đi qua ba cái đám cưới rồi. Về nhà, mình thủ thủ với anh.

-“Mấy nhà đấy trang trí cũng giản dị nhỉ anh?”

-“Ừ!”

-“Mai sau em không thích như này đâu, muốn khung cảnh như trong truyện cổ tích nhé, em còn muốn có nhiều nền lung linh, pha lê trong suốt...”

Anh cười.

-“Họ chỉ bắc rạp ở đấy thôi, còn tổ chức ở khách sạn mà...”

Anh nói cũng phải, mình hào hứng mộng mơ.

-“Em sẽ có bốn phù dâu, con Vi, con Mai, chị Nga, con Hạnh, nhưng số bốn thì không đẹp nhỉ? Có lẽ em nhờ người yêu thằng Huy lùn nữa. Anh thì sao? Ai sẽ làm phù rể...”

-“...”

-“Mình sẽ chỉ mời mọi người thân thích thôi nhé, em không cần quá hoành tráng, với lại mình bắt chước nước ngoài ý anh, không thu tiền mừng, quan trọng là em thích lễ đường thật đẹp, tên của hai đứa mình phải được kết hoa thật tinh tế...Việt An...Như Nguyệt...”

Tưởng tượng ra tương lai, sao mà hạnh phúc.

Việt An - Như Nguyệt

Việt An - Như Nguyệt

...

Việt An - Hà Vi

Không, là Việt An - Như Nguyệt chứ?

Việt An - Hà Vi

Không phải, mình nghĩ đi đâu vậy...

Việt An - Hà Vi

Việt An - Hà Vi

Hai cái tên ấy, cứ hiện lên đầu mình, mỗi lúc một rõ ràng.

“...ngay từ lần đầu gặp mặt, anh ấy đã thích tao, trước khi tới với mày, anh cũng từng tỏ tình với tao...”

“...chúc cô dâu chú rể hạnh phúc...”

“Ai cho cái đứa vô học này vào đây? Mau tống cổ nó ra ngoài!”

“...trước giờ, người tôi thực sự yêu, vẫn là người ấy...”

“Nguyệt, chúng ta kết thúc rồi, cô buông tha tôi, được không?”

...

...

Trí nhớ của mình, đầu óc của mình...trống trải...hỗn độn...

Mình phải chặt vật lăm mới lắp ghép lại được từng chút, từng chút...

Tiếng khách khứa, ồn ào lắm.

Tiếng chúc tụng, náo nhiệt lắm.

Cô dâu, dịu dàng ngọt ngào,

Chú rể, phong độ bản lĩnh.

Đám cưới, có hoa, có nến, đẹp để biết bao...

Sự thật...phũ phàng tới nhường nào...

...

Người đàn ông này, anh ta, ở đây làm gì?

Mấy tiếng trước, còn thân mật với nó, khinh mình lắm cơ mà?

Giờ này lẽ ra anh ta phải ngồi trên máy bay đi hưởng trăng mật ở châu Âu chứ?

Cảm giác ghen tới tận cổ, nước mắt rơi, mặn chát.

Tim mình, nơi đó, đau lắm.

-“Nguyệt, nhọc à em?”

Nực cười, anh ta còn mở miệng hỏi được mình câu ấy à?

Chó chết!

Khi anh ta yêu, anh ta nói, mình xinh đẹp nhất quả đất, không có mình anh ta sẽ không sống nổi.

Khi cưới người khác, anh ta lại bảo, tình cảm dành ỉn, chỉ là thói quen, là cảm động, còn nó...mới là tình yêu đích thực...

Tình yêu đích thực?

Bảy năm của mình,

Bạn thân nhất của mình,

Tuổi thanh xuân của mình...

Ước chế, uất hận, không làm cách nào mà giải toả được.

Vớ được chiếc cốc gần đấy, mình ném thẳng vào thẳng khốn nạn vô nhân tính đó.

Anh ta tránh!

Giỏi lắm, có gan làm mà không có gan nhận, xem anh ta tránh được tới bao giờ?

Máu nóng bốc lên ngàn ngọn, bát đũa, cốc chén, đập hết. Anh ta cứ vừa tránh vừa tiến về phía mình. Loại mặt dày, anh ta còn mặt mũi đối diện với mình ư?

Dù anh ta muốn xin lỗi, muốn giải thích, cũng đừng hòng.

Hết bát, hết chén...chỉ còn dao...được, dao thì dao...

-“Nguyệt, bỏ xuống mau!”

Quát mình à?

Là cái đêch gì mà dám quát mình?

-“Sợ rồi hả?”

-“Đưa dao cho anh!”

Đồ hèn, thích đấu công bằng hả? Rồi, thích thì chiều.

Mình rút một con dao khác, ném về phía trước.

-“Đó, thế là không ai thua ai! Được rồi chứ? Hôm nay, anh không giết tôi thì tôi sẽ giết anh...”

-“Xin em...”

-“Nhặt dao lên, sau đó đến đây! Chúng ta giải quyết nợ nần hôm nay...”

-“Nguyệt...”

-“Đồ khốn nạn, thôi tha, chó má, anh chết đi!”

-“Hôm nay bà nhất định ày biết, tội phản bội đáng giá như nào?”

-“Chỉ có các người mới có tình yêu đích thực à? Vậy tôi? Bảy năm của tôi là gì?”

-“Cái loại anh xuống địa ngục cũng không hết tội đâu...”

...

...

Tất cả, giá như chỉ là cơn ác mộng...

Giá như, mọi lỗi lầm đều có thể sửa chữa,

Giá như, mọi điều ước trở thành hiện thực...

Nếu vậy, mình sẽ ước, cuộc đời mình, không bao giờ có giây phút đó...

Ngày hôm ấy, giăng co, đau đớn, tan nát...

Ngày hôm ấy, máu nhuộm đỏ lưỡi dao, máu chảy, thấm đẫm tay mình.

Ngày hôm ấy, linh hồn mình, đã bán cho quỷ dữ...

20. #20

-“Nguyệt, mày là con khốn nạn..”

-“Trả lại anh An cho tao, mày thật độc ác...”

-“Cô là con quỷ mới đúng, loại vô học, cô đáng phải vào tù.”

....

Tiếng kèn, tiếng trống, tiếng khóc lóc của cái Vi, cái Mai, của ba mẹ anh, mọi người đều nhìn mình như một con quái vật, tất cả chỉ trích mình, trúng thối, cà chua, rau nát,...tất cả cứ nằm người mình mà ném.

-“Chị, chị ơi...”

Giọng nói dễ thương khiến mình bừng tỉnh.

-“Chị gặp ác mộng à?”

Mình từ từ tỉnh táo lại, thở phào nhẹ nhõm. Phải, là ác mộng. Mình mơ anh cưới con bạn thân nhất của mình, sau đó chiều anh tới gặp mình thì bị mình đâm tới chết.

Nghĩ lại, giờ vẫn rùng mình.

Cô gái ấy mặc áo blouse trắng, vừa ân cần hỏi thăm, vừa tháo kim truyền ở tay mình.

-“Chị nghỉ ngơi thêm lát nữa ạ, chắc chị còn sốc lắm...”

Mình nhìn xung quanh, là bệnh viện sao?

-“Giờ thời buổi sợ thật đấy, may mà anh chị không sao, mọi người cũng khuyên anh nhà chị báo công an nhưng anh bảo không mất gì nên thôi...”

-“Công an ...công an...gì?”

-“Chị không nhớ gì ạ?”

-“Mình...mình không rõ nữa...”

-“Chắc chị bị choáng nên tạm thời quên, nhà anh chị bị trộm đột nhập!”

Trộm đột nhập ư? Sao mình không có kí ức gì vậy? Anh nữa...anh đâu rồi...

Thấy mình hoang mang quá, y tá an ủi.

-“Thôi chị ạ, chị thế này không sao là may rồi, anh thì giờ không còn nguy hiểm tới tính mạng nữa rồi...”

-“Cô bảo cái gì? Tính mạng...tính mạng...”

-“Anh nhà chị mất nhiều máu quá, phải cấp cứu, giờ chắc cũng được chuyển về phòng hồi sức phía Tây rồi, tới muộn một chút chắc...”

Mình run cầm cập, không kịp nghe thêm điều gì nữa, vội vàng lao ra khỏi giường.

Trộm?

Là trộm thật?

Cớ sao mình cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Chuyện đó, giấc mơ đó, sao lại chân thực đến thế?

Ngẫm nghĩ, suy xét,

Không phải là trộm...

Là mình,

Không phải chứ?

Giá như là ác mộng...

Cuộc đời, có bao nhiêu lần giá như...nước mắt rơi, đau xót...

Ngoài việc anh chết, mọi thứ đều là sự thật. Mình đã tự tưởng tượng anh cưới cái Vi, rồi cứ thế lao vào tấn công anh.

Lúc đó, mình đã rất hung dữ...con dao...cũng rất sắc...

Bước chân mình, chậm dần, chậm dần. Mình chẳng còn tí tự tin nào để đối diện với anh nữa.

Rất nhiều người, ngay cả chị gái ruột, họ bảo mình bị hâm, mình không tin.

Nhưng tới giờ, mình cảm thấy hình như là đúng, mình điên rồi. Điên nặng rồi.

Một con người bình thường, có thể tự ảo tưởng ra chuyện người yêu đi lấy vợ rồi đập phá, hành hung vậy không?

Xót xa, cay đắng...

Mình đứng trước phòng hồi sức, khẽ nhìn anh qua khe cửa, gương mặt ấy, xanh xao đến chạnh lòng, bờ vai ấy, băng trắng quần chẳng chịt.

Mình chỉ biết bịt miệng để khỏi nấc lên.

Cũng may, cũng may không phải là tim...

Trên đời, có đứa con gái nào độc ác như vậy không? Đến chính mình cũng không thể tìm ra lý do nguy hiểm cho bản thân...

Mình nên làm sao đây?

Vừa điên vừa ác, chết đi cho rảnh nợ, đúng vậy, còn sống làm gì?

Sống để hại người tốt quanh mình ư?

-“Nguyệt...”

Tiếng anh, rất yếu.

Mình nhớ anh lắm, lo cho anh nữa, muốn lao tới ôm anh, nhưng mình có tư cách gì để vào trong đó? Mình cứ chần chừ, dằn vặt.

-“Nguyệt!”

Anh gọi, lần nữa.

-“Lại đây em...”

21. #21

Càng tiến gần, càng nhìn rõ anh, càng đau. Nước mắt mình chảy không ngừng, chân tay run lẩy bẩy, miệng thì mếu máo.

-“Em xin lỗi, em điên, em tự tưởng tượng ra anh và con Vi...”

Mình muốn chạm tay vào vết thương ấy, rồi lại tự thấy mình vô liêm sỉ, giải thích cái gì chứ, đã sai còn khóc lóc biện minh, hèn quá.

-“Chắc anh chán ghét em lắm...em xin lỗi...em biến đây, anh sẽ không phải nhìn thấy cái mặt em nữa...”

Tay mình, bị anh cầm, tiếp xúc, nhẹ lắm, mà tim mình lại đập liên hồi.

-“Ai chăm anh?”

-“Dạ?”

-“Anh không báo cho ai cả, em biến thì giờ ai chăm anh?”

Cảm giác vừa lạnh thấu, vừa ngọt ngào. Người mình yêu, bị mình đâm tới suýt chết, vẫn giữ sĩ diện ình, tới bệnh viện còn nói dối nhà bị trộm đột nhập.

-“Cô kia, mau đi làm thủ tục nhập viện cho chồng!”

Tiếng bác sĩ quát. Mình lau nước mắt, đứng dậy theo ông.

Sau mới ngộ ra, trong người chẳng có đồng tiền nào cả, thẻ, tiền mặt, ví của mình, ở đâu hiện tại mình cũng chịu không nhớ nổi.

Đành phải quay vào lấy thẻ của anh.

Cái thẻ này, mạ vàng, trông rất lịch sự luôn, còn nữa, tên trên này...không phải...Lại Việt An...

-“Anh?”

-“À, anh mất thẻ, thằng bạn mượn tạm dùng...”

-“Vâng!”

-“Mật khẩu, anh đổi thành...”

-“Là ngày sinh của anh chứ gì, em biết rồi...”

Mình nhanh nhẩu.

-“Không...là ngày sinh của em...”

Gì vậy?

Tự dưng thấy ngọt ngào quá à!

...

Cũng may là bệnh viện tư nhân nên mọi thứ đơn giản hơn rất nhiều, mình theo ý anh đăng kí một phòng VIP giường đôi, để tiện ở lại luôn.

Xong xuôi, sợ anh đói nên mình ra ngoài tìm hàng cháo.

Bác bán cháo chỉ nhận tiền, thế là lại phải đi rút, nhân thế, mình thấy cũng cần phải mua khăn mặt, kem đánh răng, bộ quần áo và vài thứ đồ linh tinh nữa nên check lại xem còn đủ tiền không, tại lúc này đóng viện phí hơi nhiều.

Gì thế này?

Sốc!

Chưa bao giờ nhìn thấy nhiều số 0 đến thế?

Anh có bạn bè đại gia từ bao giờ không biết?

Ngơ một lúc, rồi lại thôi, mặc kệ, còn bao nhiêu thứ phải làm mà.

...

Đồ ăn có hôm đầu tiên là mua bên ngoài, nhưng mình không ưng, nên những hôm sau đều tự tay nấu.

Mình thường mua xương bò về hầm nhừ bếp bệnh viện, xương bò bổ lắm, người Hàn Quốc họ toàn ăn đấy, nên mình bắt chước. Sau đó mới lấy nước nấu cháo, cháo thịt băm, cháo tim cật, cháo đậu hà lan...mỗi bữa một món.

Nhìn anh ăn ngon miệng, mình vui lắm.

-“Đồ em nấu, rất đặc biệt...”

-“Ngon hơn ngoài hàng không?”

-“Gấp một tỷ lần!”

Biết là xạo rồi, nhưng sướng chứ, sướng vãi cả ra.

-“Gớm chị ấy ngày nào cũng lọ mọ dậy sớm mua xương rồi lại cẩn thận hầm cả chục tiếng, anh ăn ngon là phải...nhất anh...”

Y tá vào thay băng cho anh, trêu mình. Mấy cô này, làm người ta ngại gần chết.

Họ đi rồi, tự dưng anh nhìn mình thật lâu.

-“Sao vậy?”

-“Không...”

-“Mặt em dính gì à?”

Phát hiện mắt anh đỏ nhia, mình cười tủm. Sau đó, đột nhiên anh kéo mình vào trong lòng. Râu ỏ cảm anh, tựa vào vai mình, thấy yêu yêu.

-“Rồi sẽ có một ngày, em không cần anh nữa...chẳng biết lúc đó như nào nhỉ?”

Giọng anh buồn, buồn lắm, nghe rất náo nề. Cái người này, làm sao vậy?

-“Anh, tự dưng cảm thấy, không muốn ăn đồ người khác nấu...”

-“Hâm à, em sẽ nấu cho anh cả đời, chỉ sợ anh chán cơm thềm phở thôi.”

Mình đùa.

-“Anh còn đau không? Hôm đấy, chắc đau lắm nhỉ?”

-“Không, nhưng em dọa anh sợ chết khiếp!”

-“Hi, em hung dữ mà...”

-“Không phải, tại em đâm anh xong em lại bất tỉnh, anh lo em...”

Dạo này có những cảm xúc rất lạ, chỉ một câu nói đơn giản, chỉ một cái ôm dịu dàng, chỉ một cái thơm nhẹ lên gáy, cũng đủ xao xuyến, mông lung, cứ như mới yêu vậy.

Con người anh, từ bao giờ trở thành trầm lặng, nói ít, chứ không náo nhiệt như trước kia. Tuy nhiên, mỗi lần ở bên, đều ỉnh cảm giác bình yên đến ngọt ngào.

Ba mẹ anh chị mình gọi điện, anh vẫn trả lời bình thường. Có những lúc nói dối trắng trợn, hai đứa cứ nhìn nhau cười.

Việc tắm rửa, mình đều giúp, nhưng cứ tới cuối cuối là đuổi mình ra.

-“Anh thật...tự dừng lại xấu hổ như gái mới lớn vậy!”

-“Cô, cười gì, đi nhanh đi!”

-“Có phải em chưa bao giờ thấy đâu mà?”

Anh càng đỏ bừng, sau này mình không dám trêu nữa, trêu anh lại cấm cửa thì toi. Ngồi ngoài, nghĩ vẫn nghĩ vợ, người yêu chân tay bụng biếc có cơ từ bao giờ nhỉ?

Hay do ăn xương bò hầm nhiều nên bổ?

Không phải chứ, ăn nhiều thì phì ra mới đúng chứ!

Mà mình cũng thật, đồ hám trai...xấu hổ quá...

Cuộc sống cứ thế trôi trôi, bình dị, nhẹ nhàng.

22. #22

Được nửa tháng thì anh bình phục, hai đứa gọi taxi về, mình cười toe toét.

Sau đó, vì ở bệnh viện ngủ chung rồi nên giờ về nhà cũng thế thôi. Mình thường thích rúc vào anh ý, cái mùi dễ chịu lắm, giờ quen rồi, không có là khó ngủ.

Giờ anh khoẻ thì hay đi chợ với mình, lúc nào cũng nắm tay nhau rất chặt, tình cảm lắm.

Về tới nhà thì mình nấu cơm, anh làm việc, anh bảo có dự án làm ở nhà nên không cần tới công ty. Bọn mình chưa khi nào dành nhiều thời gian cho nhau tới vậy, hạnh phúc ngọt ngào lắm.

Thỉnh thoảng, mình mang đồ từ bếp ra đút cho anh, nhìn vào bàn làm việc thấy hơi lạ, anh học Điều Khiển Tự Động cơ mà? Từ bao giờ trên bàn toàn paper, giá sách thì các kiểu, nào là “Graphs and Hypergraphs”, “Abstract Algebra”, “Group Theory”, “Prime Number”, “Topology”...

Còn có rất nhiều sách, báo, cùng đề một cái tên, giống cái tên trên thẻ ATM anh đưa hôm nọ. Chắc anh đang hợp tác với người này.

Nhưng tại mình không đi học đại học nên cũng không hỏi, sợ hỏi nhiều lơ lơ anh lại phát hiện ngu thì chết.

Cũng thỉnh thoảng, mình nhớ là mình có lên cơn, ảo tưởng, kích động. May là anh có kinh nghiệm rồi, nên thấy dấu hiệu thì ngay lập tức ném hết các vật nhọn quanh mình ra xa, rồi siết mình thật chặt, hết cựa quậy.

Cuối tuần, anh chở mình đi loanh quanh. Hôm nay mình nói muốn về nhà lấy mấy cái váy đẹp nên bọn mình xuống trung tâm thương mại ở Royal chơi luôn.

Lúc ghé vào VinMart, tự dừng giở thói trẻ con, mè nheo đòi anh lấy cánh gà.

Ở đây có cái hàng cánh gà rán, cũng không quá xuất sắc, mình hiểu biết về bột nêm độ giòn bên ngoài mình có thể làm còn hơn nó. Nhưng được cái cứ ra lò là người mua bầu đông lắm, đợt trước thấy mấy anh trai xếp hàng mua cho người yêu, mình hơi ghen tỵ.

Hôm ấy, mình bảo anh, mà anh không chịu mất mặt chen lấn, còn đòi ra KFC ăn cho lịch sự.

Giờ muốn thử lại, ai ngờ được.

-“Em ở đây đợi anh, đừng chạy lung tung!”

-“Dạ!”

Hứa rồi nhưng kiểu đợi lâu chán quá nên đi dạo linh tinh. Thấy có hàng quảng cáo nước tương siêu đặc biệt thế là vào lân la.

-“Vi!”

Không ngờ lại gặp nó ở đây, giống lắm, chơi với nhau bao nhiêu năm, chỉ cần bóng lưng nó mình cũng nhận được.

Nó quay lại, bụng to tướng.

Hả? Nó mang bầu từ bao giờ mà mình không biết?

Cả người đàn ông đi cạnh nó nữa?

Cái người mà nó đang bám như dây leo thế kia?

Lại.

Việt.

An.

Mình quay lại, nhìn cái người đang xếp hàng chờ cánh gà...đeo kính...bồn mắt...

Chai nước tương trên tay mình, rơi! Vỡ nát!

Mọi người đều quay lại nhìn, trong phút chốc, mình trở nên nổi tiếng.

Trong phút chốc, kí ức ào ạt, chen lấn...

Mình, sau một thời ngu xuẩn lẫn lộn, chưa bao giờ thấy tỉnh táo đến vậy!

23. #23

Con Vi há hốc, nó cũng không ngờ, cứ bám sát lấy thằng An, chẳng hiểu con này nó trở nên yếu đuối từ lúc nào không biết?

-“Đi thôi anh, em nghe nói người yêu cũ của anh giờ bị điên đấy...”

Cái gì cơ?

Mồm thôi nhà nó còn mở ra được như thế cơ à?

Mẹ chúng mày, ừ, bố mày bị điên đấy! Chẳng phải là nhờ chúng mày ăn ở có đức quá còn gì?

Mặt mình phải nói, đỏ phừng phừng, máu nóng dồn hết lên đến đỉnh đầu, hai đứa ông ọ tình củm ngút trời, cứ như kiểu trên tức.

-“Chỗ này là chỗ dành cho người bình thường...”

Tiếng thì thầm, rất nhỏ.

Tiếc là tai mình vẫn chưa điếc, hai anh chị, ăn ý liếc nhau, rồi liếc qua mình, cười khẩy.

Thôi, hai đứa bay, xong rồi!

Bà mày đi... thể nhịn được nữa rồi!

-“Phải, thế mà chẳng hiểu sao bảo vệ lại cho hai con cầu vào ngoe nguẩy!”

Mình thần nhiên đáp.

-“Nguyệt...mày...”

Con Vi tức không nói lên lời. Thằng An chỗ mồm động viên.

-“Thôi đi em, đừng trách loại vô học, cẩn thận tức giận quá con lại kém thông minh...”

-“Đã họ hàng nhà cầu thì thông minh sao nổi...”

-“Cô! Thế nên trên đời chẳng có thằng đàn ông nào yêu được cô...”

Người ta bảo, lời nói thốt ra, đôi khi còn đau hơn cả dao cứa.

Đúng thật.

Trước mặt mình, là người từng nói, sẽ nguyện chết vì mình.

Là người nói một, mình hiếm khi cãi thành hai.

Là người mình chăm sóc, nâng niu, đến từng chân tơ kẽ tóc...

-“Nếu muốn được hạnh phúc và yêu thương, cô nên xem lại nhân cách của mình đi...”

-“Nhân cách của tôi thì làm sao? Khốn nạn quá hả? Sao cái lúc nghèo kiết xác, ba mẹ ở trong viện, hàng tháng ngửa tay xin tiền anh không chửi luôn đi? Lại Việt An, anh hèn, hèn lắm...”

-“Em đừng nghe cô ta nói bậy.”

-“Nguyệt, mày dừng cái việc ngậm máu phun người lại ngay!”

-“Ha, Hà Vi, tao nói ày biết, mày ngu như bò ấy con ạ, giảng viên cái đi... gì, mày còn đánh vào con rệp này ngày nào thì còn khổ ngày ấy...”

“Nam chính” bị xỉ vả, mất hình tượng trước “nữ chính” thì tức lắm, mắt long sòng sọc, tay đang định giơ lên, chắc muốn tát vỡ mồm “nữ phụ” đây mà.

Được, tát thì tát.

Mình thề thằng đó dám tát mình, mình sẽ lao vào cầu xé, không tha cho nó.

Chẳng biết thế nào mà cái thằng “nam phụ” từ đâu chui ra, làm hỏng hết cả việc lớn.

Em là nhà, tản văn viết bởi Lan Rùa. Cố tình trên một ứng dụng không cho mà không ngồi edit lại thì thỉnh thoảng bị lỗi mất chữ là đương nhiên, ví dụ quay lại chap trước, nguyên văn là “...bị mình đâm tới suýt chết, vẫn giữ sĩ diện ình” thì nó chỉ còn là “... bị mình đâm tới suýt chết, vẫn giữ sĩ diện ình”. Thông báo để đỡ bị mang tiếng mấy lỗi đó là do mình soạn thảo cầu thả thôi. Mình chỉ chịu trách nhiệm nội dung cũng như cấu trúc của bản thảo trên wattpad và wordpress nhà mình.

Mặc ình gào thét, hấn cứ thế lôi mình lách qua đám đông, hùng hục lên nhà.

-“Em yên tĩnh đi một chút được không?”

-“Không! Bỏ tôi ra, tôi phải cho chúng nó biết tay...”

-“Anh vừa mới không để ý một chút đã vậy rồi, em bảo anh làm sao yên tâm được?”

-“Chìa khoá!”

-“Gì?”

-“Đưa chìa khoá nhà cho tôi!”

Hắn đưa, mình mở cửa, rồi nhanh chóng chui vào khoá trái, mặc xác hắn bên ngoài.

-“Kiều Như Nguyệt!”

-“Nguyệt, đừng bướng nữa...”

-“Nguyệt! Nghe anh nói!”

Tiếng đập cửa tới hồi hùng, nhưng mình không muốn mở.

Đơn giản, vì mình không có cách nào đối diện.

Quá khứ, như nước lũ, đổ về cuộn cuộn, mình không thích ứng được.

Có rất nhiều sự thật, mình phải chấp nhận.

Dù xót xa, dù cay đắng...

Dù đau tới thấu tim, vẫn phải chấp nhận.

Rằng...

Người mình yêu thương nhất, và người bạn thân nhất, đang có cuộc sống hạnh phúc bên nhau.

Rằng...

Mình đã từng bị điên,

Đã từng làm khổ gia đình mình, biết bao nhiêu...

Ba già, mẹ già, tóc bạc theo từng đêm chăm con ở bệnh viện,

Anh Hoàng bảo, anh thương Nguyệt lắm, Nguyệt mau khỏi bệnh nhé.

Chị Nga quát, Nguyệt ơi, đừng như thế nữa, tao đau lòng lắm.

Cái Hạnh, thằng Kì xót chị, lúc nào cũng nắm tay tình cảm...

Những lúc đó, Nguyệt thực sự ở đâu? Sao không nghe mọi người nói?

Nước mắt rơi, mặn chát.

Đôi khi, nếu là giấc mơ, thì tốt biết mấy!

24. #24

-“Nguyệt, ngoan nào, mở cửa đi em...”

Và cả người đàn ông này nữa?

Một người xa lạ,

Mà mình lại ôm lấy ôm để, bám riết không thôi.

Một người xa lạ,

Mà mình lại cởi áo đòi anh ta quan hệ.

Một người xa lạ,

Bị mình đâm tới suýt chết...

-“Nếu em không chịu anh sẽ gọi người lên phá cửa!”

-“Anh cho em năm phút!”

-“Nguyệt...”

Dai như đĩa mài, không phải, hơn đĩa mới đúng, chịu luôn.

-“Tôi muốn ở một mình...”

-“Không được làm liều!”

-“Dở hơi hả? Tôi đâu có ngu như thế, cuộc đời tươi phơi phới thế này, tôi còn mối thù to tổ bố kia kìa, chúng nó chưa chết tôi chết thế nào? Tôi nhức hết cả đầu, anh về đi được không...”

-“Thấy anh phiền?”

-“Đúng!”

-“Không cần anh nữa?”

-“Chuẩn!”

Hơn tất cả, hắn là người rõ nhất, mình hâm nhiều như nào, điên biết bao nhiêu?

Hắn chứng kiến quá khứ tối đen nhất của mình.

Những khoảnh khắc đáng xấu hổ nhất, ngu xuẩn nhất...sĩ diện đàn bà con gái của mình, vứt đi đâu mà mình còn muốn gặp hắn?

-“Đói không? Ra lấy cánh gà đi rồi anh về!”

-“Nguyệt...”

-“Nếu không muốn thấy anh thì anh treo ở cửa nhé, anh đi đây, nhớ đừng bỏ bữa!”

Cái người này, xem mình là trẻ con không bằng?

Một lúc, thấy yên lặng, mình ra ngoài, không thấy người, chỉ có túi cánh gà thơm phức, cả hộp nước mía bên cạnh.

Vừa ăn vừa ghen.

Đêm đó, không sao mà ngủ nổi. Nghĩ nhiều, nhiều lắm, chẳng biết tương lai ra sao? Làm gì đây?

...

Rạng sáng, vừa mới đi dạo loanh quanh đã bị con Lykan chặn trước mặt rồi. Thằng bốn mắt này, hắn muốn gì nữa đây?

Mình quay đi, hắn bóp còi inh ỏi, điên mất.

-“Sao?”

-“Chán ghét nhau đến mức độ thế cơ à?”

-“Ừ! Biến đi!”

-“Ba em muốn nói chuyện với em!”

Thế nữa! Mà là ba mình, nên đành phải nghe. Đại loại ba mình nhờ hắn đưa mình đi khám tổng thể lại, mình bảo mình có thể tự đi, ba mình lại nói nếu như vậy ba mẹ sẽ lên Hà Nội. Cuối cùng mình thua.

Tối qua, đã có giây phút mình tự hỏi, có phải thằng cha này yêu thầm mình không mà lại tốt thế? Rồi lại thấy vô lý, điên hâm như mình, chớ nó yêu à?

Giờ thì đã biết đáp án, chắc khi xưa nợ ba mẹ mình nhiều lắm đây, nên bắt đắ dĩ phải giúp mình.

Khám tới khám lui, hoàn toàn bình thường, thấy hắn xem tờ kết quả, mặt mày không còn cau có như trước. Giờ mới để ý, bốn mắt vẫn mặc cái áo cũ, với một thằng sạch sẽ đến dư thừa như hắn, chỉ có thể kết luận tối qua không về.

Chẳng biết đã ăn chưa?

Mà sao mình phải quan tâm, vớ vẩn, ăn hay không kệ cha hắn chứ!

Hắn đi lòng vòng, mãi mới chịu đưa mình về nhà. Dừng xe rồi, cũng không thèm mở khoá, cứ yên lặng mặc mình lèo nhèo.

Lãi nhải nhiều, mình đau mồm, mà hắn chẳng đau đầu gì cả, thế mới tức.

Chịu rồi.

Bất lực!

Mãi sau hắn quay sang, tay chạm vào vai mình. Khoảng cách, thật sự, sát tới mức ngọt ngào.

Hắn thơm nhẹ lên trán mình, rất nhanh, rồi mở cửa.

–“Em lên nhà đi!”

Giây phút ấy, lòng mình nôn nao đến lạ thường, vội vàng chạy khỏi xe mà nước mắt cứ ứa ra. Buồn lắm, chẳng hiểu sao buồn đến vậy!

25. #25

Sau đó, cuộc sống của mình lại trở lại bình thường.

Anh chị em gọi điện chúc mừng tới tấp, gheo cãm (welcome) Nguyệt hoàn hồn.

Nhân viên mới đầu gặp mình thì hơi hoảng, chẳng cứ nhân viên, ngay cả mấy thằng đàn em cũng sốc ghê gớm.

Quán của mình nghe nói chẳng ai biết pha bột với nấu nước sốt, nên chuyển sang bán bia và đồ nhắm, mẹ cái thằng Vịt Đực, làm ăn như lờ, không biết thì phải gọi mình chứ?

Mới đầu quay lại bán bánh, ít khách lắm.

Nhưng dần dần rồi mọi việc lại đầu vào đấy, mọi thứ đi vào quỹ đạo, chỉ có vết thương lòng mình, mãi chẳng nguôi ngoai.

Cứ dăm bảy ngày, bọn mình lại rủ nhau tụ tập ở quán thằng Đức, nhậu tới bến.

Bia rượu, ai bảo không tốt đâu?

Uống vào, cả người lằng lằng, muộn phiều, đau khổ đều tan biến...

Trước kia nghe tới bia rượu là sợ, giờ thì uống chẳng khác nào nước lã.

–“Chị Nguyệt, bọn em cảm thấy có lỗi lắm...”

Mấy cái thằng, rượu vào là lời ra, sến sẩm vcl.

–“Nếu nó là con khác, tụi em thề cho banh xác, nhưng nó lại là con gái rượu của Quốc ”mặt ngựa“...”

–“Rồi, tao biết rồi!”

–“Có lần em và thằng Dũng uất ức quá, cũng chạy tới nhà con ranh đó rình, mà chỉ dám tháo hơi cái xe của thằng An, với ném bả chuột cho chết mấy con mèo rồi chuồn vội ...”

–“Ly này kính chị, cũng tạ tội vì quá hèn.”

–“Được, ly này chị cũng kính các chú!”

–“Đại ca, chị cũng đừng bao giờ ức quá làm liều, dây dưa với Quốc ”mặt ngựa” là không yên thân đâu, lão ấy đuổi cùng giết tận luôn đấy, đầu gấu đất Hà thành này, có ai nghe đến tên lão mà không khiếp...”

–“Chị thông cảm, bọn em còn mẹ già, con nhỏ...”

Mình bắt đầu ngà ngà, đầu óc lơ lơ mơ, bọn chúng thì cũng say sưa hết rồi, mỗi đứa lảm nhảm một câu.

–“Đây, đây là địa chỉ nhà lão, thằng mặt lờ đấy giờ ở rể chị ạ...”

-“Thằng kia, đưa bà ấy làm gì? Cát đi!”

-“Kệ tao, bọn mày hay thật...”

Thằng Tuấn cầm tay mình, đưa tờ giấy rồi dặn dò, như kiểu mẹ để tiễn con gái đi lấy chồng.

-“Đây là phòng trường hợp chị quá uất hận, muốn một sống một chết với chúng, nhưng chị cứ suy nghĩ đi nhé, đời còn dài lắm, chị nhé, chị nhé, em là em yêu chị Nguyệt nhất đấy...”

Lũ này, say hết rồi, hăm hết rồi.

Lần lượt từng đứa gục, mình cũng chóng hết cả mặt, phúi phúi áo quần rồi loạng choạng đi về.

Ra được tới cổng quán thì nôn tới nôn tấp, sau đó không biết gì nữa luôn.

Sáng hôm sau tỉnh dậy đã thấy mình ở nhà, áo quần thơm tho.

Chẳng nhớ nổi mình về bằng cách nào nữa?

Nói chung nhiều lúc mình cũng tự phục mình vãi cả ra, bọn kia đàn ông nam nhân, uống xong không biết trời đất là gì, mình thì vẫn mò được về nhà, thay áo quần, giặt giũ phơi phóng, rồi lên giường đắp chăn ngủ ngoan ngoan.

Ngó đồng hồ, thế mà đã là 12 giờ trưa rồi, uống cốc nước mát, bụng dạ còn cào, mình định nhanh nhanh ra quán ăn trưa mới phát hiện tủ lạnh có âu cháo.

Ờ mờ, mình thành thánh rồi ư? Say như thế mà vẫn còn biết mua cháo để sáng nay ăn.

Là cháo cá, hơi mặn, cái cửa hàng này, kinh doanh như thế này thì chết, mất hết khách!

Nhưng đói quá, ăn vẫn ngon.

Ăn rồi mới ngộ ra, những lần trước, lần nào mình cũng mua cháo ở hàng này ý sao nhỉ?

Hôm thì quá mặn, hôm thì quá nhạt, hôm lại còn nấu loãng, hạt gạo cũng không thềm xay nhỏ trước khi nấu, thế mà mình vẫn mua mới lạ. Chẳng nhớ nữa, chắc say quá bị dụ rồi!

Ăn chán ăn chê, mở túi định lấy khăn son quệt vài phát, tự dưng cái tờ giấy ấy, tờ giấy địa chỉ nhà ấy đập vào mắt.

Mình đã định ném đi,

Mình đã định không thèm quan tâm, bắt đầu một cuộc sống mới, vui vẻ, hạnh phúc, tươi đẹp.

Định là định thế thôi, chứ thực tế, với tưởng tượng, khác nhau quá nhiều.

Chỉ trong chốc lát, đã đứng trước căn biệt thự đồ sộ năm tầng từ khi nào.

Ngày trước nghe đồn nhà “chị Vi” đại gia rồi, mà chị ấy kín tiếng lắm, không bao giờ dắt bạn bè về chơi, cũng không bao giờ nói chuyện gia đình.

Không phải bọn mình không thể rình rập, mà vì thân với nó, nên mình tôn trọng, giờ đứng ở đây, đúng là ngỡ ngàng.

Nói chung đồ sộ, hoành tráng lắm, ngày xưa xem trên chương trình thực tế thăm nhà các diễn viên, người mẫu nổi tiếng đã suýt xoa lắm rồi, giờ chứng kiến tận mắt, mấy cái đó đem so với cái biệt thự này chỉ là con tép.

Rộng lắm, trong khi người dân Hà Nội chen chúc khổ sở, đất cát đất đỏ thì nhà nó khéo phải rộng vài sào, trước cổng là hai con rồng trở cực tinh tế, lán bên cạnh cũng toàn siêu xe.

Trong lúc mình còn đang âm thầm đánh giá thì ùng cái xuất hiện ba nhân vật “nổi tiếng”, mình đành nấp vào chỗ cái cột điện, đến là hèn.

Con Vi, thằng An và mẹ thằng An. Mẹ nó chắc tới thăm con dâu, gia đình gia giáo thật, cho con trai đi ở rể hẳn hoi. Hai mẹ con tình cảm dễ sợ.

Thôi mình cũng ngu, tự dừng tới đây xem chúng nó hạnh phúc để về mà ức.

Sau đó, thằng An đưa mẹ nó về. Con Vi cũng lưu luyến lắm, tiễn mẹ chồng và chồng như trăm năm sau mới gặp ý, còn đi bộ một đoạn ra đầu ngõ, xem tới khi cái ô tô khuất bóng mới về nhà, mà ức ức.

Lúc nó quay lại, mình mới có dịp bình tĩnh xem xét. Người mập hơn, má hồng trắng, tung ta tung tã trong cái váy bầu hai dây, tất nhiên, ai trông nó lúc này cũng sẽ thấy nó rất đẹp, rất đáng yêu, chỉ có mình là thấy hờn hờn như con điên.

Chả hiểu con này nó phởn kiểu gì mà chân tay loạn choạng, rồi vấp ngã đập một cái.

Mình phì cười chứ, sướng! Cho mày chết con ạ!

Mà không thấy nó đứng lên, tay ôm bụng, mồm thì liên tục gọi có ai không? Cái con dở hơi này, làm gì mà yếu đuối thế?

Buổi trưa, vắng tanh, nó cũng không mang điện thoại hay sao?

Giọng nó, thảm thiết dần, gọi mãi, gọi mãi chẳng có ma nào cả.

Hà Vi, đây là quả báo ày đấy!

Nhưng từ đã, gì thế kia...nước...không màu...Đừng nói với mình là nó bị vỡ ối nhá?

Mình nhìn con Iphone trong tay, lưỡng lự. Không phải chứ, mình định gọi cấp cứu giúp nó sao?

Không được, đừng, đừng, Kiều Như Nguyệt, đừng...

Nó là kẻ thù không đội trời chung của mày đấy, đừng!

Đừng ngu!

Ngó lại, không nghe thấy tiếng kêu nữa, nó chắc ngất rồi. Ôi, mình điên mất. Giá kể hôm nay mình không đến đây có phải hay không, nó chết mặc nó.

Biết làm sao bây giờ? Trời ơi là trời...

26. #26

Gió thổi nhẹ, lá cây bay, xơ xác...

Lòng mình, buồn mênh mang.

Mình vừa làm cái việc, cực kì có lỗi với chính bản thân mình. Mình biết, sau này mình sẽ hối hận, nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, vẫn làm.

Đội xe cấp cứu đến đưa nó đi, mình cũng lững thững về quán.

Thối lòng thối ruột, nhân viên hỏi cũng chẳng buồn nói, mình chọn một chỗ khuất trên ban công tầng ba, nhìn dòng xe cộ tấp nập nhộn nhịp...

...

-"Chị..."

Thằng Đức gọi mình, rồi khẽ kéo cái ghế ngồi bên cạnh. Nó mở chai bia, tu một hơi rồi thở dài.

-"Mày cứ nói đi!"

-"Em...chị chắc muốn nghe không?"

-"Còn chuyện chó má hơn mà tao chưa trải qua hả?"

-"Con Vi..."

Nó ngập ngừng, mãi sau mới thông báo.

-“Con trai chị ạ, bốn cân hai, mẹ tròn con vuông, nghe nói Quốc mặt ngựa tởm chúc ăn mừng hai ngày đón chấy ngoại, toàn bộ nhân viên đều được phát lì xì đỏ 50 ngàn.”

Mình giật chai bia từ tay nó, tu thật nhiều, cổ ngứa lên, mong nước mắt đừng chảy xuống...

Có gì mà khóc?

Có gì mà đau?

Một sinh linh tới với thế giới này, là điều đáng mừng, phải không?

-“Quốc mặt ngựa chỉ có hai đứa con, nghe nói ông ta và con trai lớn gặp nhau là khục khặc, nên cưng nhất là con Vi này, ngày xưa chị chơi thân thì chắc cũng biết đôi chút...”

-“Ý mày là sao?”

-“Ý em là chị đừng nghe lũ kia nói linh tinh, đừng nghĩ tới việc trả thù làm gì, vì sức chị không đủ đấu với lão đầu...”

-“Ừ!”

-“Đời có nhân quả, để xem con mặt lờ và thằng mặt bờ ải ngoe nguẩy được tới bao giờ... thôi chị ạ, đừng nghĩ nhiều, mình sống tốt cuộc sống của mình thôi...”

Đúng vậy, sống cuộc sống của mình thôi!

Dù như nào, thì cuộc sống vẫn tiếp diễn,

Quá khứ, có ngọt ngào,

Hiện tại, có cay đắng,

Thì quá khứ, vẫn mãi là quá khứ, còn hiện tại, mới là sự thật...

Đêm ấy, mình ngồi trước gương, lâu lắm.

Người trong gương kia sao mà xấu xí, bù xù, bẩn thỉu, chẳng bù cho người lúc trưa mình gặp, người ta chưa để còn xinh đẹp rạng ngời đến vậy, mình gái chưa chồng mà trông như sắp sang tứ tuần rồi ấy.

Thở dài, rồi lại thở ngắn.

Cuối cùng hăm hăm dờ dờ kiểu gì, quyết định sẽ đi phẫu thuật thẩm mỹ.

27. #27

Nói là làm, sáng dậy, hừng hực khí thế ra ngân hàng rút tiền.

-“Chị mà lấy tiền giờ là hơi thiệt đấy ạ, sao không đợi thêm tháng nữa cho đúng kì hạn?”

-“Không cần, cô cứ giúp chị đi!”

Ngân hàng này nhân viên kẻ cũng lễ phép. Xong xuôi đâu đấy, đang định về nhà thì có tiếng gọi với, rất quen. Quay lại, giật cả mình, bà Nga nhà mình chứ ai?

Bà này bay ra Bắc hồi nào mà không thèm nói một lời?

Còn nữa, gì thế? Thấy bà đi cùng thằng bốn mắt. Mình hơi mất tự nhiên, từ ngày tỉnh táo trở lại, cứ nghĩ về những hành động hăm dại của mình lúc ở với hắn trước kia, là chỉ muốn đập ình một trận.

Giờ gặp mặt, càng thấy không thoải mái. Mình quay sang nói chuyện với chị gái, coi như ai kia không tồn tại.

-“Ra từ bao giờ thế?”

-“Mày đi đâu thế này, mang cả cái bao tải rách nữa...”

-“Nhỏ thôi, em đi rút tiền, cầm thế này cho bọn nó đỡ nghi.”

-“Rút tiền làm gì?”

-“À, em định đi phẫu thuật thẩm mỹ, có cái ông bác sĩ mới ở Hàn Quốc nghe nói có tiếng lắm, tiếc là chỉ nhận tiền mặt...”

Trời, có gì mà bà chị mình rồ lên rồi mồm miệng tới tấp.

-“Mày điên à? Phẫu cái c... gì mà phẫu, mày không đọc báo à, bao nhiêu vụ chết trên bàn mổ, rồi cái gì mà bác sĩ chỉ nhận tiền mặt, mày lại đọc linh tinh ở trên mạng chứ gì, cẩn thận nó lừa cho thì ăn cám, người ta quá xấu hoặc công việc như diễn viên, người mẫu cần nhan sắc thì mới phải làm chứ...”

Cái bà này, lúc nào cũng nghiêm trọng hoá vấn đề, tất nhiên là mình không nghe rồi.

-“Mày định phẫu thuật cái gì?”

Chết, mình cũng chưa nghĩ ra cơ. Nhưng bà ấy đã hỏi thì chẳng nhẽ nói em không biết, đành đáp bừa.

-“Em cắt mí...”

-“Mày hai mí rồi giờ cắt thành ba mí hả? Con dở?”

-“Ừ thì gọt cằm, nâng ngực, nâng mông...”

-“C còn nâng ăn bờ à? Tỉnh cho tao nhờ!”

-“Thì nâng thành D, E, không thì F, nói chung em tính rồi, chị đừng nói nhiều nữa, đau đầu...”

-“Con điên này nữa, ày một trận giờ...”

Không có thằng bốn mắt can chắc bà này đánh tan xác mình ngay trước cổng ngân hàng mất.

-“Anh, anh bảo nó giúp em!”

Choáng!

Vừa mới hằm hằm hổ hổ với mình thế mà quay sang bên kia thì giọng ngọt xớt, phát buồn nôn.

-“Nguyệt lớn rồi, em để em ấy tự quyết định đi!”

-“Nhưng mà...anh...”

Rồi bà ấy chạy theo hắn, trước lúc đi còn quay lại giơ nắm đấm dọa nạt, tý về xử mày sau! Xử thì xử mình sợ hả? Bà ấy chắc cũng không dám làm gì mình đâu, anh Hoàng sẽ giết bà ấy trước.

Kiều Nguyệt Nga, nhiều lúc nghĩ lại thấy tên và người, chẳng liên quan, trách là trách ba mẹ mình quá mê Lục Vân Tiên.

.....

Lúc xếp hàng ngồi đợi bác sĩ tư vấn chẳng biết thằng cha nào gửi cái video tới máy, chán không có việc gì làm nên đành click vào.

Mình thấy hình ảnh của một chị nữ, sau khi độn cằm xong thì lệch hẳn ra, lại một chị khác, mông chảy sệ xuống, một chị khác nữa, tới nhờ bác sĩ tháo ngực vì quá nặng, lúc lôi ra chỉ thấy cái gì vàng vàng nhợt nhợt đến kinh tởm.

Còn có cảnh quay một em gái ghi lại toàn bộ quá trình mổ xẻ, gào thét ghê gớm, máu chảy tùm lum...

Xem xong clip đấy, phải vào nhà vệ sinh nôn tới tấp, sau đó rùng mình chạy vội, không có phẫu thuật phẫu thuật gì hết.

Buổi tối, con mụ chị mình nghe kể lại thì cười phớ lớ, còn kết luận câu xanh rờn.

-“Chỉ có anh cả là trị được mày!”

-“Anh cả nào? Mà chị Nga à, sáng nay thấy chị làm màu vãi cơ, gọi cái thằng trẻ trâu là anh, rồi ngọt ngọt nhạt nhạt, chả giống chị tý nào...”

-“Láo, ai trẻ trâu với nhà mày, hơn mày 7 tuổi đấy!”

Hả? Bốn mắt hơn mình bảy tuổi cơ á? Sao nhìn hấn còn trẻ hơn cả bà Nga vậy? Tất nhiên mà mình không dám hé răng rồi, bà ấy tự ái thì chết.

-“Nguyệt, có thật là mày hết điên rồi không?”

-“Bà này, muốn ăn đòn à, hỏi vợ vãn!”

-“Mày không nhớ anh cả hả? Ngày xưa suốt ngày trấn tiền người ta còn gì?”

Hả, bà ấy nói đi đâu thế? Sao mình chẳng có ấn tượng gì nhỉ?

-“Em tưởng quen ba mẹ thôi, biết cả mấy anh chị em mình á? Kể xem nào...”

-“Con này, ban sáng anh cả nói tao còn tưởng anh ấy đùa...”

Bà ấy nhấn tin gì đó, rồi lại quay lại tuyên bố, anh cả muốn để mày tự nhớ. Gớm làm gì mà kiêu thế, ta đây thêm vào, cũng chẳng thêm nhớ nhé, không quan tâm!

Tưởng dễ đâu, cả buổi tối “chị yêu” không biết ăn phải bùa gì mà lải nhải suốt, sáng nay đi anh cả nói cái này, anh cả bảo cái kia, anh cả đi đòi nợ với tao, cái lão Bình thối đó, mấy thằng em của mày cũng chịu thua ấy, gặp anh cả tắt điện luôn, anh cả ít nói nhưng có duyên, tao thích cái túi ở chỗ Tràng Tiền, anh cả liền mua luôn...

Ôi, mình thề là mình đã cố gắng san sẻ lắm rồi, nhưng dạo này, tâm trạng mình đâu có tốt, mệt mỏi lắm, đành chốt hạ một câu.

-“Em biết rồi, anh cả của chị oánh rầm cũng thơm!”

-“Mày thật...”

Không những không tấn mình, mặt chị yêu còn đỏ bừng, quay vào chặn cười rất “thung thương”, đúng là trúng bùa rồi, hết thuốc chữa.

28. #28

Sáng hôm sau, hai đứa dậy muộn, luống cuống thay áo quần, ra khỏi cổng Royal đã thấy cái xe rất quen, mình biết hôm nay bốn mắt tới đón bà Nga đi có việc, nhưng lúc hấn mở xuống xe mở cửa cho bà ấy, rồi quay lại nhìn mình, hơi lâu.

Ánh mắt hấn, có chút gì đó buồn buồn, cũng có chút gì đó lưu luyến, rồi lại cảm giác như muốn hỏi mình việc gì đấy.

Từ bao giờ, mình trở thành chuyên gia phân tích tâm lý nhân vật vậy? Hơi buồn cười, cũng có khi người ta chỉ nhìn lơ đãng, còn mình lại ảo tưởng thổi phồng cả lên.

Chẳng hiểu có làm sao mình vẫn thấy hơi thẹn, tim bỗng dưng kiểu đập đánh thùng một cái, đành vội vàng quay đi.

.....

Rút kinh nghiệm đợt trước, mình dạy nhân viên nấu nước sốt, còn bột thì trộn bột khô sẵn để từng tải, làm loại bánh nào thì bộn nó chỉ cần hoà nước thôi.

Công việc của mình giờ cũng nhàn đi khá nhiều.

Nhưng người ta bảo, nhàn cư vi bất thiện, quả không sai.

Tâm trạng không khá lên là mấy, cả ngày chả có việc gì ngoài lướt web, lướt face. Thậm chí còn lập nick giả lên các diễn đàn tâm sự. Dù sao thì ai biết mình là ai đâu?

Có nhiều người vào chia sẻ, cũng đỡ stress.

Người hiểu cho thì thông cảm, động viên. Người không hiểu thì chửi đại, thậm chí còn có người bảo mình bịa chuyện câu view, bảo khởi nghiệp sớm thì phải già đời chứ, sao ngu rứa?

Chả nhẽ mọi người chưa đọc báo à, đến doanh nhân TN còn bị chồng và bạn thân qua mặt. Mà chị TN ấy so với người bạn kia còn đẹp hơn gấp trăm gấp ngàn lần, huống chi là mình, một con bán bánh, cho xếp cạnh con Vi chắc...

Nhưng nghĩ lại, cũng chẳng buồn cãi nhau, căn bản mình cũng ngu thật mà. Với cả cảm giác ấy mình cũng từng trải qua, ba năm trước quán bánh có một em nhân viên, thất tình, mặt mày lúc nào cũng ủ rũ.

Mình thì khi đó lúc nào cũng mắng nó, bảo nó phải biết cứng rắn, tự lập, loại đều như thế thì biến đi cho rảnh nợ, rồi còn nghĩ rằng, nếu mình là nó, mình sẽ không bao giờ yếu đuối như vậy.

Giờ, mới thấy thấm.

Đúng là, phải rơi vào hoàn cảnh ấy, mới biết đau là thế nào? Phải sống trong thế giới ấy, mới biết mọi thứ, thật không dễ dàng.

Mình gọi cho đứa nhân viên đó, tâm sự khá lâu. Nó bảo với mình, vết thương này, cần thời gian, rất nhiều.

Và rồi dù có quên, thì thỉnh thoảng nghĩ đến sẽ vẫn hận, vẫn uất mà thôi, chỉ cho tới khi, tìm được một người khác yêu mình, lấp đầy khoảng trống, nỗi cô đơn, xót xa, mới có thể dần dần nguôi ngoai.

Một con tiền án điên hăm dọa như mình, ai mà yêu?

Nó bảo, không thì mình có thể tìm một thú vui, một công việc khác để quên đi. Chắc cũng chỉ có cách này thôi.

Mình nghĩ tới nghĩ lui, rốt cuộc quyết định sẽ mở thêm cửa hàng bánh ngọt.

Kế hoạch này khá suôn sẻ, hàng ngày thời gian chủ yếu mình đều ở trong quán học nướng bánh, bắt kem, bận rộn liên tục, mỗi cái bánh ra lò là một niềm vui, cảm giác nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Bà Nga cũng ủng hộ mình lắm, ăn bánh xong khen tẩm tấc. Dạo này bà ấy xì teen yêu đời hẳn ra, từ ngày vào Nam, có lẽ đây là đợt bà ấy ở lại Hà Nội lâu nhất.

Một hôm, mình đang ngồi tính toán vốn cần đầu tư, lúc ngẩng đầu lên thì thấy bà chị về từ lúc nào, đứng ở cửa, nhìn mình, rất chi là “thân thương”.

Mình hơi hoảng, từ ngày cha sinh mẹ đẻ, đây là lần đầu tiên đấy, lần đầu tiên bà chị mạnh mẽ nhà mình có bộ dạng như vậy, cả người ướn như chuột lột, mắt thì đỏ hoe, mình đứng dậy lấy khăn thấm đưa cho, bà ấy run rẩy nhận lấy.

–“Sao thế? Ai mà bắt nạt được chị?”

Bà ấy vừa lắc đầu vừa khóc.

–“Đưa số điện thoại hay đưa địa chỉ đây, em đến đâm chết lũ chúng nó...”

Thấy cười cười, rồi mắt lại buồn xa xăm, khổ thế chứ.

–“Nguyệt, số mày thật có phúc!”

Hả?

WTF?

–“Bà bị nước mưa thấm ả não rồi à? Số tôi mà có phúc thì còn con mèo nào không có phúc?”

–“Nếu mày không là em gái tao thì tốt, nhất định tao sẽ giành giật tới cùng...”

–“Giật cái gì?”

–“...”

–“Nói rõ ràng xem nào? Hay ông Hoàng nói gì khiến bà buồn à?”

Cũng thỉnh thoảng, mình và chị mình cãi nhau, anh mình lại bệnh mình, chị mình thì được cái to mồm thôi, xong lại trốn một chỗ, mắt rơm rớm. Những người phổi bò nói nhiều, nhìn qua thì tưởng đánh đá, nhưng rốt cuộc tâm địa lại không sâu cay, còn hay bị tổn thương mà người khác không hề biết.

-“Chị đừng nghĩ linh tinh, hai người là anh em sinh đôi, tất nhiên là thân gấp vạn lần em, anh ấy hay cãi nhau với chị là do khắc khẩu, nhưng chị vào Nam cũng vào theo còn gì? Chị bệnh lúc nào anh ấy chả lo sốt vó...”

Mình ngọt ngào khuyên giải, bà ấy chẳng thèm nghe, cứ thế đi vào nhà tắm, đóng cửa đánh sầm.

Tối thì không thèm ăn, bất ngờ dọn đồ, nói đặt vé rồi, sáng mai về.

Trước khi lên máy bay, còn cầm tay mình, dặn dò.

-“Anh cả là người khờ khờ trong chuyện tình cảm, không biết nói ngọt, không biết dụ con gái, thật thà, đôi khi hơi dân gốc...nhưng chắc chắn, là người đàn ông tốt...”

29. #29

Mãi nhiều năm sau, mình mới thấm được những gì bà ấy nói. Nhưng ngay lúc này, đâu có nghĩ được gì. Đầu óc còn đang mông lung chuyện quán bánh ngọt.

Vốn liếng cũng gọi là tạm, về mặt bằng, bốn năm trước, mình có mua một bãi đất trống ở Mỹ Đình. Ngày đó chỉ nghĩ thương con bạn, nhà nó có việc gấp nên mình lấy hộ thôi chứ không nghĩ bây giờ chỗ đó lại nhiều dân cư, phát triển như vậy.

Mở quán ở đây nói chung cũng hay.

Vấn đề là, đất đứng tên thằng An.

Vâng, không cái đại nào như cái đại nào, ngày xưa suy nghĩ đơn giản, mình bận nên người yêu cầm tiền đi làm thủ tục, đăng nào cũng lấy nhau, với lại đất ngày đó chưa có giá trị, nghĩ không đáng kể.

Giờ mới rắc rối đây, nhưng là của mình tất nhiên phải đòi lại rồi, đợi bà chị đi, mình sốt ruột tới Quốc Trung.

Thấy người ta nói thằng đó đi thị sát, không có ở đây.

Hôm sau đến vẫn thế.

Hôm sau nữa thì mình sinh nghi, đòi lên gặp thì bị bảo vệ giữ, nói khó như nào cũng không được, đúng là bức xúc mà.

-“Tôi lên một tý thôi, không làm ảnh hưởng gì đâu, các anh thông cảm...”

-“Chị cũng thông cảm cho chúng tôi.”

-“Nhất định hôm nay tôi phải gặp thằng đấy!”

-“Chị à, giám đốc bận lắm, nói thật không có ở đây đâu...”

Đôi bên lời qua tiếng lại thì đột nhiên hai thằng bảo vệ không cãi nhau với mình nữa, lăm la lăm lét nhìn qua phía trái. Mình cũng nhìn qua, bốn mắt đây mà! Kể ra không biết lương duyên hay nghiệt duyên, rất hay gặp hần...một cách tình cờ.

Thấy hần vẫy vẫy tay, đã bảo không muốn gặp lại rồi mà vẫn cố tình tìm mình. Đừng có nói là nhớ mình không chịu được nên đi theo đây nhá!

Mình tiến tới chỗ hần, định nói cho rõ ràng, ai ngờ nghe câu xanh rờn.

-“Anh không gọi em!”

Ngó lại, thấy hai đứa bảo vệ cũng đang đi tới.

Ôi, phải nói là...nhục. Ăn cả tá dưa bỏ miễn phí.

Không biết đào cái hố nào mà chui nữa. Hai đứa kia cũng lạ, nói chuyện với mình thì cứng rắn, nói chuyện với bốn mắt lại lịch sự nhẹ nhàng, thôi cũng kệ, thời này trai hám trai đâu phải chuyện lạ.

Một lúc, bốn mắt đi rồi, hai tên bảo vệ vui vẻ ình vào, chắc vừa được nói chuyện với trai đẹp, phởn nên dễ tính đi.

....

Anh giám đốc gặp mình thì sốc lắm, không nói lên lời.

-“Cô...”

-“Cô gì, đưa sổ đỏ và chuyển giao mảnh đất ở chỗ Mỹ Đình cho tôi...”

-“Bán rồi!”

Cái gì? Sốc!

-“Đất của tôi tôi muốn bán lúc nào chả được, cô không có chuyện gì thì về đi!”

-“Đất nào của anh, nói không biết ngược à?”

-“Tôi nói của tôi là của tôi, cô thích thì kiện, chúng ta gặp nhau ở toà...”

Bốn năm rồi, còn kiện được ư? Phát điên vì thằng ăn cháo đá bát này mất.

-“Cái đồ chó chui gầm chạn, lấy được vợ giàu thế cơ mà, sao không bám đất bố vợ rồi xin tiền ý, lúc trước chia tay còn giả nhân giả nghĩa đưa thẻ cho tôi, cái loại anh chết mẹ đi...”

-“Cô!”

Thằng cha tức lắm, đứng dậy đóng sầm cửa, kiểu này chắc muốn chiến đây.

-“Xin lỗi, mau!”

-“Bà đ.. việc gì phải xin lỗi...”

-“Được, từ hôm cưới tới giờ nhịn em quá nhiều rồi, hôm nay thì đừng có hối hận!”

Muốn làm gì? Định đánh mình ư? Hèn!

Mình sai rồi, thằng đó còn hèn hơn thế. Ánh mắt hằn nóng như lửa, cứ thế tiến về phía mình, tay bắt đầu khua khoạng.

-“Chó má, bỏ tôi ra!”

-“Sao? Em nói em tình nguyện làm người thứ ba cơ mà, em quên rồi à? Bây giờ anh cho em cơ hội...”

Giọng hằn cợt nhả, phát tởm.

Mình nhổ vào mặt hằn, con người hằn long sòng sọc, bóp má rồi cắn mình, đau điếng.

-“Tao khinh bỉ mày, thằng chó, tao sẽ nói cho con Vi...”

-“Cứ nói đi, cứ hét đi, xem ai tin con điên như em...ngoan nào, giờ vợ anh ở cũ, tranh thủ thời gian này ngoan ngoãn, anh ắt cho em ở bên; thực ra lúc trước vì nghiệp lớn, anh mới phải tuyệt tình với em, nhưng giờ mọi thứ dần ổn định rồi...”

-“Bà nguyên rửa cả nhà mày...”

-“Em biết không, nếu ngày xưa cái lúc quan trọng em không nằm yên ngoan ngoãn rồi bèn lên sục sùi mà ngông cuồng một chút như này, có phải hay không? Càng thế càng quỵến rũ...”

-“Thằng bệnh hoạn...”

-“Không phải sợ, hôm nay, nhất định chúng ta sẽ hoàn thành bước cuối cùng mà trước kia bỏ lỡ...”

-“Đồ chó má, bộ rệp, ma quỷ bắt mày đi...”

Mặc ình chữi, ình hết, hấn ã tay tháo cà vạt, cười ãy tỏm lợm.

Mình...cuộc ãi mình...

Còn có thể bắt lợc,

Còn có thể nhục nhả hơn ãược không?

Lạy trời lạy phật, giúp ình thoát khỏi thảm cảnh này, ình ãe ình từ giờ sẽ sống thật tốt, thật tươi vui.

Con Vi, nó lấy ãược thăng chồng như này, là quả báo lớn nhất ãi nó rồi, ình không cần phải quá uất hận làm gì nữa.

Cầu trời, thương con...

30. #30

Hấn ngày càng tiến gần, ình ãến phát hoảng.

Tay hấn ghì chặt hai cổ tay ình, mà sức ình, ãâu ãe ãầu nổi.

Quân tử trả thù mười năm chưa muộn, ãành vậy, ình giờ cứ cương, thì chỉ có chết, ãành xuống nước.

-“Xin anh, tha cho tôi...”

-“Anh tha, anh thương, anh ãang yêu thương em ãây mà...”

Thăng vô liêm sỉ nhà nó chứ, ãiên mất.

-“Đất coi như là của anh, từ nay tôi sẽ không nhắc tới nữa, cả anh và con Vi, từ giờ tôi hứa sẽ tránh xa, van anh ãấy...”

-“Ngoan nào, em còn yêu anh mà, em giận anh thôi, phải không? Anh ãã ãịnh ãến tìm em, mà em lại bệnh. ãừng giận anh nữa, trước mặt Vi, chả nhẽ anh lại bệnh em? Thôi thì em làm tình nhân của anh nhẽ, chỉ cần em biết ãiều, mai này anh có tất cả, thì em cũng sung sướng...”

Ước chi ình mang máy ghi âm nhĩ? Con Vi mà nghe ãược câu này thì không biết mặt nó méo tới như nào?

-“Nguyệt, em có biết anh nhớ em như nào không? Trải qua bao nhiêu người anh mới biết em là nữ nang nhất, biết anh nhớ hai em ấy như nào không, trong mơ anh cũng thấy, của Vi cũng không to bằng...”

Mắt hấn lơ ãờ ãến sợ, cái mồm chó ãịnh lẩn la, cũng may lúc hấn lơ mơ, ình nhanh chóng thụt xuống, cuộn người ôm lấy hai chân, thật chặt.

-“Em sợ à, ãừng sợ. Ngày trước cũng là lỗi của anh nữa, anh quyết chơi ván bài lớn, nhưng mỗi lần nhìn thấy em núc nủ, không kiềm chế ãược lao vào, nhưng rồi nghĩ tới Vi, ãầu óc lại căng thẳng. Vi lúc ãó nói, hai người thoả mãn nhau thôi, nhưng biết ãâu, một ngày nào ãó, cô ấy lại có tình cảm với anh? Lúc em khóc vì sợ ãau, cũng là lúc anh trấn tĩnh suy nghĩ...”

À, thì ra...là hấn lo, phát sinh với ình, thì có thể không câu ãược con cá lớn, không thể khiến “chị Vi” cảm ãộng vì tình cảm chân thành, kiểu như, anh chỉ ở bên giúp ãỡ cô ấy thôi, vì cô ấy là bạn tốt của em, một ình gánh vác quán xá, nên anh thương cảm, còn người anh yêu vẫn là em, chỉ có em thôi.

Buồn nôn!

Quá buồn nôn!

Biết là ãế, cay là ãế, mà vẫn phải nhẹ nhàng kéo ãài thời gian.

-“Vâng, anh nói tiếp ãi...”

-“Giá kể em không chuyện gì cũng bô bô kể với Vi, em biết không, em ãại lắm...”

-“Vâng!”

-“Nếu em kín tiếng một tý, có khi đã được anh ”sủng” từ lâu rồi...”

Bà nhà mày, mày tưởng mày là Thánh Thượng chắc? Sủng cái cờ! Chưa bao giờ máu mình nóng như lúc đó. Cổ nén tức, đến đỏ cả mặt.

Quay sang, đã thấy thằng cha vôi vàng rồi, đến nhục.

-“Anh à, anh làm em đau lòng thế nào anh biết không? Sao anh không nói sớm?”

-“Tính em như thế, làm sao thành công được?”

Trời ơi, sao không ai tới vậy hả trời?

Không có thư kí nào cần báo cáo gì với hần sao?

Bố vợ mẹ vợ đầu, thỉnh thoảng cũng phải thăm con rể quý một chút chứ?

Toi mất!

-“Thế giờ mình tính sao hả anh?”

-“Em chịu khó kín tiếng, chiều thứ bảy hàng tuần, anh tới chỗ em, ba tháng sẽ cho em đi du lịch một lần ...”

-“Anh có em thôi hay người khác? Anh không sợ Quốc mặt ngựa à?”

-“Anh có cách của anh chứ! Nhưng em phải biết điều, không nên ghen tuông, kể cả sau này ngoài Vi, anh có người khác, em cũng không được lên tiếng đồng đánh, anh không thích đàn bà của mình như vậy!”

Con chó này, nó tưởng mình còn là Nguyệt của ngày xưa chắc? Cái thời nó nói ngọt gì cũng nghe? Cái thời bám đuôi nó nằng nặc đòi quay lại. Thời đó, xưa rồi...

-“Nguyệt!”

-“Dạ..”

-“Anh biết em yêu anh nhiều lắm, anh biết anh là thế giới của em, em phát điên vì anh, anh thương lắm, anh sẽ dịu nhẹ, yên tâm, tuy tiền bạc không thể cho em, anh nghĩ em cũng không cần, nhưng tình cảm, nhất định bù đắp...”

-“Vâng...”

-“Anh...”

-“Anh An!”

-“Anh An!”

Mình có mơ không đấy? Hình như có tiếng gõ cửa? Tiếng người nữa?

-“Tôi đang bận, lúc khác đi!”

-“Anh đi đi, tý về nói chuyện cũng được mà...”

Mình nín thở hồi hộp.

-“Một đồng công văn giấy tờ đây, có chuyện gì để lúc khác! Muốn nghỉ việc hả?”

Chó quát người, rồi nháy mắt với mình, ngựa!

-“Anh Trung gọi anh đấy!”

Chẳng biết thằng Trung là cái thằng nào, con chó này vừa tỉnh tướng xong đã cụp cả đuôi, vôi vàng bảo mình đứng dậy đi về, lúc khác nói chuyện.

31. #31

Cánh cửa mở ra, mình như được sống lại. Uất ức suốt từ nãy giờ mới được xả.

-“Bà đ... cả nhà mà, thằng chó An, không, mà không đáng là chó, mà là cháu chắt chít chít của chó, cũng không phải, nếu như vậy vẫn là quá mất mặt loài chó...”

Thằng bé nóng mặt mà phải giữ hình tượng nên không làm gì được, mình tranh thủ nốt cơ hội.

-“Bọn mà cũng nghe kĩ rồi về bảo với ông Quốc, con rể của lão là thằng vô liêm sỉ nhất trên đời, tham tiền, hám gái, hèn hạ, khốn nạn...”

-“Tổng cổ cô ta ra ngoài, nhanh...”

Hai đứa bảo vệ từ xa đứng lên, mặt hầm hầm, là hai thằng đại trai ban nãy đây mà, éo sợ nhé, mình không tin bọn Quốc Trung dám giết người ngay trong công ty.

Thế nào mà hai đứa đó tới gần, nhìn rõ mình rồi lại lưỡng lự, thì thầm với nhau cái gì đấy, rồi bối rối đứng yên, không ném mình ra ngoài như mình tưởng.

Lại Việt An! Chắc tức phát ghen rồi hả?

-“Ngày mai hai người khỏi cần đi làm...”

-“Anh cứ lên gặp anh Trung đi đã!”

Một thằng lí nhí. Thằng An không làm gì được, đành đi thẳng lên tầng.

Hôm nay là ngày gì không biết?

Tức, sợ, sượng, hả dạ...đủ cả.

Tự nhiên tò mò anh Trung thần thánh quá, có thể anh là nhân viên lâu năm, được lão Quốc quý, có tiếng nói, mọi người nể nang, cũng có thể anh là đang có dự án gấp cần thương lượng với giám đốc.

Dù sao tính mình có ơn sẽ trả, nên lập tức tìm trong ví chiếc thiệp nhỏ in địa chỉ của quán, sau đó ghi ngoáy vài dòng, đưa cho thằng vừa gõ cửa phòng.

-“Này, nhờ mà đưa cho anh Trung hộ chị! Dặn là chỉ cần mang cái này tới quán này, chỗ này cũng dễ tìm lắm, cách Ngã Tư Sở hai cây, mang tới là được ăn bánh miễn phí cả năm, chỗ chị hầu như bánh gì cũng có cả...”

-“Vâng!”

Đi được một đoạn, mình lại nhớ ra, ngu thế, nhờ công ty có nhiều Trung thì sao?

Đành phải quay lại.

-“Ê, mà phải đưa cho cái anh Trung mà gọi thằng An lúc nãy nhé!”

-“Rồi, em biết rồi!”

-“À, còn nữa, nếu anh ấy không thích ăn bánh thì anh ấy có thể cho bạn bè hoặc anh chị em, hoặc ba mẹ hưởng suất của anh ấy cũng được, với chị không thành vấn đề!”

-“Dạ...”

Lạ nha, mình chửi đồng thằng An như vậy mà thằng bé này vẫn cười rất tươi với mình, chứng tỏ nó cũng chẳng được cấp dưới quý.

-“Chị nhớ mặt em rồi, hôm nào thích ra quán chị, có bạn gái thì dẫn ra cho vui, chị miễn phí cho năm bữa...”

-“Thật à, cảm ơn chị!”

-“Ừ, chị về đây!”

.....

-“Uầy, đẹp thế...”

-“Siêu đẹp ý chứ!”

Tiếng đám đông xì xào, mình cũng tò mò quay lại, con xe thể thao Aston Martin vàng rực, sáng chói cả phố Hàng Bông.

Người trong xe, yêu kiều rực rỡ, lộng lẫy sang trọng, giá kể nó tới sớm một tý có phải hay không.

-“Con gái Quốc mặt ngựa đầy mày ả!”

-“Biết rồi, nghe nói ở cũ cơ mà, sao tới công ty chi vậy?”

-“Hai tháng rồi còn gì, cầm cái ầu kia chắc mang cơm cho chồng, tình cảm dữ...”

-“Con gái đại gia, quần áo thì hàng hiệu, xe cũng xe sang.”

-“Không phải đâu, xe là chồng nó mới mua đấy!”

-“Thật á, nghe nói chị này lấy chồng đẹp trai mà giỏi lắm ý, tình yêu như cổ tích, đúng là nam chính ngôn tình...”

-“Mày khờ, chưa biết chính phụ thế nào đâu, thằng đấy cũng khôn phết, biết đầu tư lấy lòng ba vợ, nghe đồn lúc mới cưới ông Quốc còn kiêng dè lắm, giờ thì đi đâu cũng con rể quý...”

-“Mày cứ nghĩ xấu người ta!”

-“Còn mày, còn tao, cứ đợi mà xem...”

Đúng là toàn “người nổi tiếng”, nhất cử nhất động của anh chị đều được chú ý. Ban nãy mình còn thắc mắc thằng chó lấy vợ giàu rồi, sao vẫn nuột tròn mảnh đất của mình, giờ thì đã có đáp án, mẹ nhà nó!

Lý trí thì cứ bảo về đi, kệ chúng. Mà cái tính mình nóng, không thể kiềm được. Cứ nhìn con xe vàng chói như cứt chó đấy là lại tức lộn cả ruột, đành gọi điện ấy đứa em, sau đó nhẫn nhịn đợi thời cơ.

...

-“Chị, sơn chị dặn mua đây, em mua sơn xịt cho chị tiện sử dụng, mười hai màu...”

-“Được rồi, mấy chú chỉ cần nói chuyện vui với thằng trông xe bên trên là được, mình chị xuống hầm thôi!”

-“Được, yên tâm, cái này là nghệ thuật rồi, chị cứ thoải mái mà trút...nhưng cẩn thận đấy...”

-“Không sao, chuyện bé thế này con đó không về mách ba nó đâu, chị cứ đi đi...”

Mách thì mách, mình lúc đó điên rồi, không cần biết hậu quả luôn, sau mười phút, với tài năng của Nguyệt, Aston Martin đã trở thành vườn hoa rực rỡ.

32. #32

Xong việc thì mấy đứa về quán mình đánh chén.

Tuổi trẻ, được ba mẹ ủng hộ, mình khát khao lập nghiệp với ước mơ cháy bỏng. Cũng giống bọn nó, đứa mở quán bia, đứa mở karaokie, đứa lẩu nướng, đứa buôn áo quần, ...mình là quán bánh cổ truyền.

Cũng chưa kịp nghĩ, là mình lại đang sống trong một cái xã hội coi trọng bằng cấp đến thế. Chẳng bao giờ tưởng tượng nổi, không có bằng đại học, đồng nghĩa với vô học.

Có lẽ từ giờ, mình cũng chỉ nên giao du, kết bạn với những người như mình thế thôi, cho đời nó tươi đẹp.

-“Ồn chứ?”

Tin nhắn đến, dạo này có một số lạ rất hay nhắn tin ỉn, sáng thì “Chào ngày mới!”, tối thì “Ngủ nhé!”, thi thoảng hâm dở lên thì “Trời đẹp!”, “Mưa rồi!”, “Khỏe không?”, kiểu phong cách rất kiêu lời, mấy con nhân viên, đứa thì bảo hay anh nào thích thăm chị, đứa thì bảo chị cẩn thận không dạo này lừa gạt nhiều lắm.

Ổn chứ? Giờ thì mình nghỉ rồi đây! Là ai mà hỏi mình ổn chứ?

Chỉ có thể là một trong mấy thằng đang ngồi đây, biết rõ mọi chuyện mình vừa tỷ tê. Thằng nào trêu mình thế?

Thằng Đức chẳng? Vừa đi vệ sinh vào?

Thằng Tùng? Thấy thò thụt dưới bàn?

Hay thằng Dũng? Đang nghỉ nhất, đang cầm điện thoại!

-“Chị Nguyệt, chết rồi, con Vi tìm chị!”

Chưa kịp dò xem thằng nào giở trò, đã lại có chuyện.

-“Có cần bọn em xuống không?”

-“Thoải khỏi, mấy đứa cứ ăn uống tiếp đi, chuyện đàn bà xen vào làm gì.”

Mình uống nốt cốc bia, thản nhiên xuống dưới tầng một, bảo nhân viên đem bánh xèo mà chị Vi thích ăn nhất rồi mới ra gặp nó.

-“Tao tới không phải để ăn!”

-“Vậy hả? Thế tới làm cờ gì?”

Mình hỏi. Nó tức giận ném xấp ảnh về phía mình. Việc gì phải chụp lại, mình làm thì mình nhận chứ có gì đâu!

-“Mày hành xử như một đứa thiếu văn hoá thế hả? Loại đàn bà vô học, bần tính, hay mày chưa hết điên?”

Ranh con, cứng vai cả đ...

-“Từ bao giờ vẽ lên xe của mình lại là thiếu văn hoá?”

-“Mày mơ tưởng hả? Xe nào của mày? Ôi trời ơi, chẳng biết nói gì với mày nữa, Nguyệt ơi, mày đáng thương quá, tỉnh lại đi, đừng mơ tưởng nữa? Có cần tao gọi người tống mày vào trại tâm thần lần nữa không?”

Nó vừa cười vừa giễu.

Vi ạ, nụ cười của mày, không biết còn được tới bao giờ đây?

-“Con cháu nó không bán mảnh đất ở chỗ Mỹ Đình của tao thì móc cớ ra tiền để mua siêu xe à?”

-“Mày đúng là, ăn không nói có, siêu ảo tưởng, đất Mỹ Đình là của bà anh An ừm bọn tao kết hôn...”

-“Nực cười, bả hả? Bà cái lơ? Phải, bà, bà...là bà mày đây này!”

Thấy mình nghiêm túc, nó bực bội gọi điện cho “tổng yêu”, mở hẳn loa ngoài làm bằng chứng.

-“Em à, con Nguyệt nó bị điên, ăn nói liên thiên em chấp làm gì? Em nghi ngờ anh như vậy anh thật sự đau lòng lắm em biết không? Yêu nhau mà không tin tưởng nhau thì tình yêu còn giá trị nữa không em? Em làm anh thất vọng và buồn quá...”

Mẹ cái thằng, ngứa cả tai. Con dở hơi kia thì xin lỗi rồi rít, em thương, em yêu, về em đền, sau đó còn lườm mình mới máu chứ.

-“Nào, mày còn nói được gì nữa không?”

Trong giây phút hăm hăm hiềm hoi, tự dưng, mình thấy thương nó.

Nhiều năm trước, có ai nói người yêu như vậy, mình chắc táng ột trận ấy chứ!

Yêu thương quá, mù quáng quá, nó đang dẫm lên chính vết xe đổ của mình...

-“Ăn bánh xèo đi, rồi lấy sức mà chăm chồng, nịnh chồng...”

Mình gấp một miếng, cuộn rau sống rồi để vào bát cho nó. Nó nhìn mình hằm hằm, cầm đồ thả xuống thùng rác.

-“Lo có độc hả?”

-“Nguyệt, mày đúng là hèn, không có gì để nói nên lảng tránh chứ gì? Xem ra rốt cuộc mày chẳng được cái nước non gì. Học thì dốt, tính thì điên, ăn nói thô lỗ, cư xử vô văn hoá...”

Con này, nó cứ thích ném đá xuống mặt hồ đây mà.

-“Được, tao công nhận tao học dốt hơn mày, cũng không văn hoá được như mày. Nhưng ít ra, tao chưa bao giờ ngủ với trai lạ để vợ người ta đến đánh ghen, chưa bao giờ vào bar tìm đàn ông để thoả mãn, cũng chưa bao giờ lên giường với người yêu của bạn thân...”

-“Đấy là mày không có bản lĩnh!”

-“Vâng, mày bản lĩnh lắm, mác giảng viên à? Tuần lên lớp được mấy buổi? Đã bao giờ dậy thêm để tăng thu nhập chưa? Hay đến cái quần sơ nít hàng hiệu cũng phải ngửa tay xin tiền? Mua sắm ăn chơi thả phanh, lại phải về nịnh ba trả nợ? Tao không có bản lĩnh, thế mà không biết con chó nào bao lần bị ba nó khoá thẻ toàn chạy tới chỗ tao ăn nhờ ở đậu?”

-“Mày...Nguyệt...mày...”

-“Sao? Bây giờ định về mách lẻo ba hả? Ba ơi con Nguyệt nó chửi con?”

-“Vô liêm sỉ...mẹ chồng tao nói đúng mà, tốt nhất là không nói chuyện với người vô học...”

Mình bực, tìm ví, rút ra một xấp polyme ném thẳng cho nó.

-“Đây, tao bố thí ày về mà sửa lại cái xe của tao, rồi hàng ngày lái ra phố mà khoe. Còn giờ, không ăn thì biến! Chúng mày đâu, tiền khách!”

-“Mày được lắm, đợi đấy...”

Đến để tính sổ, người ta bồi thường tiền thì lại không thềm lấy, hậm hực bỏ đi.

-“Đờ mờ ngứa cả mắt, hay gãi gãi cho thằng An rồi quay video gửi cho nó hả chị?”

Lạy trời, mấy ông tướng đã đứng dàn hết cả cầu thang hóng hớt, bọn này nhàn quá đây mà.

-“Tao cấm!”

-“Chị đừng nhân từ thế chứ?”

Thằng Dũng đập thẳng Đức.

-“Mày ngu lắm, bà ấy có mà nhân từ, bà ấy rất thâm mới đúng...”

Phải, mình công nhận. Mình có phải thánh mẫu đâu, cứ để nó tận hưởng thằng chồng đầy dài dài chứ. Ít nhất cũng phải bảy năm như mình rồi khám phá nhau, vẫn chưa muộn mà!!!

Sau bao tháng ngày vật vờ khổ sở, cuối cùng tâm trạng mình cũng khá khẩm lên một chút. Suy cho cùng, thật may mắn vì có đứa hốt hộ cái của nợ kia ra khỏi cuộc đời, giờ mình nhìn trời thấy trời đẹp, nhìn nắng thấy nắng vàng, nhìn mưa cũng thấy lãng mạn, tóm lại là phởn!

Chiều tối thứ bảy, có vị khách không mời mà tới, ngồi ở ban công tầng ba, gọi hai bánh giò, một nước mía.

-“Hà Nội này hết chỗ bán bánh giò rồi hả?”

Mình hỏi, thực sự cũng không biết nói câu gì khác nữa. Bình tĩnh suy xét, thì người ta dù gì cũng là ân nhân, cứu giúp mình lúc điên loạn, còn hứng chịu biết bao lần lên cơn của mình.

Nhưng, cũng chính vì thế đấy, mặt mũi mình không biết treo ở đâu mỗi lần đối diện cả.

-“Chị Nguyệt, chị Mai tìm!”

Tiếng nhân viên từ xa gọi với, suýt nữa thì mình quên mất đã từng có một con bạn thân tên Mai đấy.

-“Chị ơi, có bà bác bảo là mẹ thằng An bảo muốn nói chuyện với chị!”

Ngày gì vậy? Tự dưng “nổi tiếng” thế? Không có ý xúc phạm các bậc phụ huynh đâu, nhưng mà kiểu ghét ai ghét cả tông ti họ hàng, mình bảo bọn nhân viên không tiếp, sau đó quay lại nhìn thẳng bốn mắt.

Hắn không nói gì, chỉ mở ví, rút cái thiệp nhỏ để xuống mặt bàn.

Trên đó, có chữ viết, cả chữ kí của mình nữa. Cái này là đưa cho anh Trung thần thánh cơ mà?

-“Anh...”

Hắn ngập ngừng.

-“Chị ơi nguy lắm, chị Mai thì về rồi nhưng cái bà già đó...”

-“Làm sao?”

-“Bà ấy bảo bà ấy là người có học, có văn hoá, không như...”

-“Không như tao chứ gì? Muốn gì?”

-“Bà ấy nói cho chị hai sự lựa chọn. Một là giờ xuống gặp nói chuyện tử tế, hai là bà ấy sẽ bảo ông thông gia cho người san bằng cái quán này, từ giờ chị đừng có hòng mà ngóc đầu lên được ở cái đất Hà Nội...”

-“Chị nhanh lên đi, bà ấy còn mang theo hai thằng lực lưỡng trông kinh lắm!”

-“Khách khứa dưới kia đang loạn lên cả rồi chị ơi...”

Bà nhà nó, chó cạy chủ hả? Điên cả tiết, nóng cả máu.

Vừa được mấy ngày tươi đẹp, cái lũ này chúng sướng quá dừng mơ hết rồi à?

-“Con Loan gọi bọn thằng Đức thằng Tùng đến đây, còn bọn mày nữa, có gì mà run với chả sợ, để đấy, tao xuống xử lý!”

Bỗng dưng, mình bị kéo lại, đang khí thế chiến đấu ầm ầm, tất nhiên là bực rồi.

-“Bỏ ra!”

Hắn đột nhiên đứng dậy, nắm ngón tay vụng về đan vào tay mình, giọng nói chắc nịch.

-“Anh đi cùng em!”

Câu nói rất đơn giản, có sao, tim mình đập?

Cái nắm tay nhẹ nhàng, có sao ấm áp lạ thường?

Ánh mắt kiên định thế kia, có sao thấy nóng bỏng?

Sống mũi, sao cay cay?

33. #33

Thời xa xưa, khi mà quán cũng có đầu gấu đến gây sự, người yêu lúc đó của mình, rõ ràng có mặt, nói rằng muốn lên gác xếp tầng ba làm bài tập lớn. Bách Khoa, là rất lắm bài tập lớn.

Giờ đây, hoàn cảnh tương tự, một người xa lạ, lại dám xuống đương đầu, cùng mình.

Nói không cảm động, chắc là nói dối rồi.

Biết làm sao?

Mặc dù bà Nga có kể về hắn thế này, thế kia, mình vẫn không tin lắm, có thể bà ấy hơi phóng đại.

Tâm lòng của hắn, mình ghi nhận, nhưng trước mặt, mình chỉ thấy một người đàn ông, cao hơn mình một cái đầu, ít nói, hiền hiền.

Nhớ lại, trước kia mình điên, không ít lần mang hấn ra đánh đập, hấn nhẫn nhịn chịu đựng. Đó, mình chỉ là một đứa con gái, hấn còn không đối phó được, vậy chuyện dưới kia, liệu có ổn? Không khéo bọn chúng đâm cho dập kính ngã chổng vó thì toi.

Người ta có ý tốt, mình cũng làm sao mà nói kiểu thôi đừng xuống không lại bị oánh vỡ đầu, đành bảo.

-“Chuyện nhỏ, không cần phiền tới anh đâu, khi nào có chuyện lớn thì nhờ!”

Hấn vẫn nín tay mình.

-“Thật mà, không sao đâu, bà già đó được cái to mồm thôi...”

-“Có gì nhớ gọi anh!”

Mãi mới chịu buông, mình búi tóc gọn gàng, chuẩn bị tinh thần.

Em là nhà, viết bởi Lan Rùa, được đăng tải trên wattpad và wordpress. Tất cả các trang khác là hành vi sao chép trái phép và mình không chịu trách nhiệm, cũng như không liên quan! Các bạn bảo khi nào có truyện thì dẫn link lên facebook nhưng thỉnh thoảng dẫn link thì được chứ lần nào cũng dẫn sợ bạn bè unfriend hết thì khốn. Mọi người có thể vào fanpage Em Là Nhà xem, admin sẽ dẫn link.

Tầng một, bàn ghế ngổn ngang, bát chén lộn xộn, khách khứa không còn một ai.

-“Đây là cách cư xử của dân trí thức hả?”

Mình hỏi, bà ấy chỉ cười khẩy.

-“Tôi đã cho người lên chuyển lời, mà cô chậm chạp quá, cô ép tôi đấy!”

Mấy thằng em vừa hay chạy tới, mặt mũi hầm hầm, chắc bọn nó ngứa chân ngứa tay lắm rồi. Mình cũng thế đây.

Thằng Tùng hôm nay đi nhập áo quần thì chắc không đến kịp, chẳng sao, bên mình tính tất cả cũng sáu người, số lượng là áp đảo rồi, đánh trận này cũng chẳng sợ thua.

Chỉ là, nếu quyết chiến nhau, nhẹ thì bầm dập, nặng thì nhập viện mấy hôm. Mình coi chúng như em ruột vậy, thực không nỡ. Vả lại, bây giờ, tại đây, quán của mình, chịu thiệt hại nặng nề hơn cả.

Cho nên, chắc đó là giải pháp cuối cùng. Còn lúc này, mình vẫn phải nhẹ nhàng.

-“Có gì vào phòng kín nói chuyện, hai người!”

Bà ta chịu vào phòng VIP bên trong, nhưng nhất quyết mang theo hai thằng kia, chả nhẽ mình lại bảo năm thằng em đứng cạnh mình, nghĩ cũng phô trương quá, đành để bọn nó đứng ngoài, có gì tiếp ứng sau.

-“Cô biết cô mắc phải tội nghiêm trọng gì không?”

Thế cơ à? Mình éo biết đấy!

-“Lần đầu tiên gặp, tôi đã không thể nào ưa được cô. Các cụ dạy cấm có sai, dân đầu đường xó chợ chẳng thể nào chời lên mâm với người có ăn có học...”

-“Vâng, thế bác đang ngồi đây là không nghiêm túc nghe lời các cụ đấy ạ!”

-“Có đứa con gái nào như cô? Người lớn chưa nói xong đã bép xép. Tôi nào có muốn bước chân vào cái chỗ thấp kém này...”

Thấp cái lờ!

Vâng, bác cao quý, váy đồ thắm, áo vàng rực, giày cao gót tím sang chảnh, túi hàng hiệu xanh nõn chuối. Phong cách rất giống con Vi, có vẻ mẹ chồng nàng dâu hợp cạ ghê. Tiếc là con Vi nó đang còn xuân sắc, bác thì sáu mươi rồi.

Tự nhiên mình bật cười, bà ấy tức lộn ruột.

-“Nghe nói mấy hôm trước cô tới công ty quyền rũ thằng An. Cô nên nhớ nó là người có vợ rồi, làm con điểm cướp chồng người khác cô không thấy nhục à? Bị thằng An nó từ chối hết lần này tới lần khác vẫn bám, sĩ diện của cô để đâu? Chó gặm mắt rồi à?”

-“Bác không hiểu chuyện thì đừng vu oan cho người khác như vậy!”

-“Tôi nào có vu oan, tôi lại không hiểu con người cô. Nói thật, con tôi là đứa có tài, lại thuộc dạng bảnh bao, thôi thì cô yêu, không quên được nó cũng là điều dễ hiểu, nhưng cô xem lại mình đi? Cô có cái gì? Có cái gì xứng với nó?”

-“Bác nói xong chưa?”

-“Cả cái xe của con Vi, cô cũng hành động như một đứa rồ dại. Tự xem lại mình đi, sợ già chết cũng không ai thèm rước cái của nợ như cô về đâu!”

Cha nhà nó, chỉ vì bà ta thuộc lớp “người cao tuổi” mà mình phải nhẫn thế này đây! Nóng cả máu.

-“Tôi hôm nay muốn cảnh cáo cô, đừng bao giờ làm phiền con trai và con dâu của tôi, một lần nữa thôi, chỉ một lần nữa, tôi chắc chắn sẽ có cách san bằng cái quán này!”

-“Được, tôi biết rồi, bác nói xong rồi thì về đi!”

-“Cô nghĩ tôi bấu cái chỗ bắn như tổ chuột này ăy hả?”

Bà ta ưỡn ẹo đứng dậy, tiếp tục mĩa mai.

-“Cái loại mất nết, con nhà vô giáo dục, ba mẹ không biết dạy dỗ...”

Điên!

Dám lời cả ba mẹ mình vào, điên mà!

Thôi, mình chịu, mình không thể nhịn thêm được nữa rồi.

-“Bác đứng lại đã!”

Bà ấy khoanh tay trước ngực, nhìn mình rất thách thức.

-“Nhà bác gia giáo. Phải, chính vì quá gia giáo nên mới ăn cháo đá bát, chứ người thường ai làm thế!”

-“Cô...”

-“Ngày con trai quý tử của hai người học đại học năm nhất, hai người bị tai nạn, có biết một ngày nằm viện bao nhiêu tiền không? Thuốc bổ một tháng, bao nhiêu tiền biết không? Con trai các vị, tiền đóng học phí, tiền mua laptop, tiền học thêm tiếng Anh giao tiếp ở Apollo, ôn thi IELTS ở Acet... cho tới cơm ăn hàng ngày, là ai lo? Chẳng phải là con vô học này lo sao?”

-“Đồ vu khống tráo trở, là con trai tôi vất vả đi làm thêm...”

-“Làm thêm cái con c...Bác có học mà bác không biết nghĩ hả? Hắn ta hồi đó còn là sinh viên, một tháng gói lăm kiếm được bao nhiêu? Cả cái mảnh đất của tôi, các người cũng nuốt trắng trơn, tôi đến đòi đất, hắn còn giở trò...”

Giọng mình ghen đi, thực, đó là những việc mình không muốn nhắc lại chút nào, đau lắm, nhục lắm.

-“Bịa chuyện, nói cho cô biết, cô mà dám đem những lời này nói linh tinh ảnh hưởng danh dự gia đình chúng tôi, tôi thề cả nhà cô không được sống yên ổn!”

Doạ à, con giun xéo lắm cũng quằn, mình lúc đó uất hết cả người, thách thức luôn.

-“Được, tôi ngày nào cũng ở đây, xem bà làm được gì? Gọi điện nịnh ông thông gia hả? Sống cái cảnh dựa hơi dựa thế mà không thấy ngại à? Tôi nói cho bà biết, chỉ cần bà động tới một sợi tóc của người nhà tôi, tôi dám đến gặp Quốc mặt ngựa cho lão ta rõ bộ mặt của con rết quý, tôi còn giữ ảnh nude của con trai bà đấy, cả video HD luôn, hoá đơn đóng viện phí ngày xưa cũng còn đủ cả, cứ đợi đấy...”

Mạnh miệng thế thôi chứ thực ra có cái gì đâu. Buồn cười là cái bà già này lại có tật giật mình, thấy mình cứng vậy mặt bắt đầu căng thẳng, lo lo, rồi cuộc chỉ kết luận một câu gọn lỏn.

-“Tốt nhất từ giờ đừng ai xen vào cuộc sống của ai cả!”

Sau đó bà ta hậm hực bỏ về, rất giống cái điệu bộ con Vi hôm trước.

Vừa ra khỏi quán thì không hiểu kiểu gì mà người học thức “cao quý” lại bị ngã, kiểu đấy chắc không đau lắm nhưng vấn đề là mặc váy ngắn, giờ chống háng lên ai cũng phì cười, ngay cả hai thằng “cận vệ” bên cạnh cũng không nhịn được.

-“Thằng Đức nó để vỏ chuối ở bậc thềm chị ạ...”

-“Mày thật, người ta già rồi!”

-“Kệ chứ, già còn đi giày chục phân, cho chết!”

-“Lần sau cấm, nghe chưa!”

Bọn nó giải tán, mình cảm là cảm thế thôi chứ trong lòng cũng không thấy thương cảm cho “người già” là mấy, tội lỗi, tội lỗi quá!

34. #34

Xong xuôi, mới nhớ ra còn người đang đợi. Mình lật đặt lên lầu, thấy hấn đang ngồi nhìn xa xăm.

-“Ồn cả chứ?”

-“Tất nhiên rồi!”

-“Ừ!”

Chiếc thiệp nhỏ cùng chữ kí của mình vẫn ngay ngắn trên mặt bàn, hấn khuấy cốc nước, ngập ngừng nói.

-“Em biết anh tên gì không?”

Mình ngẩn ra, ăn nhờ ở đậu nhà hấn bao lâu, bắt nạt hạnh hợ hấn, giờ đến cái tên cũng chẳng biết.

-“Anh tên là Trung!”

Trung? Vậy là làm việc cùng chỗ thằng An phải không?

-“Chị Nguyệt, bát chén giờ sao hả chị? Bàn ghế nữa?”

Tiếng nhân viên gọi với, mình đáp.

-“Bát chén thì phải thay mới chứ còn gì nữa, bảo con Hiền đi mua, bàn ghế cái nào sửa được thì sửa, không thì thay...”

Tự dưng thiệt hại không đâu, nghĩ tới lại bực hết cả người, mình dặn thêm.

-“Từ nay con Vi, thằng An, anh chị em dây mơ rễ má nhà chúng nó, kể cả họ hàng xa tám đời, không cho bước chân vào quán, mày thuê thêm thằng bảo vệ nữa, lúc rồi thì dắt xe, trông xe cho khách với thằng Duy, có chuyện thì phải chặn cửa, chết cũng không được cho lũ chó vào làm càn, không được thì gọi cho chị hoặc anh Đức...”

-“Dạ!”

Mình tu chai nước, quay sang.

-“Trung...anh chính là cái người cứu tôi hôm nọ phải không? Thực sự biết ơn anh nhiều lắm, nhưng cũng hi vọng anh không phải cháu chất chút gì của Quốc mặt ngựa, nếu không, chắc tôi phải tiễn anh ra khỏi cửa rồi, suất ăn bánh một năm tôi dành đền bằng tiền mặt, mong anh thông cảm...”

Hấn ho sặc sụa, mặt hơi đỏ, sau đó mới bình tĩnh nói.

-“Ừ thì anh tên là Trung, nhưng không phải người cứu em, cũng chẳng liên quan gì tới người em vừa nhắc, cái thiệp này là bạn anh cho, bạn anh cũng tên là Trung, bạn anh nói không thích ăn bánh, mà anh lại thích ăn...”

-“Vậy hả?”

-“Ừ!”

-“Vậy anh làm nghề gì?”

-“Ừm, chủ yếu là research, thỉnh thoảng có nơi mời thì dạy...”

-“Kiểu là giảng viên đó hả?”

-“Có thể coi như vậy!”

-“Ngành gì?”

-“Toán!”

-“Một sách, thảo nào cận...”

Mình trêu, hần cười.

-“Thực ra không phải tôi quá so đo, nhưng số tôi toàn dính vào chó, nhỏ ẻo chịu được...”

Chẳng hiểu sao lúc đấy tự dưng mình lại trút bầu tâm sự lên hần nữa.

-“Cũng không hẳn là xấu...”

Mình ngạc nhiên, vậy thế nào là tốt?

-“Em nghĩ xem, nếu xung quanh em toàn thiên thần, em sẽ thấy mình thật nhỏ bé. Nhưng thêm một vài người như vậy...em hiểu anh chứ?”

-“Kiểu như mình cũng xấu tính, nhưng so với kẻ xấu tính hơn rất nhiều thì mình được xem như là tốt hả? Tinh thần AQ phải không?”

-“Thông minh...”

Hần đưa tay qua xoa đầu mình, vô thức thôi, má mình ửng hồng.

Kể từ hôm ấy, ngày nào hần cũng ghé qua quán, ngày nào bận thì chỉ ba mươi phút buổi sáng, rồi rồi thì ngồi chiếm bàn cả tối luôn.

Mình không phản đối vì đã hứa là tài trợ bánh một năm, người ta cũng là người tốt, giúp mình lúc hoạn nạn.

Cái quá khứ đen tối, dù sao cũng đã là quá khứ, cho qua được thì cho qua, với cả nghĩ cho cùng, mình ngại thì cũng đâu cần giáp mặt với hần, quán đâu có thiếu nhân viên.

Thề có trời đất chứng giám, đó là suy nghĩ ban đầu của mình, vô cùng, vô cùng trong sáng.

Vậy mà,

Một tuần,

Hai tuần,

Ba tuần,

Không hiểu ăn phải cái bả gì nữa?

Sáng chưa dọn hàng xong lòng đã xốn xang hết cả, cứ kiểu mong mong. Thấy người ta chưa đến thì đi ra đi vào, thấy người ta tới rồi lại ngượng chạy thẳng vào bếp. Thỉnh thoảng có việc lên tầng ba, đi qua cái bàn đấy, trông ngực đập thình thình.

-“Pha anh cốc nước chanh!”

Hắn cũng lạ, ba bốn nhân viên ở đây, nhưng cứ bắt gặp cái mặt mình là sai, hết cái này tới cái kia.

-“Chỉ khuyến mại bánh thôi.”

-“Anh trả tiền!”

-“Nước chanh chủ quán đích thân pha thì hai trăm ngàn một cốc.”

-“Ừ!”

Thế mà mình cũng lật đật đi pha mới sợ chứ, không hiểu nổi mình mất, chắc là mình tham tiền thôi, đúng vậy, không có gì phức tạp cả!

-“Của anh đây!”

Hắn uống một hơi rồi hỏi.

-“Ngon lắm, em uống không?”

Hắn lúc nào cũng vậy, điệu bộ từ tốn, tao nhã, nói năng nhẹ nhàng. Hắn với mình, đối lập nhau luôn. Đạo gần đây ở cạnh hắn, mình cứ bị đơ đờ kiêu gờ ý.

-” Nguyệt ơi nem chua này!”

Giọng thằng Đức ồm ồm. Mình thích ăn nem chua lắm, cho nên lần nào nhập đồ nhắm nó cũng để dành một ít đem sang ỉnh.

-“Gọi bọn kia không?”

-“Bà già lắm chuyện, bọn nó đâu có thích ăn...”

-“Chị xuống lấy bia nhá!”

-“Không cần, mang đây rồi, bia này tự ủ đấy, uống thử xem...”

-“Thật á? Giỏi ghê vậy!”

Mình hớn ha hớn hở chạy qua chỗ nó thử bia, cũng được. Thằng này tài vcl. Khổ nổi, vừa nhấp được một ngụm, bóc được cái nem chua tay thấy run run, ánh mắt từ phía đằng kia, lờm lờm đến ghê.

Không phải chứ? Hay là mình tự tưởng tượng?

Lương lự một lúc, định ngó lại lần nữa cho chắc, đã thấy tờ hai trăm ngàn đặt ngay ngắn trên mặt bàn, chủ nhân của nó cảm ơn rất lịch sự, sau đó rời quán.

-“Anh cả đẹp trai nhỉ? Chị thích anh cả à?”

Thằng Đức hỏi, mình giật nảy.

-“Mày cũng quen hả? Đừng nói với tao ngày bé mày cũng quen lão nhá!”

-“Không, tại chị Nga gọi thì em cũng gọi vậy thôi, ngày chị bệnh đó, bọn em vào thăm thì chị toàn nhận nhầm là thằng kia, rồi mấy tháng sau lại nghe hai bác nói chị ở chỗ phố Huế, mấy đứa em cũng qua xem trộm, chỉ là không dám vào nhà thôi...”

-“Ừ!”

-“Nói thật đi, chị thích anh cả phải không? Thấy ngày đó chị bám anh ấy kinh khủng khiếp...”

Cái thằng, suy luận vớ vẩn. Mình bóc nem, vừa ăn vừa vứt lá chuối vào mặt nó, cảnh cáo.

-“Đập ột trận giờ, ăn nói hàm hồ, hỏi đó tao điên, biết gì đâu!”

-“Công nhận điên thật, toàn thấy đề con trai nhà người ta ra hôn, anh cả sướng vãi đạn...”

Cái chuyện mình đã muốn cho vào dĩ vãng thì nó lại nhắc lại. Hại mình cả ngày cứ thần tha thần thơ như con mất hồn.

35. #35

Căn nhà hai tầng đó, vườn rau thơm đó, cây khế chua loét, và cả mọi chuyện xảy ra nơi ấy.

Hôn không đã là gì? Còn mở áo cởi quần đòi hỏi như con dở ý chứ!

Nghĩ thấy chịu mình luôn, mặt dày hơn thốt.

Nhưng mà nghĩ, kể ra cũng hạnh phúc, đó chẳng phải là cuộc sống mình luôn ao ước từ nhỏ sao?

Không cần quá giàu có, chỉ cần một vợ một chồng, trong căn nhà nhỏ, hàng ngày người chồng đi làm, người vợ ở nhà nấu cơm chăm sóc nhà cửa, tối đến ôm nhau tâm sự chuyện đời.

Ngoài việc không phải vợ chồng, thì đích xác mình và hấn, trong mấy tháng mình bị điên, là vậy.

Xưa kia hay kể về ước ao cho con Vi, con Mai, bọn nó bảo, quá tầm thường. Tối giờ, nghĩ lại, số mình nhỏ, kể cả việc tầm thường như thế, hiện tại cũng thật khó khăn, tự dưng thấy buồn buồn.

Đàn ông à, sau cú sốc đó, cảm giác chẳng thể tin nổi.

Kể cả có tin được, thì anh nào cần vợ, mẹ chồng nào cần con dâu...có tiền sử bị điên?

Mình, từ giờ tới cuối đời, chắc chỉ như này thôi, gắn bó với cái quán bánh này, lúc nào có vốn hay tìm được mặt bằng thích hợp, mở thêm quán bánh ngọt nữa, hoặc thêm quán phở, cứ thế mà sống thôi.

Thấy bảo giờ cũng nhiều trẻ con cơ nhỡ, có khi hay mình nhận vài bé về nuôi? Tối già có chỗ cậy nhờ?

Mông lung suy tính tương lai, trời tối lúc nào không biết, đành uể oải xách túi đi về. Lững thững xuống thêm, mặt lại đỏ ửng. Bốn mắt đứng sờ sờ trước mặt từ bao giờ?

Mình phải cố gắng lắm mới làm ra cái biểu hiện tự nhiên, nhẹ cười một cái.

-“Về không? Nhân thể tiện đường!”

Hấn đưa tay giúp mình hất lộn tóc bên má ra sau, ân cần hỏi. Chỉ đơn giản thế thôi mà mình cứ như bị ma nhập, cảm giác không thể thở nổi, cả người cứng đờ.

Mình phải đi cấp cứu gấp rồi.

Không thì cũng khẩn cần ông trời phái xuống ai đó giải nguy ình.

Đúng lúc đó, thằng Dũng béo cũng rồ con motor trước mặt. Chuyện là sợ bên thằng An con Vi giở trò, ban nãy bọn nó đã bàn bạc thời gian tới sẽ luân phiên nhau đưa mình đi và về.

Lúc ấy nghĩ bọn này thật vẽ chuyện, giờ thì lại cảm ơn vì mình đã không ngăn cản cái ý tưởng đó.

Thật may mà, mình chào hấn, vội tóm cái mũ bảo hiểm rồi nhảy tốt lên xe, bảo thằng Dũng phóng càng nhanh càng tốt, chứ ở lại chắc mặt mình thành cà chua mất.

Xong thì thằng bé chở mình đi mua quà tặng người yêu. Nghe nói mai là Lễ Tình Nhân trắng. Giới trẻ giờ sành điệu thật, “va linh tinh” còn đủ loại đen đỏ trắng, khéo mấy hôm nữa phát mình ra xanh tím hồng cũng nên.

Chọn mãi mới được cái váy đạt yêu cầu của nó. Về tới nơi thì đã khuya lắm rồi.

Lạ là lúc đến cổng, mình lại nhìn thấy hấn, hoa mắt chẳng?

Hay nghĩ nhiều nên ảo giác?

Không phải, hình như là hấn thật. Mặt mày có vẻ không được vui cho lắm.

Tìm mình à?

Cứ tới Royal là tìm mình hả?

Cẩn thận ăn dưa bở, mặt mình lại nóng ran lên rồi, tức vãi! Đành vỗ tay lên má, lơ lơ đi lên.

Mà xong cảm giác có ai đi ngay đằng sau mình, rất gần. Cái mùi này, thơm thơm quen quen. Đất trời ơi, mình bị ngộ rồi à?

Chết mất, có nên quay lại không?

Quay lại thì hỏi cái gì?

Chào anh, anh muốn gặp tôi à?

Chuối vãi, nhớ hẳn bảo không anh lên gặp bạn, có phải mất mặt nhục nhã không?

Rồi giả sử hẳn bảo ừ, thì biết nói cái gì trong tình trạng tim đập chân run thế này?

Chết mất thôi!

Về tới nhà, vừa mở khoá cửa định chui vào, lại thấy ngón tay mình bị ai đó chạm vào, âm ẩm, rồi cả bàn tay, bị nắm chặt, lôi lại.

Mình ngại, chẳng dám nhìn thẳng vào người đối diện nữa, cảm giác hẳn cũng ngại hay sao, mãi mới cất lời.

-“Khoẻ không?”

Hả? Gì vậy trời?

-“Khoẻ!”

-“Cho Nguyệt này!”

Hắn đặt quả táo vào lòng bàn tay mình. Là một quả táo đỏ thẫm, chắc là giống táo Mỹ, nhìn rất đẹp.

-“Cảm...cảm...ơn, còn việc gì...”

Sao giọng mình, không giống cất ra từ mình vậy nhỉ?

-“Không có gì!”

-“Vậy chào anh...”

-“À...”

-“Sao?”

-“Đi xe máy, nhớ trời mưa thì sao? Chỗ anh tiện đường hơn...”

Thì ra hẳn bắn khoan chuyện đó, mình vội vàng giải thích.

-“Không, thằng Dũng có ô tô mà, nhưng nó thích đi cái motor ấy hơn vì nó bảo trông ngầu, với lại dễ lượn, mưa thì lại đi ô tô...”

-“Ra thế.”

-“Ừ!”

-“Nhưng có vẻ hơi chậm nhỉ? Thấy hai người rời quán lâu rồi mà...”

Tên này hôm nay rồi hơi à? Tự dừng lại quan tâm lắm chuyện vậy? Thế mà mình vẫn đáp mới sợ chứ.

-“Đi mua váy cho người yêu nó nữa!”

Vừa dứt lời, thấy hẳn đơ một phát, sau đó cười cười. Hâm rồi, chịu luôn!

-“Ừ, ngủ ngon nhé!”

-“Ừ!”

-“Khoá cửa cẩn thận!”

Hắn vỗ vỗ vai mình, dặn dò ba lảng nhăng mãi mới về.

36. #36

Mình vào nhà, mặt tai đỏ bừng, tim đập thành thịch.

Điên, điên nặng!

Quả táo người ta cho thì không dám ăn, cứ mân mê mãi. Ngắm trái, ngắm phải, ngắm trên, ngắm dưới, ngắm kiểu gì cũng thấy táo đẹp.

Sao lại có quả táo đẹp đến vậy cơ chứ?

Đúng là tuyệt phẩm của tạo hoá mà.

Xong kiểu đi đâu mình cũng mang theo nó ỷ, cảm giác như bỏ ra là thấy thiếu thiếu.

Nâng niu như thế rồi mà không hiểu sao ngơ kiêu gì, lúc ra uống nước bị rơi tọt vào thùng rác.

Cũng may mà mình ít khi ăn cơm ở nhà nên thùng rác cũng khá sạch sẽ.

Lúc lấy táo ra, vợ luôn được tờ giấy nhỏ...gì vậy? Là hoá đơn mà?

Mình đâu có đi siêu thị mấy đâu nhỉ?

Nghĩ vậy, lại mò mò thêm, được một đồng hoá đơn nữa, hôm mua đậu Hà Lan, hôm mua thịt nạc xay, hôm mua cá, hôm mua ếch...

Rất giống với món cháo những lúc mình ăn khi say rượu.

Nói như vậy, mình tự huyễn về sức mạnh bản thân à? Sự thật là, mình say khướt, rồi có người đưa về, còn đi mua đồ nấu cháo ỳnh?

Ai vậy?

Đầu óc mình vốn không được nhanh nhạy cho lắm, nên đành phải ngồi phân tích từ từ.

Đi uống rượu, là với bọn nó.

Vậy người này, chỉ có thể là một trong số bọn chúng.

Phải, học tập Conan, khoanh vùng đối tượng.

Thực ra hồi mới tốt nghiệp cấp ba, cả nhóm tụ tập, bọn chúng hỏi mình, chị Nguyệt, nếu một trong mấy đứa, có một đứa thích chị thì phải làm sao?

Mình khi đó coi bọn này toàn trẻ trâu, vội xua đi, kêu vợ vẫn đừng có đùa.

Cái đợt mình mới khỏi điên, trong một lần nhậu, bọn nó lại hỏi. Nếu bây giờ cái đứa đó vẫn thích chị thì làm thế nào?

Lúc đó tưởng bọn nó say làm nhắm thôi, với cả mình cũng bảo mình giờ không tin đàn ông.

Tới bây giờ thì tò mò nhé!

Hằng ngày còn dùng số lạ nhắn tin ỳnh.

Thằng nào vậy?

Rốt cuộc là thằng nào, tò mò chết đi được!

Nghĩ tới nghĩ lui, đành âm thầm lập kế hoạch.

Chiều hôm sau, rủ tất cả làm bữa nhậu lớn.

Mình cứ vừa khích vừa chuốc thôi, còn mình thì chén toàn nước lọc. Cố gắng để ý rồi mà vẫn chưa nhận ra trong số bọn này, ai là đứa trả vờ uống?

Thôi được, cứ diễn đi, rồi cháy nhà ra mặt chuột!

Tới khi tất cả ngà ngà say, mình bắt đầu vờ loạn choạng đứng lên, rời vị trí. Thỉnh thoảng quay đầu lén nhìn xem là thằng ranh nào.

Mãi mà không thấy ai cả.

Tới khi mình cách quán nhậu một đoạn khá xa, mới thấy có bóng đen trông nghi nghi, cũng cẩn thận góm, chỉ bắt được mày rồi em ạ! Đợi đấy!

Việc của mình là giờ phải trả vờ như những lần trước, nôn thốc nôn tháo, sau đó xin đi nhỉ?

Đang toan tính, bất ngờ có tiếng đập cực mạnh, chân mình đau điếng, cả người khụy xuống.

–“Bố đợi mày lâu lắm rồi con ạ, đây là lời cảnh cáo của anh An dành ày!”

Bà nhà nó, không ngờ dính chưởng lúc này.

–“Chó má dám đánh lén, về bảo nó éo đáng mặt đàn ông...”

Tiếng bước chân rõ dần, bóng đen phía xa chạy thực mạng về phía mình. Thấy có người, tên kia cố kiết đập thêm hai phát nữa vào lưng mình, rồi nhanh chóng chuồn.

Cảm giác đau buốt truyền khắp, có ai đen như mình không, giăng lưới bắt giặc, chưa bắt được đã hi sinh mẹ nó mất.

Cố, cố mở mắt xem là ai mà sức cùng lực kiệt, mi mắt trĩu xuống, cứ thế lịm đi.

37. #37

Lúc mình tỉnh đã thấy xung quanh toàn một màu trắng, áo quần cũng xộc xanh xộc ghi, không phải chứ? Lại vào bệnh viện rồi à? Nhọ thế?

Má nhột nhột, bàn tay ai đó mân mê qua lại, đôi mắt kia, nhìn mình, sao mà trù mến?

Bệnh “yếu tim” lại tái phát rồi, nó đập, đập, rồi đập...không tài nào mà kiểm soát nổi, chẳng biết nói gì, cứ thế lơ đễnh nhìn người ta.

Không khí, ám muội kinh khủng khiếp.

–“Đói không em?”

Hắn hỏi, mình lắc đầu.

–“Khát không? Uống nước hay uống sữa?”

–“Gì cũng được!”

Hắn bóc túi ống hút, cắm vào hộp sữa rồi đưa trước mặt. Mình hút được một chút, mà đầu óc cứ mông lung linh tinh, tý thì sặc.

Người ta lấy khăn ướt, dịu dàng lau miệng cho mình, còn gạt mấy sợi tóc bết trên má cho gọn gàng lại. Sau đó chạm thử trán mình, bàn tay ấy, mát lắm, thấy dễ chịu đôi chút.

Mình thì thấy thoải mái, còn hắn lại mặt mày cau có đi ra khỏi phòng. Nằm một mình mới thắc mắc ghê gớm, chịu có ba chưởng, mà sao giờ cảm thấy toàn thân như nát ra thế này?

Đau chết bà đi được. Mẹ thằng chó, mình thề mình mà ra khỏi đây thì nó chuẩn bị ăn cám đi!

Còn nữa, mình còn việc lớn gì nữa nhỉ?

A, đúng rồi.

Đi rình giặc, ngó quanh, sao không thấy thằng em nào xuất hiện vậy? Hay suy đoán của mình đã lệch lạc, người thích thăm mình, quan tâm tới mình...là người kia.

Thật vậy sao?

Bất giác môi khẽ cười, nhưng lại sợ, sợ đùa bỡi giá quá rẻ.

Bác sĩ vào, kiểm tra qua lại.

-“Không có gì đâu, không cần lo...”

-“Nhưng hình như hơi sốt, nhờ bác sĩ xem cẩn thận ạ!”

Giọng hần sốt sáng lạ thường.

-“Không sao, người nhọc vậy thôi, hai ba hôm là khỏi, không gãy cái xương nào là may rồi, cậu chịu khó cho vợ uống và bôi thuốc đầy đủ là được.”

-“Dạ!”

Dạ gì? Vợ nào đấy?

Sao lần nào vào viện bác sĩ y tá cũng có thể nhầm lẫn tai hại vậy được nhỉ? Mà sao hần không giải thích gì hết cơ chứ?

Có người gọi, ông ấy vội vàng qua phòng khác, mình cũng không kịp trình bày gì cả. Thôi kệ, còn việc khác quan trọng hơn, mình vội bảo hần đưa cho cái túi, lục tìm điện thoại, bấm gọi cái số lạ hay nhắn tin cho mình, tiếng nhạc trong trẻo cất lên.

‘Mưa là khúc hát, mưa là năm tháng

Còn em là những nhớ mong của đời anh

...

Chiều nay ko có mưa rơi ướt trên đôi bờ vai

Chiều nay không có mắt em cười như lúc xưa

...’

Cả mình và hần, cùng sững sờ.

Hần nhìn mình, có vẻ bối rối. Chết nhá, xem người giải thích kiểu gì?

Bỗng dưng hần nghe điện, giọng rất lễ phép.

-“Chú ạ, con khỏe ạ, dạ, vâng ạ....dạ....dạ con cảm ơn ạ...”

Gì thế? Trùng hợp à?

Lúc sau hần cúp máy, mình gọi lại mấy lần nhưng không thấy điện thoại đổ chuông nữa, trời, mình lại hồ rồi!

-“Tôi vẫn chưa biết số anh?”

Hần đọc, hoàn toàn không trùng khớp với số kia, vả lại, mình nháy máy thấy có tín hiệu, nghĩa là số hần bảo là thật.

-“Anh dùng mấy sim vậy?”

-“Một!”

-“Thật à?”

-“Thế em nghĩ sao?”

-“Sao anh lại ở đây?”

-“Đi đường thấy người gặp nạn chả nhẽ không cứu?”

Vậy à, mình lại vẽ chuyện lên để tự sướng rồi! Ngại vcl.

Đề ý đồng hồ mới thấy gần 3 giờ sáng, người ta đưa được vào viện đã là tốt lắm rồi, mình làm sao mà mặt dày lợi dụng thêm được, đành mở lời.

-“Ê, anh về nghỉ đi!”

-“Em thì sao?”

Người ngợm như thế này, nói “tôi ổn” cũng thấy ngượng mồm, mình bảo.

-“Có gì tôi gọi y tá, không thì thuê người chăm sóc cũng được!”

-“Thuê luôn anh này!”

-“Còn đùa được à, phiền anh quá, cứ đi đi, không sao đâu!”

-“Ai đùa? Thật đấy, nhiệt tình có thừa, giá cả cũng lấy rất phải chăng thôi!”

Mình ngơ luôn, nhưng dù sao ở với hắn cũng xấu hổ lắm, mình nhất quyết đòi thuê người, cuối cùng hắn bảo.

-“Chiều em, trước khi về anh sẽ gọi báo cáo với ba mẹ em!”

Chịu luôn rồi, dám lấy ba mẹ ra dọa. Đột nhiên lần trước mình vẫn chưa hết áy náy với người nhà, luôn cố gắng sống tốt, hắn làm thế này, là bắt tội ba mẹ mình già cả lên Hà Nội, lo lắng sốt ruột.

-“Không được gọi!”

-“Anh không yên tâm...”

-“Được rồi, anh muốn làm gì thì làm, không được gọi cho ba mẹ tôi!”

Trông hiền hiền trí thức thế kia mà ghê gớm, đúng là có những người, nhìn vậy mà không phải vậy!

Mình nhắn tin nhờ thằng Đức trông quán, rồi ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

38. #38

Sáng hôm sau, được ăn bát cháo nhạt thếch, đỡ tệ như bát cháo ăn lúc say rượu. Nghi lắm mà, mình hỏi.

-“Cháo anh nấu à?”

-“Không, mua ngoài chợ đấy!”

Rõ ràng là thấy tai đồ, mà mặt mũi lại tỉnh bơ mới vãi.

-“Thật không?”

-“Thật chứ dối làm gì, ai rồi hơi đâu mà đi nấu với cả nường!”

-“Hàng quán làm ăn thế này thì chết, mất hết khách, nhạt hơn nước ốc...”

Hắn thử một thìa, tự động nhè ra, mặt có vẻ rất tội lỗi.

-“Đừng ăn nữa, mua cái khác...”

Mình giật lại, húp một mạch hết luôn.

-“Các cụ bảo ăn nhạt tốt cho sức khỏe, lần sau cứ mua ở hàng này đi!”

Hắn khê cười, đỡ mình nằm xuống, đúng lúc ấy, đàn em đàn út của mình ủa vào như cái chợ vỡ luôn.

-“Nguyệt, làm sao không Nguyệt?”

-“Sáng nay tôi nhận được tin nhắn mà sốt hết cả người, cả nhóm có mỗi một con giống cái, bà đi mất thì bọn tôi biết sao?”

-“Mày phải phui cái mồm, cũng tại chị đó, cả lũ say khướt thì ở luôn trong quán đi, bày đặt về làm cái gì?”

-“Ồi chúng mày cứ làm quá, nhìn bà ấy vẫn tươi phơi phơi như lợn nái thế kia cơ mà, lại còn có mỹ nam chăm sóc!”

-“Cũng phải, nhất chị, thế này có khi chị nhà mình mong không bao giờ xuất viện cũng nên.”

...

Cái bọn này, mồm như cái đít vịt, bà mày đã ngại lắm rồi còn đổ thêm dầu vào lửa.

Mình chú ý quan sát lắm rồi, mà không tài phát hiện được trong số mấy thằng này, thằng nào thâm thương trộm nhớ mình nữa?

Cũng có khi kế hoạch của mình dở, ép chúng nó uống quá, lại cứ nhìn chăm chăm, chúng sợ đâm ra uống thật, cuối cùng cả lũ say.

-“Mẹ cái thằng mặt lờ, lần này sao hả chị...”

-“Đợi tao khoẻ đã, tính sau, đừng làm liều.”

-“Thôi, thực ra biết anh cả tốt rồi, nhưng em có đề xuất thế này, anh ở đây đêm qua rồi thì về nghỉ đi, bọn em chia nhau trông bà già này cũng được, sáng chiều tối mỗi đứa một buổi...”

Thằng Đức đề xuất, mình mừng hết cả người, bọn này, nhìn thế mà có hiếu.

-“Nghe có vẻ ổn đấy, anh ra ngoài gọi điện cho chú dì yên tâm...”

Bà nhà nó, tên bốn mắt chết bầm kia!

Mình nén giận từ chối lời đề nghị của mấy đứa, nói nào là bọn mày còn công còn việc, chị thì cũng bị nhẹ thôi, mấy đứa trông cho chị cái quán là tốt rồi, nhớ đừng bán bia như lần trước, vân vân và vân vân...

Bọn chúng về rồi, mình mới nhìn lại cái người ngồi trước mặt.

Lịch thiệp, nhẹ nhàng, ai mà biết, một bụng xấu xa. Mấy đứa em của mình, đứa nào cũng tốt tốt dễ thương, có gì mà hấn lại ghét bọn nó thế nhỉ?

Mình mà nói chúng nó có khi bảo mình nghĩ nhiều, nhưng thực sự là vậy mà, mỗi lần hấn thấy bọn nó, là khác hẳn. Tuy mặt vẫn lãnh đạm thế, nhưng mắt nhìn mình, như kiểu giấu dao găm ý.

Nhiều khi mình đang cười phởn tán gẫu, quay sáng hấn là tắt luôn.

Chiều tối bác sĩ khám lại, thấy ổn, mình cũng đòi về nên ông ấy phê chuẩn. Thay đồ xong, lúc bước xuống giường mới biết chân căng giờ như cờ rồi, suýt thì ngã.

Mình gọi bốn mắt vào, nhờ mượn tạm hộ cái xe đẩy, chẳng thấy nói gì.

-“Đi đâu đấy?”

-“Đi làm thủ tục xuất viện!”

-“Nhớ mượn hộ cái xe nhé!”

Thế nào mà lúc quay lại thấy tay không, hấn dọn dẹp qua xung quanh, nhét đồ vào túi, khoác lên vai, rất bình tĩnh.

Đừng nói hấn cảm thấy mình khoẻ rồi, mặc kệ mình tự xoay sở nhé! Xung quanh chẳng thấy y tá nào cả, mình bực.

-“Đưa tôi điện thoại tôi gọi cho thằng Tùng, bảo mượn hộ cái xe đẩy cũng không mượn, người đầu mà keo kiệt!”

Hấn cười, mình thì tức còn hấn thì cười.

Cười chán mới ngồi xuống giường, một tay khoác qua vai, tay kia ẵm mình lên, khế thì thâm.

-“Người đây rồi còn mượn xe làm gì?”

Giọng hần tình cảm lạ thường, hơi thở phả qua tai ấm áp khiến mình đỏ bừng, thân người mềm nhũn nóng ran, luống cuống không biết phải làm sao cả.

Xung quanh có bệnh nhân khác nhìn thấy thì xì xào, dắt trời, biết chui lỗ nào cho đỡ ngại đây. Mình giãy dụa đòi xuống, mà sức hần khoẻ, càng siết chặt.

Người ngoài nhìn vào, đâu có thấy mình đang rất khó xử, ngứa ngáy, chỉ thấy giống một con bánh bèo vô dụng đang làm nũng người yêu thôi. Chẳng biết sao ngoài lấy tay che mặt, cầu mong ra xe thật nhanh!

39. #39

Mình được đưa về nhà, nhưng khổ nỗi, cái người vừa đưa mình về, lại không có ý định rời khỏi.

Vẫn là, đem ba mẹ mình ra làm điều kiện trao đổi.

Còn nói một loạt các kiểu như, đây có phải lần đầu tiên chúng ta ở cùng nhau đâu, em ngại cái gì?

Mình đầu lý không có nỗi.

Thôi được, ở thì ở, bà hành chết mảy, xem chịu được bao lâu.

-“Lấy tôi cốc nước!”

-“Bật to điều hoà hộ cái...”

-“Cho nhỏ điều hoà đi!”

-“Cho to thêm chút, nóng chết rồi...”

-“Lấy nước hoa quả đi, nước trắng ai mà uống được.”

-“Dìu tôi vào nhà tắm, nhanh!”

-“Bảo con Hồng mang tôi cái bánh giò cái!”

-“Sao lại bánh giò, rõ ràng lúc nãy nói bánh xèo mà...”

...

Đời không ai nói được chữ ngờ, mang tiếng đi hành người ta, mà mình mới cả mồm, mệt cả người. Hần “hầu hạ” nhiệt tình, nhưng không hề kêu ca một lời, trông vẫn rất điềm tĩnh, thanh thoi.

Đúng là vài người có khí chất lãnh đạm, bẩm sinh đã có, muốn khiến họ nổi đóa cũng khó.

Về khoản nấu nướng, đối với một người sống bằng nghề bếp như mình, phải nói hần đỡ tệ luôn.

Mình bảo không cần phiền, có thể bảo bọn nhân viên trong quán nấu rồi mang tới, tất nhiên là bảo thương hần vất vả, chứ ai mà dám phán cơm anh nấu như cảm lợn.

Buồn nỗi, chính vì không ý thức được năng lực của bản thân, hần ngoan cường không chịu, nhất quyết nói anh làm cũng được, ở quán sợ bọn nó làm ẩu, không đảm bảo.

Mình chán, chẳng đòi co, ăn mãi cũng thành quen.

-“Đưa anh bôi thuốc cho!”

Mình đang xem tivi cho xuôi cái bụng, nghe thấy giật cả người, vội vàng chối.

-“Thôi, thôi, tôi tự làm, anh ra ngoài đi!”

Có vẻ thấy mình cương quyết, lại đỏ mặt nên hần cũng không miễn cưỡng. Lúc tự làm mới thấy khổ, chân thì xoa được, chứ lưng uốn éo mãi cũng không tới, vừa xoa vừa xốt vừa chửi thẳng An, cha nhà nó, thù này nhất định trả nó gấp mười.

-“Được không em?”

Hần gõ cửa, hỏi han. Mình đành trả vờ hăng giọng.

-“Xong rồi, thích xem phim cùng tôi thì vào, không thì về nhà giờ cũng được!”

Người ta chọn vào xem phim cùng mình. Mình đang cày dở bộ này, hay lắm luôn, nói về chuyện tình của Hoàng Thế Hiển và Trương Ngọc Uyển Nhi. Uyển Nhi được ba mẹ Hiển nhận nuôi, nhà Hiển rất giàu, nói chung chuyện tình dễ thương kinh lên được, nhưng dùng thể nào tập hôm nay thằng đạo diễn chó má lại cho nữ chính chết mới vui chứ.

Mình xem mà quá ư đau lòng, khóc lóc sụt sùi.

Lúc đầu chỉ sụt sùi rầm rứt thôi, nhưng xem tới cái đoạn hai cha con ngồi ăn cơm, thằng bé đặt ảnh mẹ trên bàn thì ôi thôi, tuôn trào, khóc chẳng biết trời đất là gì luôn, khóc ướt hết cả áo sơ mi của người ta.

Mãi sau mới bình tĩnh được, hấn khẽ lau nước mắt trên má mình, nhìn như đang cười cười.

-“Vô cảm, anh là loại vô cảm!”

Mình quát, hấn càng cười tợn.

-“Em ngốc quá, nữ chính không chết...”

-“Thật á? Sao anh biết?”

Hấn bắt đầu ngồi phân tích từng tình tiết, từng điểm nghi vấn, mình mắt sáng long lanh, lần đầu tiên cảm thấy IQ hấn quá là cao, nói chung là thần phục.

Rồi mình nhọc quá, ngủ mê mệt luôn.

40. #40

Tỉnh giấc, đã thấy mùi hành phi thơm thơm, chân mình đỡ hơn một chút rồi, nhưng vẫn là vô dụng, tập tễnh lò cò, cuối cùng thành ra ngã chổng kên.

-“Sao không gọi anh?”

Giọng quát rõ to.

-“Lại trầy da rồi, bực em quá!”

Vừa mắng, lại vừa xoa xoa lại chân cho mình, luôn miệng hỏi có đau không, mình lắc đầu.

-“Lần sau mà tái phạm thì đừng trách anh!”

Mấy ngày qua, hấn luôn nhẹ nhàng với mình.

Không biết được rằng, con người này, lúc cáu lên, rất nghiêm, thực sự, tính mình bốc đồng, hiếm khi bị ai đe dọa, mà nhìn người trước mặt, lại có chút gì đó sợ.

Cũng có chút gì đó bối rối, cảm động.

-“Em lúc nào cũng vậy, cứ tưởng mình giỏi mình ghê gớm, không cần người khác giúp, cho tới lúc bị lừa, bị đánh mới sáng mắt ra...”

-“Em xem này, giờ bong ra rồi thì bao giờ cho khỏi?”

Từ lúc quen biết, hiếm khi thấy người ta nói nhiều như vậy. Là do quan tâm mình sao?

Chân đau, mà tự dưng tim lại ấm, nước mắt, vô thức chảy, xấu hổ quá, đành phải quay đi.

Mà khổ là hấn biết, cứ như thế, mình và hấn, ngồi thừ dưới sàn nhà.

Mãi sau, hấn thở dài.

-“Anh xin lỗi!”

Lòng mình, ngọt ngào thấy lạ, ghen ngào, xao xuyến, chẳng biết nói gì nữa, hấn lại tưởng mình giận, tiếp tục dỗ.

-“Đừng buồn anh.”

Ai đó đi ra, xấp nước khăn, cẩn thận lau mặt tèm nhem cho mình. Rồi lại ngồi đằng sau, kiên nhẫn dùng lược gỡ từng sợi tóc rối.

Từng hành động, từng cử chỉ của hắn, khiến mình không thể không để ý.

Mình nghĩ tới hắn nhiều hơn, không phải là nghĩ tới hắn nhiều hơn, nói cho chính xác, hắn lúc nào, cũng ở trong đầu mình.

Càng ngày mình càng tò mò, có những lúc xem ti vi, mình hỏi.

-“Hồi nhỏ chúng ta quen nhau à? Có thân không? Năm tôi mấy tuổi?”

Hắn nhìn thật lâu, chep miệng rồi lấy gối ôm đập đầu mình.

-“Ai thèm quen biết nhà cô!”

Nói thế thôi chứ hắn thực sự rất tốt. Tốt đến mức nhiều khi mình phải nghi ngờ, có sao lại tốt thế?

Có những lúc mình trộm nghĩ, hay là do có tình cảm với mình.

Nhưng suy xét, bà Nga từng kể về hắn rất nhiều, hắn luôn quan tâm giúp đỡ, bà ấy ra Tràng Tiền, thích váy thích túi hàng hiệu, chỉ cần bảo, hắn đều không lưỡng lự mà mua cho.

Nếu đổi lại, nếu người bị đánh là chị gái mình, thì có khi hắn cũng đối xử như vậy chẳng?

Rốt cuộc, thì mình chẳng có gì để được một người đàn ông tử tế thích nữa rồi. Không phải mình quá tự ti, mà sự thật là vậy, mình không phải dạng người màu hồng cuộc sống.

Đã từng đánh mất hết lòng tự trọng, đã từng vào bệnh viện tâm thần, đã từng cầm dao định giết người, đến bản thân mình còn cảm thấy nản mỗi khi nhớ lại.

Có vẻ như ngày xưa từng quen biết, hắn coi anh chị em nhà mình như người nhà, tốt với mình như tốt với em gái, phải chăng hắn là con một, nên thiếu thốn tình cảm gia đình?

Tiếc là dù mình có cố, cũng khó coi hắn thành anh trai.

Mỗi lần anh Hoàng, thằng Kì ôm vai bá cổ, hay nắm tay thân thiết, là cảm giác vui vẻ vô tư. Còn với hắn, lại thành tim đập chân run, cả người bùng nổ.

Chuyện đó ảnh hưởng mình tới mức, đêm chẳng ngủ nổi. Chuyện là đã thống nhất, hắn sẽ ở đây tới khi mình đi làm được.

Mà cứ nghĩ tới phòng bên cạnh là lại thắc mắc, người ta đang làm gì?

Ở lâu, dần cũng biết thêm chút chút, nghề của hắn dạng kiểu nghiên cứu đó, có thể tới chỗ làm hoặc làm ở nhà đều được, miễn là ra kết quả. Hắn làm về Toán, nếu như “đồ nghề” kiếm cơm của mình là một đồng nôi niêu xoong chảo, bột thịt lá chuối rau sống... thì “đồ nghề” của hắn đơn giản là đồng sách, một xấp giấy trắng và cái bút chì. Khi nào hoàn thành thì chắc mới cần máy tính để viết paper.

Miên man nghĩ hoài à, không biết giờ hắn ngủ chưa? Công trình có tiến triển gì không? Có gặp rắc rối gì không?

-“Nguyệt!”

Giọng hắn, mình kiểu như đang trộm nghĩ bị bắt quả tang ấy, xấu hổ nhắm nghiền mắt, xoay người vùi mặt vào gối.

-“Ngủ chưa em?”

Hắn khẽ mở cửa phòng, sau đó nhẹ nhàng ngồi tới bên giường, bàn tay cẩn thận luồn qua áo mình.

Gì vậy? Mình tin tưởng nhầm người ư?

Thằng cha này, thực chất là một con sói háo sắc sao? Không phải chứ, nếu vậy sao hắn không thịt mình từ ngày xưa đi? Hay là hắn thích ăn gái thường hơn là gái điên, nên mới đợi tới giờ?

Đừng tưởng bà hiền mà lợi dụng, mình ức vcl, đang định dậy đập cho một trận lại thấy lưng man mát, nhất là chỗ bị đau, dễ chịu đi nhiều.

Mùi thuốc bôi thoang thoang, sau đó hấn cũng chẳng làm gì cả, chỉ quay mình lại tư thế nằm ngửa, rồi dịu dàng kéo chăn.

Tự thấy đầu óc đen tối quá, toàn nghĩ bậy à, ngược nóng bừng cả người, muốn dậy bật điều hoà, mà tay bị giữ rồi. Để ý thấy hấn rất thích như thế này ý sao, nắm ngón tay, đan chặt lấy năm ngón tay mình, ngón tay cái xoa xoa nhẹ vào ngón tay trỏ của mình.

Không gian tĩnh mịch tới mức mình có thể nghe tiếng người thở, hấn có tâm sự gì sao?

Còn mình, trống ngực đánh thành thịch, người gần nhũn cả ra rồi. Thực, cần gấp một bác sĩ.

Mình chẳng nhớ hấn ngồi như thế bao lâu nữa, chỉ biết trước khi ra, hấn thơm nhẹ lên mu bàn tay, khẽ nói chúc ngủ ngon, tim mình tưởng nhảy ra ngoài luôn.

Cánh cửa khép lại, mới dám thở phào. Căn phòng còn lại mình, và mùi thơm thoang thoang của hấn, dịu nhẹ, dễ chịu, bình yên. Mình khẽ mỉm cười, một phút ngây ngô, ngày này năm ngoái, còn buồn muốn tự tử, vậy mà năm nay, đã cảm nhận dư vị cuộc sống, vừa thanh mát, lại chan chứa ngọt ngào?

Ngẫm nghĩ, thấy người ta nói thật đúng, chưa đi tới cuối cùng, cơ sao biết đời bạc?

41. #41

Mình lành rất nhanh, hơn một tuần đã có thể ra trông quán.

Việc đầu tiên là tìm bọn đàn em, bàn tính việc trả thù. Tiếc là, mình không có cơ hội, nghe thằng Tùng bảo, là thằng An bị què rồi, kiểu này nằm viện một tháng là ít.

-“Tai nạn à chú, trời giúp chị, cho chết!”

-“Không chị ạ, bị đánh chị ạ...”

-“Bọn tôi cũng ngứa chân ngứa tay lắm, định liều với nó, cái hôm từ viện thăm bà về cả lũ kéo tới Quốc Trung thì nhận được tin mừng, đỡ đỡ, vui vcl...”

-“Ai mà dám đánh con rể của Quốc mặt ngựa vậy? Máu vãi?”

-“Cũng thắc mắc đấy!”

Mình tò mò, hỏi.

-“Thế nào, chắc thằng cha ấy bị Quốc mặt ngựa dần cho như tử cũng nên nhỉ, một tuần rồi mà, tao không tin lão không tìm được, thôi thì chó mèo đánh nhau, ruồi muỗi hưởng...”

-“Đời không như chị tưởng đâu!”

-“Sao?”

-“Ông Đức bỏ ra năm củ mới mua được tin từ người bên đấy, sự thực là, Quốc mặt ngựa có cho người điều tra, chưa tới chục tối đã biết kết quả. Tiếc là...”

-“Tiếc là gì?”

-“Lão giận thâm tím mặt mày, nhưng cũng không lệnh cho đứa nào đi chém giết cả!”

-“Ai thế, mày biết không?”

-“Không biết, chỉ lão biết và thằng điều tra biết thôi, cái thằng em mua tin thì không biết...mà hình như lão dặn giữ kín danh tính người đánh thằng An hay sao ấy!”

Cũng hơi tội lỗi, nhưng sự thật là, hôm ấy toàn thể anh em nhân viên quán mình cùng mấy đứa mở tiệc, đánh chén linh đình.

Thấy người ta gặp nạn mà mình lại ăn mừng, đúng là có chút khốn nạn, nhưng biết làm sao, mình đâu có nhận mình là người cao thượng đâu!

Quên mất một việc, là dạo này, việc đi và về của mình, do người nào đó phụ trách.

Hắn mấy ngày nay bận lắm, cũng chẳng vào quán như trước, mình và hắn chỉ gặp nhau buổi sáng sớm và chiều tối lúc về thôi. Hắn bảo mình miễn phí bánh cho hắn nhiều hắn ngại, đi đi về về coi như trả ơn.

Mình ban đầu không đồng ý, nhưng dần dà, cả ngày chẳng gặp hắn chút nào, trong người bứt rứt khó chịu, ngóng ra ngóng vào, nên sau thì kệ.

Mình có cái bệnh là cứ ở cạnh những người thân quen là luôn mồm, ngày xưa yêu tên kia, có nhiều lúc nói nhiều khiến nó kêu, để yên anh làm bài tập lớn.

Với bọn đàn em, sẽ là, có cần bọn tôi đi mua thuốc đau họng cho bà không?

Với bà Nga, còn thâm hơn, kiểu, Nguyệt, nếu mày không dừng lại tao chỉ còn cách nhét giẻ lau vô miệng mày thôi!

Riêng với bốn mắt thì lại không thế. Có lẽ do hắn là người kiệm lời chẳng? Phải nói hắn rất biết lắng nghe, là lắng nghe thực sự chứ không phải ừ ừ lấy lệ đâu, thi thoảng hắn cười cười, làm cho mình cảm thấy câu chuyện của mình rất thú vị, càng thích chia sẻ với hắn hơn.

-“Tôi kể anh nghe chuyện này nhé, dạo này trên youtube có một chương trình rất máu chó, một ngày đẹp trời ba host của nó làm hẳn clip đá đếu một bạn, chẳng bao lâu thì bị dừng, người yêu bạn này khá là có thể lực, theo anh thì có liên quan không?”

-“Anh không biết.”

-“Thế nếu người yêu anh bị bắt nạt, anh có quyền hành thì anh có đứng ra bảo vệ không?”

Mình hào hứng buồn dưa bán lê, hắn quay sang nhìn rất chi ám muội, sau đó hững hờ nói.

-“Anh chưa có người yêu Nguyệt à!”

Còn búng tai trêu mình nữa, làm nó đỏ ửng, rất là đáng ghét!

....

-“Anh đoán xem, ai là người đánh thằng An, ai khiến cho Quốc mặt ngựa giận tím mặt mày vậy?”

-“Anh không biết.”

-“Ừầy, tôi ngưỡng mộ lắm ý, nếu có cơ hội, muốn gặp xin chữ kí...”

...

-“Hôm nay về muộn vậy?”

-“Sáng sớm mai có cái đơn hàng hai trăm bánh giò, ba trăm bánh răng bừa, một trăm bánh mì trứng, một trăm bánh mì thịt nướng,...phải chuẩn bị bột và lá chuối từ hôm nay không có không kịp, sáng mai chắc anh không phải đưa đâu, bốn giờ tôi phải ra quán rồi...”

-“Sao không làm từ hôm nay?”

-“Không được, không ngon, chỉ ủ bột từ hôm nay thôi, mai mới làm!”

-“Mai anh cũng phải đi làm sớm, không vấn đề gì!”

-“Trùng hợp vậy hả?”

-“Ừ!”

-“Thế thì tốt quá...”

...

-“Sao phờ phạc thế, ngủ không ngon à?”

-“Không, đem qua cày phim, anh nói đúng, Nhi không chết, anh thông minh, tôi kể cho anh nghe nhá, hôm qua hai người ấy tình cảm kinh khủng...bla...bla...hoá ra Nhi cũng là con nhà giàu đó...”

-“Em hư lắm!”

Hắn mắng, mình chẳng thèm để ý, cứ thế kể chuyện.

-“Xong lúc cuối đám cưới hai người ấy bắn pháo hoa, đẹp lung linh luôn, tôi xem mà mừng cho họ...”

-“...”

...

Một bận, lúc đưa mình về, thấy mặt hắn lạ lắm, trán ứa mồ hôi.

-“Sao đấy?”

-“Không sao, em lên đi!”

-“Không sao là thế nào? Bệnh à?”

-“Không có gì, hơi đau bụng thôi...”

-“Hả, trưa ăn gì thế?”

Hắn yên lặng không nói gì, mình bực.

-“Không ăn gì à? Sao ngu thế...”

-“Hơi bận, có hai trường mời tới nói chuyện, sát giờ, lại còn vài việc khác, đâm ra ngại!”

-“Anh có số của tôi mà, chỉ cần gọi nhân viên của tôi sẽ mang đồ ra trong vòng hai mươi phút, không hiểu nổi anh luôn!”

Chính mình cũng không phát hiện ra là mình lại khẩn trương sốt sắng tới vậy. Bắt hắn lên nhà nghỉ, lại còn vội vàng xuống siêu thị.

Mình nấu cơm, làm chút nộm sứa hoa chuối, sườn ram, ngọn susu xào, kim chi thì muối sẵn trong tủ lạnh rồi.

May mắn là hắn ăn xong, uống cốc trà gừng ấm cũng thấy khá hơn, mình thở phào.

-“Lâu lắm mới được ăn cơm em nấu...”

Hắn chỉ nói vậy, rồi bỏ lửng, lặng yên luôn. Mình dọn dẹp xong cũng ngồi xuống sofa hỏi han.

-“Ổn thật rồi chứ?”

-“Ừ!”

-“Vậy thì tốt!”

-“Nguyệt này!”

-“Sao?”

-“Anh, chắc phải sang Pháp một chuyến...”

Nghe hắn nói vậy, lòng mình có chút gì đó gờn gợn, mặt không được tự nhiên như trước, cổ lắm mới thản nhiên được.

-“Ừ! Mấy năm?”

-“Không, chắc tầm ba tuần, nhưng anh sẽ cố gắng sắp xếp. Cái đề tài anh đang nghiên cứu, đã có kết quả, paper cũng được accept rồi.”

-“Có kết quả rồi thì đi làm gì?”

Chưa kịp suy nghĩ thì lời đã thốt ra rồi, hối hận không kịp luôn.

-“Ngành của bọn anh ấy, đơn giản em hiểu là, khi có kết quả, sẽ có hội nghị, để mình công bố...”

Rách việc, có kết quả thì cứ gửi lên mạng là được rồi, công với chả bố, lại còn bắt người ta sang tận Châu Âu, mấy ông làm Toán này thật về chuyện, về vớ. Chẳng hiểu sao mà mình bực tức thế không biết.

-“Anh thực ra còn có đề tài làm cùng bên đó, vài việc hành chính nữa, lần này sang giải quyết một thể!”

-“Bao giờ đi?”

-“Mai!”

Vãi cả thông báo! Mai đi tối nay nói!

-“Rồi, biết rồi, không còn sớm nữa, về đi!”

Mình chịu mình luôn, nhưng cảm xúc lúc đó, cứ hực hực như vậy, không thể điều khiển nổi!

Hắn ngồi sát mình hơn, vỗ nhẹ lên má, cúi xuống hỏi.

-“Giận à?”

-“Giận gì, liên quan gì mà giận?”

Tay mình đẹp quá hay sao mà cái người này lúc nào cũng thích chạm. Mân mê, nhìn ngắm, xoa hết từ ngón út tới ngón trỏ, không chán à?

Cả mình nữa, như con dờ ấy, có chạm tay thôi cũng run, người ta tình cảm anh trai em gái vô tư trong sáng, mình thì lại cứ nghĩ ngợi linh tinh, mệt hết cả người.

Đột nhiên, đầu hắn gục lên vai mình, tâm sự rất ảm đạm.

-“Trước kia, anh học ở đó, thân thiết như đất nước thứ hai của anh vậy, chưa bao giờ có cảm giác không muốn đi như lần này!”

Trời, chả nhẽ mình lại bảo thẳng hắn, về kêu mẹ đẻ thêm em gái cho mà chơi. Hoặc mỗi lần gặp nhau, thì mua thuốc trợ tim trước cho mình đi, cứ như này, mình không chết vì đột quy mới là lạ đấy.

Tức hết cả người, mình đẩy ra, quát.

-“Rồi, anh giỏi, anh đi du học, khoe khoang làm gì?”

Chắc cảm thấy tự ái, đen mặt không nói nữa.

Ngồi một lúc, có người thơm vội lên trán mình, thì thầm: “Đợi anh nhé! Ăn uống cẩn thận!”, rồi mới về.

Tiếng bước chân xa dần, mình tự dưng hực hực kinh khủng luôn, tý nữa là ứa nước mắt.

42. #42

Người ta đi rồi, mình cả ngày lẩn thẩn như con điên, trống vắng, buồn buồn.

Thì thoảng lại mở điện thoại search xem nhiệt độ ở Paris giờ là bao nhiêu, thời tiết nơi đó có đẹp không?

Đôi lúc có tin nhắn, tự dặn mình không thèm xem. Thế mà xong thì mở ra đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần.

Ngĩ nát óc mới được một tin nhắn hay ho để gửi, rồi lại ngại ngần, chẳng dám ấn nút send.

Mình bị ngộ rồi.

Mình cần phải thoát khỏi tình trạng này gấp.

Người ta chỉ coi mình là em gái, có gì mà mình cứ xốn xang hết cả thế?

Ai mà thèm yêu mình chứ, Nguyệt ơi dừng lại đi mà, càng dần thân nhiều càng tổn thương nặng mà thôi.

Nói vậy mà thỉnh thoảng lại ra ngoài công, ngóng ngóng.

Giờ mình mới biết, có đôi khi, không hề điên, mà lại vẫn không kiểm soát được chính mình!

-“Nguyệt!”

Có người gọi, là nó, trông vẫn quý phái đoan trang như xưa, thấy nhân viên nói đột này nó hay tìm mình lắm.

Nhưng thực lòng, mình không muốn đau thêm nữa.

-“Nguyệt, nói chuyện được không?”

-“Mày về đi.”

-“Tao xin lỗi!”

Hơi sững, tính con Mai xưa nay vốn kiêu kì, hiếm khi nó xin lỗi ai bao giờ. Nếu nó đã mở lời, có lẽ là phải suy nghĩ rất nhiều rồi.

-“Đừng giận nhé, làm lành nhé!”

Thái độ của nó, hết sức chân thành, tự nhiên khiến mình nhớ lại khi xưa, ba đứa chơi với nhau, thật vui. Bàn học ba người, cái Mai ngồi giữa.

Nói thật thì trong hai đứa, mình hay nói chuyện với cái Vi hơn, vì tính ít ra nó còn có một chút nóng tính, không hoàn toàn hiền thực dịu dàng như Mai.

Hợp rơ hơn thì tất nhiên cũng cãi nhau nhiều hơn, những lúc đó cái Mai thường là trung tâm hoà giải. Nó lúc nào cũng nhẹ nhàng chỉ lí, hai đứa mình không thể không nghe.

Chiếc bàn của mình ngồi, hồi đó cũng nổi bật lắm, hai đứa nó thì suốt ngày có các bạn, các anh khoá trên tới làm quen. Còn mình, sáng chiều bị bọn đàn em dụ dỗ trốn học đi đánh nhau.

Hồi đó, học hành chênh mảng lắm, được nó cho chép bài suốt, mình chỉ cần mang cơm trưa cho ba đứa thôi.

-“Từ lúc mày khỏi bệnh, tao tìm mãi mà mày không chịu gặp. Mày hiểu cho tao được không? Con Vi nó chỉ có hai đứa mình là bạn thân, đám cưới đã không có mày tới rồi, nếu không có tao thì còn gì nữa?”

-“Ừ!”

-“Chuyện kia tao biết nhưng không dám nói, sợ mày đau lòng, sợ ba đứa mình cãi nhau...”

-“Xong chưa, xong thì về đi!”

-“Đừng như vậy nữa, giờ mày đặt hoàn cảnh của tao đi, giả sử con Vi cướp người yêu tao, mày sẽ làm gì? Mày cách mặt nó rồi chỉ chơi với tao à? Giả sử như thế đi, nhưng nó mang thai, yếu, ăn không được, không có người tâm sự rồi tìm tới mày, xin mày đừng nói với tao, mày có làm ngơ được không?”

-“Nó mang thai yếu thì mày xót, thế tao thì sao? Mày ở đó mà lý lẽ, tao điên thì mày ở đâu? Hay sợ quá chạy mất dép...”

-“Tao định đến nhưng thấy mọi người bảo mày không nhận ra ai cả nên thôi, sau này mày khỏi, tao tới mà mày đâu chịu gặp?”

-“Chuyện gì tha thứ thì tha thứ đi, được không?”

-“Tao nói hết nước hết cái rồi đó, mày nghĩ đi, mai tao qua!”

...

Đêm ấy, nghĩ ngợi thật nhiều, thực ra cũng đúng, cái Mai nghĩ lại là bị kẹt giữa hai đứa mình, vào thế bí.

Nhưng mà, rốt cuộc mình vẫn chỉ là con người thôi, mình bảo nó, nếu làm bạn lại thì không chơi với cái Vi nữa, cũng chỉ nói vậy, không ngờ nó đồng ý.

Nó nói, giờ Vi đã có thằng An, nên nó chọn mình.

Con Vi thì có bao giờ không có thằng An đâu? Mình đoán có lẽ con Vi và con Mai chắc có mâu thuẫn lớn gì đó rồi, nhưng mà kệ, cũng không quan tâm.

Bọn mình lại trở về thân thiết như chưa có chuyện gì xảy ra, cùng nhau đi dạo phố, mua sắm, ăn uống, suốt ngày riu ra riu rít. Công nhận có bạn gái thân vẫn sướng hơn, có nhiều chuyện chẳng thể chia sẻ với bọn con trai được. Lâu rồi mình mới có cái cảm giác này.

Dạo gần đây cái Mai vui vẻ lắm, hôm đấy ngủ lại nhà mình, gạ mãi nó mới kể, thì ra đã trúng tiếng sét ái tình.

-“Thầy tao mày ạ, là giáo sư Toán học!”

-“Hả, mày lại thích cái thể loại trâu già gặm cỏ non đấy à? Kinh vãi...”

-“Con này, vớ vẩn!”

-“Vớ vẩn gì, giáo sư thì già khú để ra rồi...”

-“Không già, hơn mình bảy tuổi thôi, thầy ấy được bổ nhiệm làm giáo sư ở trường tao năm hai chín tuổi.”

-“Trường mày du học đó à? ENS Paris hả, nếu tao nhớ không nhầm?”

-“Ừ, thầy ấy dạy tao một môn thôi, Algebraic Topology, mà giảng hay lắm, tao còn đang dự định năm cuối xin làm đồ án thạc sĩ với thầy thì thầy về nước mất mày ạ!”

A, con này, nghe nó nói là mình đã đoán được rồi, liền nhồm dậy vạch trần.

-“Thảo nào chị không học tiếp tiến sĩ bên Pháp, định về nước xin làm đệ của thầy, rồi thầy thầy trò trò, lười tình nồng thắm phải không?”

Nó ngượng, má hồng rực. Cái Mai đẹp lắm, da trắng hồng, mắt bồ câu, mũi dọc dừa, nó có vẻ đoan trang cao quý hiếm gặp, sống khép kín, ngoan ngoãn, dịu dàng, ăn nói lịch sự văn minh, kiểu là đại diện điển hình của một người con gái hoàn hảo.

Số người tán nó ngày xưa còn nhiều hơn cả con Vi, mà nó kén cá chọn canh mãi vẫn FA, giờ nghe cách nó kể về “thầy”, mình đoán “thầy” chắc phải cực kì xuất sắc.

-“Thế mày từ ngày về nước đã gặp thầy chưa? Làm tiến sĩ chưa? Hẹn hò chưa?”

-“Mày thật, con gái con nứa, cái đó mình chỉ bật đèn xanh thôi, đợi con trai người ta chủ động chứ. Gặp thầy rồi, thầy làm ở Viện Toán, tao cũng thi vào đấy, đi làm được mấy tháng rồi, mà cũng không có cơ hội gặp thầy nhiều lắm, thầy chủ yếu nghiên cứu ở nhà, có việc mới lên...”

Thầy này cái nghề cũng giống bốn mắt ghê, mà thầy giỏi, hơn Mai bảy tuổi là cũng bằng tuổi bốn mắt, vậy mà đã là giáo sư, còn bốn mắt...Ồ bốn mắt là gì nhỉ? Cử nhân, kỹ sư, thạc sĩ hay tiến sĩ? Mình cũng chẳng biết nữa, chắc chỉ thạc sĩ là cùng.

Lại nghĩ tới hần rồi, phải gạt ra khỏi đầu ngay, mình nói chuyện tiếp với cái Mai.

-“Ôi dào mày đúng là tư cách quá, thích thì chiến chứ, không có cơ hội thì tạo cơ hội, người như mày bọn con trai không đổ thì chắc có vấn đề!”

-“Ừ, thì cứ từ từ, đàn ông cái gì không đạt được một cách dễ dàng thì họ mới trân trọng...”

-“Nhưng trước đây mày đặt mục tiêu là phải lấy người có kinh tế cơ mà? Giáo sư...có danh thôi nhưng hơi nghèo thì phải?”

-“Con này, đúng là ngốc, chẳng biết gì cả, đã là giáo sư, lương cơ bản cũng là cao rồi, không kể thầy một lúc đứng tên bao nhiêu công trình nghiên cứu, mày biết năm ngoái một công trình của thầy với hai đồng nghiệp nữa ở ENS được bên Pháp rót vốn bao nhiêu không? Nói chắc mày cũng không tưởng tượng nổi đâu...”

-“Đắm chết bây giờ, dám chê chị à, thế gia đình như nào, mày phải cẩn thận đấy, mẹ chồng cũng rất quan trọng.”

-“Nhà cơ bản thôi.”

Mình thấy nó ngập ngừng rồi chuyển chủ đề rất nhanh, như kiểu giấu giếm cái gì đó ý, phải không vậy? Hay là dạo này mình quá đa nghi?

-“Có ảnh không, xem mặt nào, xem anh nào làm chị Mai nhà mình hồn bay phách lạc nào?”

-“Thôi, hôm nào gặp trực tiếp đi, ảnh không đẹp trai bằng ngoài đời đâu.”

-“Tên gì?”

-“Bí mật!”

-“Gớm, mày thật...”

-“Thôi mà, Nguyệt xinh đẹp đừng giận nhé!”

-“Nhưng tao tò mò quá Mai ạ, tò mò không ngủ được mất, mai mày mang thầy mày tới quán đi, tao xem cao thấp ra sao?”

-“Không, ngại lắm, hay tao dẫn mày lên Viện Toán nhé, hai đứa mình đứng nhìn từ xa thôi.”

Mẹ cái con này, bọc thầy như bọc vàng. Mà nó càng thế, mình càng hứng, hai đứa chuyện trò một lúc rồi ngủ, để sáng hôm sau còn dậy sớm đi rình trai!

43. #43

Đi qua đường Hoàng Quốc Việt này nhiều rồi mà đây là lần đầu tiên mình tới Viện Toán đó, không khí cứ trang nghiêm âm ỉm kiểu gì ấy, không tấp nập tươi vui như ở quán bánh.

Hai con dờ ngồi rình mãi, thấy anh nào đi qua mình cũng hớn hở phán đoán, thầy kia à, hay kia, anh này đẹp trai này, có phải thầy không?

Tiếc là đợi chờ héo mòn, cũng chẳng thấy “thầy” đâu.

-“Hay hôm nay người trong mộng của mày không đi làm?”

-“Không, thầy thường lên Viện vào sáng thứ ba, thường là tám giờ mà, có thể hôm nay muộn một chút...”

Mãi, chẳng thấy gì, cái Mai bảo mình ngồi đợi, để nó vào hỏi. Một lúc thấy đi ra, mặt như đưa đám luôn.

-“Về thôi!”

-“Sao vậy?”

-“Thầy đi công tác rồi...”

-“Thầy đi công tác mà mày không biết hả?”

-“Không phải, tao biết thầy phải đi, nhưng tao đã tình cờ để lộ ngày kia là sinh nhật tao, muốn mời tất cả đồng nghiệp đi ăn, tao cứ nghĩ thầy sẽ hoãn cơ...”

-“Đừng nghĩ nhiều, là do công việc thôi!”

Mình an ủi, giọng nó buồn buồn.

-“Cái seminar ở Grenoble ý, hôm nọ tao còn thấy mấy người đang bàn tổ chức vào mùng 5 hoặc 29, nên tao tưởng ấn định 29...”

Khổ, mình thuộc dạng chậm hiểu, nó phải giảng giải một hồi về lịch trình của thầy mình mới mường tượng được. Tóm lại điểm quan trọng là giáo sư hoàn toàn có thể chọn đi sau ngày sinh nhật cái Mai, và về nước muộn hơn một chút.

Mình nhìn sang mà nẫu ruột thay, nó thất vọng là phải, nhớ ngày cấp ba, cứ tới sinh nhật nó là bàn ba đứa mình đẩy áp quà cáp, khoá trên khoá dưới tận dụng triệt để thời cơ mời nàng đi chơi.

-“Cười cái xem nào, nếu như mày nói, thầy chọn ngày 29 thì sẽ ở bên đấy chơi vài hôm phải không? Biết đâu thầy muốn dồn lại để sớm được gặp mày?”

-“Nhưng là sinh nhật tao mà, ngày thường đâu có quan trọng như sinh nhật?”

-“Ngày lẽ nào chẳng thế, 24 giờ, 1440 phút, mặt trời mọc lại lặn, khác ẻo gì nhau, lúc nào thầy về thì bắt thầy tổ chức sinh nhật bù, tổ chức bấy ngày liên tiếp luôn...”

Mình trêu cho nó vui thôi, chứ mình quá hiểu nó đi, dù cho nó có thích một người đàn ông cực nhiều, thì cũng sẽ chỉ bật đèn xanh để người ta chủ động chứ nó sẽ không bao giờ là người tấn công đâu.

-“Mày đúng là, với bọn đàn ông ý, nhất là với những người nổi trội, mình phải khôn khéo, vừa tìm cách âm thầm loại đối thủ, nhưng trước mặt không được phép để cho họ biết mình thích họ quá nhiều ...”

Nó vừa đi vừa giảng giải, cái triết lí này mình nghe chán cả tai rồi ấy chứ. Con Vi và con Mai đều có những bí quyết của trai riêng, hoàn toàn trái ngược.

Con Vi thì phóng khoáng phải biết, đàn ông thật thà nhất là khi trên giường.

Còn con Mai đó, đàn ông cái gì càng khó đạt, họ càng thêm khát.

Nghĩ lại mỗi mình là ngu ngu tồ tồ, chẳng có chiêu trò gì cả. Có khi vì thế nên mới gặp thằng đểu, lúc nào mình cũng phải xem xét lại chính bản thân mình thôi.

Nó ở lại Viện làm việc luôn, mình thì bắt xe về, vừa tới quán đã gặp thằng Dũng mặt hầm hầm.

-“Nghe bảo chị chơi lại với con Mai hả? Sáng nay hai người còn đi chung? Khai thật đi...”

-“Chú bình tĩnh cái, nóng nảy vờ lờ!”

-“Bình tĩnh thế ẻo nào được, chị đừng chơi nữa.”

-“Chị chơi với nó đâu có nghĩa là bỏ rơi các chú...”

Thằng Dũng trước nay là đứa hiền nhất, chẳng biết hôm nay ăn phải bả gì mà nó dám chửi thẳng vào mặt mình mới sợ chứ. Cũng có thể là do ngày xưa thích cái Mai, tỏ tình bị từ chối nên giờ vẫn hận sao?

Nó nói mình dễ dãi tào lao, nhưng nó không thân nên không hiểu, một người xem trọng sĩ diện như cái Mai nói được ra câu xin lỗi thì đã là quá chân thành rồi. Với lại thù oán là giữa mình và con Vi mà, trách là trách cái Mai quá tốt, không nỡ bỏ rơi bạn bè thôi.

Bảo nó lợi dụng mình ư? Mình thì có cái gì mà lợi dụng, ngày xưa thì còn có thằng An để con Vi cuồn mát, giờ còn mỗi cái quán, gia đình nó thiếu gì, cho chắc nó cũng chẳng thêm lấy.

Đôi co chán, thằng bé đứng dậy chốt hạ.

-“Tóm lại, chuyện tôi thích con ranh đấy là lâu rồi, chính vì từng theo đuổi nên tôi mới hiểu con người nó ẻo đơn giản chút nào, tôi nói cho bà biết, con Vi là con cáo, thì nó là cáo thành tinh, bà ngu thì chết mặc bà, về sau đừng trách tôi không cảnh cáo. CHÀO.”

Đùng đùng nổi giận bỏ về, mình phì cười, chơi với con trai có cái hay là, bọn nó không để bụng, tức một lúc thôi, chiều mai rửa đi nhậu là lại đầu vào đấy mà!

44. #44

Sinh nhật cái Mai, mình nghĩ sớm từ chiều, làm cho nó một cái bánh ba tầng bắt nơ hoa hồng nhỏ xinh, mình biết nó thích phong cách công chúa mà.

-“Yêu Nguyệt nhất...”

-“Gớm thôi, thổi nến đi.”

-“Tao bảo ba mẹ rồi, tối nay tao ngủ lại đây.”

-“Quên đi, bà mày không cho phép...”

-“Không cho mà được hả?”

Nó cù mình, mình đập nó, hai đứa như hai con dõ, cười nắc nẻ trong phòng. Mình tặng nó một cái váy ngủ sexy, bảo khi nào đưa được giáo sư vào rọ thì dùng, mới trêu tý mà mặt nó đỏ hồng, cứng chết đi được.

-“Đạo này mày núc nủ kinh thế, lại ăn canh xương hầm à?”

Mình lắc lắc, ưỡn ẹo qua lại, đùa.

-“Thế nào, chị mày quyến rũ không?”

-“To quá, nhỏ hơn một chút thì đẹp...”

-“Mới 93 thôi mà!”

-“Gớm khiếp, trông mày lẳng lơ lắm...”

-“Đập chết giờ!”

Nhà mình có ba chị em gái, từ năm mười sáu tuổi đã được mẹ mình thẩm nhuần tư tưởng đã là con gái thì ngực mông nở nang mới là đẹp.

Tất nhiên gien là một phần, một phần là do ăn uống, mà đặc biệt là các loại canh xương hầm, nhất là móng giò. Cái gì ăn nhiều quá cũng không tốt, nhưng đúng liều lượng thì chẳng khác nào thuốc tiên.

Gia đình cái Vi thì khác, con gái là phải trang nghiêm, cái gì cũng nên vừa phải để toát lên nét đẹp cao quý, thoát tục, thực ra cũng có cái đúng thôi, mình và nó cao bằng nhau, nhưng nó mặc quần áo bao giờ trông cũng gọn gàng hơn.

Nhưng biết làm sao? Xã hội chín người mười ý, sống được mấy đâu, mình thấy thích thấy đẹp là được.

Đêm đó hai đứa trò chuyện nhiều lắm, mà chủ yếu là nó nói chứ mình có gì hay ho đâu. Nó kể về thầy, thầy mang hai quốc tịch Pháp và Việt Nam. Thầy giỏi lắm, bài báo nào của thầy cũng có hệ số trích dẫn rất cao, trường có ý giữ mà thầy lại muốn về nước.

-“Học sinh hỏi gì thầy cũng giải thích tỷ mỉ...”

-“Mày ngộ quá rồi Mai ạ, thầy giáo nào chả thế!”

-“Hồi học đó, tao nói dối tao mới sang còn bờ ngõ, thế là thầy dẫn tao đi siêu thị, chỉ cho tao chỗ mua áo quần giá tốt, chỗ nào có quán ăn ngon...”

-“Lỡ mọn ghê!”

Mai bảo cái gì nó nhờ thầy cũng rất nhiệt tình giúp đỡ, nó cảm thấy thầy cũng thích nó chứ không đơn thuần chỉ là đồng hương quan tâm lẫn nhau, nhưng không hiểu sao chưa mở lời.

-“Đúng là, gái ngon ngay cạnh mà không...thầy mày ngu quá, mang tiếng giáo sư Toán học...”

-“Mày thật, người nào học càng cao thì về mặt tình cảm càng khờ...”

-“Thế mày phải bật mấy cái đèn xanh vào, với lão này một cái không ăn thua rồi!”

-“Biết vậy, để tao tính!”

Người đẹp, đến nhíu mày cũng đẹp. Ba mẹ nó chọn tên chuẩn thật, mong manh thuần khiết giống như đoá mai sớm tinh mơ, vị giáo sư kia không biết tu mấy kiếp mà may mắn vậy?

45. #45

Cuộc sống cứ thế lặng lẽ trôi, mình bây giờ cái gì cũng tốt, bạn bè phè phỡn cả buổi, buồn may bán đất, có sao mà lúc nào cũng cảm thấy trống trải.

Mười bảy ngày, từ bao giờ mình có thói quen đếm ngày vậy nhỉ?

Càng cố không nghĩ tới người ta, thì lại càng nghĩ nhiều hơn.

Giáo sư của cái Mai và hân cùng đi Pháp, không biết hai người có gặp nhau không nhỉ?

Hai hôm rồi chẳng nhận được tin nhắn nào cả. Hấn bận sao? Hay ốm rồi? Mà mình cũng hay thật, nghĩ đi đâu vậy, hấn đâu có nghĩa vụ phải nhắn tin cho mình?

Lẽ nào mình không nhắn lại nên giận?

Cũng có thể gặp được em nào tóc vàng hoe rồi đủ đởn quên trời quên đất rồi, lũ đàn ông là thế mà.

Phải chăng điện thoại mất sóng?

Điện mất, như con thần kinh ấy.

Thôi, xuống làm việc cho đầu óc nó thư thái, cứ như này một lúc chắc mình loạn mất.

Quán mình có hai bếp, bếp lớn hơn cho nhân viên, bếp nhỏ bên trong là của riêng mình. Thời buổi giờ có nhiều cách PR quán xá, nhưng mình vẫn chung thủy với cách truyền thống thôi, giữ món ngon, giữ bí quyết.

Tuy có dạy nhân viên nấu nước sốt, nhưng tất nhiên quan trọng nhất là gói gia vị đặc biệt thì mình chuẩn bị từ trước, lúc nấu bọn nó chỉ cần cho vào. Cũng như bột, loại bánh nào, tỷ lệ bột nếp, bột tẻ, bột năng... bao nhiêu đều là mình trộn rồi đóng gói.

Thực ra công việc này cũng không lâu như mình tưởng, tý đã xong rồi, mà chân tay cứ nhàn rồi là đầu óc lại hâm dở, thế là quyết định đi qua bếp lớn lấy bột cái Hiền ủ vào nặn bánh bao.

Giết thời gian là chính, mình nặn được một đàn lợn rất đáng yêu, có lợn ba, lợn mẹ và hai lợn con. Yêu nhất là con lợn ba, nó đeo cặp kính trông phong độ lắm.

Nhìn muốn cắn chết đi được, cứng quá, nhìn một hồi rồi tự dưng đỏ mặt, sao lại nặn lợn đeo kính làm gì cơ chứ?

Ngộ rồi, hâm nặng rồi.

Mình vội vàng ném bốn con vào thau bột, nghiêng răng nhào nặn.

Mùi bột, thật thơm, mà hình như trong không khí, còn một mùi thơm khác thì phải, thoảng qua, nhẹ nhẹ thân thuộc, khiến thần trí mình mơ màng rồi ren, cái mùi mà mỗi giây, mỗi phút lơ đãng, mình đều không tự chủ được mà nhớ tới.

Đôi tay ai đó mạnh mẽ dùng lực siết chặt, cả người mình theo quán tính bị giật về phía sau, vành tai run rẩy khi cánh môi kia lướt qua. Hai gò má mình bắt đầu nóng bừng, hô hấp trở nên dồn dập vội vã, là thật sao?

Hay chỉ là chút ảo giác ngọt ngào?

Ba tuần, còn bốn ngày nữa cơ mà...

-“Anh về rồi?”

Mình thần thờ hồi, phía sau đáp lại dịu dàng.

-“Ừ, anh về rồi!”

Chỉ một câu nói đơn giản mà tim gan rộn ràng. Hơi thở ấm áp của người nào đó phả lên cổ, cảm lún phún râu cũng lười biếng cọ lên vai khiến toàn thân mình mềm nhũn, nếu không phải đang áp vào lồng ngực ấy, chắc cũng không đứng vững được.

Thần trí mình, hình như bị bắt đi mất rồi, mãi một lúc, nghe tiếng ho nhẹ mới giật mình quay lại.

Người đối diện, mặt mũi phờ phạc, quầng mắt thâm tím, mười mấy ngày thôi mà, sao trông gầy phát thương thế này, Châu Âu đã làm gì với hấn vậy?

-“Về bao giờ?”

-“Sáng nay.”

-“Ăn chưa? Chắc chưa chứ gì, tôi lại quá hiểu anh đi chứ, nhìn anh kia, khác gì con cò hương không, ngứa cả mắt, biến lên tăng ba cho tôi!”

Mình cũng không giải thích nổi lý do vì sao mà mình gắt gỏng như vậy. Hấn không phân bua, chỉ lặng lẽ ra ngoài.

Mình qua bếp lớn, mở nồi bánh giò, vội lấy mấy chiếc đem lên. Đang tầm trưa cao điểm, khách chật kín, đành kéo hấn vào góc xép ngồi tạm.

Mọi khi người này ăn bánh giò khoẻ lắm, hôm nay thế nào mãi mới hết được một chiếc, tinh thần nhìn rất uể oải.

-“Mọi việc ổn không?”

-“Ổn, có điều...nhớ...”

-“Nhớ gì?”

Mình hồn nhiên hỏi, hấn ngập ngừng mãi rồi đáp.

-“Nhớ Việt Nam!”

Đất trời, cha sinh mẹ đẻ mình mới gặp người yêu quê hương đất nước đến vậy đấy, làm như là đi mấy năm không bằng.

-“Em...em, có...nhớ...”

Tự dưng tên này lại ập úng, mặt mũi đỏ lừng, hấn sao không biết?

-“Anh ảm nào à, tôi ở trong nước thì nhớ cái đờ gì mà nhớ?”

-“Ừ!”

Nhìn hấn tội quá, mình bảo thôi cứ nghỉ ở góc xép cũng được, bao giờ khoẻ thì về, không cần chào.

Vừa mới đóng cửa đi xuống tầng hai, đã thấy con Mai lấp la lấp ló, mắt đảo bốn phương tám hướng.

-“Mày tìm gì?”

-“Không...không có gì...”

-“Ừ, không phải đi làm à, sao qua đây?”

-“Mày có người đến thăm à?”

-“Không, sao mày hỏi vậy?”

Mình chưa hề kể với cái Mai về bốn mắt. Một phần vì chuyện thằng An con Vi, cứ ám ảnh hoài, còn một phần, cảm xúc của mình với hấn, nhập nhằng lắm, mình không biết bắt đầu từ đâu cả.

Thôi để một thời gian nữa xem như nào rồi nói với nó vậy.

-“Thầy tao thích ăn bánh giò lắm, mày dạy tao làm đi!”

-“Quên đi, cần kiếm cơm của chị mày đấy!”

Đùa thôi chứ dạy thì dạy, nó cũng có bao giờ mở cửa hàng bánh đâu mà. Khổ nỗi chắc trời sinh mỗi người một năng khiếu, nó chỉ làm được phần nhân là đạt yêu cầu, phần bột mặc mình nói rất hòng, lúc thì nó quấy quá đặc, lúc thì nhão nhoét, lúc luộc bánh ra ăn lại cứng đơ.

-“Thôi chịu, bao giờ tao làm bánh cho thầy thì lấy bột chỗ mày vậy!”

-“Rồi!”

Cái Mai ở lại trò chuyện với mình mãi đến tối mịt mới về, lúc nó đi rồi, mình mới sực nhớ ra bốn mắt. Khuya thế này chắc hấn cũng về rồi.

Nghĩ vậy mà vẫn lên kiểm tra cho chắc, thấy người ngồi đó, mình bỗng dưng mỉm cười, tâm trạng vui vẻ lạ thường.

Hấn hôm nay không đi xe nên cùng đi taxi về.

Tới cổng, đột nhiên kéo tay mình, giọng mệt mỏi.

–“Có thể lên nhà em không?”

Mình khi ấy ngượng, má như cà chua, bối rối nói.

–“Thôi khuya rồi, về sớm còn nghỉ!”

Hắn mà năn nỉ thêm một chút, có khi với cái mặt đẹp trai kia, mình không nỡ từ chối đâu, nhưng tiếc hắn là người nghiêm túc, thấy mình trả lời vậy liền chúc ngủ ngon, bảo lái xe đi về.

46. #46

Mình dẫn về tới nhà thì nhắn tin, vậy mà cái tên này chẳng nghe lời gì cả. Hại mình cả đêm không tài nào mà ngủ nổi.

Sáng hôm sau, chủ động gọi điện, cũng chẳng thềm nhắc máy.

Hay tối qua giận mình rồi?

Nhỏ mọn thế không biết!

Đã bảo kệ đi, mà lòng cứ lo lắng không thôi, đành soạn tin “Ổn không?”.

Tin gửi đi, chốc chốc mình lại xem điện thoại, sốt sắng chẳng làm được việc gì cả, mãi mấy tiếng sau tên chết bầm đó mới thềm rep, gọn lỏn “Không!”.

Mình gọi lại, là những tiếng tút dài vô hạn, chẳng có cách nào liên lạc cả, nóng lòng nóng ruột, mình rời quán, tìm tới phố Huế.

Chẳng biết địa chỉ đích xác nhà hắn nữa, phải lượn tới lượn lui, cố lục lại trí nhớ, khó khăn lắm mới tìm được căn nhà hai tầng cũ kĩ đó.

Gọi mãi, không có người ra, thấy cửa mở nên đành liều mình đi vào.

Đồ đạc vẫn sơ sài là vậy, qua phòng khách, vắng lặng như tờ, người nào đó đang nằm trên sofa. Mới sớm mà? Sao đã ngủ?

Thấy bất thường, mình rón rén tới bên, giật nảy người khi chạm tay lên trán hắn. Nóng quá vậy! Chân tay cũng nóng ran, người hắn nóng, mà lòng mình thấy lạnh buốt.

Xấp nước khăn mát, mình cẩn thận lau qua lại, được một lúc nghe chừng đỡ đỡ. Chưa bao giờ mình vội vàng như thế, mua xương, tìm cất với chút tía tô hành lá cũng vội, mua thuốc cũng cuống cuống, mấy bác bán hàng còn trêu mình đi ăn cướp à con.

Chờm đá một lần nữa, bắc bếp ninh cháo xong mình mới quay ra phòng khách, cứ thế ngồi xồm nhìn người ta.

Công nhận mà nói, đẹp trai thật đấy, lúc không đeo kính thể này lại càng đẹp. Sao trước kia mọi người đều khen mà mình lại không nhận ra nhỉ, vầng trán rất cao và rộng, lông mày rậm, nhìn ghét quá à.

Liếc quanh, giấy tờ trên bàn đập vào mắt, trong đó có lịch trình công tác của hắn. Paris, Grenoble, Lyon, rồi lại chuyển tới Paris. Mấy ngày sau, có hôm ở Umea, hôm thì bay tới London, ngày cuối cùng về Việt Nam từ sáng sớm, dự bảo vệ luận án tiến sĩ của học trò, kết thúc lúc mười hai giờ ba mươi.

Lịch làm việc như vậy, không ốm mới là lạ?

Sao lại có người ngu thế nhỉ? Công việc chả nhẽ không xếp cho dần dần ra một chút được?

Tự dưng mình ngờ ngợ, hôm qua chẳng phải hắn tới chỗ mình tầm một giờ chiều sao? Nghĩ tới, cả người tự dưng được bao trùm bởi một luồng khí ấm áp.

Mình nắm tay hắn, mát mát rồi, thở phào, bắt chúc hắn đan tay, nghịch ngợm xoa xoa ngón trỏ, có cái cảm giác gì đó, thật là thích.

Còn đang mơ màng thì đột nhiên bị nắm chặt, tay bị mân mê ngược trở lại, ngẩng đầu lên, có người đang nheo mắt nhìn mình, cười cười, trông cái mặt rất gian. Mình xấu hổ nóng hết cả người, cố rút tay ra mà không được.

-“Tới lâu chưa?”

-“Hỏi làm gì? Anh mới lên bốn chắc, ốm đau lại cứ thế đi ngủ, xong nhờ chết mẹ nó mất thì biết làm sao?”

-“Thì nhờ Nguyệt mua hộ cái quan tài!”

Tên dở hơi này, còn đùa được à, mình tức, đấm cho hấn một trận. Xong, thấy hấn ho khụ khụ, lại thương thương.

-“Quê anh ở đâu? Sao nhà sống có một mình vậy?”

-“Nhà anh cũng ở đây, nếu không có việc bận thì một tuần anh chỉ về ăn cơm với gia đình tối chủ nhật thôi...”

Hấn trả lời, rồi ngáp ngừng.

-“Anh và ba...không được tốt cho lắm...”

Đâu phải tất cả gia đình trên thế gian này đều hạnh phúc đâu, sợ hấn buồn, mình đánh trống lảng, bảo hấn đi ăn cháo rồi uống thuốc.

Xong xuôi, ai đó kết luận xanh rờn.

-“Thực lòng thì anh mong cứ sốt như này cũng được!”

Hả, hâm à? Tên này thuộc dạng thích ngược đãi bản thân sao?

-“À, cho em này!”

Con gái, ai được nhận quà mà chẳng thích. Mình hồi hộp mở ra, là nước hoa Pháp, rất thơm, mình vui vui ý, mà ngược chẳng biết nói gì, đành băng quơ.

-“Chê tôi hơi nên mua chứ gì?”

Mặt hấn đen kịt, bảo.

-“Mua bán gì, trên đường người ta phát dùng thử thì lấy đại một lọ về, không có ai thì cho em thôi!”

Bà nhà nó, đang sướng mà bị dội gáo nước lạnh, hoá ra là hàng khuyến mại à?

-“Được rồi, cảm ơn, cháo ninh trên bếp đấy, tim cắt xào sẵn, hành lá tía tô tôi cũng cắt nhỏ để trong tủ lạnh rồi, đói thì lấy mà ăn, xong uống nốt liều thuốc, tôi về đây!”

Mình với túi, định về thì bỗng dưng ai đó khê kêu đau, ngó lại thấy mặt tái tái.

-“Sao vậy?”

-“Không sao, cô thích thì về đi, không tiễn!”

Mặc kệ mình hỏi, hấn bỏ vào phòng ngủ, nằm quay lưng về phía tường. Rõ ràng lúc này trông đã hồng hào có sức sống rồi cơ mà, sao vừa mới tý đã yếu dợt ra thế?

Hay là bị trúng gió?

Mình leo đèo vào theo, khê lay.

-“Nhọc à?”

-“Ê, hay gọi taxi đi viện nhé!”

-“Không cần!”

-“Thế làm sao?”

-“Lạnh!”

Đáp cụt lủn thế đấy, không vì người ốm thì ta đáp cho vài chương rồi. Nói thế thôi, nhìn người ta hơi nhăn mặt là mình cũng sốt cả ruột, vội kéo cái chăn cẩn thận đắp cho hần.

-“Cô bảo về cơ mà?”

-“Sớm muộn gì tôi cũng về, anh không phải đuổi khéo.”

-“Là cô bảo thế chứ ai đuổi cô?”

-“Hết lạnh chưa?”

-“Chưa!”

-“Đi nấu trà gừng rồi uống nhé!”

-“Đắng miệng, không thích.”

-“Thế sao? Ngứa đòn à? Con người anh cũng khó chiều quá đấy! Mặc xác anh luôn...”

Mình bực, hầm hầm đứng dậy, phút chốc đã bị cánh tay ai đó giật lại, cả người ngã nhào, rất nhanh bị người ta đem ủ trong lồng ngực, cảm ngang nhiên áp trên đỉnh đầu, giọng nói dịu dàng.

-“Mượn tạm em nhé!”

Tim mình như lạc nhịp mất rồi, khe khẽ rướn lên nhìn trộm hần, cảm giác có cái gì đó, quá đối nồng nhiệt, khiến mình ngượng chín, mau chóng né tránh, trong lòng xao động đến mức không biết làm gì, hồi lâu mới đánh nhẹ vào hần, bối rối lên tiếng.

-“Cái đồ mặt dày, không biết xấu hổ...”

-“Chẳng biết ai mặt dày hơn, có người ngày trước còn cởi áo cởi quần, ôm riết anh đòi hỏi cơ...”

Thằng cha này, nhớ dai thế, mình cứng miệng luôn.

-“Nhớ hồi anh nằm viện, người ta lại cứ lợi dụng lúc tắm gội, đòi lột hết của anh, may mà anh đứng đắn...còn nhiều lắm, muốn anh dần dần kể hết ra không?”

Mặt mình cứ gọi là đỏ rực, ước chi lúc này động đất, hay sóng thần ập tới cũng được. Mà Hà Nội này bình yên quá, đợi mãi cũng không có thiên tai, mình đành khốn khổ cầm nín lặng thinh.

Trong lòng dấn là đợi hần trêu chán rồi lừa lừa về, thế nào mà lúc mở mắt mặt trời đã lên cao. Có người trông tươi tỉnh thấy rõ, nhìn chẳng còn tí vết tích nào của trận ốm hôm qua cả.

-“Anh đưa em ra quán!”

Hần đề nghị, giờ mặt mình hồng rực, chịu không nói được gì.

Tới nơi, chốt hần bảo.

-“Nguyệt này, tối mai đi xem phim đi!”

-“Không đi, bạn!”

-“Ừ, 7 giờ tôi đợi ở quán đấy, cô xuống hay không thì tùy.”

Cả ngày hôm đó mình như con mất trí luôn, mặt hết hồng tới đỏ, tâm hồn lơ lửng nơi phương nào không biết?

Rồi về sớm, lục lợi tủ áo quần, cảm thấy không có cái váy nào đẹp cả. Thế là lại quyết định đi shopping.

Định rủ cái Mai cơ, mà nó bảo bạn, mình lượn chán chê, tìm được vài cái ưng ý lắm, chuẩn bị đi về thì run rủ thế nào, lại gặp nó. Sao nó bảo bạn cơ mà?

Nó đi cùng ai thế kia? Là con Vi? Và một người phụ nữ trung niên.

Nó đã hứa với mình không chơi với cái Vi nữa cơ mà? Giờ nhìn thấy mình còn làm như không quen biết nữa chứ, máu thật.

Thực sự, giận lắm, cảm giác bị phản bội, quả thật không dễ nuốt.

Tối đó, nó tìm tới nhà, mà mình điên, không mở cửa, chỉ nghe giọng nó bên ngoài.

-“Nguyệt, thông cảm cho tao, tới nước này tao phải nói thật, người hôm nay tao đi cùng, là con Vi và mẹ nó. Mà biết không, thầy, người tao kể với mày, là anh trai con Vi, mày hiểu cho tao có được không? Tao không muốn làm tổn thương mày, nhưng sự thực, tao với thầy mai sau lấy nhau, chả nhẽ tao lại từ mặt gia đình nhà chồng?”

-“Thầy tên Hà Quốc Trung, mày biết không? Bao đêm tao ước, ước gì thầy đừng tên như thế, thầy đừng là anh trai cái Vi, mà thực tế...Nguyệt, tao xin lỗi...”

Nó càng nói, mình càng ngờ ngợ, nổi giận nó thì ít đi, mà nổi bất an dâng lên mỗi lúc một nhiều...Trung...làm Toán...đi công tác châu Âu...thích ăn bánh giò...mâu thuẫn với ba...

Đợi cái Mai về rồi, mình mới với điện thoại, tay run rẩy bấm số, giọng khản đặc.

-“Nói thật cho tôi biết, tên của anh, có phải Hà Quốc Trung?”

47. #47

Đầu dây bên yên lặng, mình bực.

-“Điếc à? Tôi hỏi tên anh, có phải Hà Quốc Trung?”

-“Em đang ở đâu?”

-“Ở đâu thì quan trọng gì? Tôi đang hân hạnh nói chuyện với ai đây, con trai độc nhất của đại gia Quốc mặt ngựa khét tiếng Hà thành? Hay anh trai của kẻ thù không độ trời chung?”

-“Đợi anh...”

Kế tiếp là những tiếng tút tút, mình rơi vào trạng thái hoang mang vô cùng, nước mắt lã chã rơi.

Cái thẻ ATM, cả đồng tài liệu, hồi đó điên ở cùng hần, họ tên đầy đủ trên đây là gì, sao đúng lúc quan trọng mình lại không nhớ nổi?

Đầu óc một mảng trống rỗng, lý do vì sao sợ hãi, mình không giải thích nổi, chỉ biết rằng, rất, rất sợ. Ngàn vạn lần mong mọi việc không phải như thế.

Trên đời này, thiếu gì người tên Trung, thích ăn bánh giò, phải không?

Thiếu gì người mâu thuẫn với ba?

Thiếu gì người phải đi công tác châu Âu?

Nhưng mà...

Lòng mình nôn nao cồn cào, cảm giác lạnh toát, chỉ biết cuộn người, tay vòng qua ôm chặt đầu gối, cố gắng kiềm chế nổi bất an. Mình không nhớ là mình ngồi thế bao lâu nữa.

-“Nguyệt!”

-“Nguyệt, em có trong nhà không...”

-“Nguyệt...”

Một mặt muốn lao ra mở cửa, muốn biết tất cả, muốn rõ ràng mọi thứ.

Một mặt, lại hèn nhát, không dám đối diện với sự thật!

Phân vân, bối rối, ngập ngừng, rốt cuộc chẳng đợi mình đứng dậy, đã nghe tiếng cạch, ai đó hốt hoảng xông vào.

Người ta nhẹ nhàng đi tới, ngồi xổm xuống đất, đối diện với ghế sofa của mình. Nhìn thấy cái mặt đáng ghét đó, không hiểu sao trái tim nhức nhối, không thể ức chế được, nước mắt rơi ngày một nhiều.

-“Nghe anh này...”

-“Anh là ai?”

-“Anh...”

-“Không phải đúng không, làm ơn nói anh không phải Hà Quốc Trung, không phải là anh trai cái Vi, anh từng bảo vậy mà, cái hôm mẹ thằng An tới gây sự anh nói anh không liên quan mà, lúc đó là anh nói thật phải không? Tôi quá đa nghi, phải không...”

Bao nhiêu kiềm nén tự dưng vỡ oà, mình, tức tưởi, nức nở. Bàn tay to lớn của hắn bao trọn lấy tay mình, xoa xoa, áp vào lồng ngực, lặng lẽ thở dài.

-“Tay em lạnh quá!”

Có người đang thử thách lòng kiên nhẫn của mình sao?

Vậy thì nói thật, mình hết chịu nổi rồi, điên luôn rồi. Mình muốn rút tay về đánh hắn, chân mình cũng muốn đạp chết hắn, giằng co, vùng vằng, kết quả cả người bị kìm chặt. Cảm giác ức lên tới đỉnh đầu, lửa tức ngùn ngụt.

-“Bỏ tôi ta, khốn nạn, cút đi, đồ lừa đảo...”

-“Tôi mà thoát được tôi giết chết anh!”

-“Anh là đồ thối tha gì chứ, ai cho anh cái quyền làm như vậy, biến đi!”

-“Đồ điên!”

...

Mặc mình gào, chửi mà hắn vẫn không hề buông. Rốt cuộc, đành dùng khổ nhục kế, tuyên bố sống chết.

-“Anh mà tiếp tục tôi cắn lưỡi tự tử cho anh xem!”

Đoạn, mình làm bộ mím chặt môi, nước mắt ứa ra như kiểu răng phập vào lưỡi rất đau đớn, mặt hắn tái mét, vội vã bỏ tay, bắt mình há miệng.

-“Chịu em luôn đây, nghe cho rõ đây, anh không phải là Hà Quốc Trung, được chưa?”

Em là nhà, viết bởi Lan Rùa, được đăng tải trên wattpad và wordpress. Tất cả các trang khác là hành vi sao chép trái phép và mình không chịu trách nhiệm, cũng như không liên quan!

Mình ngơ ngơ, một lúc mới rút rè hỏi lại.

-“Chắc không?”

-“Chắc!”

-“Anh họ gì?”

-“Họ Kiều! Kiều Trung!”

-“Không tin, anh và người kia, trùng hợp quá nhiều...”

-“Sao không tin? Nếu là con đại gia thì sướng quá đi chứ, tội gì mà không nhận!”

-“Thật không?”

-“Thật, ở đời bao nhiêu người trùng hợp, cứ tên Trung là con ông Quốc hả? Em đúng là...”

-“Dám thề độc rằng hôm nay nếu anh nói dối, sau này đời anh không có con trai, nhà anh không có người nối dõi tông đường! Dám không?”

-“Thề độc, được chưa?”

Ánh mắt ai đó, rất cương nghị, quả quyết. Con người này, khí chất này, tạo cho người ta cảm giác an toàn tin tưởng đến lạ kì, mình thở phào, như trút được tảng đá nặng ngàn cân vậy.

48. #48

Tự đứng lo nghĩ vớ vẩn, kiếm chuyện không đâu như trẻ con ấy, hai má mình hồng rực, gương mặt à. Hấn không trách gì cả, ngược lại lắm lần như kiểu chính hấn mới là người có lỗi, lưng từng đứng dậy vào nhà tắm, lúc ra một tay đặt dịu dàng sau gáy, một tay lau mặt tèm nhem cho mình.

-“Lần sau không được khóc nhè, hiểu chưa?”

-“Ai muốn đâu, nước mắt tự chảy biết làm sao được?”

-“Vậy thì kiềm lại, đợi anh tới thì khóc, không được trốn khóc một mình!”

Nghe ai đó nạt nộ mà mình lại thấy ấm áp ngọt ngào, thế mới lạ kì.

Hấn cất khăn, mình khóc nhiều hờn lắm, nhọc hết cả người, nằm bệt xuống ghế. Khi người ta quay lại, cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ ngồi xuống cùng, khẽ nhắc đầu mình đặt lên đùi, tay vuốt ve mái tóc dài.

Lòng mình, thổn thức.

Hành động này, dường như vượt quá tình anh em?

Ánh mắt này, dường như trù mến quá mức?

Nghĩ tới nghĩ lui, tới khi cánh môi kia chạm nhẹ lên mi mắt, khẽ khàng mơn man, mặt mình từng chút, từng chút nóng ran, ngay lúc này đây, đến hô hấp cũng cảm thấy khó khăn.

Và cũng chính giây phút ấy, mình nhận ra một điều, một thực tế rõ ràng, mà mình vẫn luôn hèn nhát né tránh.

Vì đâu mà mình bối rối gương mặt,

Vì đâu mà mình đếm phút đếm ngày, lo lắng sốt ruột,

Vì đâu mà mình sợ hãi nghe cái Mai nói,

...

Tưởng phức tạp, thực ra đơn giản tới bất ngờ,

Mình, có lẽ là mình, lỡ thích người ta mất rồi...

Biết làm sao đây?

Hấn sẽ thích mình ư? Thích một đứa con gái có quá khứ đen? Thích một đứa điên dở thần kinh? Thích một đứa đã từng cầm dao đâm hấn?

Nực cười, thật nực cười.

Mình của năm 18 tuổi, có khi sẽ suy già đoán non, mộng mơ mong đợi, tiếc là, mình của bây giờ, hoàn toàn, không một chút tự tin nào cả. Vết thương khi xưa, không chỉ là một vết khoét thật sâu trong tiềm thức, mà còn đánh cắp mọi kiêu ngạo, hãnh diện con gái của mình.

-“Ai buồn như em không? Doạ tự tử nữa...quá hỗn...”

Hấn vừa mắng vừa lườm, rồi bẹo má mình cảnh cáo.

Lý trí thì dặn dò, phải tránh thật xa, thật xa, kéo bị tổn thương, thế nhưng, thân thể lại như con kí sinh trùng, muốn mãi được bầu vú ẩn dật trong lòng người ta. Mâu thuẫn, mâu thuẫn cực độ, đau hết cả đầu.

Hấn nữa, mặt mình chứ có phải đất nặn đâu, cấu véo nghịch ngợm đủ thể loại. Thở khắc ngón trở kia chạm tới khoe môi, mân mê trêu mến, mình khẽ rung động, nổi thẹn thùng nhuộm đỏ hai má.

Cảm giác không ổn chút nào, mình toan nhổm dậy tránh, thế nào mà đụng phải người ta định cúi xuống, cộp một phát rõ to.

-“Á, đầu anh làm bằng gì vậy, đau chết bà tôi rồi!”

Mình hét, cổ hét thật lớn xoá đi cái không khí ngưng ngừng.

-“Xin lỗi...anh...anh...”

Hắn bối rối, lại cuống cuống tìm dầu gió, xoa xoa thổi thổi, mặt giáp mặt, gần quá, tim sắp nhảy khỏi lồng ngực rồi, mình sắp chết rồi, tên này, chả lẽ lại mang dao đưa hắn, nói giết mình luôn đi, hành hạ nhau quá thể đáng.

-“Muộn rồi, mau về đi, tôi buồn ngủ rồi...”

Lấy hết sức can đảm mới thốt ra được, mặt ai đó tự dưng tối sầm, nhưng vẫn nghe lời.

-“À này...”

Mình gọi, thấy hắn quay lại, hình như hơi cười cười.

-“Sao vậy?”

-“Sao anh lại có chìa khoá nhà tôi, ba tôi cho hay anh thó một cái từ lúc nào mà tôi không biết? Tóm lại là trả đây!”

-“Em nói gì anh không hiểu? Anh có cầm đâu...”

-“Phét vừa thôi, không có chìa thì lúc nãy bay vào à?”

-“Em quên không khoá cửa mà, thôi anh về đây!”

Mình đơ luôn, cái mặt hắn, nghiêm túc lắm, không giống nói dối, mà chả nhẽ trí nhớ mình kém vậy rồi sao? Chẳng biết nữa, thôi kệ đi!

49. #49

Sáng hôm sau, cái Mai đến tìm mình từ sớm, mắt sưng húp, mình nao cả lòng.

-“Nguyệt, đừng giận!”

-“Mày về đi, từ giờ cứ thoải mái chơi với nó, làm con dâu nhà giàu, chúng ta không liên quan...”

Mình cố lắm mới thản nhiên được, nó tức, chửi mình.

-“Mày đúng là đồ máu lạnh, ích kỉ, xem ra chỉ có tao coi mày là bạn thân!”

-“Mày ăn cái bả gì thế hả?”

-“Không phải sao? Đáng nhẽ ra bạn thân nên quan tâm, giúp đỡ và chia sẻ với nhau, còn mày thì sao? Lúc nào cũng chỉ biết tới cảm xúc của mình. Ngày thầy dạy tao, tao chỉ biết thầy là thầy, mày thừa hiểu con Vi giấu gia đình như mèo giấu..., chơi thân mấy năm mà có bao giờ kể lể, tao cũng như mày, có biết gì đâu? Trót yêu rồi, sâu đậm rồi, về nước mới biết lại chính là anh trai nó, tao thay đổi được à?”

Nó khóc, tự dưng mình thấy thương thương.

-“Rồi đừng một cái chuyện của mày với con Vi, thằng An, tao là kẻ gây ra à? Không liên quan gì tới tao, nhưng rõ ràng, đến cuối mày chẳng thêm suy xét, ghét luôn cả tao, mày nghĩ xem mày có công bằng không?”

-“Nguyệt, bây giờ mày thử đặt mày là tao, rồi mày nghĩ cho tao, một chút thôi có được không? Tao cũng khổ tâm lắm...”

-“Tao yêu thầy, yêu từ lần đầu tiên gặp mặt mày biết không, tới giờ đã là thắm thương trộm nhớ bao lâu rồi, mày bảo tao phải làm sao?”

-“Được, nếu mày muốn, tao giờ đi tỏ tình với thầy, không được thì từ bỏ, còn được thì bảo thầy cắt đứt quan hệ với gia đình, không liên quan tới con Vi nữa...”

Mẹ cái con này, thánh rồi, bây giờ mà là thời loạn cử nó ra chiến trường thuyết giảng một lúc có khi địch cũng phải hàng ý chứ, huống chi mình thuộc dạng phổi bò nhanh giện nhanh quên, nghe một chút đã mủi hết cả lòng.

Liếc nhìn cái mặt mếu máo mà xót cả ruột, mình là thế, với những người thân, mình không nói ra miệng, nhưng thực lòng rất hay để ý tới họ, nhiều khi quan tâm một cách thái quá.

Nhớ lại ngày xưa, nó ôn thi quốc gia gầy ơi là gầy, mình thương, chuẩn bị riêng phần cơm của nó nhiều đồ ăn ngon hơn, khiến con Vi tức ói máu. Chút kí ức thoáng qua, con Vi, thực rất hận nó, nhưng mà, mỗi lần nhớ lại, vẫn có cái gì đó buồn buồn, chung quy chẳng phải vì đàn ông cả hay sao?

-“Không cần...”

Mai vốn là đứa kiêu kì, đặc biệt giữ hình tượng, mình sao có thể để nó làm việc đó trước mặt người nó thương nhất, đành thử dài quất nó vào trong, xuống bếp lấy ít bánh. Con Mai thích nhất bánh bột lọc, con tôm càng to nó càng khoái, nó thích chấm với nước sốt tóp mỡ hành nữa.

Nhìn nó ăn ngon lành, mình cũng vui vui, thôi thì đúng là trớ trêu, nghiệt duyên, làm sao bắt nó chọn được, nó cũng đau khổ, khó xử mà.

-“Mọi việc thế nào rồi?”

-“Ồn, mẹ giáo sư quý tao lắm, mẹ sốt ruột, tại thầy ngoài ba mươi rồi mà mãi chưa dẫn bạn gái về ra mắt. Mẹ bảo tao thỉnh thoảng tới nhà chơi để mẹ gọi thầy về ăn cơm cho tăng tình cảm, mẹ dặn tao nhiệt tình một chút, vì thầy chỉ biết nghiên cứu thôi, chuyện tình cảm có chút khờ khạo...”

Mẹ mẹ mẹ, ngọt xót, nghĩ con Mai dần dần vào nhà đó, chơi thân với con Vi, mình tự dưng chạnh lòng.

Ngày xưa chơi ba đứa, con Vi thường ghen vì con Mai có nhiều người để ý hơn, học giỏi hơn. Con Mai thỉnh thoảng nhìn đồ hiệu của con Vi thì có chút không vừa mắt, nói ra nói vào là đang học cấp ba mà toàn dùng đồ không đúng tuổi.

Chỉ có mình, ở level thấp hẳn, chẳng có gì nổi trội cả, kèn cựa có mà hết cả ngày, không đại.

Thế nên, mình hay là nhân vật trung tâm, con Vi tức con Mai, lôi mình ra kể, và ngược lại.

Giờ con Mai đang thay thế mình rồi, tệ hơn là, mình và con Vi, còn chẳng nhìn mặt nhau được nữa, biết sao được, ai bảo ba mình không là đại gia, anh mình không là giáo sư?

Đùa vậy thôi chứ lấy thằng chồng mặt lờ như thế con Vi cũng sung sướng gì? Mọi chuyện, diễn ra như nào thì mặc nó.

-“Mẹ nói đi xem bói, sang năm thầy được lộc, tốt nhất bọn tao tiến hành cưới năm sau là đẹp...”

-“Ừ!”

-“Nói chung tao nghĩ thầy sẽ là người chồng tốt, người làm Toán mà, chẳng chơi bời như bọn hot boy tán tao, lớn tuổi nên suy nghĩ cũng chín chắn, người đàn ông mình có thể dựa vào...”

-“Mày đừng ghét thầy được không, thầy tốt tính lắm, khác hoàn toàn con Vi...”

-“Rồi, không ghét!”

-“Khi nào cưới mẹ nói sẽ tổ chức hẳn ở Maldives, mẹ sẽ đặt váy cô dâu riêng cho tao ở Pháp nữa...”

Đám cưới à, nghĩ lại buồn. Ngày xưa ba con chơi thân, hứa đứa này cưới hai đứa kia làm phù dâu, giờ thì chỉ có chúng nó làm phù dâu của nhau thôi, còn mình, tình hình này chắc chẳng làm phù dâu của đứa nào cả.

Thấy mặt mình xì ra, nó động viên.

-“Mau kiếm người yêu đi, đám cưới tao mày ngại không tham dự thì cũng không sao, tao bảo thầy tổ chức đi châu Âu một chuyến, chỉ tao, thầy, mày và người yêu mày thôi!”

Con này, nịnh là giỏi.

-“Mẹ thêm cháu lắm rồi, tao bảo có cháu ngoại rồi đấy thôi, mẹ gạt đi, mẹ nói cháu nội mới là cháu của mình, cảm giác mẹ yêu thương tao ý, thích lắm...”

-“Ừ, lấy chồng mẹ chồng tốt cũng an lòng!”

-“Cuối cùng tao đã tìm được hoàng tử của đời mình...”

Mình cười, vui cho nó, từ lâu nó luôn ao ước tìm được hoàng tử bạch mã, giờ thành sự thực rồi.

Còn mình, mình căn bản, không cần hoàng tử, hoàng tử cao lắm, muốn cũng chẳng với được. Mình chỉ cần một người bình thường, trong mắt người đó, mình là công chúa nhỏ, thế là hạnh phúc lắm rồi.

Mà có điều, sẽ tồn tại người như thế ư?

50. #50

Hai đứa nói chuyện mãi, xong nó đi làm, mình thơ thẩn một lúc rồi ra tiệm, tỉa tóc tai, làm xoắn tý dưới đuôi cho điệu.

Về quán, mới một giờ chiều, hôm nay sao thời gian trôi chậm vậy nhỉ, hồi hộp quá cơ, rõ ràng hôm qua còn vênh mặt lên từ chối người ta, tôi bạn, không đi, hôm nay thế nào lóng nga lóng ngóng, điên mất.

Tiếp khách, đắp mặt nạ, dưỡng ẩm da, xem hài, đọc truyện...

Lên gác xếp thay váy, xong xuôi mới có năm rưỡi, lâu vãi cả chương.

Đầu óc mình mông lung mộng mị, lúc thì chạy ra ban công ngó ngó, lúc lại chạy vào nhà soi gương.

Công nhận, cứ như là thiết kế riêng cho mình hay sao ý nhỉ?

Của mình, hơi bự nên nếu lựa chọn áo quần không cẩn thận là sẽ thành lằng lơ ngay, váy này được cái xẻ đúng chỗ cần xẻ, ôm đúng chỗ cần ôm, nhìn nửa kín nửa hở, sexy chết đi được.

Xịt chút nước hoa Pháp nữa nào, thơm quá, hàng khuyến mại thôi mà cũng sịn thật đấy. Ban đầu rất nhẹ, nhưng về sau, càng ngửi càng thơm, càng ngửi càng mê...giống như một người nào đó!!!

Lại nghĩ tới hần rồi, bực quá, mình không thể bỏ hần ra khỏi đầu một chút được hay sao?

Mà trông mình kìa, rục rở lộng lẫy quá thể đáng, mặc như này ngộ nhờ người ta cho rằng mình rất mong ngóng đi xem phim thì sao?

Đúng là thế, nhưng để hần biết, ngược lắm.

Có khi mặc quần bò áo sơ mi lại hợp hơn nhỉ?

Nghĩ nghĩ, cuối cùng quyết định, thay ra, phải thay ra thôi!

Mình tự ngẩng lại mình lần nữa, tiếc nuối vén tóc, định kéo khoá mới giật nảy khi phát hiện cánh cửa phản chiếu qua tấm gương, vẫn còn mở.

Và...còn có ai đó, đang đứng tựa vào tường, hai tay nhàn nhã khoanh trước ngực, ánh mắt ôn nhu nồng nàn, mình cảm thấy như mình sắp bị thiêu cháy tới nơi rồi.

Lại một lần nữa, ước chi có một cái lỗ để chui xuống.

Mình và hần, cứ đờ như thế, cho tới khi hần khẽ ho khan, đến bên kéo tay mình, dịu dàng bảo.

-“Đi thôi em!”

Đó, mỗi thế thôi đó, rồi nắm mỗi cái tay, thế mà cũng đủ khiến mình tim đập chân run, quên bég mất một đồng suy nghĩ ban nãy, má hồng, ngược ngừng lẻo đẻo theo hần.

Rạp nhìn cũng lịch sự, phim này nghe nói gây tranh cãi nhiều lắm, người thích thì khen hết lời, kẻ ghét thì ném đá không tiếc tay.

Nói chung mình cũng không đủ khả năng đánh giá bộ phim, căn bản cứ có cảm giác ai đó đang nhìn chăm chăm vào mình ấy, rất mất tự nhiên, mà cũng không dám quay sang nhìn lại, đâm ra mắt thì dán vào màn hình lớn nhưng hồn thì bay tận đâu đâu rồi.

Điều duy nhất mình nhớ được là cuối phim, nhân vật nam chính đứng trên mỏm đá, nhìn ra biển rồi hét thật to.

“Hoàng Thị Mơ, anh yêu em! Anh mãi yêu em!”

Chẳng hiểu sao lúc đó lại bật cười ha hả, rồi lần lượt bị mọi người xung quanh nhìn rất kì thị. Lúc sau mới biết thì ra là chị Mơ chị ấy chết rất thương tâm, cảnh đó diễn tả tâm trạng đau đớn tột độ của anh Mẫn, mình đúng là hớ hênh.

Mình sau đấy chỉ muốn chuồn thật nhanh nên vội vã tìm dép. Tính mình xưa nay vẫn vậy, cứ ngồi lâu mà đi dép cao gót là phải tháo ra cho thoải mái.

Quái lạ, chẳng hề có người ghét mình quá nên thó mất một chiếc rồi à? Mãi không thấy.

Loay hoay khổ sở, lúc ngó lên mới phát hiện người trước mặt cười tủm tỉm, rồi không nói không rằng, cúi xuống, cẩn thận xỏ chiếc dép còn lại cho mình.

Giây phút ấy, xao huyền ngọt ngào khó tả.

Người đàn ông này, từng hành động, từng cử chỉ, đều khiến mình si mê tới điên dại. Nếu ví người ta như một cái hố thì mình mỗi lúc lún một sâu rồi, có lẽ chẳng kịp quay đầu nữa.

51. #51

Sau hôm đó, cảm xúc của mình có chút rối loạn. Nếu nhìn thấy hắn, bất kể lúc nào, ở đâu, mình đều không tự chủ được mà nở nụ cười, mặt mũi nóng bừng. Mình quan tâm tới người ta nhiều hơn, cảm giác muốn chiếm hữu cũng ngày một nhiều, có lúc còn trả vờ thăm dò.

-“Thứ bảy sao không hẹn hò, cứ rúc đầu ở quán ăn bánh giò không thấy chán à?”

-“Không, vui mà!”

-“Già khăm khú như anh mà chưa có người yêu à?”

-“Chưa có!”

-“Phét.”

-“Thật...”

-“Thế đã từng rung động với ai chưa?”

-“Rồi, yêu thầm một người từ lâu rồi...”

Hắn thản nhiên, còn mình thì cảm thấy chút gì đó ghen ghen, cố cười tự nhiên.

-“Sao không tỏ tình, nhát thế?”

-“Cũng muốn lắm, nhưng cô ấy rất sâu đậm với mối tình đầu, chỉ sợ chưa quên được...không muốn bản thân mình chỉ được coi là kẻ thay thế...”

Suy nghĩ cẩn trọng quá, xem ra rất quan tâm tới cô gái ấy, có khi yêu sâu đậm rồi cũng nên, lòng mình như có dao cứa, thầm mong cho hắn tỏ tình lần nào lần ấy đều bị thất bại đi!

Biết là ích kỉ, nhưng mà...chẳng có nhưng gì hết, tóm lại là thật lòng mình muốn hắn, cả đời như vậy, cả đời cứ đến quán bánh giò ăn, đừng có yêu đương yêu điếc gì hết.

-“Giận à?”

-“Giận gì, có gì đáng để giận?”

-“Thế đi đâu đấy?”

-“Đi nấu nước sốt...”

-“Xong lên đây nhé!”

Hắn kéo tay mình, ngập ngừng dậm, nhìn cái mặt kia, cứ như kiểu làm nũng ý, ghét quá thể đáng.

Chưa vào được bếp đã gặp con Mai chạy tới, thở hồng hộc.

-“Nguyệt...Nguyệt...tao...tao...”

-“Mày đi ăn cướp à? Có gì bình tĩnh...”

-“Tao vừa mới thấy thầy vào quán mày!”

-“Thật á? Đâu, đâu, giới thiệu đi...”

-“Không, ngại lắm, chỉ đứng từ xa xem thôi nhé!”

-“Con này, được rồi!”

Mình háo hức hết cả người, giờ con Mai là bạn thân nhất của mình, người yêu nó, tất nhiên là tò mò rồi. Hai đứa tìm loanh quanh mãi, cuối cùng lên tầng ba, nó chỉ vào cái bàn ngoài ban công, mình ngơ ngác không hiểu gì hết.

-“Kia, kia mày!”

Kia là bốn mắt mà?

-“Có...thật...không? Mày đùa à?”

-“Điên à, hôm kia vừa tới nhà thầy ăn cơm xong, vẫn còn ảnh nè!”

Nó kéo mình xuống, mở điện thoại. Ảnh chụp, sắc nét lắm.

-“Đẹp trai không? Quá đẹp trai ý chứ nhỉ?”

Cảm giác như bị ai giáng cho một cái, thật mạnh.

-“Đẹp...đẹp...”

-“Thôi, giờ tao có việc, tối nói chuyện sau...”

Nó đi rồi, mình như người mất hồn, ngồi thẩn thờ ở bậc cầu thang.

-“Họ Kiều! Kiều Trung!”

-“Không tin, anh và người kia, trùng hợp quá nhiều...”

-“Sao không tin? Nếu là con đại gia thì sướng quá đi chứ, tội gì mà không nhận!”

-“Thật không?”

-“Thật, ở đời bao nhiêu người trùng hợp, cứ tên Trung là con ông Quốc hả? Em đúng là...”

Ở đời, liệu có hai người, trùng hợp nhau về mọi thứ, kể cả từng đường nét trên khuôn mặt không?

Hình như không có đâu, chỉ có một con ngu tên Kiều Như Nguyệt thôi.

Ngu thật.

Tra hỏi người ta, ít cũng phải đòi cho xem chứng minh nhân dân chứ? Đằng này thấy người ta nói, người ta thế là tin sái cổ.

Ngu thì chết thôi, bệnh tật gì đâu!

Có lẽ không nên tin tưởng ai đó quá nhiều, càng tin lắm, càng thất vọng nào nề.

Tim...như kiểu bị bóp nghẹt.

Đến cả một người hiền hiền, tử tế như bốn mắt còn lừa mình, mà không chỉ riêng bốn mắt thì phải, ba mẹ mình, bà Nga, ông Hoàng, mình không tin họ không biết?

Nghe có vẻ thân lắm, chú chú dì dì, anh cả anh cả, có sao, có sao tất cả lại thế?

Mình lấy điện thoại, tìm kiếm số ba, run run gọi.

-“Ba!”

-“Nguyệt à, khoẻ không con?”

-“Sao mọi người lừa con, mọi người biết thừa hẳn là anh trai con Vi rồi phải không? Mọi người ủng hộ cho thằng khốn nạn đó lừa con...”

-“Đừng nói anh như vậy con à, mọi chuyện không như con nghĩ đâu, anh có nỗi khổ của anh...”

-“Khổ gì chứ, con không tin...”

-“Con bình tĩnh, thế này đi, sáng mai chủ nhật, con về nhà, có gì ba sẽ kể hết!”

Mình nằng nặc xin, mà ba nói chuyện dài, nhất định không chịu kể qua điện thoại, lúc đó tâm trạng rối bời, mình chịu không thể nào mà kiềm nén chờ đợi được, đành chạy vội ra khỏi quán, bắt xe về nhà.

52. #52

Hà Nội ngày càng náo nhiệt, xô bồ, thế cho nên từ ngày tháng Kì, con Hạnh tốt nghiệp trung học phổ thông, ba mẹ mình quyết định Hà Nam sống.

Hai cụ bán nhà, mua khá nhiều đất ở quê, xây hẳn trang trại, hàng ngày trồng rau cỏ nuôi lợn gà, thả cá làm thú vui. Phía vườn sau nhà mình còn có vườn hoa, trồng đào, quất, thược dược, hoa hồng nữa.

Nhiều người kêu đại, người ta muốn ra thành phố không được, đằng này chui rúc xó nhà quê hẻo lánh, riêng mình cứ về với ba mẹ là cảm thấy yên bình ấm áp, không khí trong lành, thức ăn tươi mới, thực ra nghĩ rất ngưỡng mộ.

Mình nhẩn tin để ba mẹ thổi cơm rồi tựa vào cửa kính, nhìn xa xăm. Mọi khi trên đường về, thích ngắm cảnh lấm cợ, mà lần này bỗng chồn khó tả, chỉ mong xe họ chạy thật nhanh thôi, nóng lòng nóng ruột.

...

-“Sao ông không bắt con kia?”

-“Nguyệt nó thích ăn trứng non mà, tôi nghĩ con này có trứng non đấy!”

-“Cái con bé này hay thật, bảo mai hăng về mà chẳng nghe gì...”

-“Thôi bà nói làm gì, làm nhanh lên, kéo con nó về giờ nó đói.”

-“Rồi biết rồi, ông cắt rau cần chưa? Nó thích ăn canh gà nấu rau cần đấy, với ngâm tý miến đi, còn xào với lòng...”

-“Tý nữa, luộc còn lâu, bà không phải lo, nào, cầm chắc vào...”

Về tới cổng đã nghe tiếng ba mẹ, hai người, tóc đã điểm bạc, người giữ gà, người cắt tiết.

Cảm giác lạ lắm, thân thương lắm, nghĩ cho cùng, cuộc đời này, chẳng ai yêu thương mình như ba mẹ cả, sống mũi cay cay, mình cố nhoèn cười, lao vào làm cùng, cả nhà ba người, vật lông gà rất vui vẻ, đôi khi, hạnh phúc cũng thật giản dị.

Xong xuôi, mẹ đi luộc gà, ba mình gọi mình lên phòng khách nói chuyện, thú thực mình từ nãy không dám hỏi chứ cũng tò mò gần chết rồi đây.

-“Nhà mình ngày xưa ở Phố Huế, nhưng chắc con không nhớ?”

Đúng là không nhớ thật, mà Phố Huế, đừng nói là chính cái nhà hai tầng cũ kĩ đó nhé?

-“Hồi mẹ mang bầu con là chuyển đến đây, sau này con ra đời, lúc chuẩn bị ăn bột, một lần xay rau ngoài chợ, con chớ mãi, phải ra trạm xá, ba mẹ sợ quá...”

Chuyện này thì liên quan gì tới Hà Quốc Trung chứ? Ba làm mình sốt ruột gần chết.

-“Nhà mình thì không có đất, nhưng ở cạnh nhà mình may là có một cái nhà cũ bỏ hoang, ba để ý chẳng có người ở, đằng sau lại có cái vườn nên liền mình vào đó trồng mấy khóm rau cho con...”

-“Dạ!”

-“Một lần vào hái rau thì thấy có thằng bé con, tầm bảy tám tuổi gì đó, ngồi thất thần ở bậc thềm, mặt mũi tay chân thâm tím hết cả, nhìn qua có vẻ bị đánh chứ không phải do ngã, nhưng nó rất gan, không hề khóc, ba bắt chuyện thì nó không nói...”

-“Thằng bé, thằng bé đó lẽ nào...”

-“Ừ, ba mặc kệ nó đi về, mà chiều tối nóng lòng lại sang, thấy nó ngồi mãi đó, nhìn tội quá, ba nói chuyện với mẹ, mẹ con mang sang ít bánh giò, đồ mãi nó mới dám ăn, mà nhìn nó ăn thương lắm, cảm giác như là bị bỏ đói lâu rồi. Hoá ra cái nhà này chính là nhà ông bà ngoại nó, mà ông bà mất cách đây mấy năm rồi...”

-“Dạ...”

-“Hỏi về ba mẹ thì không thấy nó nói gì, ba đoán có thể nó bị lạc, nhưng cũng không có lý, vì nó nhớ được đường về nhà ông bà ngoại, mẹ thấy thằng bé thì xót, bôi thuốc, tắm gội cho nó rồi rủ nó về nhà mình ngủ, ba mẹ bàn nhau sáng hôm sau mang nó ra đồn công an nhờ giúp đỡ, ai ngờ...”

-“Sao ạ?”

Mình hồi hộp hỏi.

-“Có người phụ nữ xưng là mẹ thằng bé tới, mắt bà ấy sưng húp, hai mẹ con nói chuyện mãi, nhưng thằng bé đó có vẻ rất ương ngạnh, cuối cùng mẹ thằng bé vào gặp ba, trình bày hoàn cảnh, nói bà ấy cũng không biết vì sao hơn một năm nay hai cha con nhà nó khưc khặc, ba nó cứ về là lấy thằng bé ra đánh, bà ấy ngăn thì ông ta đánh cả hai mẹ con, hôm qua là say quá, đánh thằng bé nặng nhất từ trước tới giờ, còn suýt nữa định cầm dao chém, bà ấy quát nó trốn đi...”

Chỉ là chuyện kể lại, không hiểu sao thấy nao lòng, trên đời quả không thiếu người máu lạnh, ngay cả vợ con thân thiết nhất còn dày vò tới mức đấy.

-“Sau đó bà ấy bị chồng nhốt, sáng sớm nhờ người mới thoát được, vội vã đi tìm con...bà ấy nói giờ hết cách, quỳ xuống xin ba cho thằng bé lánh nạn ở nhà mình một thời gian, tiền sinh hoạt hàng tháng bà ấy sẽ gửi...”

-“Chính là hần sao?”

-“Phải, là anh đẩy con, lúc đó cái Nga thằng Hoàng gần năm tuổi, thằng bé thông minh lắm, anh chị con bám suốt, suốt ngày gọi anh cả, nhất là cái Nga...”

-“Ba có biết là con Quốc mặt ngựa không?”

-“Không, hồi đó ba không biết, chỉ biết mẹ nó tên Vân, thỉnh thoảng nghe hàng xóm kể lại là ngày xưa cô con gái của cái nhà bỏ hoang này lấy chồng xã hội đen nhưng ba mẹ không đồng ý, từ mặt, thỉnh thoảng cô ấy vẫn đưa con về, chính là thằng Trung đó, ông bà ngoại nó chỉ nhận nó thôi, còn mẹ nó đứng ngoài cổng đợi, ba nó cũng chưa bao giờ về gặp ba mẹ vợ nên chẳng ai biết gì, ba cũng không ngờ nó là con đại gia, căn bản mẹ nó rất kín, nó cũng không kể...”

-“Dạ...”

-“Sau này lớn con dẫn bạn về chơi, ba cũng chưa bao giờ nghĩ cái Vi chính là em gái thằng Trung, bởi vì mấy năm ở nhà mình, thằng bé không bao giờ nói nó có em gái, ba lại tưởng nó là con một!”

Cái này cũng dễ hiểu, tới mình chơi thân với con Vi còn chẳng biết nữa là ba mình, nó và con Mai về nhà mình ngủ, ba mình có hỏi nó cũng chỉ bảo ba mẹ con buồn bán bình thường, mình biết nhưng cũng chẳng vạch trần, lúc đó mình nghĩ chắc nó ngại bị mọi người gọi là con đại gia.

53. #53

Mẹ mình từ trong bếp ra góp vui.

-“Mi là tệt lăm đó Nguyệt ạ, ngày mi bé suốt ngày bắt nạt anh...”

-“Mẹ thật, con bé thì làm sao mà bắt nạt được hần!”

Ba mình e hèm, có vẻ không vui.

-“Con điều chỉnh lại cách gọi đi, anh là anh, hần hần cái gì, học ở đâu?”

Ức chứ, ba mình lại bênh hần, mà vẫn phải ngoan ngoãn dạ vâng.

-“Mẹ nói đúng đấy, con biết biết một chút thì anh đi học về là con bám riết, suốt ngày đòi anh bế, hồi đó cái Nga thằng Hoàng cũng thích chơi với anh, mà hể anh chị con sát gần một phút là con hét ầm ĩ...”

-“Ông có nhớ cái đợt Nguyệt ba tuổi rưỡi, thấy mẹ Trung cho nó nhiều tiền tiêu vặt, suốt ngày con bé trán tiền của anh không?”

-“Bà không nhắc tôi lại quên, con ý, hôm nào cũng chạy ra ngõ đợi anh, chỉ cần thấy anh nói chuyện với chị Nga thôi cũng giận, anh dỗ thì hờn, anh không dỗ thì con chạy ra véo má véo cổ anh...”

-“Nó lèo nhèo từ sáng tới chiều, từ chiều tới hôm sau, nghĩ lại cũng tội thằng Trung, cả ngày bị con Nguyệt quần, học bài nó cũng đòi ngồi vào lòng.”

-“Thực ra một phần cũng vì thằng bé chiều nó sinh hư nữa.”

-“Có lần nó còn giấu quần áo với dép dính cứt ở gầm giường, rồi thối quá đem mách ông là anh Trung làm, mà thằng bé kể cũng hiền, nhận thay con Nguyệt...”

-“May mà anh can không chắc đợt đấy con no đòn.”

-“Đại trai từ bé, ba mẹ nói không nghe, anh Hoàng chị Nga nói không nghe, chỉ nghe anh Trung thôi...”

-“Đợt mẹ con sinh em Hạnh em Kỳ, con sợ mất anh, lúc nào cũng canh chừng, không cho anh tới gần hai em.”

Ba một câu, mẹ một câu, mình phải gọi là....choáng! Mình thế ư? Mình mà mặt dày thế ư?

Sao mình không nhớ gì hết?

Không, mình không tin.

Bao nhiêu xấu hổ mất mặt trước hần, cái đợt điên còn chưa đủ hay sao?

Giờ lại thêm một đồng chuyện từ trên trời rơi xuống thế này? Biết sống sao đây? Chui lỗ nào cho đỡ nhục?

-“Bác Vân đến thăm anh tuần hai lần, bác ấy cũng biết con đó, vì mỗi lần bác ấy gặp anh là con lại chạy ra hóng hớt. Cứ như thế tới năm con gần bốn tuổi thì bác Vân mừng rỡ tới thưa chuyện với ba, bác ấy bảo hôm trước vợ chồng bác ấy cãi nhau lớn, lúc ông ấy say quá mới lộ ra rằng ông ấy luôn chắc rằng thằng Trung là con của bác ấy và người yêu cũ, còn nói đã đi xét nghiệm ADN nên không ít lần đánh đập. Bác Vân tức lắm, khẳng định kết quả đó là sai, sau đó cùng chồng thực hiện xét nghiệm lại, gửi làm ở ba nơi, đều nói là thằng Trung là con đẻ, chồng bác hối hận lắm...”

-“Vậy kết quả lần đầu tiên là sao ba?”

-“Bác ấy bảo có người hăm hại, cũng không nói cụ thể, ba ngại nên không hỏi, rồi bác đón anh về nhà, hôm đó con gào dữ lắm, làm anh cũng khóc theo, nhất quyết xin mẹ cho ở nhà mình, sau bác Vân phải dọa nếu nó không về nhà thì ba nó sẽ tới đốt cháy nhà chúng ta, thằng bé sợ quá đành chịu...”

Nghe chuyện mà cứ nao nao, mình và hần, đã từng thân thiết tới thế ư?

-“Rồi từ đó bác Vân cũng không tới nhà chúng ta nữa, thỉnh thoảng có gọi điện hỏi thăm, thằng Trung cũng thế, mà toàn hỏi thăm sức khỏe thôi, cái đợt thằng Trung về nước nó về quê thăm thì ba mới biết là nó giờ

đã thành giáo sư, đột đó hai cha con vẫn mâu thuẫn nặng nên hai năm sau khi rời khỏi nhà mình nó sang Pháp luôn, từ đó chỉ có ba mẹ nó sang thăm chứ nó không về...”

-“Sao lại vẫn mâu thuẫn ạ?”

-“Cái này ba không rõ, hôm nào con hỏi anh.”

-“Mảnh đất gần Nga Tư Sở, quán bánh của con đấy, thực ra là của mẹ anh Trung, trả ơn ba mẹ nuôi thằng bé mấy năm, ba nhất định không nhận, thì bác ấy lại nói không cho ba, cho cái con bé suốt ngày bám thằng Trung sau này làm của hồi môn, làm cả thủ tục sổ đỏ luôn...”

-“Ba mẹ làm ăn, mua được nhà khang trang hơn nên chuyển, con không nhớ là phải, lúc đó nhỏ quá...”

-“Rồi ngày đám cưới Vi, con bị tai nạn, lúc này ba mẹ mới biết chuyện của con với thằng An, hôm đó là anh đưa con vào bệnh viện đấy, anh cũng tự nhận mình là con của ông Quốc, bố vợ người yêu cũ của con, nhưng xin mọi người giấu kín, mấy hôm sau anh mới vào gặp con...”

-“Con à, anh cũng là sợ con bài xích anh thôi, anh có nỗi khổ tâm riêng, đừng ghét anh...”

-“Nhờ anh mà con khỏi bệnh còn gì, con đừng giận anh, anh muốn tốt cho con thôi mà!”

Lòng mình, cảm xúc của mình, nôn nao, khó tả lắm. Ngoài ngõ lúc ấy có tiếng còi xe, sau đó là tiếng chuông ngập ngừng, ba mình nhấp ngụm trà, sau đó ra mở cửa.

54. #54

-“Con à, về sao không nói với chú dì một tiếng?”

Giọng ba mình sang sảng, nghe rõ niềm vui trong đó mà. Chú dì? Lẽ nào, là...

Hắn, tự dưng chui về đây làm gì?

Mẹ mình cũng mừng không kém, vội vã chạy ra đón.

-“Có một không con, đưa áo dì cất cho nào, vào rửa mặt mũi chân tay đi!”

-“Tôi xuống chuồng bắt lợn, bà sang gọi thằng Thanh giúp đi...”

-“Thôi chú dì đừng phiền phức, con ăn gì cũng được ạ!”

-“Được là được thế nào, cứ vào nhà nghỉ ngơi đi, kệ dì...”

-“Vậy thôi chú dì không phải gọi người đâu, con làm giúp chú dì cũng được!”

Đó, ba người, tình cảm thấm thiết, mình coi như không khí luôn.

Lúc này về nhà, thấy ba thịt gà, cảm động rút nước mắt. Giờ hắn về, ba mẹ mình còn bắt hắn lợn cơ đấy.

Phải nói rõ ràng nhé, lợn này là “lợn đặc biệt”, ba mình lấy giống tận trên Lào Cai, lúc nuôi thả rông trong vườn chứ không nhốt chuồng như nhà người ta, thịt ăn cực chắc và thơm, mỗi năm nuôi tầm chục con, chỉ dùng cho tết hoặc giỗ chạp đặc biệt.

Nhớ có lần năm anh chị em nhà mình về tụ họp, nói ba ơi mổ lợn đi, ba còn bảo nó còn nhỏ mà các con, đáng thương nó.

Vậy bây giờ?

Con này còn nhỏ hơn cả con lúc đó.

-“Nguyệt đứng đấy làm gì? Đi nấu nồi nước rồi ra đây!”

Ngậm ngùi nghe lời, lúc ra gần chết sốc, ai kia? Mặc quần áo của ba mình, trông rất chi là...ba chấm!!!

Trông hắn làm, cũng chuyên nghiệp ghê.

-“Con này nhiều tiết hơn con năm ngoái chú nhỉ?”

Cái gì thế?

-“BA!!!”

Mình buột miệng hét, ba mình cười xuề xoà.

-“Ba cái gì, bọn mi ăn mãi, anh thì lâu lắm mới có dịp, mau ngồi xuống giúp một tay!”

Ức, ức...thật ức mà, mình thề mình sẽ kể chuyện này cho ông Hoàng, bà Nga, cả thằng Kì con Hạnh nữa. Mình thề lần sau tụi mình có thêm “lợn đặc biệt” cũng sẽ không nể nang gì mà tự vào chuồng bắt. Ba thiên vị quá đáng mà!

Tay ai đó vẫn làm, nhưng mắt tự dưng liếc qua mình, liếc liếc cái lờ! Ban nãy nghe kể chuyện cũng có phần ngơ ngai, thông cảm chút chút rồi, mà giờ nhìn cái mặt không hiểu sao thấy ghét thế, bực thế!

Xem cái dáng vót tre kia, cái điệu bộ chọc thẳng qua con lợn kia, cái mặt lạnh tanh kia, rất dã man, trông là biết thuộc loại người nham hiểm độc ác cỡ nào rồi.

-“Đi lấy rơm con!”

Mình rút được một thúng đầy, mang vào, thấy người nào đó quá ngứa mắt, “nhờ tay” đổ cả thúng rơm lên người hắn.

Tức là hắn chỉ lẳng lặng gạt đi, tháo kính ra lau lau lại, không oán trách một lời.

Tức là ba mẹ mình nhảy vào bênh vực cái đồ giả tạo ấy, lườm nguýt mình.

Tối bữa cơm còn học máu nữa, ăn thịt gà đi con, thịt lợn nè con, lợn nhà chú nuôi thế nào? Ăn ngon hơn lợn thành phố nhỉ? Rau cần này là cũng của nhà mình trồng đấy con ạ, tươi ngon bổ rẻ. Lần sau về thì nhớ báo trước, chú dì chuẩn bị, đỡ phải vất vả...

Con con con...chú chú chú...dì dì dì...

Hai cụ hình như quên mất còn đứa nào đang ngồi trơ trơ một xó rồi. Rốt cuộc, ai mới là con đẻ?

Có người nhìn trộm, rồi ngáp ngừng gắp cái đùi gà sang bát mình. Gì đây? Định thương hại à? Mình chẳng cần, mà định gạt ra thì mẹ mình đã mĩa.

-“Gớm cô ăn đi, ngày xưa suốt ngày đòi ăn cơm anh nhá, giờ còn làm bộ làm tịch.”

-“Đúng đấy, anh gắp cho thì con ăn đi!”

-“Chú dì kẹ em...”

Hắn nói, nhỏ nhẹ, lịch sự.

-“Con không thích, người đâu mà thảo mai!”

Mình hậm hực, ba mình mắng.

-“Hỗn! Ăn nói thế à?”

Ba quát, ghét cả ba rồi đó, vì hắn mà quát mình.

-“Anh còn thay tã cho con đấy, con điên bao nhiêu người xa lánh, anh vẫn chịu đón con về chăm, cái đợt con đâm anh một phát con tưởng ba không biết chắc?”

-“Đồ lắm mồm...”

Mình lăm bắm, chuyện đó chỉ có mình và hắn biết, tất nhiên là do hắn hót lẻo với ba mình rồi.

-“Con im ngay, là do ba lên thăm hai đứa, không thấy ở nhà nên nhờ thằng Đức tra hộ, anh nói dối con cũng vì lo cho con thôi, có lớn mà không có khôn à? Người nào tốt với mình cũng không biết, giận dối trẻ con, ích kỉ. Con không ăn thì lên lầu cho ba!”

Trời ơi phải nói là bùng cháy, điên cả tiết. Cục tức ngày một to, nổi oán hận dành cho cái người này ngày một nhiều, mà biết sao, trước mặt là ba mẹ mình mà, đành cúi xuống nhăm nháp cái đùi gà, mọi người thì nói chuyện rất vui vẻ, coi như mình không tồn tại.

55. #55

Cơm nước xong, hấn nói có chuyện thưa riêng với ba mẹ, mấy người ra phòng khách uống trà đàm đạo. Mình rửa bát xong thì về phòng, lâu lâu mới về đây ngủ nên mọi thứ cũng khá đơn giản, có nhà vệ sinh nhỏ bên trong, còn bên ngoài chỉ có giường với tủ quần áo.

Lúc sau nghe tiếng cửa lạch cạch, ngó ra thấy cái mặt kia, ghét thế, bao nhiêu uất ức của mình dâng trào, nhặt lấy cái dép, ném về phía đó, quất.

-“Biến cho tôi!”

Tên lì lợm này, không những không nghe còn điềm nhiên đi tới, mình ức, chạy ra lôi hấn, định tổng ra ngoài mới phát hiện ra cửa bị khoá ngoài.

Là ba mẹ mình sao?

Hết lần này tới lần khác về phe hấn.

-“Ba mẹ, mở cửa cho con!”

-“Ba, mẹ, nghe con nói không?”

-“Ba mẹ ơi...”

Mặc mình gào khản cả cổ, hai cụ cứ như điếc hết rồi ý, hàng xóm mấy nhà mở cửa sổ ra quát giữ trật tự, điên thế không biết.

Không còn cách nào, mình chán, lườm hấn một cái rồi nhảy lên giường trùm chăn kín, đến cái mặt đấy bây giờ mình cũng không muốn nhìn.

-“Biết rồi hả?”

Giọng hấn, ngập ngừng.

-“Biết cái gì?”

-“Ghét anh lắm à?”

-“Ghét? Sao tôi phải ghét? Anh xem, đến ba mẹ tôi cũng yêu quý anh, tôi nên nhất mực trân trọng anh mới đúng...à mà tôi cũng cảm thấy vinh dự nữa, quen biết con đại gia, lại là giáo sư Toán học, ôi vinh dự quá...tý có khi phải xin chữ kí mới được!”

Mình bở chần, ức chế nói một thôi một hồi. Xâu chuỗi mọi chuyện, từ việc anh Trung gọi thằng An ở công ty, tới việc nó bị đánh, càng thấy hợp tình hợp lý, càng thấy mình là con ngu bị người ta treu chọc.

-“Đùa tôi sướng lắm hả? Vâng, đúng rồi, anh là giáo sư cơ mà, tôi thì mới chỉ tốt nghiệp cấp ba, trình độ so với anh chắc chỉ là châu chấu đá voi, giáo sư được lòng nhiều người thế thì nhờ gọi xuống một cú điện thoại, bảo ba mẹ mở cửa giúp tôi với, nhìn anh giờ tôi chỉ muốn dằn cho một trận thôi...”

-“Em muốn sao thì tùy!”

Người ta làm sai, ít nhiều cũng phải rớt rít cuống quýt, anh sai rồi, anh xin lỗi, anh thề anh hứa lần sau anh không như thế, em hiểu cho anh, anh có chỗ khó xử, anh đau lòng lắm các thể loại chứ?

Đằng này, cái người này, đang ngồi dưới đất, cạnh chân giường của mình, chỉ buông mỗi một câu, sau đó lạng thình, về mặt rất tội lỗi. Muốn diễn về đây cho ai xem?

Đừng có mong mình thương cảm, quên đi!

Mình nói, mình quát, mình đánh, hấn chấp nhận hết, không phản kháng.

Có ai từng trải qua giống mình? Khi cãi nhau, nếu đối phương chửi lại, bạn có khi còn dễ chịu hơn gấp trăm ngàn lần so với việc đối phương im thin thít như khúc gỗ vậy.

Mình bị dồn nén quá mức, tự dưng ứa chế, oà khóc nức nở. Hấn cuống cuống nhảy lên giường, kéo mình vào lòng dỗi.

-“Đừng như thế, anh sai rồi!”

Hơi thở quen thuộc phải vào má, cái người này, sự chân thành, dịu dàng này, khiến người ta phải bối rối. Hấn không phải là người tầm thường, hẳn là yêu ma mới đúng.

Thảo nào, đến con Mai còn yêu thầm hẳn.

Giờ mình mới nhớ ra chuyện con Mai đấy, thấy bức bối hết cả, đập ai đó xuống dưới, mình gạt nước mắt, tiếp tục rúc vào chăn.

Nằm xuống, lại nghe tiếng gió rít, lại sốt ruột hẳn ngồi dưới đất lạnh. Đã dặn lòng mặc xác hẳn rồi, đồ dối trá chết sớm đi càng tốt, mà thế nào lại như con hâm lật đật dậy khép cửa sổ.

Đêm đó, mình nghĩ nhiều thứ, mông lung hết cả, hẳn chắc cũng không ngủ, nghe tiếng thở dài đều đều. Mãi sau thấy hẳn gọi nhỏ, mà mình không đáp, tay hẳn luồn qua chăn, khẽ kéo tay mình nắm lấy, hờ hững cắn nhẹ từng ngón tay.

Mình không biết mình làm sao nữa, cảm giác run rẩy len lõi tận trong tim. Mình không biết nên mở mắt đập cho hẳn một trận hay cứ mặc kệ. Mình, hoàn toàn bất lực rồi!

56. #56

Mở mắt ra mặt trời đã lên cao lắm rồi, không thấy người ta ở đây.

Mỗi lần về nhà, ba mẹ thường cho chị em gái mình ngủ nướng ấy, thích ngủ tới bao giờ cũng được, thậm chí có lần ba nấu cơm, mẹ rửa bát.

Mẹ bảo đời con gái sướng được mấy đâu, lúc nào đi lấy chồng thì khổ lắm, mẹ thương lắm.

Mình đánh răng rửa mặt, ngó quanh nhà không có ai thì đi ra vườn, cảnh gì thế kia? Ba người, trai trẻ thì treo thang cất mướp cất bầu, hai cụ già ở dưới một cụ giữ thang một cụ cầm rổ đựng, tình cảm như một gia đình đích thực vậy.

Từ khi hẳn về, mình có cảm giác bị ra rìa, rất là ứ!

-“Đừng chấp em con ạ, nó độc mồm độc miệng nhưng tính tình phôi bò lắm...”

-“Dạ!”

-“Trong ba đứa nhà dì, con Hạnh bé nhất nhưng khôn nhất, con Nga thì đánh đá, có con Nguyệt nửa vời, mồm to nhưng đại lắm, con để ý em giúp dì.”

Kính thật, ba mẹ mình đi bôi bác mình thế đấy.

-“Con biết mà, quả bầu bé thế này cũng cất à dì?”

-“Thế là to rồi con, cất đi, hôm nay có đám giỗ đằng ngoại nhà chú, nhà mình có rau sạch, mang sang họ đỡ phải mua.”

-“Vâng ạ!”

-“Nhường em một chút con ạ...”

-“Bà cứ dặn thừa, nó đã bao giờ không nhường!”

-“Chú dì yên tâm.”

-“Lần sau con gửi ít đồ thôi, tốn kém, tháng nào con cũng gửi thuốc bổ với áo quần, chú dì ngại lắm, con xem, sâm con mua vẫn còn bao nhiêu kia kia!”

-“Chú dì mà nói vậy con buồn lắm đó, chú dì không coi con như người trong nhà.”

-“Nào có!”

-“À hôm nào con đưa dì đi cắt bộ áo dài nhé, có tiệm mới mở được lắm, con thấy bộ kia của dì cũng cũ rồi, cả chú nữa, con đưa chú đi khám lại mắt luôn...”

Tự nhiên sống mũi cay cay, thảo nào hấn được ba mẹ mình quý như vậy. Minh, anh chị em mình, toàn con ruột, thỉnh thoảng về biếu được ba mẹ chút tiền, hai cụ thích mua gì thì mua, nhưng thử hỏi, đã bao giờ để ý áo dài mẹ cũ, mắt ba kém rồi?

-“Thôi con ạ, lần trước con đưa rồi, lần này để chú dì bảo em Nguyệt cũng được ...”

Ba mẹ mình từ chối khéo đây mà.

-“Không thôi được ạ, Nguyệt bận quán xá lắm, thứ bảy tuần sau con về...”

-“Thế tối qua hai đứa sao rồi?”

Chết thật, ba mẹ hỏi thế là sao?

Mình họ sắc súa, ba nhìn thấy thì vấy vào, mẹ giao cho rửa rau, hai cụ lủi luôn. Không hiểu tối qua hấn thừa cái chuyện quái quỷ gì với ba mẹ mình mà thái độ hai người là lạ kiểu gì ấy!

Ba mình già rồi, hấn so với ba tất nhiên to hơn rất nhiều, cho nên là mặc áo quần của ba thành ra ngắn cùn cùn. Mình đứng dưới, nhìn bắp chân bắp tay sần chắc mà nóng hết cả người, đành viện cớ.

-“Cắt quả bầu thôi cũng điệu, xuống để tôi cắt cho!”

Hấn nào có dám không nghe, tới lượt mình lên, cảm giác hấn ở quá gần, đầu óc vẫn bị ảnh hưởng, mình lện.

-“Tránh ra cho tôi làm việc, đi vào nhà đi!”

-“Giữ thang, nhờ em ngã...”

-“Ngã cái lơ mà ngã, thang ghế này ngã sao được, đi đi...”

Lủi thủi đi vào nhà, người đầu mà, đuổi đi là đi thật.

Thế nào mà ba phút sau đã thấy lò dò ra, tay cầm cốc nước cầm sẵn ống hút, đưa lên cho mình.

-“Uống đi cho hạ hỏa.”

Nhìn cái mặt, ghét thế không biết, mình không chịu, nhất định đuổi hấn, miệng thì cứng, mà nhìn mặt người ta xị ra thấy tội ghê.

Hấn đi tới đi lui, hết ngồi lại đứng, rốt cuộc không hiểu bị cái gì nhập, đột nhiên lao tới, hai tay bất ngờ ôm lấy chân mình, đầu áp chặt phía bụng, thủ thủ.

-“Đừng như vậy nữa, anh thấy khổ lắm...”

Giọng nói ấy, nỉ non ai oán, nghe như mật ngọt rót bên tai.

Cả người mình mềm nhũn, tim đập thảng thốt, chỉ muốn theo bản năng tự nhiên nhất, vòng tay qua ôm lấy người ta.

Được sao?

Hình như có câu mật ngọt chết ruồi thì phải?

Yêu nhau bảy năm, thề non hẹn biển còn bị cuỗm mất, đảng này còn chưa có giao ước gì?

Đối phương, không ai khác, mà là con Mai, người phụ nữ hoàn hảo nhất trong những người hoàn hảo.

Thực ra bạn bè chơi thân, mình sẽ không làm cái chuyện dây dưa với người yêu bạn. Tuy nhiên cái Mai và hấn, hiện tại là cái Mai đơn phương, nếu là mình của mấy năm trước, chắc là cạnh tranh công bằng đấy.

Nhưng mình của bây giờ, già rồi, trải đời, hiểu lắm rồi. Dù cho hấn có thích thích mình một chút thì sao chứ? Chẳng phải tới lúc lấy vợ sẽ chọn người như Mai sao? Đàng này, mình cũng chẳng dám chắc, là hấn thích mình, hay đơn thuần tình cảm anh trai em gái nuôi dưỡng từ nhỏ?

Nếu hôm nay, mình cứ ngu xi mà đâm đầu vào, sau này hậu quả, ai chịu?

Mình không muốn điên một lần nữa, mình không muốn ba mẹ mình khổ nữa, mình không muốn trải qua những việc kinh khủng đó nữa.

Mình đẩy hấn ra, mệt mỏi vào nhà.

Lúc lên Hà Nội, ba mẹ cứ ép mình phải đi với hấn. Mình nói hấn chở tới Phủ Lý là được, rồi mình sẽ tự bắt xe, mà hấn không dừng, mình cũng chẳng buồn la hét.

Cả quãng đường không ai nói với ai câu nào, cứ lặng yên như vậy cho tới khi về tới quán, mình vừa xuống xe thì hấn bỗng dừng cũng xuống, chặn trước mặt mình.

-“Anh...anh...anh thêm ăn cá bông lau kho quá!”

Ngón tay trở của hấn ngoắc nhẹ vào ngón út của mình, ánh mắt nấn nỉ...

-“Nguyệt, Nguyệt ơi!”

Có ai đó gọi mình.

-“Ồ, em chào thầy ạ! Thầy, Nguyệt...”

-“Nguyệt, mày quen thầy à?”

Giọng con Mai dịu dàng vô cùng, mà sao mình cảm giác như mình sắp tới nơi rồi ấy!

Lại còn hấn, chỉ ừ, chào em, mặt vẫn không quay sang bên đó, cứ nhìn mình chăm chăm như đợi câu trả lời vậy.

-“Tối nay anh sang ăn cơm được không? Giờ anh lên quán ngồi đợi em nhé?”

Con Mai há hốc rồi, chết mất, mình ăn ở kiểu gì mà toàn rơi vào mấy cái tình huống máu chó vậy hả? Biết làm sao???

57. #57

-“Nguyệt...”

Giọng hấn, giống như làm nũng vậy. Liếc sang, cái Mai vẫn giữ vẻ lịch sự yêu kiều, lòng mình cứ thấy rờn rợn.

-“Tôi mệt lắm, tối nay chắc cũng chỉ ăn mấy cái bánh trôi...”

Mình dứt khoát, tưởng hấn thương cảm đi về, ai dè vẫn dày mặt đậu xe, đường hoàng lên tầng ba.

-“Nguyệt, thế này là sao?”

-“À...”

-“Mày quen thầy lâu chưa?”

Tự dưng thấy tội lỗi quá, mình cứ như cái loại lừa bè dối bạn vậy, đã tới nước này, chắc chỉ có một biện pháp duy nhất thôi, thành thật, còn mong được khoan hồng.

Mình kéo nó lên gác xép, thủ thỉ tâm sự.

Kể hết.

Kể từ đợt mình điên, tới nhà hấn ở, cho tới việc lúc nó chỉ hấn là thầy nó, mình sốc như nào. Chuyện ba mẹ mình nói hôm trước, mình trình bày không thiếu một chữ.

Có chăng chỉ là giấu đi chút cảm xúc trong mình, mình nghĩ nó không cần phải biết. Nó biết, cũng chỉ thêm rắc rối mà thôi.

-“Đừng giận tao nhé, Mai xinh đẹp!”

Nó trầm tư hồi lâu, lòng mình, nơm nớp lo sợ.

-“Mai...tao không cố ý mà...”

-“Tao không biết thầy mày kể, lại là anh cả ngày xưa ở nhà tao!”

-“Tao coi mày là bạn thân, vậy mà hấn quen mày lâu như vậy, mày không kể lấy một lời, xem ra, tao không quan trọng gì...”

-“Xin mà, tại tao cũng chẳng biết kể từ đâu, mọi chuyện cứ rối loạn ý, đừng ghét tao...”

-“Mày còn giận việc thầy nói dối mày không?”

-“Vẫn hơi tức tức...”

-“Vậy bây giờ, với tư cách bạn thân của mày, tao xin mày một việc, không ghét thầy nữa, mày trở lại quý thầy như anh trai mày nhé, dù sao nghe bảo chị Nga anh Hoàng cùng quý thầy mà, tao tha thứ cho mày với điều kiện mày tha thứ cho thầy.”

Trời đất, trên đời sao có người rộng lượng đến thế, như kiểu đại sứ hoà bình vậy. Nếu đổi lại, chắc mình còn làm mình làm mẩy bắt nạt nó dài dài, nếu điên lên có khi còn chửi bới loạn xạ cho đỡ tức.

Cái Mai này, dịu dàng, nhân từ, một người hoàn hảo như nó sao có thể chơi với một con bốc đồng như mình được, thấy nể nó luôn, mình đành đồng ý không tức hấn nữa.

-“Nguyệt này, chuyện này thực ra cũng có cái tốt...”

-“Tốt gì?”

-“Ừ, tại mẹ bảo tao ý, thầy nhất gái, nên cần phải tấn công nhiều hơn, mà tính tao mày cũng biết đó, mấy việc đó nếu tao chủ động cứ kì kì kiểu gì ý, nên là, giờ có mày, thật tốt...”

Mình vẫn còn ngơ lăm, con bạn phải giảng giải tiếp.

-“Giờ mày với thầy cũng gần như anh trai em gái mà, có khi thầy còn thân với mày hơn cả con Vi, nên có gì tao nhờ mày tác động thêm hộ tao, ví dụ trước mặt thầy thì nói tốt tốt cho tao một chút, nhưng ý tứ nhé, đừng lộ liễu quá, rồi tạo cơ hội cho bọn tao...”

-“Ví dụ như lúc này thầy nói muốn ăn cơm chẳng hạn, hay tẹo nữa mày cứ đồng ý đi, rồi tao cũng tới luôn.”

-“Có thể mày còn ghét thầy, nhưng nể tình chị em tốt bao năm, giúp tao đi nhé, việc này thành công, không bao giờ bạn Mai quên bạn Nguyệt, nếu sau này đám cưới tao mày không muốn làm phù dâu thì con tao sẽ nhờ mày làm mẹ đỡ đầu, nha Nguyệt nha, tao thương thầy nhiều lắm rồi ý...”

-“Chưa một ai đem cho tao cảm giác mong nhớ đến vậy...”

Nó cứ nói, mình cứ nghe. Đầu óc đờ đẫn rối rắm hết cả.

Mình, đang được đứa bạn thân nhất nhờ vả, mà chẳng hiểu sao, cảm giác giống như bị dồn tới chân tường vậy.

Không muốn giúp, có thể nói ra lý do sao?

Nó sẽ hiểu ư? Hay mình trở thành cùng một giuộc với con Vi? Và mình lại mất thêm một người bạn nữa, chỉ vì dằn ông!

Kể cả nó hiểu, thì mình đâu lại được à?

Can đảm lên, và kết quả sẽ là, con Mai cạch mặt mình, bốn mắt được tỏ tình thương hại nói rằng, anh chỉ coi em là em gái, rồi sợ chạy mất dép.

Mình hèn nhất, mình thừa nhận. Quá khư đen tối, cộng thêm tiên nữ hoàn hảo như nó, mình chỉ biết thở dài mà thôi.

-“Nguyệt, nghĩ gì vậy? Giúp tao nha...đi mà...năn nỉ...”

-“Ừ, được rồi, nhớ sau này làm dâu nhà giàu đừng quên chị mày là được!”

-“Tuân lệnh!”

Nó khẽ reo lên vui vẻ, rồi kéo mình lại dạn dò, lòng như có tảng đá đè, nặng nề lắm, mà vẫn phải cố tươi cười, đứng dậy giúp bạn yêu.

58. #58

Theo kế hoạch là mình sẽ ra ban công, nơi giáo sư đang ngồi, gợi ý rằng vừa mua được cá bông lau to lắm, có muốn thì tối ăn cơm cùng.

Hắn tất nhiên đồng ý, còn nhìn mình cười cười mới đều chứ.

Đúng lúc đó, cái Mai từ gác xép của mình đeo túi xách đi ra, chuẩn bị về, mình phải diễn như là mình mới nảy ra ý định vậy, ra kéo tay lôi nó vào, rủ rê.

-“Hôm nay tao kho cá, có mời thầy mày về ăn cơm, mày cũng về ăn cho vui...”

Nó để giữ phép lịch sự, ban đầu e thẹn từ chối.

-“Thôi, tao bảo ba mẹ hôm nay về ăn cơm rồi mà!”

Mình cần phải nhiệt tình hơn nữa.

-“Thôi mà, lâu lắm mới có dịp, về ăn cơm với tao đi...”

-“Nhưng mà hai người hẹn trước rồi, tao ngại lắm!”

-“Ngại ngại cái gì, toàn chỗ quen biết...”

-“Sợ...sợ thầy không thích...”

-“Tôi mời Mai về ăn cơm, anh có ý kiến gì không?”

Mình quay sang lườm lườm bốn mắt, câu này lẽ ra phải là “Em mời bạn em về ăn cơm nha anh, Mai là bạn thân nhất của em đấy ạ!” , khổ là lời lẽ buồn nôn quá, mình éo nói được, nên đành sửa kịch bản.

-“Tuỳ em!”

Hắn đáp ngắn gọn, mình quay sang hồ hởi.

-“Đấy thấy chưa, có gì mà không thích, về nhà tao ăn cơm, mày không về tao giận đó!”

Nó làm bộ bị ép, khó xử đành nhận lời, mình diễn nốt câu cuối.

-“Thôi thế thì ở trên đây ngồi đợi tao, tý ba người cùng về!”

XONG!

Bà nhà mày, mệt cả người.

Về vời điu chịu được. Thay vì một câu mời đơn giản mà phải vòng vèo trên trời dưới biển, chơi với mấy cái bọn IQ cao nhiều khi cũng mệt mỏi thật, suy nghĩ của chúng, mình có cổ cũng đuối theo kịp.

....

Cái Mai và thầy nó giống nhau, đều không thành thạo nấu nướng. Điểm khác biệt duy nhất là mỗi lần về nhà mình, cái Mai thường ngồi vắt vẻo ngoài phòng khách xem ti vi, còn hắn thì hay vào bếp giúp mình, khi thì nhặt mớ rau, lúc thì bóc củ hành.

-“Thầy cứ nghỉ ngơi đi ạ, trong bếp có em và Nguyệt là được rồi!”

WTF?

Đê mờ, ngọt vãi, suýt nữa thì mình truy tìm.

-“Mình giúp hai người cho vui!”

Giáo sư đáp lại, khiếp, toàn người văn minh lịch sự.

Hắn giật lấy túi cá từ tay mình, chuẩn bị làm. Kể cả là mình đích thân mua hay sai bọn nhân viên, thì yêu cầu đầu tiên bao giờ cũng phải tươi sống, cho nên không bao giờ bảo bán hàng mổ sẵn cả.

-“Thầy để em giúp, cẩn thận bắn áo ạ!”

-“Thôi mình làm cũng được, bạn đừng lo...”

Con này, hắn mà đưa thật thì nó tính sao? Chắc mình lại phải xông vào mắt. Giáo sư tuy nấu ăn dở tệ, nhưng làm gà, vịt, cá, thậm chí là lợn đều rất thành thạo, chặt khúc nào ra khúc đấy, ngon lành càn đào.

-“Thế em đi thái giềng vậy!”

-“Một nửa thái miếng, một nửa xay vắt lấy nước nhé!”

Mình dặn dò, nó bảo.

-“Mày thật, cứ như tao không biết nấu ăn không bằng!”

-“Ừ, tao quên, xin lỗi...”

Mình đành cầm rổ thái hoa chuối để nộm với sứa, hai người đó đều thích món này.

Chưa khi nào ăn bữa cơm mà ngược ngùng như thế, ba người, mời qua mời lại, bối ra bối rồi.

-“Nguyệt ơi, cá hơi mặn thì phải, mày phải chú ý chứ!”

Nó đút miếng nhỏ cho mình nếm, thôi chết, đầu óc để đi đâu, hơi đậm thật, đành kéo niêu cá về phía mình, đẩy đĩa nộm, sườn chua ngọt, rau xào... ra phía trước.

-“Xin lỗi, đoảng quá, hai người ăn tạm mấy món này vậy...”

Đã ngại thì chớ, có người lại cứ nhiệt tình vòng cái tay qua gấp cá, vừa ăn vừa phán rất thánh.

-“Ăn với cơm vừa mà, ngon lắm!”

Cái tên đáng ghét này, nói thật hay nói kháy đây? Chịu, không đoán được, chỉ biết hắn tìn tìn ăn hết mấy bát cơm và cả niêu cá của mình.

-“Lần sau mày đừng kho cá này, kho cá hồi ý, cá hồi ăn bổ lắm đấy, bây giờ thời đại tân tiến rồi, ăn uống không chỉ để no bụng nữa, mà còn phải quan tâm tới giá trị dinh dưỡng trong thức ăn!”

Mình hơi choáng, nhưng thôi không thèm chấp nó đang dánh bùa yêu, đành cười trừ.

-“Ừ, mày nói phải, để lần sau!”

-“Mình lại thích nhất cá này, cả mỡ cả nạc ăn rất tuyệt, cá hồi làm món khác không tính, nhưng kho thì khô lắm, không ngon bằng!”

Giáo sư húp bát canh chua, chén câu xanh rờn, con Mai á khẩu, nó vẫn cười giữ lịch sự đấy, nhưng trong lòng chắc không dễ chịu, nhìn qua là biết.

Thằng cha này, thường ngày mình nói gì hắn đều nhất mực lắng nghe, hôm nay, phát biểu hơi bị nhiều nha. Lê nào có ý với bạn Mai? Cũng phải thôi, đoá hoa rực rỡ trước mặt, ai mà chả muốn gây ấn tượng.

Có điều, hình như hắn đang đi sai chiến thuật rồi, con Mai, nó không thích đàn ông chặn miệng nó như thế đâu.

59. #59

Ăn xong, tạo điều kiện cho đôi bạn trẻ tiến tới, mình bảo hai bạn ấy ra phòng khách gọt hoa quả giúp, mình bên trong dọn dẹp, rửa bát đĩa.

Lủi thủi làm, tự dưng thấy buồn buồn...

Chàng, con đại gia, giáo sư Toán học, phong độ hết chỗ nói.

Nàng, xinh đẹp yêu kiều học thức cao.

Nhìn chỗ nào cũng thấy xứng đôi, sơn thủy hữu tình, không yêu nhau phí phải biết!

Có gì mà mình phải rầu rĩ? Có gì mà phải chán nản?

Đúng là hâm mà!

-“Anh rửa nhờ cái tay.”

Giật cả mình, dở hơi rồi, nhà có hai buồng tắm ngay đấy mà phải chạy vào bếp, vẽ chuyện thật. Đã thế lại ám muội đứng đằng sau, tay vòng qua eo, má chạm má mình, hơi thở đều đều, gần gần, như kiểu khiêu khích ấy.

Rửa cái tay thôi mà lâu la kể cả vãi chưởng, hại mình nóng hết cả người. Lúc xong đường hoàng lau vào vạt áo mình nữa chứ, muốn ăn đòn đây mà.

-“Ghét em lắm!”

Hắn thủ thỉ, trước khi vào xem tivi còn to gan nhá một phát khiến tai mình đỏ ửng. Ghét thì ghét chứ sao, mình cần hắn quý chắc! Không thêm nhá, rất là bực mà.

...

Nói chuyện một hồi, chợt con Mai cầu nhẹ, mình biết bài, vội vàng nói.

-“Thoì muộn rồi, hai người về đi, mai tao còn phải dậy sớm đi làm, anh đưa con Mai về hộ tôi với!”

-“Thoì, tao bắt xe cũng được, phiền thầy lắm!”

-“Tối rồi, mày lại xinh đẹp như này, không an toàn đâu, bốn mắt kia, ý anh sao?”

-“Tuỳ em!”

-“Vẫn là tao tự về thì hơn, thầy có khi bận việc, ngại lắm!”

Mịa cái con này, không thể nhận lời luôn được à, vòng vo tam quốc theo nó, mình phát mệt luôn.

-“Toàn chỗ thân quen, ngại gì mà ngại, tiện đường thì hai người về cùng luôn, tiết kiệm tiền!”

-“Phiền hà quá, thật không phải chút nào...”

Trời ơi, chị Mai ơi, em lạy chị!!! Mình bực, quay sang gắt.

-“Anh có thấy phiền không?”

Cứ ngỡ hắn bảo không, hoặc ít nhất cũng lắc đầu rồi đưa người đẹp về, ai ngờ thốt ra lời vàng ý ngọc.

-“Thế này đi, nếu Mai thấy phiền thì để mình gọi taxi đưa bạn về, cái người này là chỗ quen biết của mình, đảm bảo an toàn, Nguyệt cũng đỡ phải lo!”

Giáo sư đã nói thế thì “học trò” biết làm sao? Người yêu kiều kiêu cách như nó mà mở mồm ra chữa em đổi ý, em đi với thầy thì mình chui đầu xuống đất. Rốt cuộc vẫn phải cảm ơn rồi rút, đúng là vô quýt dày có móng tay nhọn, chị Mai giờ gặp phải thanh niên cứng rồi!!!

Thoì cũng đành, cho nó chừa cái thói làm màu đi.

Nghĩ cũng tội tội con bé, mình bảo hắn tiễn nó xuống dưới nhà. Hai người đi rồi, một mình quay lại phòng, thấy nao nao khổ tở, suýt nữa thì chảy nước mắt.

...

Hắn thì vẫn hay qua quán mình rồi, nhưng từ hôm đó, con Mai cũng chăm tới hẳn, mang tiếng đến thăm bạn thân, tâm hồn toàn thấy dễ trên ban công tầng ba. Thịnh thoảng lại mang vài bài báo tới, em không hiểu chỗ này chỗ kia, thầy thầy trò trò thảo luận hăng say.

Quán là do mình mở, mình yêu quý từng ngõ ngách, vật dụng nơi đây.

Mà giờ lại thấy ghét cái tầng ba kinh khủng khiếp!

Lâu dần, ghét luôn cả quán. Thời gian thầy trò dạy dỗ nhau, mình thậm chí không muốn ở lại, dành tìm việc khác làm, hôm đi làm đầu, hôm đi shopping, hôm nay chán thì đi spa.

Nghe bọn cái Liên nói mấy bà khách giàu giàu hay đi spa này lắm, mình hôm nay cũng mua thử vé VIP.

Trái đất đúng là tròn mà, matxa tắm quất chán chê, lúc vào tắm bồn thể nào gặp người quen, lại còn ngay cạnh gian tắm của mình nữa chứ.

Bà ta thấy mình tất nhiên phớt lờ, người đi cạnh mình gặp một lần đi cùng cái Mai và cái Vi rồi, đoán không nhầm là mẹ hắn. Hồi bé nghe ba nói mình từng gặp bác ấy, nhưng chắc bác cũng chẳng nhớ mình đâu, nên thôi không chào, cứ như vậy vào đóng cửa thôi.

Khổ là spa này thiết kế theo kiểu cổ đại, tường ngăn cách làm bằng trúc, đẹp thì đẹp lắm, cách âm lại không tốt, đâm ra một số chuyện không muốn nghe mà cứ thế lọt vào tai.

-“Chị dạo này trẻ quá, đẹp như thiếu nữ đôi mươi ý!”

-“Làm gì đến vậy, cô cứ nói quá!”

-“Thật mà, em thấy chị da hồng hào, đi đường có khi người ta nghĩ em là mẹ chị cũng nên...”

Sặc, đúng là mẹ thằng An, miệng lưỡi dẻo không kém nó.

-“Bộ áo quần này hôm nay chị mặc lên khác hẳn, hôm nọ em đi dự triển lãm thời trang, thấy cô người mẫu đó mặc còn không đẹp bằng chị cơ!”

-“Cô quá khen rồi!”

-“Em nói thật mà...”

...

-“Chị này, nghe nói chị định nghỉ ngơi, chuẩn bị chuyển chỗ phần, em thấy cháu Trung làm Toán, chẳng liên quan gì tới công ty cả, chỉ bằng chị chuyển cho cháu Vi...”

Ôi giờ, chưa gì đã lộ bản chất rồi, ngày xưa mình nhớ không nhầm cũng được răn dạy bằng câu, đàn bà con gái, đứng tên quán làm gì, đàn ông họ lại tưởng mình tham. Suýt nữa thì bị lừa.

-“Cái Vi cũng là giảng viên, liên quan gì?”

Không ngờ bác Vân nói vậy đấy, bà ta đành phải xuề xoà.

-“Nhưng có cháu An nhà em làm giám đốc kinh doanh mà, vợ chồng lấy nhau coi như một...”

-“Cảm ơn cô đã quan tâm, tôi tự có dự liệu của mình, dù sao đời tôi cũng chỉ có một thằng con trai.”

Chắc không nói được nữa, ai đó đành phải chuyển chủ đề.

-“Thế việc kén vợ cho cháu nó tới đâu rồi, nghe cháu Vi nói chị ưng cháu Mai phải không?”

-“Ừ, con bé rất được, xinh đẹp, nhẹ nhàng lại khéo léo, làm thực sĩ ở nước ngoài, vì thằng Trung mà nó về nước, đang muốn xin làm tiến sĩ với thầy...”

-“Vậy thì tốt quá, mình chọn dâu cũng phải cẩn thận chị ạ, chọn được đứa có ăn có học thể là có phúc rồi! Chị tính sao?”

-“À, tôi định ra giêng tới nhà người ta nói chuyện rồi chọn ngày lành tháng tốt luôn. Thằng Trung không còn trẻ nữa rồi! Cưới năm sau là đẹp...”

-“Chị đã hỏi ý cháu chưa?”

-“Thằng đó chỉ biết nghiêng cứu thôi, chuyện vợ chồng chắc ba mẹ phải ra mặt hộ, mà tôi nghĩ nó cũng thích con bé Mai này hay sao ý, dạo này tôi thấy nó hay cười tùm lăm, chắc đang yêu rồi...”

Cũng phải, cái Mai tuyệt vời thế cơ mà, đàn ông không yêu nó có mà điên. Đi spa để thư giãn, mà đổi lại chẳng hiểu sao mình thấy tâm trạng như xuống dốc không phanh thế này.

60. #60

Chán chường, mệt mỏi, mình không nhớ rõ bằng cách nào mình về được tới nhà nữa. Lúc mở cửa, người rã rời, chân tay lạnh toát, không lết nổi vào giường, cứ thế nằm luôn dưới sàn.

Nhìn ngang nhìn dọc, hoá ra mấy cái đèn nhỏ lấp trên trần đẹp phết nhỉ, giờ mới biết, cả tường nữa, giấy dán hình hoa anh đào, rất ấm cúng.

Đầu óc mông lung hết cả, thỉnh thoảng trong kí ức chập chờn tiếng gọi trẻ con, giọng nói của đứa bé nhỏ nhỏ, nghịch nghịch...

-“Anh Trung ơi cho em đi với!”

-“Anh ơi, bé, em mỗi chân...”

-“Anh đừng chơi với chị Nga, chỉ thích anh chơi với mình em thôi!”

-“Buộc tóc cho em đi, mà không, tết đi, tết con rết như bạn kia kia...”

-“Cho em tiền mua ”bích ba bên” em thổi bong bóng...”

...

Cố gắng nghĩ ngợi, mà mọi thứ xa dần, gương mặt của người ta năm đó, mình chẳng thể nào mà khắc hoạ được.

Nếu có thể một lần quay lại tuổi thơ, mình thề mình sẽ gói ghém từng thứ, từng thứ thật chặt, mãi mãi không bao giờ quên.

-“Nguyệt!”

-“Nguyệt, em sao vậy?”

Ai đó lay mình, giọng nói, nghe cũng ấm áp triu mến lắm.

Ai mà đẹp trai vậy?

Ai mà khiến mình si mê khổ sở đến thế?

Người này, chẳng phải thích người khác rồi mà? Chẳng phải sang năm sẽ cưới vợ sao? Còn tới đây làm gì?

Đột nhiên tìm thấy nhoi nhói, thần thờ đờ đẫn, mình quay đi tránh ánh mắt kia.

Hắn không tha, cương quyết xóc mình dậy rồi ẵm lên, tay cuống quýt xoa tay chân cho mình, hà hơi giúp chúng bớt lạnh, giọng nửa quan tâm, nửa trách móc.

-“Khó chịu chỗ nào hả em? Sao không gọi anh?”

Mình lắc đầu.

Hắn kiên nhẫn vỗ về, siết mình chặt hơn, cúi xuống, giọng nịnh nịnh.

-“Anh đưa đi bệnh nhé? Nếu không thích anh sẽ gọi bác sĩ tới đây?”

Xưa kia, cũng tư thế y như này thì phải, là một đứa bé gái nhỏ bị ốm, nức nở mè nheo đứa bé trai. Hình ảnh đó, xoẹt qua, mờ nhạt tới mức mình cũng không biết là kí ức, hay chỉ là chút tưởng tượng của bản thân.

Dù sao cũng hơn hai mươi năm rồi,

Hơn hai mươi năm trôi qua, hấn vẫn coi mình y như em gái bé nhỏ...yêu thương, chiều chuộng, dịu dàng...

-“Ngoan, có gì nói với anh nào!”

Có thể sao?

Nói gì đây?

Nói em thích anh, nhiều lắm...

Nói anh đừng coi em là em gái, em muốn anh coi em như một người phụ nữ, được không anh?

Nói anh đừng thích người khác, đừng lấy vợ, cả đời ở bên em, có được không?

Câu trả lời, chắc chắn khiến mình đau lòng rồi, mình là ai chứ? Sống trên đời, khổ nhất là mắc bệnh ảo tưởng. Mình nhào dậy, cố nói bình thường.

-“Đến đây có việc gì?”

Hấn hơi ngạc nhiên, mà sau đó vẫn đáp.

-“Tối ăn cơm!”

-“Anh cũng biết nấu cơm mà?”

-“Nhà anh hết gạo...”

-“Xúc tạm bát gạo nhà tôi về mà nấu!”

-“Nhưng không có thức ăn, anh hết tiền rồi...”

Bà nhà nó, hấn và con Mai, đúng là xứng đôi vừa lứa, khả năng làm màu vòng vo điu kém nhau là mấy.

Mình vừa bực vừa mệt, chẳng buồn cãi nhau, tìm ví rút ra toàn bộ tiền mặt đưa cho hấn, quát.

-“Đấy, cho anh, về đi, tha hồ mà ăn!”

Ai đó mặt tối đen, không làm được gì liền véo má mình rõ mạnh, tức tối mắng.

-“Trên đời sao có đứa đáng ghét như em cơ chứ?”

Mình ức, đập cho một phát, gào lên.

-“Ghét cái lờ mà ghét, anh tưởng tôi quý anh lắm à? Nói cho anh biết, tôi cũng ghét anh, ghét cay ghét đắng, mau biến đi cho khuất mắt tôi!”

Chắc bị động chạm tới lòng tự ái, có người bực bội về. Sau đó, vẫn tới quán thường xuyên nhưng đi thẳng lên tầng ba, lúc thì làm việc, lúc thì tâm sự với học trò, gặp mình là bờ ơ bơ.

Giận mới chả dối, đúng là trẻ con mà, thực càng nhìn càng thấy chướng mắt!!!

61. #61

Đợt này, mình nói chung luôn phải tìm việc gì đó làm để giết thời gian và tránh nghĩ ngợi linh tinh, lúc thì nghiên cứu làm rau câu 3D, khi tập tành tự chế xà phòng, có lúc rồi hơi còn làm thơ con cóc đăng trên mạng.

-“Nguyệt, nem chua!”

Thằng Tùng gọi, nghĩ mình cũng khốn nạn, lúc có ai đó bên cạnh thì em em út út thánh mới thèm ngó mặt một lần, khi lẻ loi cô đơn lại triệu hồi liên tục, cũng may đều là những đứa rất ngoan ngoãn, chưa bao giờ tỏ ra bất bình.

-“Thằng Đức bận, nó định mở thêm quán nhậu nữa, tôi tiện đường nên mang nem luôn cho bà...”

Nó rót bia cho mình, tâm sự.

-“Ừ, chuyện tốt, chỉ sợ nó vất vả kham không nổi...”

-“Kệ mịa nó, mà cái này có gì hay ho mà bà thích thế, không chán à?”

-“Ngon mà, có khi tao phải sắp xếp thời gian về Thanh Hoá một chuyến học làm món này đưa vào thực đơn, không biết họ có truyền nghề không nữa...”

-“Lên mạng mà search, vẽ vời...”

-“Nói như mày thì...không hiểu thế nào là bí quyết cả à? Nem chua này, chấm với tương ớt chị tự làm, tuyệt con mẹ nó vời!”

-“Rồi, chấm tôi ăn thử một miếng xem nào!”

Mình tiện tay bốc thì bóc rồi dứt luôn cho nó.

-“Cũng được, lần trước tôi ăn rồi không chấm, lần này ngon hơn hẳn, bà bóc luôn tôi cái nữa đi...”

-“Ồ kê, tao đã nói mà.”

Mình cười phớt lờ, tự dừng nghe tiếng ghế đánh cạch một phát.

-“Anh cả, mới tới ạ...”

Tên này hình như bị đũa nào chọc rồi, thằng em mình chào ngoan ngoan là thế, nhân viên của mình kính cẩn lễ phép như vậy mà cái mặt hắn cứ hầm hầm, mắt cả hứng.

Mọi khi toàn ngồi tầng ba, hôm nay lại đổi chỗ xuống tầng một nữa mới ghê.

Được một lúc, học trò cứng cũng hốt hải xông vào, rõ là gọi mình thắng thoát mà mắt lại nhìn hắn, vãi thật.

-“Nguyệt ơi tao mới được cho cái vé đi đạp vịt ở Hồ Tây, tao với mày đi đi!”

-“Ồ, đạp vịt ở Hồ Tây mà cũng có vé à chị? Em tưởng cứ thế mà đạp lúc nào lên thì tính tiền thôi...”

Thằng này, ngu như con lợn. Mình giẫm nhẹ vào chân nó rồi làm bộ tiếc nuối lên tiếng.

-“Uầy, thích thế, khổ tao bận mất rồi, còn bao nhiêu việc!”

-“Thật á, chán nhĩ...”

Nó nháy mắt, mình mặc dù đang chiến tranh lạnh với thầy nó, mà vì tình bạn, vẫn phải kiềm nén đứng dậy mời chào.

-“Ê, anh đi đạp vịt không kìa?”

-“Ê...ê...”

-“Anh phải chấm bài!”

-“Tiếc quá, vé này chắc không dùng rồi, mày xem khách có ai thì cho họ...”

Con Mai thở dài, thằng Tùng chưa gì đã nhanh nhẩu giật lấy.

-“Đi đi Nguyệt, tôi với bà đi...”

Chưa thấy ai vô duyên như nó đấy, mình đánh trống lảng.

-“Tao bận...”

-“Bà bận ăn cơm à, đi vui mà...”

-“Đi, xong tôi nói cho chuyện này hài lắm!”

Chưa kịp phản ứng đã bị nó lôi xềnh xệch rồi, không ngờ có người đang nghiêm trang chấm bài, tự dừng đứng bật dậy, nói đầu đầu, đi đổi không khí tẻ cũng được.

-“Thế cũng hay, thôi bà tránh ra, để tôi với anh cả đi đập vịt!”

Thằng Tùng hồn nhiên như thằng điên, cái Mai và lão Trung thâm tím mặt mày. Nói vòng vo một hồi, túm lại hôm ấy là cả bốn người cùng đi, quyết định để giáo sư chi thêm tiền cho con vịt còn lại.

Mình đập với thằng Tùng, Trung với Mai.

Ra tới giữa hồ, trời xanh mây trắng, không khí tươi mát, mà chẳng hiểu có làm sao, con Mai trượt chân ngã lộn cổ xuống nước. Mình sợ bủn rủn chân tay, may mà hấn nhanh nhẹn, kịp thời nhảy xuống cứu người.

Mình và thằng Tùng sau đó cũng quay đầu đập vịt về bờ, kể cũng nhọc, hai đứa đập vịt còn không nhanh bằng giáo sư vừa bơi vừa vác người.

-“Nhanh, gọi cấp cứu Tùng ơi...”

Mình hoảng hốt, nó quát.

-“Bà dở vừa vừa, lên cho nó phải phép thôi chứ gọi ăn bờ à, ngày cấp ba đi chơi chung không nhớ nó còn nhịn thở dưới nước giỏi hơn cả tôi...”

Nhìn sang bên đó, cái Mai hôm nay mặc váy trắng, ban nãy trông cao quý yêu kiều, giờ gập nước, dính chặt vào thân, mỏng tanh, từng đường nét quyến rũ thoát ẩn thoát hiện, phải nói, vô cùng, vô cùng gợi cảm. Có người tha hồ mà bỏ mắt!

Chẳng biết là vô tình hay cố ý nữa, nhưng chắc mình không cần phải gọi cấp cứu thật, thầy trò họ tự biết cách giải quyết.

Nó mãi vẫn chưa tỉnh, hấn kiên nhẫn thực hiện sơ cứu, mình quay đi, thực sự không muốn nhìn cái cảnh tiếp theo một chút nào.

Đột nhiên thằng Tùng nhú mày, giật lấy điện thoại mình đang cầm trên tay rồi bảo.

-“Đưa cả túi xách của bà đây!”

-“Đây, sao vậy?”

-“Không sao cả, tôi sợ bà cầm bị ướt, hỏng...”

-“Sao tao cầm lại ướt?”

Lần này thì nó ghé sát tai mình, thủ thủ.

-“Cứ yên tâm, bà đuối chết được đâu!”

Mình ngẩn ngơ, còn chưa kịp hiểu gì thì đã bị cái thằng vô nhân tính đó đẩy mạnh, cả người rơi bùm vào trong nước.

Có đánh chết mình cũng không dám tin, rằng một ngày, mình bị chính thằng em thân thiết, mưu sát.

Nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi.

Mình ngã bất ngờ, nước xung quanh tràn vào miệng, khó chịu kinh khủng khiếp, nước vào mũi, cảm giác sắc buốt tận tới đỉnh đầu, cả người chuyển choáng.

-“Nguyệt! Nguyệt! Cứu...cứu...”

-“Trời ơi chị ơi là chị ơi, chị ăn ở có đức có độ mà sao sổ lại nhẹ như chó thui thế hả chị ơi? Trời ơi sao tôi lại không biết bơi? Trời ơi sao đang yên đang lành chị tôi lại xảy chân mà ngã xuống thế cơ chứ...”

-“Có ai không? Cứu chị tôi với, chị tôi sắp chết đuối rồi!”

Thằng chết bầm này nữa, mèo khóc chuột, giả tạo vãi! Nó cũng cao mưu lắm, nó định làm thế, để cái chết của mình và nó không liên quan tới nhau chứ gì?

Mở mắt mà húp.

Mình tức lộn cả ruột, đề mờ thằng mất dạy, bao năm qua mình nhìn lầm người rồi. Bà mà lên được bờ thì mày đừng có trách, đi tù một gông con ả! Kể cả pháp luật không trừng trị mày thì bà cũng sẽ trừng trị mày, giết không tha!!!

62. #62

Không có cái nhục nào như cái nhục nào, mình biết mỗi bơi chó, mà cũng chẳng giỏi, chỉ ngoe nguẩy được đoạn ngắn ngắn thôi là tụt rồi, giờ còn bị sặc, hoảng loạn hết cả, liên tục vùng vẫy, mà càng vùng càng chìm mới vài chữ.

Trần tĩnh mãi mới ngoi ngoi lên được một chút, oái oăm thế nào nghe thấy tiếng bùm rất to, rồi nước dềnh lên, ụp vào mặt, lại được uống miễn phí, lại chìm ngấm, điên mất.

Ức vờ lơ, mẹ nhà nó, chả nhẽ số mình tận rồi?

Sao có thể cơ chứ?

Có chết mình cũng phải lôi thằng khốn nạn kia đi cùng. Mình cố gắng thả lỏng, không ngờ ngay sau đó liền thấy người nổi lên, ngửa trên mặt nước, cứ như siêu nhân liên tục tiến về phía trước.

Đúng là bản năng sinh tồn của con người mà, quá tuyệt vời!

Từ đã, hình như không...hình như mình đang tựa vào ai đó thì phải, có người ở ngay đằng sau, cánh tay mạnh mẽ kia vòng qua bả vai, giữ chặt lấy mình.

-“Nguyệt, đừng đùa anh...”

-“Đừng chết...xin em...”

Chết thế bà nào được mà chết? Có cảm giác thoáng lảo, hình như là mình lên được tới bờ rồi?

Đầu óc khá tỉnh táo, nhưng không hiểu sao lại không cử động được chân tay, cổ mở mắt cũng khó, giống hệt hiện tượng ngày trước gặp ác mộng bị bóng đè vậy.

Những cú nhấn phía lồng ngực lúc một mạnh hơn, miệng cũng bị người ta hà hơi liên tục, mà người mình cứ cứng đờ ấy, toi con mịa nó chứ, hay mình ngổm thật rồi, mình vẫn có ý thức là do hôn đã lìa xác?

-“Thở ra đi em...anh xin...”

-“Nguyệt, nghe anh không, cố lên...chỉ cần em không chết...”

Giọng nói nghẹn ngào lắm, nghe đến nao lòng, mình cũng không hiểu cơ thể mình khi đó bị làm sao nữa, chỉ biết một lúc sau mới bật dậy được, ho sù sụ, hít lấy hít để.

Mơ màng nhìn người phía trước, giáo sư đây mà, làm gì mà trưng ra cái mặt thất thế vậy, nhợt nhạt hơn cả người bị nạn.

-“Sao rồi em, khó chịu chỗ nào nói anh nghe...”

Hai tay ai đó run run vén tóc bết của mình ra sau rồi áp chặt lên má, trông khổ sở phát thương.

-“Không...tôi khỏe mà...”

Vừa dứt lời đã bị người ta siết chặt vào lồng, hần bị ma nhập à, tự dừng yếu ớt thế? Mà chẳng phải vừa rồi hần cứu mình sao? Vậy còn con Mai?

Nhắc tới con Mai mới sực nhớ ra thằng Tùng, thằng trời đánh, nó chuẩn bị hậu sự đi là vừa!

Máu nóng dồn tới đỉnh đầu, mình đẩy hần ra, ngó xung quanh. Thằng mắc dịch đó kia rồi, nhưng mà...nó đang làm gì thế?

Thằng Tùng...con Mai...

Nó là hô hấp nhân tạo hay đang cắn môi con gái nhà người ta vậy? Ép khí ra ngoài tay phải để chính giữa chứ, hình như hơi bị chệch...hết bên trái tới bên phải, đã thế mồm mép còn liến thoắng.

-“Chị Mai ơi chị Nguyệt chẳng may xảy chân xuống hồ như chị, cũng được anh Trung cứu lên, chị ấy giờ tỉnh rồi, còn chị, cơ sao em hô hấp đến hết cả hơi mà chị vẫn bất động vậy hả chị?”

-“Chị ơi thanh xuân ngồi ngồi, tự dưng nghèo mất thì phí lắm...”

Mình thấy mí mắt cái Mai hơi giật, tỉnh rồi sao? Nhưng nó là ai cơ chứ, mình thách nó dám mở mắt bây giờ, mình hiểu tính nó mà, tình huống máu chó như này, nó thà giả chết còn hơn bị mất mặt.

Mình bây giờ mới ngờ ngợ, lúc này hoảng quá hoá ngu! Nếu nó thực sự muốn giết mình, việc gì phải cầm hộ điện thoại và túi xách? Cũng cần gì phải phô trương đến thế!

Chẳng qua là, muốn trêu con Mai thôi, phải không?

Nhưng dám lấy mình làm vật hi sinh, rất láo!

Thằng mất dạy, nó...đất trời ơi, áp cả cái mặt lên ngực con Mai, vừa thân thương tình cảm, vừa kêu la thảm thiết.

-“Chị ơi em mừng quá, tim chị nhảy tung tung như chó chạy ngoài đồng ý, chị thoát khỏi cơn nguy kịch rồi à?”

-“Chị Mai ơi làm ơn mở mắt ra nhìn em, chỉ một lần thôi, có được không? Lòng em lo lắng bất an vô cùng...”

Nghĩ cũng tội bạn yêu, có điều lần này mình chịu không giúp được, bọn đàn em, không phải lúc nào cũng nghe lời. Đến cả mình nó còn tuyệt tình đẩy xuống hồ nữa là con Mai?

Thằng bé khóc lóc như thật, giáo sư tính tình bộc trực thẳng thắn, vội vàng tới hỏi thăm.

-“Cô ấy sao rồi chú?”

Không biết ai gọi mà có cái xe cấp cứu vừa hay tới, nó làm như khổ sở lắm, sụt sùi sụt sùi.

-“Anh cả lo cho bà già nhà em, em đưa chị Mai đi tới viện trước...”

Mình sợ nó giở trò nên định đi theo, mà hần ngăn lại, thở dài.

-“Em yên tâm, Mai chắc không sao đâu, có lẽ chỉ bị choáng thôi, thực ra đến hôm nay anh mới biết thằng bé là người sống nội tâm, lúc em ngã nó hoảng hốt, khóc lóc inh ỏi, giờ nhìn nó lo lắng cho Mai thấy thật cảm động, chắc nó bị doạ rồi, tội nghiệp...”

Tội nghiệp cái lơ, vãi cả giáo sư, chỉ giỏi cộng trừ nhân chia thôi, chuyện xã hội đúng là non nớt mà, nghĩ thế giới này ai cũng tốt như hần hả?

Thêm nữa, nghĩ sao mà ngã xuống nước một tý cũng bắt đi kiểm tra tìm gan ruột rà, từ đầu tới chân thế? Lại còn hỏi bác sĩ xem có cần nhập viện không mới máu chứ?

Muốn đắm cho vỡ kính à, ơ, hình như không có kính thì phải?

Lẽ nào lúc này xuống nước bị rơi mất rồi?

-“Anh gọi người tới đón rồi, em về trước nghỉ ngơi đi.”

Vậy hần thì sao? Ở lại bệnh viện làm gì, có bệnh gì à?

Tự dưng mình thấy lo lo, quả quyết.

-“Không, tôi ở lại, anh về tôi mới về!”

Hần hơi cười, không phản đối, hoá ra là cắt lại kính. Xong xuôi, giáo sư bảo quên mang ví, mình tốt bụng trả tiền hộ.

Chuyện cũng chẳng có gì đáng nói nếu như hần không chọn một cái kính cực kì sành điệu, khác hẳn phong cách mọi ngày, đến nỗi ai trông thấy cũng hỏi thăm, rồi hần lại được thể “kín đáo” mà khoe rằng, kính Nguyệt tặng.

Mình tất nhiên có cổ thanh minh, nhưng người ta thường tin một người điếm đạn chính chắn hơn là một con hay bốc đồng như mình rồi, hần không có lỗi nào mà chui xuống.

Đúng là làm phúc phải tội!

63. #63

Lúc tối có gọi cho con Mai hỏi thăm thì thấy nó bảo ổn, thằng Tùng bận đi lấy hàng bên Tàu nên mãi thứ bảy hai tuần sau mình mới gặp bọn chúng.

Sớm bánh mất tới quán đã thấy ông tướng ngồi chễm chệ chiếm cả cái bàn sáu chỗ, bánh trái có bao nhiêu là gọi la liệt, đúng là đồ miễn phí có khác.

–“Nguyệt, làm tôi ít bánh bột lọc đi!”

–“Lù lù trước mặt mày đây còn gì?”

–“Nhưng bánh này tôm bé lắm, bà vào làm cho tôi cái có con tôm sù ý!”

Mịa kiếp, éo biết giống ai?

–“Nghỉ đi, ăn như lợn...”

–“Nguyệt êu còn giận Tùng à, dai thế...”

–“Dai cái lờ, hôm đấy ông Trung không nhảy xuống có khi hôm nay tao đang ngồi trên bàn thờ ăn chuối cũng nên!”

Mình bực hết cả người, giọng nó vẫn ngọt xớt.

–“Ấy chết, bà chị, sao lại bị quan như thế? Bà nghĩ tôi là ai? Nói cho bà biết, lúc đó anh cả không xuống thì tôi cũng đạp xuống nhá!”

–“Gớm thôi, mày giỏi, không lo làm ăn toàn gây chuyện tào lao, mà cái Mai phải ở viện lâu không...”

–“Viện việc đêch gì, chắc tưởng đi viện thì anh cả tới thăm nên còn làm màu, mà lúc lên xe cấp cứu tôi dọa một câu là phải bật dậy luôn!”

–“Câu gì?”

–“Chị Mai ơi, chị Mai! Đầu chị lằm, người chị bần, váy chị ướt, em xin mạn phép được cởi ra kéo chị cảm lạnh!”

Sặc, quen nhau bao năm, mình biết thằng Tùng là loại vô sỉ rồi, nhưng không ngờ là lại vô sỉ tới mức như vậy.

–“Nó chắc đạp cho mày vài phát...”

–“Không vẫn mở mắt dụ dăng lằm, rồi ngây thơ hỏi xảy ra chuyện gì vậy, nó thích diễn thì em diễn cùng!”

–“Chắc con ranh kia tức lắm, vừa mới nhận thức được bà sắp chết đuối, có người không do dự bỏ luôn nó đang ”hấp hối“...”

–“Ừ!”

–“Ồ hay cái bà này, không hiểu gì à?”

–“Hiểu gì?”

–“Này nhé, bà và con Mai cùng có nguy cơ gặp tử thần như nhau, anh cả lúc đó chỉ được chọn một trong hai...và anh ấy...sáng ra chưa?”

–“Hiểu, nói chung hẳn rất thông minh, để con Mai lại cho mày sơ cứu rồi xuống cứu tao, thế là vẹn cả đôi đường...”

Mình nghĩ mãi, chỉ có phương án đó là hợp tình hợp lý thôi, chẳng rõ làm sao lại bị thằng đồ hơi gõ ngay đũa vào đầu.

-“Tôi éo biết miêu tả cái ngu của bà ra sao nữa!”

Mịa thằng này, lộng ngôn vãi, đang định đập cho một phát thì cái Mai tới, nhìn mặt rạng rỡ lắm, chắc có chuyện vui.

-“Nguyệt, thầy nhận tao làm đệ rồi, tao từ giờ bắt đầu làm tiến sĩ với thầy!”

Nghe nói năm nay số người đăng kí làm với hắn khá nhiều, còn thấy bảo giáo sư tuyển chọn rất kĩ, đến vòng phỏng vấn cũng nói chuyện cả tiếng đồng hồ với từng ứng viên.

Hôm nay nhận được tin này, không biết sự thật là nó thuộc dạng giỏi giang hay giáo sư là loại mê gái đây?

-“À, Tùng à, chị mua quà cho em, định gửi cho chị Nguyệt cơ, không ngờ gặp em ở đây thì đưa luôn, coi như chút lòng thành của chị tạ ơn em đã cứu mạng.”

Con Mai nhỏ nhẹ dịu dàng, thằng Tùng hơi bị bất ngờ nhưng vẫn tươi cười nhận lấy.

Quà con Mai tặng, hộp to lắm, thằng Tùng rút nơ, mở ra, tay nắm chặt, mặt đanh lại. Nhưng rất nhanh nó cười ha hả, cảm ơn rối rít.

Mình tò mò nên giật lấy xem, thâm vãi, tới mình còn sốc nữa là...

Một hộp caton chất đầy Nam Thận Bảo.

Nam Thận Bảo, bổ thận nam, một người khoẻ, hai người vui, tivi nhảy đi nhảy lại suốt ngày, ai mà không biết?

Đàn ông trên đời có nhiều cái thể diện, vợ đẹp, con khôn, tiền nhiều cửa, nhưng thể diện lớn nhất, chẳng phải là cái...đó đó sao?

Hành động của cái Mai hôm nay, không khác gì chửi thẳng vào mặt thằng Tùng cả, đừng có nói là nó định tuyên chiến ngầm luôn nữa nhé?

64. #64

-“Chị chu đáo quá ạ! Em cảm động lắm!”

Mịa cái giọng, sắc mùi thuốc súng, con Mai cũng không vừa.

-“Chỗ chị em với nhau, em nghĩ nhiều làm gì!”

Hai đứa lờ qua tiếng lại, lịch sự cung kính, giả tạo vãi cả chương!

Được một lúc, đột nhiên thằng Tùng đứng dậy, nhìn sắc mặt nó cứ như bất được vàng ý, mình còn chưa hiểu gì đã nghe tiếng đổ rầm, Nam Thận Bảo, tung toé trên sàn nhà.

-“Anh cả, em xin lỗi, em bất cẩn quá, anh có sao không?”

Ai đó không những không trách còn cúi xuống nhặt, xếp gọn gàng, thấy vậy, mấy người khách trong quán mình cũng lao vào giúp đỡ.

Xong xuôi, thằng bé hồ hởi cảm ơn mọi người.

-“Kể cũng xấu hổ, mà các bác nhìn thấy hết rồi em cũng chẳng dám giấu, chả là Mai nhà em chê em yếu, không vừa lòng nên...thuốc này em cũng uống mãi rồi ấy chứ, cũng cảm thấy rất khoẻ rồi, mà vẫn chẳng thể nào thoả mãn người ta được...”

Cả tầng một được trận cười vỡ ruột, mấy người có tuổi còn tốt bụng khuyên bảo.

-“Thực ra biết là tuổi trẻ tài cao, nhưng cô chú vẫn nên giữ sức...”

-“Cô Mai này, thuốc cũng chưa chắc là liệu pháp tốt nhất đâu.”

-“Chịu khó ăn cắt lợn xào chú ạ!”

Đến cả giáo sư, nổi tiếng nghiêm túc mà thấy cũng cười mỉm mỉm kìa. Cái Mai tức tím tái mặt mày, tay chân run rẩy, giá như nó bàn bạc với mình trước, ít nhất mình sẽ khuyên đừng dại mà gây sự với một thằng bựa như thằng Tùng.

-“Thằng này, đùa dai, mọi người đừng tin, nhà nó mở hiệu thuốc, hôm nay vừa đi lấy hàng về!”

Thương con bạn nên mình đứng ra phân trần, không khí cũng lắng xuống, thằng Tùng ỨC LẮM, giọng nể đảm thách thức.

-“Nguyệt thối, cứ liệu hồn!”

Thực ra thân nhau nên mình biết nó trêu thôi, ai dè có người hiểu lệch ý, tự dưng mặt lạnh, giọng trầm trầm ghê ghê.

-“Liệu hồn cái gì?”

-“Ấy, em đùa, cái bà già lẩm mồm này, ai mà dám động, anh cả ngồi xuống đây, ăn bánh đi, em bóc bánh giò cho anh cả nhé, có cần em đút cho luôn không?”

Ặc, quay ngoắt 180 độ luôn. Hắn nghe nó nịnh, tý nữa sặc, đoạn bình tĩnh rồi mới bảo.

-“Nguyệt này, mấy tuần trước anh định về nhưng chú dì bận đi đám cưới, tuần này chú dì rảnh rồi nên tý nữa anh về, em đi cùng nhé, thăm nhà luôn...”

À, đưa ba mình đi khám mắt và mẹ mình đi may áo dài, không nhắc chắc mình cũng quên.

-“Áaaaa...”

-“Em sao vậy?”

Biết là nó sốt ruột, nhưng có nhất thiết phải nện cả cái gót giày nhọn lên chân mình thế không? Chỉ cần giẫm nhẹ là bà đây hiểu ý rồi, bực cả mình.

-“Không sao, tôi bận rồi, Mai này, nghe nói mày có việc muốn về Hà Nam à, tiện thì đi cùng luôn...”

Nó cười hiền dịu.

-“Cũng không có gì, chỉ là lâu rồi nhớ chú dì quá.”

-“Nhớ thì đợi anh cả đèo hai cạ lên, chị tha hồ mà gặp, mất công đi đường xa xa xôi làm gì?”

Cái thằng này, như ném c.. vào họng người ta vậy.

-“À chị còn nghe bảo nhà Nguyệt có trang trại, chị từ bé tới lớn ở thành phố, muốn được mở mang tầm mắt.”

-“Ừ, nhà bà có trang trại á? Sao tôi không biết, anh cả, cho em về với đi, em cũng muốn được ngắm trang trại...”

Không biết cái lờ, mỗi lần bọn chúng về, vườn rau của ba mình, phải gọi là tan tác, gà mái mẹ đang ấp nó cũng còn chẳng tha, giả nai vãi, tự dưng thấy hai đứa này, cứ như sinh ra là để dành cho nhau vậy.

Đối mặt với chúng, giáo sư cũng đành gật đầu, trước khi đi còn búng tai mình rõ đau, giọng nói rất nhỏ, có lẽ chỉ đủ để mình nghe thấy.

-“Ghét em!”

Vâng, tôi biết anh ghét tôi, nhưng có nhất thiết cứ phải nhắc đi nhắc lại thế không?

Tầm chiều tối mình đang đếm tiền thì nghe giọng ba gọi, vui thế không biết. Cứ nghĩ xong việc thì ba mẹ về luôn, không ngờ còn qua quán thăm mình.

Mấy người trò chuyện một hồi, ba mình bảo hẳn hai người về taxi cũng được, mà hẳn nhất quyết không chịu.

Thấy vậy, mẹ mình nói.

-“Thế Nguyệt đi cùng cho vui con, một mình anh về tối rồi cũng buồn...”

-“Đúng rồi, em tý nữa phải gặp khách hàng rồi, chị về cùng anh cả đi.”

Thằng Tùng đồng tình.

-“Chết, tao để quên túi xách ở nhà mày rồi Nguyệt ạ!”

Cái Mai bầu mình một phát, rõ đau. Điền mắt, nó đã nghĩ ra lý do rồi thì cứ thế mà triển khai đi, lần nào cũng phải lôi mình vào cuộc vậy?

-“Con bạn ba ạ, thôi để Mai về!”

-“Làm phiền thầy quá ạ...”

Nó nói, then tha then thùng.

-“Không sao, có người đi cùng càng vui!”

Hắn đáp, lúc chuẩn bị đi còn giúp nó mở cửa, ân cần hỏi thăm, tình cảm quá cơ.

Hôm nay là cái ngày gì mà ba nhìn mình lắc đầu, mẹ thì mắng tởm con ạ. Vừa quay vào trong quán lại thấy thằng Tùng đập bàn.

-“Đờ mờ, đầu bà chứa toàn bã đậu!”

Phũ thật!

-“Mà cũng buồn cười, tôi chưa bao giờ thấy anh cả thất thố như thế, haha, anh ấy cố tình thân với con Mai chọc tức bà...”

-“Mày say à, vớ vẩn...”

-“Nói chuyện với con ngu như bà tức vờ lờ, thôi, tôi về giao hàng đây. CHÀO!”

65. #65

Đôi khi, nghĩ là một chuyện, làm được như mình nghĩ hay không, lại là chuyện hoàn toàn khác.

Giống như mình bây giờ, ngồi trong phòng khách, mang tiếng cày phim bom tấn, hồn treo tận đầu tận đầu, phiền muộn, bực bội không tiêu tan nổi.

Nam thanh nữ tú, chưa vợ chưa chồng, đêm hôm khuya khoắt, ai mà biết được, có khi dắt nhau vào nhà nghỉ cũng nên?

Mà cần gì phải thế, xe sịn như vậy, xúc cảm dâng trào thì cứ thế hành động luôn, thời buổi này quan niệm thoáng lắm, chẳng ai lên án chuyện đó đâu mà.

Phát rò mắt, cứ tưởng bản thân vẫn thấy thoải mái bình thường, sự thật hoá ra lại là, để ý tới người ta, rất rất nhiều!

Mang tiếng rủ mình về quê, mình nói không ai đó cũng đâu có buồn gì đâu nhỉ? Còn vui vẻ với mỹ nữ nữa chứ, ghét.

Ngẩn ngơ thơ thẩn như con dờ, tới lúc chuông kêu giật cả mình, đành thất thểu ra mở cửa.

Mình phải thừa nhận, thời khắc nhìn thấy khuôn mặt ấy, vui không tả nổi, cả người xốn xang, chỉ thiếu điều nhảy vào ôm chầm lấy người ta thôi. Cổ lắm mới trả vờ làm lơ được.

-“Chú đi gửi đồ cho em này!”

Nhìn hắn tay xách nách mang đến tội, ba mẹ mình cũng tham thật đó, nào mướp nào bầu, mừng toi, thiên lý, dọc mừng...thêm đôi gà, một con vịt.

Hắn gọi điện về báo lên tới nơi và giao đồ cho mình rồi cho ba mẹ yên tâm. Giáo sư vừa đập máy, mình liền nhận được điện thoại.

-“Nguyệt à, anh chưa ăn đâu con, con nấu cho anh cái gì ngon ngon nhé, tội nghiệp anh đi cả ngày vất vả.”

Ba ngọt ngào thế, mình từ chối sao nổi?

-“Muốn ăn gì?”

Giọng mình cũng không được tử tế lắm, mà hấn không giận mới lạ, ngược lại còn cười cười.

-“Ăn phở gà được không?”

-“Yêu sách thế, mất công, ai mà nấu nổi!”

Diễn hình của kiểu nói một đằng làm một nẻo là đây, bụng thì nghĩ mặc xác, lúc người ta làm gà mình lại cứ như bị thôi miên, chạy xuống mua bánh phở khô, lên tới nhà thì khăn trương nướng quế, hồi, thảo quả.

Công nhận giáo sư tốc độ thật, vừa mới đó mà đã xong, còn tới bếp làm hành tây và gừng giúp mình.

-“Thơm không?”

Hấn dí miếng gừng nướng vào mũi mình, hỏi. Hành động hết sức đơn giản, chẳng hiểu có làm sao lòng mình, ấm áp lắm, má nóng bừng, đành phải nói bằng quơ.

-“Tất nhiên là thơm rồi, mũi tôi có điếc đâu.”

-“Đanh đá!”

-“Vâng, tôi đanh đá, giáo sư hiền dịu thủy mị...”

Hấn tím mặt, nhưng cũng không chấp mình, lẳng lặng đi bắc nồi nấu nước dùng.

Gian bếp cũng vì thế mà yên ắng lạ thường, mỗi người một việc, cứ thế mà làm, đểch ai thềm nói với ai câu gì, mãi tới lúc ăn, hấn mới mở lời.

-“Anh xin bát nữa!”

Mình được một bát đã căng cả bụng, hấn thì tới bát thứ ba vẫn điềm nhiên như thường.

-“Sao ăn nhiều thế?”

Thú thực nhé, là người đầu bếp, biết là bản thân nấu không tệ, nhưng mỗi lần tới bữa vẫn cứ thích hỏi khéo để người khác có cơ hội khen mình.

-“Phở ngoài quán ăn một bát thấy chán, nhưng phở nhà mình khác, anh chẳng biết nữa, một từ ngon không thể diễn tả được...có vị ”nhà“, em hiểu không? Vị của...”

Hấn nói tới đó liền dừng, tai đỏ ửng, ngập ngừng cúi xuống ăn. Mình cũng phát sốt theo, cái gì cơ? Nhà mình? Nhà nào?

Xong xuôi, có con mèo vừa lười vừa mặt dày gục đầu vào vai mình, thủ thủ bằng cái giọng nhè nhẹ, nỉ non, đủ để người khác nấu ruột theo.

-“Em cứ hờ hững vậy, anh buồn!”

Người mình mềm nhũn, run rẩy lạ thường, cảm giác không ổn chút nào, muốn né tránh, lại bị người ta dùng hai tay ôm trọn, môi kia chạm nhẹ lên cổ, cọ cọ như kiểu nũng nịu.

Không gian xung quanh tự dưng mờ ám mòng mị, mình nghe tim đập thình thịch, càng lúc càng gấp, chỉ sợ sắp nổ tung rồi.

-“Nguyệt...đừng thế nữa, tội anh lắm!”

Tên này, tên khốn nạn này, hấn cho mình ăn bùa mê thuốc lú gì đây?

Sao mình khổ với hấn thế không biết?

Mình phải cố gắng hít thở, mãi mới mạnh mẽ được.

-“Gớm, cả ngày có mỹ nữ ở bên, khổ cái lờ, anh màu mè.”

Hắn giận, không biết vì sao giận nữa? Ngồi hẩn dậy, nói rõ to.

-“Đúng vậy, người ta xinh đẹp, kiêu diễm, thông minh, hiểu lý lẽ, em vừa ngu vừa đần lại còn đánh đá, một góc cũng không bằng!”

Như bị dội gáo nước lạnh, lòng tự ái tổn thương ghê gớm, mình quát lại.

-“Mịa kiếp, hoàn hảo tuyệt vời như thế sao không đi ăn tối cùng nhau luôn đi, rồi kiếm cái khách sạn nào đẹp đẹp mà nghỉ, vác mặt về đây ăn cơm à?”

-“Kiều Như Nguyệt, rốt cuộc em coi tôi là cái gì?”

-“Đ... là cái gì hết! Cút mẹ đi cho tôi nhờ!”

Mình thấy rõ sự thất vọng trong ánh mắt hắn, lòng dâng lên nỗi chua xót, mà lời đã nói ra, như bát nước đổ đi, sao có thể rút lại?

-“Được, vậy từ giờ đừng xen vào việc của tôi nữa. Nói cho em biết, em muốn làm bà Nguyệt thì tôi cũng chỉ có thể làm ông Tư thôi!”

Cửa đóng cái sầm, hắn tức tối đi về.

Để lại mình vừa buồn vừa tức vừa ức.

Rốt cuộc hắn muốn gì? Biết thừa mình định làm mối vun vén cho hắn và con Mai nên cảnh báo? Rằng không nên nhiều chuyện?

Nhưng còn về sau? Ông Tư bà Nguyệt không phải hai vợ chồng à? Ý là sao?

Nói gì thì nói thẳng mẹ nó ra, không hiểu sao cái số, đã ngu ngu kém suy luận rồi mà lại toàn chơi với một lũ vòng vo, điên hết cả máu.

66. #66

Mọi chuyện dạo này cứ rối tùm lum, ngay tối hôm sau ở quán mình có sự vụ đặc biệt. Số là mình vừa mới đi spa về thì thấy tầng một thấp nền rục rở, hoa hồng trái trái tim to lắm, lại còn bóng bay trắng trắng đỏ đỏ, lung linh cả một góc.

-“Nguyệt!”

Ai đó gọi tên, cả quán, mọi ánh mắt đều đổ về phía mình.

Đừng.

Đừng nói là tỏ tình.

Ngàn vạn lần, đừng.

-“Nguyệt, anh yêu em!”

Bà nhà nó, thật sự là tỏ tình.

-“Nguyệt, nhiều năm về trước, em chọn người ta, anh tự thấy mình thua kém, không đủ can đảm để nói tiếng yêu. Để có ngày hôm nay anh cũng phân vân đắn đo không biết bao nhiêu lần...”

-“Anh...thực lòng...”

-“Lần đầu tiên gặp mặt, em đâm anh chảy máu mũi, nhưng có lẽ đầu anh lúc đó cũng hư luôn rồi, lúc nào cũng vương vẩn bóng hình em...”

-“Nguyệt...”

Choáng luôn! Biết có cơ sự ngày hôm nay, tuyệt đối khi xưa mình sẽ bảo thằng Tùng đâm nó, cho hai đứa bay tha hồ mà thương nhau.

Thường ngày bà bà tôi tôi, chị chị em em, giờ nghe nó xưng anh, mình sờn cả gai ốc.

Trước giờ bọn chúng luôn úp mở trong mấy đứa, có một đứa thích mình, cũng có đôi lúc mình nghĩ ngợi, khi thì tưởng đùa, cũng có khi tưởng tình cảm trẻ con bông bột, hết rồi cơ.

Giờ mới vỡ lẽ...là nó...nem chua ăn liên tục, tuần tuần tâm sự tí tê, quán mở thế nào lại cách nhau có vài trăm mét, hoá ra không phải trùng hợp.

-“Nguyệt à, anh mở được thêm một quán nhậu nữa rồi, tháng sau anh đổi xe, đảm bảo lo cho em cả đời ăn sung mặc sướng, anh thật lòng...”

Thực sự bối rối, mình, không muốn mất đi một thằng đệ tốt. Ngó ngang xung quanh, rục rờ lộng lẫy, hôm nay, mình chẳng khác nào một nàng công chúa cả, dù sao tâm ý của nó khiến mình cảm động suýt khóc, cũng nên đáp lại nó một cái gì đó.

Suy đi tính lại, thứ duy nhất có thể làm chỉ là giúp nó không bị bê mặt, mình nhận lấy bó hoa, thì thầm nhỏ vào tai, chỉ để nó nghe thấy.

-“Cái này là chị giữ thể diện cho chú, có gì ra ngoài nói chuyện!”

Đoạn, mình làm bộ e thẹn ngượng ngùng như kiểu vừa nhận lời, cả quán vỗ tay tới tấp, thằng Đức, chẳng biết nó diễn theo mình hay lợi dụng, chỉ thấy môi khẽ chạm môi, rất nhanh thôi rồi kéo mình ra khỏi.

Trong giây phút ngắn ngủi ấy, hình như là mình đã bắt gặp ánh mắt ai đó, ai oán, thê lương, có chút gì đó kinh ngạc, lại có chút gì đó đau thương. Mình không biết mình có quá ảo tưởng không, chỉ thấy lồng ngực trườn tới cảm giác nhói đau.

Tối hôm ấy mình và thằng Đức đi thăm thú nhiều nơi, uống nhiều lắm. Nó kể, kể từng kỉ niệm, những thứ tưởng như bé nhỏ, nó lại nhớ từng chút một.

Giá như, nó nói sớm hơn...

Giá như, trước khi hấn xuất hiện. Mà không, trước khi mình yêu thằng An là tốt nhất. Như vậy cuộc đời mình sẽ không bị kịch như bây giờ.

Mình say, lèo nhèo trách nó.

Nó cũng say, nó bảo đoán mình thích anh cả rồi, mà thằng Tùng cứ nhất quyết bảo không, cổ vũ nó tỏ tình.

Mình đột nhiên nghi ngờ, mình và hấn vừa cãi nhau, sao hấn có thể đến quán nhanh được như thế, chẳng lẽ, mọi việc là thằng ranh kia thao túng? Mình và thằng Đức ức điên, lôi nhau tới hỏi tội thằng Tùng.

-“Mịa, hai người éo cảm ơn còn nhè nhằng ăn vạ cái gì? Thằng kia, giờ nhận được câu trả lời của bà ấy rồi thì quên mẹ cái tình đơn phương đi, vui vẻ kiếm em nào mà sống, còn bà này, bà thì ngu, ông kia thì được mỗi cái mác học cao, chuyện tình cảm cứ khù khà khù khờ, tôi ngứa hết cả mắt!”

Phũ!!!

Hôm đó còn gọi thêm bọn thằng Dũng, mấy đứa lang thang mãi, về tới nhà chắc phải tầm ba bốn giờ sáng.

Mình say mềm, chìa khoá tìm còn không nổi, thế nào mà vịn vào cửa lại thấy cửa mở. Chết cha, chả nhẽ bị trộm.

Cả người đột nhiên bị kéo mạnh, mình hơi run, đến khi ngửi thấy mùi thơm nhẹ nhàng mới an tâm đôi chút.

Đêm hôm khuya khoắt, hấn tới đây làm gì?

-“Anh còn cãi anh không cầm chìa khoá nhà tôi nữa đi?”

Hấn lẳng lặng, xoay mình vào góc tường, đè mạnh, bả vai mình đau lắm, ai đó từ trước hầu hết là nhẫn nhịn dịu dàng, làm cho mình gần như quên mất, lúc người ta tức giận, đáng sợ tới mức nào.

-“Còn tưởng em coi nó là em trai, thật bất ngờ!”

-“Liên quan gì tới anh?”

-“Em...”

Hắn không đôi co nữa, điên cuồng siết mình mạnh hơn, hơi thở nặng nhọc phả vào cổ khiến toàn thân mình ngứa ngáy.

Một lát, vành tai cũng đau điếng, bờ môi kia nhanh chóng chiếm cứ từng tắc, từng tắc, cảm giác đó, kì lạ xao xuyến len lỏi từng ngõ ngách trong cơ thể mình.

Mình say rồi, mà hình như không phải vì rượu, nụ hôn của người ấy, kéo dài từ khoé mắt tới gò má, quá đổi ấm áp, quá đổi ngọt ngào. Mình biết chuyện này không được, lý trí mách bảo phải dừng, mà trái tim mình, mềm yếu vô lực, dẫn lòng khép môi thật chặt, nhưng khi người ta mềm mại chạm tới, cả người lại run rẩy, vô thức hé mở.

Hắn mỗi lúc một dồn dập, kịch liệt, đầu óc mình mông lung mù mịt, ngay cả đứng cũng không vững, càng lâu càng thấy khó thở, ngọt ngọt bức bối, không biết làm cách nào đành cắn thật mạnh.

Ai đó bị giật mình, khẽ buông ra, ngập ngừng xin lỗi.

Mình và hắn, cứ vậy nhìn nhau, không biết phải nói gì, làm gì...

Có một chuyện, mình vẫn luôn thắc mắc.

Có một chuyện, lúc cảm thấy chắc chắn, nhưng lại đôi khi nghĩ mình ảo tưởng.

Thực sự, suy già đoán non, rất mệt mỏi.

Chi bằng hôm nay hỏi thẳng, kết quả như nào, mình tất nhiên chuẩn bị mọi phần tâm lý. Mình gọi hắn, lý nhí.

-“Muốn hỏi anh, sẽ trả lời thật lòng chứ?”

-“Ừ...”

Trái tim bủn rủn bối rối, hít một hơi thật sâu, mãi mình mới dám lên tiếng.

-“Hà Quốc Trung, có phải hay không...là anh thích tôi?”

67. #67

Hắn kiểu như bị sốc, ngơ ngàng nhìn mình, môi mấp máy định nói gì đó, rồi lại yên lặng.

Chả nhẽ mình hỏi chưa đủ to?

Hay hắn không hiểu ý?

Mình chẳng biết làm gì ngoài ngồi thừ ra, để cằm tựa đầu gối, quan sát ai đó, có một câu hỏi thôi mà căng thẳng thế?

Thích thì nói thích, không thì từ chối, bảo em ăn dưa bở rồi.

Làm gì mà suy nghĩ đăm chiêu cứ như kiểu phải chứng minh một bổ đề Toán học khó lắm ấy.

Trời dần sáng rồi, nắng ban mai chiếu qua khung cửa sổ, tươi đẹp lắm, tiếng chuông báo thức mọi khi kêu ngân vang, phá tan bầu không khí uỷ mị.

Mình nghe tiếng hắn thở dài, mãi sau đó mới ngồi xỏm xuống, khẽ nâng niu hai bàn tay mình, giọng buồn buồn.

-“Anh xin lỗi, nhưng anh hứa, đây là lần cuối!”

Vừa dứt lời, cánh môi kia đã chạm lên trán, mơn man dịu dàng, dư vị ấy, xao xuyến khó tả. Hắn chậm rãi cúi xuống, lưu luyến thơm nhẹ lên từng ngón tay, không hiểu sao, mình có cảm giác người này, tử tế vô cùng, thuần khiết kinh khủng, tim gan mình, rối bời theo từng cử chỉ của người ta.

-“Vậy...là anh thích tôi...phải không?”

-“Em cảm nhận thế nào thì chính là như thế!”

Hả?

Lại còn chơi chữ nữa à? Em nghĩ như nào, tôi nghĩ anh thích tôi...thì là như thế, ờ, thế là hấn thích mình, phải không?

Nói ra một câu khẳng định khó lắm hay sao tên kia?

Mình còn chưa kịp phản ứng, hấn đã trầm trầm.

-“Nhưng em không cần cảm thấy quá nặng nề hay có lỗi với anh...”

Hấn đang nghĩ đi đâu vậy trời?

-“Kể ra thằng bé còn trẻ, tính cách lại khá hợp với em, thôi thì...”

-“Cứ vậy nhé, em vào nằm nghỉ một lát đi, anh về đây!”

Đoạn, hấn xoa xoa đầu mình rồi đứng dậy, bộ dạng thất tha thất thểu.

Đừng có bảo là giáo sư tưởng mình nhận lời thằng Đức, giờ mình với nó là một cặp, giáo sư quyết định không phá vỡ hạnh phúc đôi lứa đấy nhé?

Ngộ ra thì người ta đi lâu rồi, mình hốt hải chạy theo, gọi với lại, mà hấn phũ phàng.

-“Để sau đi em, giờ anh mệt rồi!”

Thôi đành, sau thì sau vậy.

Nói là sau, mà lâu ơ là lâu luôn ý, từ hôm ấy không thấy hấn nữa, điện thoại mất liên lạc, tới nhà không tìm được, hỏi con Mai thầy mày đâu nó cũng chịu.

Nhắc tới con Mai mình lại thấy rờn rợn, con Mai thích thầy, giờ sự việc như thế, không biết mình có nên nói chuyện với nó một chút không?

Mà nghĩ lại, mọi thứ chưa đâu vào đâu, biết nói gì?

Hấn cũng không hề khẳng định là hấn thích mình cơ mà. Với lại có thích hình như cũng hơi hợ hay sao, thích gì mà biệt tằm biệt tích bao nhiêu hôm, nhớ nhưng còn chẳng có?

Đúng vậy, có khi tình cảm của người ta rất bình thường thôi, vớ va vớ vẩn, mình trong lòng người ta chẳng quan trọng như mình nghĩ.

Có khi mình lại ăn cả rổ dưa bỏ rồi!

Ôi, nhục!!!

68. #68

Hấn không tới quán, con Mai cũng không thềm sang luôn, thằng Đức thì nói tạm thời không gặp, muốn có thời gian, không gian quên mình.

Bọn thằng Tùng vì thằng Đức buồn nên toàn tâm toàn ý ngày nào cũng qua động viên an ủi nó, rồi rủ nhau đi chơi, mình tự dưng bị tách nhóm.

Khoảng thời gian đó, nói thật mình cô đơn kinh khủng khiếp, cố nghĩ việc giết thời gian mà làm cái gì cũng thấy chán, mất hứng.

Cho đến một ngày, sáng sớm đang náo nức ruột gan thì nhân viên gọi.

-“Chị ơi bên Bách Khoa trưa nay có người đặt hai trăm bánh mì xá xíu, năm mươi bánh mì heo quay, năm mươi bánh mì trứng hành khô, bảy mươi bánh giò, bốn mươi bánh khúc, ba mươi hộp bánh cay, buổi tối thì mang thêm cho họ bánh gối, bánh xèo, bánh tráng mỗi loại hai mươi suất, còn nữa,...”

-“Gớm, mày làm tao đau đầu quá, đặt ế gì mà lắm thế?”

-“Hình như hôm nay kỉ niệm 54 năm ngày thành lập trường, còn có hội trại gì đó, có nhận đơn không chị, khách đang chờ gọi lại...”

-“Còn hỏi, điên à mà không nhận, hỏi khách xem bánh mì kẹp sẵn hay để nhân riêng trong hộp, mà còn đủ bột bánh giò không nhỉ?”

-“Còn chị ạ!”

-“Mày cùng thằng Thắng đi chợ mua thêm thịt nữa...”

-“Dạ.”

Thế là lại một buổi sáng bận rộn rồi, đỡ nghĩ ngợi. Xong xuôi đầu đấy ở quán chả có việc gì, mình cũng ra đó chơi cùng mấy thằng shipper.

Yêu người Bách Khoa bao nhiêu năm trời, thân thuộc với Bách Khoa lắm, cái hồ Tiền kia kìa, trưa nào mang cơm cho người yêu cũng ngồi đợi ở đấy.

Thư viện Tạ Quang Bửu to to này, mình cũng từng vào rồi nhé, khi đó thằng An mượn tạm thẻ sinh viên bạn nữ cùng lớp của nó dắt mình lên chơi, bác bảo vệ cũng chẳng để ý luôn, cứ thế cho vào, thư viện đẹp lắm.

Các bạn lên học, còn mình lên ngắm người yêu, ngồi một góc lặng lẽ xem người yêu và bạn người yêu bàn bạc bài tập lớn bài tập nhỏ, thời gian gặp nhau của hai đứa mình cũng chủ yếu là như thế.

Lúc nào cũng tự động viên, người yêu bạn thì mình nên thông cảm, làm người con gái tốt, ủng hộ chân thành, đúng là quá ngu ngốc!

Người ta thường bảo, đàn ông trên thế giới được chia làm ba loại, một loại, không có thời gian rảnh để hẹn hò với bạn, một loại, sẽ hẹn hò khi họ có thời gian rảnh, và loại còn lại, tạo ra thời gian rảnh để hẹn hò với bạn.

Mình phước tới nỗi, vợ được ngay cái loại đầu tiên làm mối tình đầu, để đến bây giờ, mỗi lần nhớ tới lại thấy tim nhói.

-“Không ngờ lại gặp em yêu ở đây, dạo này sống tốt chứ?”

Giọng nói cọt nhả, nghe phát buồn nôn.

Mình cũng không ngờ tình cờ như vậy đấy, thằng cha vẫn béo tốt như thế, chỉ có điều đáng đi...nhìn qua thì không phát hiện được nhưng để ý kĩ sẽ thấy chân trái đi hơn chậm hơi chân phải một chút.

Thời gian qua lâu vậy rồi mà vẫn bị ảnh hưởng, chứng tỏ lần ấy bị đập khá nặng.

Làm hấn ra nông nổi này, Quốc mặt ngựa không truy cứu, chuyện xảy ra gần thời điểm mình bị đánh lén, người đứng đằng sau, chắc chắn chẳng phải ai khác. Chỉ có điều giáo sư nhìn hiền hiền chân chất thể mà ra tay tuyệt tình thật, đúng là không thể nhìn mặt bắt hình dong được.

-“Tối tưởng nhớ kỉ niệm xưa à?”

-“Ờ ờ, thôi ảo tưởng đi con ạ, bà mày thêm vào, loại chó chui gầm chạn...”

Nó tức lắm, tay gơ lên, chắc định vả vỡ mồm mình đây.

-“Ra tay đi, bà thách đấy, thử tát đây một cái xem, rồi về nhà có khi lần này chân phải đi lại chậm hơn chân trái ý chứ...”

Quả nhiên có tác dụng, hấn ngay lập tức đổi thái độ, ngọt nhạt nói.

-“Làm gì mà nóng thế, thôi, giờ anh phải đi rồi, lát nữa anh có buổi nói chuyện ở C2, cũng không có gì, trường mời cựu sinh viên thành đạt về giao lưu, em có nhớ anh thì đến xem...”

Mịa nhà nó, vô liêm sỉ vãi. Trường mời cái loại này về để dạy nam sinh viên ăn bám gái à, bí quyết thành công là chọn ba vợ giàu, không phải sao? Hồng hết cả một thế hệ.

Tuy thấy ngứa nhưng rồi rảnh nên mình vẫn đi ra đó, thực sự rất tò mò xem con cầu này nó ba hoa bốc phét như nào.

69. #69

Hội trường C2 hôm nay toàn người là người, ngoài dãy ghế chính ghế nhựa đằng sau xếp chặt kín, mình khó khăn lắm mới tìm được chỗ ngồi, có nhiều người tới sau phải đứng.

Đến giờ rồi mà trên sân khấu thấy mỗi hai MC đang chuẩn bị, không thấy bạn “người yêu cũ” đâu cả, mình sốt ruột huých đũa bên cạnh.

– “Bạn ơi bạn ơi...”

Già khảm khú còn gọi em trai non nớt là bạn, ôi hơi ngại mà thôi cũng kệ.

– “Sao bạn?”

– “Tớ tưởng hôm nay giao lưu cựu sinh viên, sao không thấy ai hết?”

– “Ừ, có giao lưu, các cựu sinh viên ngồi ở hàng ghế đầu, bạn đứng lên là nhìn thấy...”

– “Ồ!”

– “Tớ thấy mọi người bảo giao lưu cựu sinh viên chỉ là phần nhỏ, cuối chương trình, còn phần chính hôm nay là đoàn trường nói có khách mời đặc biệt...”

– “Ai vậy?”

– “Tớ không biết, giữ bí mật mà!”

Gồm đâu, tưởng anh An anh ấy hoành tá tràng thế nào, tưởng được xem anh ấy ba hoa phét lác ra sao, ai dè, buồn quá.

MC phía trên bắt đầu chương trình, sau một màn chào hỏi linh tinh là tới mời chào.

– “Các bạn đoán xem khách mời đặc biệt hôm nay là ai ạ?”

– “Thầy Vũ Đình Hoà?”

– “Bác Nguyễn Thành Nam?”

– “Thầy Hà Quốc Trung?”

– “Anh Nguyễn Hà Đông?”

...

Phía dưới nhao nhao đoán già đoán non chán, thằng bé mới hồ hởi tiếp lời.

– “Vâng, tôi đã nghe có người nói đúng rồi đấy ạ, không để các bạn đợi lâu nữa, nhiệt liệt chào mừng giáo sư Toán học Hà Quốc Trung tới tham dự buổi giao lưu ngày hôm nay...”

Tiếng vỗ tay nồng nhiệt, đầu óc mình, bây giờ là kiểu choáng váng, tên nghe quen thế? Ngược lên, cái mặt, không lệch đi đâu được.

– “Hắn...hắn...”

Mình ấp úng không nói lên lời, văng vẳng bên tai có người hỏi.

– “Cậu không biết thầy à, thầy nổi tiếng thế mà? Cậu học khoa gì vậy? Năm mấy rồi?”

– “Tớ...tớ...học Điều Khiển Tự Động...năm hai...”

Mình chém bừa.

– “Ồ, chào em, anh là Ngọc Lâm, năm ba Toán Tin, em bên đó có khi không quan tâm...”

Rồi thằng bé kể với mình một loạt thành tích của hắn, thấy bảo mấy tháng trước mới đạt cái giải gì kinh khủng lắm, báo chí nhắc tên ầm ầm, mình cũng nghe con Mai khoe đấy, chứng minh cái bồ đề nào đó, nhưng tên của cái bồ đề ấy mình còn chẳng nhớ được, chẳng hứng thú nữa là phương pháp tiếp cận, phân tích chuyên sâu, nói chung không quan tâm lắm.

Đột nhiên thấy chẳng biết gì về hắn cả, cảm thấy mình so với người ta, bé nhỏ thấp kém. Bình thường đã đẹp trai rồi, giờ đứng trên đó thấy cứ phong độ lẫm lẫm tử kiêu gì ấy nhỉ?

Mình nhận thức được bài giảng của giáo sư gồm ba phần, tiếc là chẳng hiểu phần nào cả.

Tới lúc khán giả đặt câu hỏi, cái gì mà tại sao thầy lại nghĩ tới phương pháp xây dựng “containers” cho “hypergraphs”, theo thầy thì “lower bound” của thầy cho “list chromatic number” tối ưu chưa, thay vì “d-regular” thầy đã thử thay “d” bằng “average degree” chưa, kết quả ra sao...

Thầy có nghĩ tới phương pháp dùng xác suất không?

Mịa, rồi tỉnh rồi mù, mù hết cả người.

Mình kiên nhẫn được một lúc rồi cũng hoa mắt chóng mặt, định ra ngoài làm chai nước thì bị thằng bên cạnh giật áo.

–“Sao vậy?”

–“MC gọi em kìa, em có câu hỏi gì à?”

Chết, chắc mình đứng dậy làm bọn nó hiểu nhầm, chưa kịp thanh minh đã thấy mic truyền xuống dưới. Mình ngượng chín cả người, ánh mắt hắn cũng chuyển qua phía này rồi, toi mất.

Thôi thì liều vậy.

–“Dạ, em chào thầy ạ!”

–“Ừ, chào bạn.”

Giọng đều đều, mặt lạnh tanh mới vãi, hay xa quá người ta chưa nhận ra là mình?

Mới mấy hôm đã quên luôn rồi, kinh thật, đã thế cho người khó xử luôn!

–“Thầy vừa giỏi vừa đẹp trai mê người, em là em ngưỡng mộ thầy từ lâu lắm rồi ý ạ...”

–“Vậy à, mình cảm ơn!”

Lịch sự vãi chưởng.

–“Mấy hôm nay thầy đi đâu vậy?”

–“Ở Đà Nẵng. Bạn còn có thắc mắc gì nữa không? Nếu không thì...”

Khiếp, không chút cảm xúc! Mình hơi ưng ức, nói một tràng.

–“Em có bài toán khó muốn hỏi thầy ạ, giả dụ giờ có hai cô gái, cô M và cô N đều bị nguy kịch như nhau, có anh chàng T chỉ được cứu một trong hai, anh ta đã không hề do dự cứu cô N. Hai giả thiết được đặt ra, A là anh chàng đó vì mắc ơn ba mẹ cô N nên cứu cô ấy, B là anh chàng đó biết có người cứu cô M rồi nên xuống cứu cô N, thầy có thể dùng xác suất tính xem phương án nào có khả năng xảy ra hơn được không?”

Cả hội trường mắt tròn mắt dẹt, coi mình như kiểu người ngoài hành tinh, hoặc một thể loại phá rối nơi công cộng vậy.

–“Mình xin lỗi, việc này không thể.”

Biết ngay hắn né tránh mà.

Ghét!

Mình hướng MC trả lại mic, đang bực bực thì nghe giọng ai đó đều đều.

-“Bởi vì theo mình phương án là C, chàng trai đó cứu người mà anh ta hi vọng rằng sau này sẽ trở thành mẹ của các con mình.”

Đáp án đưa ra, mọi người vỗ tay phấn khích, MC phân bua thầy đừng để tâm, sinh viên Bách Khoa hay thích đùa, còn khen thầy có khiếu hài hước.

Chỉ riêng mình, đứng như bị trời đánh, mặt đỏ tía tai. Nhìn ánh mắt nụ cười trêu mếu kia mà trống ngực đập dồn dập, có nhất thiết phải ngọt ngào thế không?

Hắn đang tiếp tục trả lời các câu hỏi khác, còn mình xúc động đến rơi nước mắt, mũi cay xè, cả người cứ lâng lâng, hồn như bị đũa nào bắt treo lên tận tầng mây thứ chín rồi.

Cứ nhìn trộm lên trên lại thấy ấm lòng, phải trấn tĩnh lắm mình mới trốn ra để đi về được, tại chỉ sợ ở đây, không nhìn được mà chạy lên giật mic hét lớn, không giao lưu giao liếc gì hết, rồi ôm chầm lấy người ta làm của riêng.

70. #70

Với những người dẻo miệng, đôi khi mấy lời đường mật chẳng thấm vào đâu. Ngược lại, với loại đàn ông kiệm lời, một câu thốt ra, cũng đủ công phá trái tim đối phương.

Mình từ lúc đó tới giờ, giống như phê thuốc phiện liều mạnh ấy, băng khuâng xao xuyến khó tả.

Mẹ của các con mình...càng nghĩ càng đỏ mặt, càng nghĩ miệng càng tím tím, không sao mà khép được.

-“Nguyệt!”

-“Nguyệt!”

-“Nguyệt, con điên kia...”

-“Hả?”

-“Mày bị ma nhập à?”

-“Ma...ma...nào...”

-“Chết với chị thôi, có chuyện này hay lắm, tao có ảnh nóng của thằng An với con thư kí của nó, mày có cơ hội trả thù rồi này...”

Cái Mai vui vẻ lắm, nó cũng là nghĩ cho mình thôi. Mà khổ nỗi, mình lúc xem xấp ảnh nó đưa, người đơ đơ, chẳng mừng, chẳng vui, cũng chẳng suy nghĩ nổi cái gì, căn bản tâm trí mình đang bị ai đó ám ảnh nặng rồi.

-“Mày sao thế?”

-“Ồ, để sau hẵng nói chuyện, tao hôm nay hơi nhọc...”

-“Ừ, thế tao về đây, ăn uống cẩn thận rồi nghỉ ngơi nhé!”

Con bạn thân dặn dò rồi đi, lời nó nói, đột nhiên khiến mình thấy tội lỗi thậm tệ luôn. Nó thích giáo sư mà, trời đất ơi!

Cả buổi, mình không sao mà nghĩ thông được, tối về đành phải gọi cho bà Nga, chuyện này con gái với nhau nên không tiện nói với anh Hoàng, cái bà Kiều Nguyệt Nga ấy đánh đá, hay mắng mỏ nhưng thương mình lắm.

-“Gớm, rỗng lại gọi cho tôm hả, đợt này mày mất xác ở đâu thế?”

-“Người ta bận mà...”

-“Sao, có chuyện gì?”

-“Chị ơi...em bảo này...chị ơi, hình như hần...à, anh Trung đó, hình như anh có ý với em...”

Mình phải cố tình nói giảm nói tránh, chỉ sợ bà ấy nghĩ mình tưởng bỏ thì nhục. Ai dè bà ấy không xỉa đều, cũng không hề ngạc nhiên.

-“Ừ...”

-“Vấn đề là, con Mai bạn em nó yêu thầm hần từ lâu rồi, nó chỉ chưa nói ra thôi.”

-“Thế mà mày có thích anh cả không? Mà thôi tao hỏi thừa, động vật quý hiếm cần bảo tồn như thế mà không thích chắc mày có vấn đề về giới tính mất, tiếp đi...”

-“Thì đó, thế em đang lo em khôn nạn chẳng khác nào con Vi cả, làm người thứ ba...hồ ly tinh ấy...”

Mình tâm sự tí tê ngọt ngào là vậy, mà bà ấy xem chút nữa hét nổ cái điện thoại.

-“CON DỐ!”

-“Gì, suốt ngày mắng người ta...”

-“Mày sướng quá hoá rồi ờ, ngày xưa là mày và thằng An yêu nhau bao nhiêu năm, con Vi xen vào khác, còn bây giờ, thậm chí anh cả và cái Mai còn chưa là hai người yêu nhau, chẳng phải nói con bé đơn phương à, mày làm éo gì có cơ hội mà làm người thứ ba?”

-“Ừ, cũng đúng...nhưng nhờ may sau này hần giống như thằng An, chỉ chơi bởi thôi còn lấy vợ lại chọn cái Mai thì sao?”

-“Làm đờ gì có chuyện ấy, với cả mày cứ suy nghĩ như thế cả đời định không lấy chồng để làm bà cô già à? Liều đi chứ...”

-“Thế giờ phải làm sao?”

-“Con Mai này nghe bọn thằng Dũng bảo cáo lảm à?”

-“Không thằng đấy nó ác cảm vậy thôi chứ cái Mai hiền hiền mà, biết điều nữa...”

-“Vậy thì tốt, nếu hai người xác định thì tới với nhau xin lỗi nó một câu, nếu nó thực sự hiền và thương mày, nó sẽ chủ động rút lui thôi.”

-“Sao chị chắc vậy?”

-“Vì tao đã từng...”

Chị gái mình ngáp ngừng rồi đột nhiên bảo có việc bận cúp máy. Nói chuyện với bà ấy xong mình cũng thấy nhẹ lòng à, mọi chuyện rồi tung rồi mù, thôi thì chỉ biết từng bước một mà tiến tới.

Việc đầu tiên của mình bây giờ là nói chuyện với hần nhỉ?

Nói gì?

Mà bằng cách nào?

Gọi điện thoại? Nhỡ không bắt máy thì sao?

Tới tận nhà? Mình là con gái mà, người chủ động phải là hần chứ, mình làm như vậy người ta nghĩ hám trai thì sao?

Nhưng nếu hần cứ mãi khờ khờ, còn hiểu lầm mình nhận lời thằng Đức nữa, lúc đó tính như nào?

Vẫn nên gặp nhau nhỉ?

Giả sử hần bảo, hôm ấy anh chỉ trả lời vui thôi, mặt mũi mình biết để đâu?

Chết mất, rắc rối tùm lum, mệt quá trời quá đất.

71. #71

Đêm đó, mình trần trọc hoài luôn, đếm mấy trăm mấy ngàn con cừu vẫn không tài nào mà ngủ nổi.

-“Nguyệt!”

Điên rồi!

Đi chết đây!

Bị tên đó ám ảnh đến nỗi giờ nhắm mắt cũng nghe thấy giọng hấn là sao? Khổ không cơ chứ!

-“Nguyệt, ngủ chưa em?”

Má hơi man mát, bị ai đó vỗ vỗ.

-“Dậy đi em...”

Không phải ảo tưởng...là thật.

-“Nhanh em, anh có chuyện gấp!”

Đất trời ơi, cả buổi tối nghĩ ngợi, giờ người ta tới lại nóng người thẹn thùng mới vãi chứ! Nhiều lúc không hiểu nổi chính bản thân mình nữa!

Ai đó lay lúc một mạnh, khiến mình chẳng thể trả vờ được nữa. Mắt hơi he hé, vừa nhìn thấy hấn mặt đã nhuộm hồng, đành phải trùm chăn, lèo nhèo giả bộ.

-“Tôi nhọc quá...có gì để mai được không?”

Hấn không nói gì, mình nghe có tiếng bước chân ra khỏi phòng mới dám thở phào.

Tiếc là, rất nhanh sau, chặn bị kéo ra, tên khốn nạn nào đó đập lên mặt mình cái khăn lạnh buốt, ngay sau đó lại ngọt giọng quan tâm mới giả tạo chứ.

-“Tỉnh ngủ chưa em?”

Bà nhà anh, ngủ éo đâu mà tỉnh?

Phòng đang để đèn ngủ, thành ra không khí cứ kì quái kiểu gì ấy, mình đành bật thêm bóng lớn, nheo mắt nhìn đồng hồ, gì chứ? Ba giờ sáng, tên này hâm, hâm nặng.

-“Rồi, tỉnh lắm rồi, xảy ra giết người cướp của ở đâu à?”

-“Anh...anh...ban nãy vừa mới đi nhậu cùng bọn đàn em của em...”

-“Sao?”

-“Anh đã biết...em và Đức...”

Người tỉnh không bằng trời tỉnh đây mà, thật uống công mình suy nghĩ cả buổi, tính trăm phương ngàn kế xem làm thế nào để nói chuyện này cho hấn một cách khéo léo nhất.

Hấn ngồi sát mình hơn, tay đan tay mình, ấp úng.

-“Em...em...có thể nào...”

-“Em...”

-“Thực ra thì...anh...”

Chết với hấn mất, muốn chọc người ta phát điên à?

Cuộc đời mình, thề chưa bao giờ kiên nhẫn đến thế, có người ngáp nga ngáp ngừng, mồ hôi toát ra như tắm, mất cả thế kỉ sau mới mở lời được.

-“Nguyệt, anh...cho anh một cơ hội!”

Trống ngực đập thành thịch, nghe cũng ngộ ngộ ra rồi, mà thấy giáo sư căng thẳng quá, mình nổi lòng tà dâm muốn trêu chọc.

-“Cơ hội gì cơ? Đẳng ấy nói gì đây nghe không hiểu?”

Hắn khổ sở như kiểu bị bắt nạt ý, tay siết chặt hơn, chậm rãi bảo.

-“Anh, thú thực là có hơi già, con người cũng còn nhiều điểm cứng nhắc, nhưng anh...tóm lại là...anh...cho anh làm...người yêu em!”

Ếp người ta nói ra, tới lúc người ta nói ra rồi, cổ họng lại bị nghẹn cứng.

Giây phút ấy, ngọt ngào khó tả, ngọt ngào phát khóc luôn.

-“Đừng vậy...anh xin lỗi...em khó xử à...”

Mình càng khóc to hơn, hắn càng cuống.

Biết làm sao đây?

Hắn lịch sự nho nhã là thế, mình thì mở miệng câu nào là bậy bạ câu đấy.

Người ta là giáo sư, mình bằng đại học cũng không có.

Hơn nữa, còn là con đại gia, anh trai con Vi, người con Mai thích...

Nghĩ thì hay, lúc đối diện thực tế mới thấy khó khăn. Mình tạm thời bế tắc, hắn bối rối kéo mình vào trong lòng, ra sức lau nước mắt nước mũi, ân cần vỗ về.

-“Là anh sai ...anh rút lại những lời vừa xong...”

Nhìn ai đó, tội chết đi được, lòng mình mềm nhũn luôn, nghẹn ngào nước nỡ.

-“Không phải...không phải thế...”

-“Sao em? Em nói đi...nghe em tất!”

-“Không được rút lại, cho tôi chút thời gian.”

Ai đó hơi ngạc nhiên, rồi tự dừng mặt rạng ngời hắn lên, ôm chặt mình, khẽ ngả người xuống giường.

-“Như vậy có thể suy luận rằng em cũng có chút chút cảm xúc với anh không?”

Mình ngượng, quay lưng về phía hắn, đánh trống lảng.

-“Bổ đề mới à?”

-“Ừ, hơi mới...”

-“Anh...có thật lòng không?”

-“Thật!”

-“Nhớ mai sau có người đẹp hơn tôi, hoàn hảo hơn tôi bày tỏ với anh, có hối hận không?”

-“Đó là góc nhìn của em thôi, còn với góc nhìn của anh, em là chuẩn nhất!”

Hắn đáp rồi kéo mình gần hơn, cũng không làm quá đáng cả, chỉ là đặt đầu mình tựa lên cánh tay rắn chắc ấy, tay kia nghịch mái tóc dài, thỉnh thoảng đưa lên cánh mũi khẽ ngửi.

Hành động đơn giản, lại khiến mình cảm giác rất được trân trọng, trái tim tan chảy ngọt ngào.

-“Vì sao lại...có ý với tôi?”

-“Không biết!”

-“Thế từ bao giờ?”

-“Không rõ nữa.”

Ghét thật, hỏi gì cũng không nói được.

-“Hỏi về nước, sao nhận ra tôi? Lớn vậy mà?”

-“Vừa đánh đá vừa to mồm, chẳng khác xưa chút nào...”

Ai đó thì thầm nơi vành tai, hơi thở ấm áp phả vào cổ họng mình nóng bừng. Cái người này, không thể nói giảm nói tránh thành cá tính được hay sao?

-“Ngày xưa mình thân lắm à?”

-“Đâu có, là em cứ quần lấy anh, đi một bước bám một bước, suốt ngày đòi bế đòi ẵm, anh chẳng còn cách nào...”

Giọng rõ đều, mình làm bộ dỗi dối.

-“Giờ đây không thèm bám nữa nhé, tha hồ mà tự do!”

-“Nhưng giờ anh lại quen hơi mất rồi!”

Trời, ngọt như rót mật vậy, đêm đó, tâm sự mãi à, tình cảm lắm, ấm áp lắm, không gian tràn ngập hạnh phúc.

72. #72

Ngày hôm sau tỉnh dậy đã là quá trưa rồi, người ta cũng không còn ở bên cạnh, mình tự nhiên thấy hoang mang, cứ như kiểu chỉ là giấc mơ thôi ý, liền chạy quanh nhà tìm kiếm.

Chẳng có ai cả, chỉ có mẫu giấy nhỏ, nét chữ phóng khoáng.

“Anh làm thật cừu kiểu Pháp, hi vọng em thích. Anh có seminar, tối sẽ qua quán đón em.”

Chuyện hần tỏ tình, là thật, là thật đó!

Phải tự véo mình mấy cái, thấy đau đau mới yên tâm thưởng thức thịt cừu, không biết nên gọi là bữa sáng hay bữa trưa nữa.

Ặc, mặn quá.

Giáo sư thật, lần nào cũng vậy!

Trách trách thế thôi, mà vẫn ăn hết, công nhận ngon, mặn nhưng vẫn thấy ngon mới sợ, đúng là vị giác của mình bị người ta thuần chủng rồi.

Xong xuôi, sờ đến túi xách thấy xấp ảnh nóng, chợt nhớ tới con Mai. Mình chắc tỵ phải tới nhà nó thôi, tới xin lỗi nó.

Nó tha thứ thì chính thức nhận lời hần, nó không tha thứ, kiểu này chắc phải cạnh tranh công bằng mất. Mình lỡ thương hần nhiều lắm rồi, và quan trọng nhất là, hần và Mai, hiện tại cũng chẳng có gì.

Mình bắt taxi tới khu nhà nó, không ngờ gặp con xe vàng ché như cứt chó ấy, tuy bị mình tẩn một lần nhưng chắc được con Vi mang đi sang sửa, nhìn lại như mới.

Một lát, con Mai đi ra, tươi cười rạng rỡ.

Mình thử gọi điện cho nó rủ đi chơi, giọng nó làm như tiếc nuối lắm ý.

-“Chán quá, tao đang ở Viện Toán mày ạ! Tuần này nhiều việc quá...”

Ừ chứ, nói thật thì chết ai? Sao phải giấu, vậy mà hôm qua đưa ảnh còn làm như cầm thù thằng An con Vi lắm ấy.

Nghĩ thấy bực bực, mình bảo lái xe đi theo.

Bọn chúng rẽ vào Time City, hai hotgirl sành điệu lượn lờ hết cửa hàng này tới cửa hàng kia, trông con Mai vui vẻ phải biết, chẳng giống nó lý giải nó bắt đắc dĩ phải thân với con Vi, rất khổ tâm một chút nào.

Đến đi WC cũng rửa nhau kìa? Nhất hai chị!

Mình định bụng đi về, hôm khác nói chuyện sau thì lại cảm thấy hơi có nhu cầu, đành vào giải quyết tạm.

Mình vào sau nên không giáp mặt với bọn chúng, mà một lúc, nghe tiếng nước xả, lại được nghe giọng nói thánh thót của chị Vi.

-“Chẳng có cái nào ưng ý mày ạ, tao thấy cái váy ở cái hàng lúc đầu tiên mình bước vào đó, cũng được nhưng giá rẻ quá, mặc lên mất điểm...”

-“Ừ, mày nói phải!”

Con Mai tán thành nhiệt tình.

-“Mày đưa ảnh cho con Nguyệt chưa?”

Ảnh nào đây? Đừng nói là ảnh hôm qua nhé, chắc không phải, ảnh nóng của chồng nó mà nó bình tĩnh được thế à?

-“Đưa rồi.”

-“Mày làm thế nào kích động nó, để nó tới công ty làm loạn lên, tao sẽ tìm cách đưa ba mẹ tới, thách nó còn bước được vào cửa nhà tao nữa...”

-“Để ợt, cái con bốc đồng đấy, cứ để tao xử.”

Hai đứa cười phớ lớ, mình trong nhà vệ sinh, cả người cứng đờ luôn.

Sốc.

Sốc nặng.

Con Vi thì khỏi nói, còn con Mai, đúng là không thể ngờ, cũng chưa bao giờ ngờ tới.

Mang tiếng học thức văn hoá, còn lên hẳn kế hoạch cẩn thận tỉ mỉ dụ một con vô học là mình đẩy vào tròng. Nham hiểm vãi. Đàn em nói không nghe, giờ thì nhục rồi, người ta bảo ngu thì chết mà, bệnh tật gì đâu!

-“Mày và lão Trung tới đâu rồi?”

-“Cứ bình tĩnh, đàn ông càng khó có được họ càng trân trọng.”

-“Triết lý vớ vẩn, đàn ông là động vật thân dưới, cứ đưa lên giường là ruột gan moi ra được hết...”

-“Tao không tranh luận với mày chuyện đó, mỗi người một cách.”

-“Suốt ngày ra gặp con Nguyệt là cách à?”

-“Thầy làm nghiên cứu, chuyện tình cảm khờ quá, mà tao chủ động thì cảm thấy mất mặt, nên cần nó làm chất xúc tác, còn dùng nó nhiều nhiều.”

-“Nói thật, mày và nó đặt cạnh nhau, đến thằng đàn cũng sẽ chọn mày, sao mày cứ phải so đo với nó thế? Lão Trung chắc chỉ coi nó là em gái thôi, nghe bảo ngày xưa ở nhà nó mà.”

Một ả thối mồm, một ả ông ợ trả lời.

-“Mày sai rồi, đến tư cách đặt cạnh tao nó cũng chẳng có...”

Mịa nhà mày, bà mày nhỏ vào.

-“Biết chắc chắn một người như thầy sẽ không yêu cái loại ngu ngu bốc đồng như nó đâu, nhưng thỉnh thoảng thấy thầy tốt với nó quá, lại thường xuyên ra quán bánh, tao rất ngứa mắt.”

-“Thế cho nên mày muốn thằng anh tao thấy nó làm loạn, không ra thể thống gì à?”

-“Đây là tao tốt bụng thôi, giúp thầy nhận thức được mà tránh xa cái loại rác rưởi đấy, đến nói chuyện với thầy, tao cũng cảm thấy nó không xứng.”

-“Nghĩ lại bực cả mình, mẹ tao chuyển hết cổ phần cho lão rồi, mà rõ ràng thằng cha chẳng liên quan gì tới công ty cả. Mà nhớ lời hứa đấy, tao giúp mày về làm dâu, mày lấy lão ấy rồi thì ngọt nhạt nịnh lão ấy chuyển lại sang cho vợ chồng tao...”

-“Nhất trí...còn phần của ba mày cơ mà, lo gì...”

-“Được rồi, mày trang điểm kĩ quá đấy, tô đi về lại, ra được chưa?”

-“Phải làm cho giống để mặt mộc chứ, mày thật!”

...

Đấng.

Nghen.

Uất điên cả người, không biết kiếp trước có phải mình làm việc gì có lỗi với bạn bè không mà kiếp này nhục thế không biết?

Bây giờ có nên xông ra vả cho mỗi đứa vài cái?

Hay là, mình có thể giả bộ không biết, tương kế tựu kế, chơi lại con Mai y như thằng Tùng?

Làm như vậy, liệu có tiểu nhân quá?

Nhưng mà cục tức này, mình nuốt không trôi, ức đến nổi sắp không thở được mất.

Nóng hết cả máu, con ranh con, loại mất nết.

Đợi đấy, đợi bà mày xử mày!

73. #73

Thật sự lúc đó nhẩn nhện được để ngồi yên trong nhà vệ sinh mà không xông ra đánh nhau, với mình, đúng là một kì tích.

Về tới quán, việc đầu tiên là chui ngay vào bếp. Bí quyết làm một vài loại bánh ngon, đặc biệt là bánh giò, là pha bột bánh với nước hầm xương. Chính vì thế, quán mình lúc nào cũng có xương, rất nhiều xương.

Và mỗi lúc điên máu hay phẫn nộ, mình thường chọn con dao phay to nhất, sắc nhất, mang hết xương ra chặt, nghiền răng nghiền lợi mà chặt.

Nghe tiếng dao, rất sướng tai, tưởng tượng mấy đứa kẻ thù của mình là đồng hồ đồn trên mặt thớt, hả dạ chết đi được.

Mình dùng hết công lực, chém tới chém tấp, chém đến khi vụn nát hết cả ra thì thở hổn hển, tâm trạng dù sao cũng khá khảm hơn một chút, chỉ có điều, vừa ngẩng mặt đã thấy có ai đó, đang nhìn mình, rất chi là chăm chú.

Trời đất, ngượng muốn độn thổ luôn!

Tóc tai bù xù, áo quần xộc xa xộc xệch, người cũng toàn mùi xương, vừa hôi vừa tanh, mình ngại đỏ cả mặt, luống ca luống cuống, còn hần, bình thần điềm nhiên, khỏe môi hơi cong cong, ghét thế cơ chứ!

-“Đến sớm thế?”

-“Tan sớm thì qua luôn...”

Biểu cảm của hần kia, cứ như vừa đi xem hài kịch về vậy, kiểu chế nhạo mình hay sao?

-“Cười cái gì mà cười? Cút ra ngoài ngay không tôi cho banh xác bây giờ...”

Cái người này, diếc không sợ súng rồi, vừa cười giòn giã, vừa tiến về phía trước, hai tay chạm lên má mình, cẩn thận lau đi chỗ tiết và tủy bắn ra từ xương, dịu dàng hỏi.

-“Xong chưa?”

Mình lén lút ngược lên nhìn trộm, tự dưng thấy bức tức bay đi đâu hết, trong lòng nhẹ nhàng, ấm áp vô cùng, tóm lại là, mấy cân xương lợn cũng không bằng ánh mắt trêu mến của ai đó.

-“Rồi.”

Mình then, đáp nhỏ. Người ta không nói không rằng kéo mình ra vòi nước, giúp gột rửa lại chân tay mặt mũi, thật là, cứ như mình là trẻ con ỉ. Giây phút ấy, hạnh phúc lắm, và đột nhiên, một vài hình ảnh trong quá khứ xuất hiện, giống như thước phim đẹp, tươi tắn đầy màu sắc.

-“Ngày bé, anh cũng rửa tay cho tôi như này?”

-“Ừ, em hay nghịch lắm, người lúc nào cũng nhọ nhem...”

-“Tôi còn bôi bùn lên mặt anh nhỉ? Sau đó anh giận rồi tôi ôm cổ anh làm nũng...có phải không?”

Lời chưa kịp nghĩ đã thốt ra, khiến cho không gian đột nhiên yên ắng lạ thường, những ngày đó, bỗng chốc ùa về, với hân, có thể là rõ ràng, nhưng với mình, chỉ là những mảnh ghép không hoàn hảo.

-“Anh ơi sao lâu thế?”

-“Phải rửa xà phòng mới sạch vi khuẩn...”

-“Nhưng mà chán quá à.”

-“Ngồi ngoan nào, sắp xong rồi!”

...

-“Hôm nay em thấy anh cho chị Nga hai ngàn nha, ghét!”

-“Hơi tí đã xỉ mặt, cho em ba mươi ngàn rồi còn gì?”

...

-“Bắt đền anh đấy, em đợi anh bao lâu bao lâu rồi ỉ, mỗi chân rồi đây này...”

-“Anh thương, tí mua bóng bay nha!”

...

Có lần gọi điện về hỏi thăm, mình trách ba, trách mẹ, có sao một người thân như vậy, bao nhiêu năm chẳng ai nhắc tới câu nào? Khiến mình hồi đó không có chút ấn tượng gì?

Ba mẹ bảo, ngày anh đi mình khóc lóc, gào thét kinh quá, cả nhà tránh không nhắc tới một thời gian, sau này lớn rồi, quên rồi, cũng có đôi lần nói chuyện, thấy mình nhanh nhanh chóng chóng ăn rồi đi chơi, chẳng thèm đếm xỉa gì cả, làm cho ai cũng nghĩ mình giận anh ghê lắm.

Thì ra là mọi người đề cao mình như vậy, có nhớ đếch gì đâu mà phát biểu? Cứ nói anh cả anh cả, lại tưởng nói anh Hoàng. Với lại, một thời trẻ trâu xổng ra là lêu lổng khắp trấn, lập bang lập hội, thời gian, tâm trí đâu mà quan tâm. Ngẫm lại, cũng có đôi chút tiếc nuối.

...

-“Anh ơi hôm nay ở nhà trẻ bọn nó rủ em chơi trò cô dâu chú rể đấy, em được chọn làm cô dâu nhưng em không chơi...”

-“Sao không chơi?”

-“Thằng Tiệp bảo nếu làm cô dâu của nó là mai sau phải sinh em bé cho nó nha, ở với nó nữa, nhưng mà...”

-“Nhưng gì?”

-“Nhưng mà em thích ở với anh ỉ, em không ở với nó đâu, nó hôi rình, kinh chết đi được, anh thơm hơn, anh có thích chơi trò cô dâu chú rể với em không? Rồi em sinh em bé cho anh bế nha!”

-“Còn xem thái độ Nguyệt thế nào đã?”

-“Thái độ như nào là như nào hả anh?”

-“Xem hôm nay có đi ngủ sớm không? Ăn có đủ ba bát cơm không?Tuần này có được phiếu bé ngoan không?”

-“Tuần này em đẩy thẳng Tùng ngã sưng mủ rồi, cô không cho đâu, phiếu bé ngoan, để tuần sau được không?”

-“Cũng được...”

...

Chẳng thể nhớ nổi tuần sau đó mình có được phiếu bé ngoan không nữa? Cuộc đời, cái chữ duyên phận, đôi khi thật diệu kì. Có những lúc, chỉ ngồi xem người ta mân mê chăm chú rửa tay cho mình, cảm thấy còn ngọt ngào hơn hàng trăm, hàng vạn lời yêu thương.

74. #74

-“Chị Nguyệt, chị Mai qua, bảo làm bánh bột lọc tôm to ạ...”

Tiếng nhân viên kéo hồn mình đang lơ lửng phương nào rơi về mặt đất. Vãi thật, vừa này vẫn còn đang đi chơi với con Vi cơ mà? Chẳng biết tình báo gài chỗ nào mà nhanh thế?

Biết là nàng ấy đến để gặp người khác chứ gặp gì mình, nhưng thôi thì kịch, cứ diễn tiếp đi, để bà đây xem mặt mày dày đến mức nào?

-“Lên trước đi, tôi còn bận...”

-“Ở đây cũng được mà, không vướng víu em đâu!”

Ai đó trán cụng vào trán mình, quỵn luyến thương lượng. Nhìn cái mặt kia, tim mình mềm luôn mẹ nó rồi, quyết tâm lắm mới đẩy người ta đi được.

Quán hết tôm sú rồi, đành bảo con Hoa chạy ra siêu thị mua tạm. Mình gọi điện cho thằng Tùng xong cũng vào tắm gội sạch sẽ, xoa kem dưỡng ẩm, xịt nước hoa thơm lừng cả gian rồi mới đành hoàng ra bê bánh lên.

Cứ đợi đấy, bữa tối nay, đích thân chủ quán tôi sẽ phục vụ thầy trò nhà anh chị.

...

-“Vâng, nhưng chỗ đó là chỗ em thắc mắc thầy ạ, chẳng phải bài báo trước Nicolas đã chứng minh việc nhận dạng loại graph này là NP-complete rồi hay sao?”

-“Đúng là như vậy, nhưng bạn nên để ý kĩ một chút, bạn nhìn lại hình vẽ này xem.”

-“Dạ.”

Khiếp, hăng say quá nhỉ?

Đã là thầy giáo, chả nhẽ trò hỏi bài lại không trả lời, con Mai này, càng ngày càng nhận ra nó lợi hại ghê gớm luôn!

-“Bánh bột lọc tôm đại to của mày đây, bánh giò cho thầy mày nữa!”

Mình cười như hoa, tận tình xếp bánh, nước chấm và rau thơm gọn một góc, xong xuôi, cũng chẳng muốn ở lại nghe mấy cái thứ đồ thị đồ thọa đau đầu đầy đầu, mà khổ nỗi, có cái tên nào đó, tay phải thì vẽ hình giảng cho học trò, mặt rất chi là nghiêm túc, có ai ngờ được tay trái đang ngang nhiên siết chặt tay mình dưới ngăn bàn.

Người đâu mà ghét ghê!

Nói vậy thôi chứ thấy tay người ta ầm ập quá, không nỡ bỏ ra. Bàn ở quán thiết kế kiểu nhiều ngăn nhiều hộc cho khách tới bỏ đồ, nên từ phía con Mai không nhìn ra được hành động gian tà của giáo sư, nó thấy mình cứ đứng kì đà cản mũi, ngẩng lên nháy mắt, khổ là mình “ngây thơ” lắm cơ, chẳng hiểu gì sất.

-“Mày sao vậy?”

-“...”

-“Đau mắt à, có cần tao sai bọn nó đi mua thuốc nhỏ không?”

Nó chắc cáu lắm, mà khổ con người hoàn hảo mà, nên phải cố giữ phép lịch sự, kéo mình lại gần, nói nhỏ.

-“Tao với thầy còn thảo luận, mày lấy lý do gì xuống dưới kia đi...”

Thảo thảo cái lờ!

Đạp cho bay xuống tầng một bây giờ, lão nó quen à!

Không được, giờ việc nhỏ không nhận, việc lớn bất thành, mình cố hít một hơi, cố nói năng đầy duyên dáng.

-“Hai người cứ tự nhiên nhé, tao phải ra chợ...”

-“Em kêu nhân viên đi cũng được mà?”

Giáo sư bỗng dừng giảng bài, quay sang hỏi.

-“Đúng vậy, anh cả nói chí lý, chợ búa cái éo gì. Ủây, bánh bột lọc tôm sú này, bà Nguyệt nhá, hôm nọ tôi năn nỉ thì bà không làm, bà khốn nạn vừa thôi nhá. Ô hay, chị Mai cũng ở đây ạ, trời ơi lâu lắm mới gặp, quý hóa quá, quý hóa quá...”

Ơn giời, thằng Tùng đây rồi!

Cu cậu đẩy mình ngồi xuống cạnh hắn, còn nó tự nhiên như ruồi bâu tới con Mai, gạt sách vở giấy tờ của hai người đó xuống dưới, mồm mép liến thoắng.

-“Hiền ơi mang cho anh thêm bánh xèo, bánh tôm, bánh răng bừa nữa nhé!”

-“Anh cả, bài vở thì hôm bờ nào làm chả được? Ăn đi đã, ăn mới có sức khỏe, có sức khỏe mới là tốt, chứ cứ yếu như em bị người ta chê buồn lắm...”

Có đứa tím mặt mà đứa kia vẫn chưa tha.

Em là nhà, viết bởi Lan Rùa, được đăng tải trên wattpad và wordpress. Tất cả các trang khác là hành vi sao chép trái phép và mình không thể kiểm soát được nội dung, không chịu trách nhiệm, cũng như không liên quan.

-“Chị Mai này, chị làm gì mà yêu quý em đến nỗi gửi hẳn mấy thằng đầu gấu tới thăm em thế?”

Con này ăn gì mà ngu vãi, mình có lẽ quên chưa nhắc nó thằng Tùng có đai đen từ năm mười sáu tuổi, bao nhiêu năm qua, môn phái nào nó cũng ham hố dùi mài luyện công, bây giờ đã đạt tới đẳng cấp dùng tay không chém tan năm viên gạch rồi.

Đầu gấu đất Bắc, cái tên khiến nó kiêng dè, chắc chỉ có Quốc mặt ngựa mà thôi.

-“Đây là chút tiền, em nhờ chị gửi cho chúng nó trị thương!”

-“Em nói năng linh tinh vậy, chị đâu có gửi ai đâu, oan chị quá, thầy...thầy đừng hiểu lầm...”

-“Thầy...”

Hắn mải ngồi bóc bánh giò rồi đặt vào bát mình, rắc hành phi tương ớt, hình như là không để ý tới bọn nó. Nói ra sợ không ai tin, nhưng giáo sư là thế đấy, có lần hắn tập trung viết paper, mình gọi khản cả cổ mới được.

-“Tối về anh có được lên nhà chơi không?”

Ai đó quay sang, thì thầm, chỉ đủ hai người nghe thôi, tai mình đổ ửng luôn. Thấy con Mai tức tức, thằng Tùng cũng bắt chước, cũng môi ghé tai, nhưng mà nó lại éo nói thầm mà hét to.

-“Dạo này chị Mai xinh lắm, cái mặt trông như con khỉ đột vậy.”

Đoạn, nó kéo tay giáo sư, chân thành nắm lấy, vẽ mặt khổ sở.

-“Anh à, em có điều muốn hỏi...”

-“Ừ!”

-“Em yêu chị Mai từ lâu lắm rồi, nhưng thấy anh và chị thầy thầy trò trò thân quá, nếu anh có ý gì với chị ấy thì em xin rút lui, em tự biết mình sức hèn lực mọn, không đấu nổi anh...”

-“Anh chỉ là thầy hướng dẫn của Mai thôi, chú cứ tự nhiên thoải mái.”

-“Chắc không ạ? Nhỡ sau này anh đổi ý thì chết em à?”

-“Anh chắc chắn!”

-“Sao mà biết được tương lai, chả lẽ anh có người trong lòng rồi à? Ai vậy? Có ảnh không, cho em xem mặt?”

Người này thuộc kiểu kín kẽ, ít khi nói về bản thân, không ngờ hôm nay hần lại điềm nhiên trả lời.

-“Hiện tại người ta chưa nhận lời, khi nào mọi việc ổn thì anh giới thiệu, chú yên tâm tiến tới nhé!”

Cả bữa ăn, có đứa bị thằng Tùng làm cho ức nghẹn, mình chỉ thấy nó uống nước không à, chẳng biết sau nụ cười nhàn nhạt kia, uất hận dâng tới như nào rồi?

75. #75

Nói chung là có vẻ như nhận thức được thái độ của giáo sư, thấy tình hình bất ổn, nên lúc ăn xong có con cáo kéo mình vào góc xếp nói chuyện.

Nó khóc lóc đau lòng thương tâm lắm.

-“Nguyệt, giúp tao đi mà...”

-“Giúp gì hả mày?”

Con bé sụt sà sụt sùi.

-“Nguyệt à, mày thấy đó, giờ thầy cứ khờ khạo như thế, tao tin là thầy thích tao, nhưng vì lại cả nể thằng Tùng đó nên mới nói vậy, cả tao cả thầy cùng không có động tĩnh, sợ rằng không ổn, mày đứng ra làm chất xúc tác được không?”

Chất chất cái cờ!

-“Lúc nào đó chỉ có mày và thầy, mày bảo với thầy là tao không hề có ý với thằng kia, nói tốt tốt giúp tao vài câu...”

-“Nói như nào cơ mày?”

Mình giả dò ngốc ngốc, éo cho nó nói ý nữa, ép phải khai ra.

-“Thì mày nói tao là con nhà gia giáo, xinh đẹp, lại hiền dịu nữa, ai lấy được về làm vợ thì thật tốt phúc, bây giờ nếu có cả tao ở đây mày cứ vun vén ác vào, mưa dầm thấm lâu mày hiểu không...”

-“Vậy à?”

-“Ừ, rồi thì thoảng mày bảo với thầy có nhiều người theo đuổi tao lắm, nếu thầy không nhanh nhẹn chủ động thì có ngày mất hời không kịp...”

Mịa kiếp, máu nóng sộc hần lên não rồi.

Coi con tó này là bạn thân gần đây năm, éo ngờ trong mắt nó mình là cái công cụ như thế này đây.

-“Chút nữa mày làm cách nào đuổi hộ tao thằng Tùng về, rồi tao ngã, chân đau không đi được, mày nói ý bảo thầy bế rồi chở tao về nhà nhé...”

-“Sao mày biết mày ngã?”

Mình hỏi, chắc nó tức vì độ ngu như bò của mình lắm đây, ngại ngừng véo mình một phát, thẹn thà thẹn thùng.

Sói ạ, bà cũng muốn đồng ý với mày lắm nhưng đít thể đâu, bà đây cũng có trái tim, cũng biết yêu nha con! Mình cố chớp chớp, nặn nước mắt mà diễn xuất kém cỏi quá, không ra được giọt nào, rốt cuộc là chỉ làm được bộ mặt khổ sở, sứt sứt đau lòng.

-“Mai à, có một sự thật này...mong mày đừng trách tao...”

-“Có gì mày cứ bảo?”

-“Mày biết đấy, anh ấy ra quán rất thường xuyên, quan tâm tới tao, tử tử từng chút một, thương yêu tao, tao biết mày thích anh, nhưng tao...tao trót thương nhớ anh rồi...mày, mày tha thứ cho tao được không?”

Khiếp, nhìn nó tím mặt mà mình sướng hết cả người.

Sững sờ một lúc con ranh mới ôm mình, khổ sở phân tích.

-“Nguyệt à, đừng nói như vậy, chúng ta là bạn thân, tha thứ cái gì cơ chứ? Chỉ là mày nghĩ kĩ chưa, tao lo cho mày...”

-“Tốt quá, tao còn tưởng mày ghét tao, hay là chúng mình cạnh tranh công bằng đi mày!”

-“Mày ngốc quá, sợ mày đau lòng, nhưng có lẽ hôm nay phải nói rồi...thực ra, thầy, thầy chỉ coi mày là em gái thôi, chăm sóc mày vì chịu ơn ba mẹ mày, chính thầy nói với tao như thế, mày đừng ôm tình cảm đơn phương nữa, tội nghiệp lắm...”

Mịa con cờ hó này, điều toa phét lác éo chớp cả mắt.

-“Sao có thể như vậy chứ? Tối qua anh ấy vừa tỏ tình với tao mà, không ngờ anh lại là con người như thế, được rồi, mày làm chứng cho tao, chúng ta cùng đi ra hỏi anh...”

Nhìn bộ dạng run rẩy của nó mình suýt nữa không nhịn được cười. Nó năn nỉ van xin mãi, rằng có lẽ giờ thầy đổi ý, tao thề là tao nói thật, mày đừng sồn sồn lên như vậy, thầy lại nghĩ tao là người đùa chuyện, mày nể mặt tao các kiểu.

Thôi con bé khổ sở quá, mình cũng tạm bỏ qua, nó cao thượng lắm, chúc phúc cho mình này, nói vẫn là chị em tốt này, ôi trời, mình cảm động đít thể chịu được luôn.

76. #76

Tạm thời chắc bạn cáo còn sốc, từ đó thấy biệt tăm, phải hai tuần sau mới xuất hiện, nói là có việc gấp tìm mình.

Cáo lại tung ra một xấp ảnh nóng của thằng An nữa.

Cái tập ảnh đợt trước, mình và thằng Tùng đã bàn rõ rồi, thực ra còn cho người xác minh hẳn hoi, ảnh đó chỉ là ảnh ghép thôi, chẳng qua có tý tinh xảo, bọn nó cũng coi thường mình thật.

-“Nghe tao nói này Nguyệt, tao âm ứ cho mày lắm, giờ có chứng cứ, mày cầm cái này đến Quốc Trung làm cho thằng đó bẽ mặt luôn đi.”

-“Nhưng tao không muốn con Vi li dị, tao muốn nó chịu thằng khốn nạn ấy năm, mười, hai mươi năm nữa...”

-“Mày nói cũng có ý hay, nhưng nghĩ kĩ mà xem, người gây tổn thương lớn nhất cho mày là tên kia, giờ mày để nó ở đây mấy chục năm, nó ăn sung mặc sướng, cuồn hết của cải nhà đó, tao nghĩ mà ứ thay...”

-“Tao không biết nữa.”

Mình càng chần chờ, ranh con càng sốt ruột.

-“Mày yên tâm, tao sẽ dụ con Vi đưa ba mẹ nó đến, lúc ấy mày chỉ cần làm loạn lên, thế là thằng kia không có lỗi chui luôn...”

Thâm thật, còn rủ cả ba mẹ hần tới, để làm gì cơ chứ? Cái bấy này đâu phải cho thằng An, mà cho mình, rủ họ tới để họ xem mình làm loạn, mình là một con dở hơi bốc đồng cầm đồng ảnh giả đi vu oan cho con rể họ.

Đảm bảo mình mà cứ nghe lời nó, đến gia đình bình thường cũng chẳng bao giờ chấp nhận về làm dâu nữa là nhà ông Quốc mặt ngựa này.

Quá thâm.

Chắc giờ không dùng mình làm chất xúc tác được nữa thì quyết tâm triệt đây, mịa con tó con.

-“Nguyệt à, tao vì thương mày nên mới thấy bức xúc thôi.”

-“Đừng ngốc như thế, người ta gây tổn thương cho mình, thì mình cũng phải đứng lên trả thù chứ, đến chị Dậu còn tức nước vỡ bờ cơ mà...”

-“Nguyệt!”

Thực ra thì thằng Tùng nó dạn dò hết rồi, mình ngồi nghe nó thuyết giảng tỹ cho vui thôi, trước sau gì mình cũng đồng ý đến đó mà, lúc nhận được cái gậy đầu của mình, con bé mừng vui rõ rệt.

...

Rồi ngày hoàng đạo cũng đến, cái Mai dẫn mình tới Quốc Trung. Một lát sau con Vi cũng dẫn theo cả ba mẹ nó, có cả ba mẹ thằng An luôn, đông đủ gồm.

Mình liếc nhìn ông Quốc, người đứng như biệt danh, mặt vừa dài vừa vầu như cái mặt ngựa. Cũng may giáo sư được cái giống mẹ không thì thành thảm hoạ mất, nói chung là người này hơi đáng sợ thật.

Có vẻ thấy ông chủ không cảm đoán, bọn nhân viên lúc đầu còn đi ra đi vào, giờ đã tụ tập đông đủ ở đây rồi, cứ như chuẩn bị đi xem hài không bằng.

Chỉ có giáo sư chưa tới thôi, con Mai cố đợi, mà các bậc tiền bối phía kia có vẻ sốt ruột, nó đành hành động, xúi mình rằng đến thời cơ rồi đấy.

Mình chiều lòng người ta, cầm ra xấp ảnh, nhưng cố ý gấp gọn lại không để ai thấy rõ. Nhìn cái mặt nó kia, chưa gì đã như vớ được vàng ý.

Tiếc cho con bé, mình im thin thít, nửa lời cũng không hé.

-“Nguyệt, mày sao vậy?”

-“Nếu không tận dụng cơ hội này thì mai sau hối cũng không kịp đâu!”

Nó ôn tồn khuyên giải, mà từ xa xa đã có đứa đi vào, nước mắt nước mũi tèm nhem, khổ sở vô cùng.

-“Mai à, Mai ơi, sao em lại đối xử như thế với anh?”

Mịa cái thằng, đáng nhẽ chú phải thi sân khấu điện ảnh mới đúng. Mình nói chung cũng tò mò lắm, căn bản thằng bé chỉ dặn mình cứ tới đây, chuyện sau nó lo chứ không hề tiết lộ gì cả.

-“Em à, sáng nay tỉnh dậy giường chiếu nhà cửa trống trải, em biết cội lòng anh tan nát đến mức nào không?”

Đờ mờ diễn cứ như thật ý, đến mình còn suýt cảm thấy thương tâm cho nó.

-“Mai ơi là Mai, em chơi anh xong em lại vứt anh đi như thế à? Lần đầu tiên của anh cũng trao cho em rồi, còn chưa đủ ư? Trình nguyên của anh mất rồi, giờ em phải tay anh biết sống sao?”

-“Em xem này, hôm qua thấy em phải uống thuốc, anh hôm nay đã sưu tập bờ cờ sờ đủ các loại, có ai quan tâm tới em bằng anh không? Em là bầu trời, là công chúa, là bà hoàng của anh.”

Con Mai chết đứng, thằng Tùng không cho nó giải thích, vừa ôm chặt vừa gào thét inh ỏi.

-“Em mà rời bỏ, anh sẽ nhảy lầu cho em xem!”

Đoạn, nó làm bộ như lao ra cửa sổ thật ỳ, mọi người trong công ty, chứng kiến một màn, ai cũng rơm rớm cảm động, trên đời còn có người đàn ông si tình đến mức này ư?

Bà con cô bác ngăn cản, người nhanh nhất có lẽ là Quốc mặt ngựa, công nhận, già rồi mà vẫn phong độ vài cả chương.

-“Này chàng trai trẻ, nam nhi đại trượng phu phải có bản lĩnh, cậu như vậy thật mất mặt quá...”

-“Bác à, con có muốn thế đâu, nhưng con thương cô ấy nhiều lắm, không có người ta con sống không bằng chết...”

Lão nhìn thằng bé, thương xót, rồi lại liếc qua con Mai, nó luống cuống hết cả.

-“Hai bác, hai bác đừng hiểu nhầm, người này cháu không biết, cháu...cháu...”

-“Em xem cổ anh này, còn có vết răng cắn của em. Giờ em lại nói không quen biết, một phát hất anh ra khỏi cuộc đời em, có ai độc ác như vậy, anh cũng có lòng tự trọng nhé, nếu em đã nhất quyết như thế, anh không làm em vướng bận nữa...”

-“Muốn chết thì đi chỗ khác, đừng làm bẩn Quốc Trung của tao! Còn cô kia, đã lên giường với người ta rồi thì đừng có giả nai đòi tèo cao!”

Quốc mặt ngựa bực tức ra lệnh, sau đó dắt vợ lão về, mọi người cũng dần giải tán. Minh nhìn rõ mẹ thằng An còn lườm mình ghê lắm, mà kệ mịa bà ấy chứ, liên quan gì.

Minh biết, một chiều này mà hạ được thì nó đã chẳng phải con Mai, nhưng cứ kệ chứ, cho nó nhọc lòng nhọc công đi giải thích một bận. Con người cao quý như nó, ném thử cảm giác bị oan ức xỉ nhục một lần xem sao?

77. #77

Kế hoạch kẻ ra sẽ rất hoàn hảo nếu như lúc mình vừa bước xuống tầng một không gặp ai đó.

Hắn kéo mình vào nhà kho gần đây, giật lấy xấp ảnh trên tay, xem một hồi, gương mặt tối sầm, cảm giác như muốn bóp chết mình lắm ý, chẳng hiểu nổi sao hắn lại giận đến như vậy?

-“Em, thực ra vẫn còn quan tâm tới người cũ?”

-“Anh nói linh tinh gì đấy...”

-“Thế ảnh này từ đâu? Cho cả người đi dôi theo nhất cử nhất động của hắn, không quan tâm thì là gì? Đúng là thời đại thay đổi, xã hội giờ, phải chẳng đàn ông càng đều đặn càng quyến rũ?”

Không hiểu nổi người này bị hai đứa kia bơm đều những gì nữa, rất là bực mà.

-“Anh điên à, ảnh này là ảnh giả, tôi hận thằng chó đó còn không hết nữa là...”

-“Đấy là vấn đề đấy, người ta bảo còn yêu là còn hận.”

-“Dở hơi mẹ nó rồi, hận thì tôi nói hận, chả nhẽ anh muốn tôi không có chút cảm xúc gì với nó, coi chó như người thường, tôi đuối thể cao thượng như thế được.”

-“Vì em còn để tâm nên mới vậy.”

Ôi điên mất, để cái đêch gì mà để, người này, đang bị ma nhập rồi, chẳng muốn tranh luận với hắn nữa.

-“Tôi mệt rồi, về đây, anh chẳng hiểu gì sất...”

Tưởng người ta cho qua, ai ngờ hắn càng kích động, tay dè vai mình, đau điếng.

-“Anh không hiểu, vậy em hiểu chắc? Em hiểu thế nào là cảm giác người ta ôm mình mà lại gọi tên một người khác không? Biết đau như nào không?”

-“Anh sao vậy? Lúc đó tôi điên loạn, anh chấp con điên làm cái gì?”

-“Không phải anh chấp, mà là anh biết, tình cảm em dành cho hắn, rất sâu đậm...anh mãi mãi...cũng không có chỗ...”

-“Thôi anh đã nghĩ thế thì tôi cũng chịu.”

-“Vậy em nói đi, chuyện hôm đó, em cho anh đáp án được không? Ngay bây giờ!”

Rõ ràng là thích người ta, nhưng tính mình kiêu, cứ ai dồn ép mình quá đáng là mình có xu hướng phản kích lại. Hắn cũng không ngoại lệ, nói tóm lại là giờ mình đang điên tiết, máu nóng dâng tới tận đỉnh đầu, cho tiền cũng không nói lời ngon tiếng ngọt được.

-“Nguyệt...”

-“Nguyệt...em...không yêu anh phải không?”

Hỏi mới chả hỏi, tức hết cả người.

-“Phải, yêu cái quái gì mà yêu, tôi ghét anh chết bà đi được, vừa lòng chưa?”

Hắn buông tay, cả người thẫn thờ, trông tội lỗi, thương lắm. Mà mình cũng bí bách bức bối khó chịu, liền một mạch đẩy cửa đi về, ở đó, cũng chẳng biết làm gì cả.

Dường như có người bị tổn thương nhiều nhiều.

Không thèm liên lạc với mình luôn, mấy ngày rồi.

Giáo sư với cả giáo seo, nói thật hay nói dối cũng không phân biệt nổi.

Ghét không chịu được.

Cứ như kiểu giận hờn nhau ỷ, chưa yêu đương gì mà giận dữ như thật.

Bình tĩnh ngẫm lại, cũng không nên trách người ta, phải chăng là do yêu mình quá nhiều, đâm ra ghen?

Đáng nhẽ mình nên ôm hắn vào lòng, an ủi rồi nói lời yêu thương mới đúng, mình cũng thật là, với người như giáo sư, bày đặt trò con gái nói không là có làm gì, hắn có biết đâu, lại tưởng thật.

Hay giờ đi tìm hắn?

Nhớ quá đi mất!

Hắn phải tìm mình trước mới đúng, nếu hắn yêu mình chắc chắn sẽ tìm mình mà.

Bản khoăn trăn trở cả ngày, tối cũng ngồi thu lu một góc trong quán, buồn ơi là buồn, sầu ơi là sầu.

“Chuyển sang mục tin nóng, chiều tối ngày hôm nay, trên quốc lộ 6 xảy ra vụ tai nạn nghiêm trọng, ba người đang trong tình trạng nguy kịch và nhiều người khác bị thương. Theo như thông tin nhận được, đây là xe chở các cán bộ lên thăm trẻ em nghèo, trong xe gồm có giáo sư vật lý Vũ Việt Trung, nhà sử học Bùi Trọng Tùng, giáo sư toán học Hà Quốc Trung và một số cán bộ giảng viên khác, nguyên nhân ban đầu được xác định là do xe bị trật bánh, hiện tại các nạn nhân đã nhanh chóng được đưa về bệnh viện tỉnh Sơn La...”

Gì vậy?

Sao nghe tên quen thế?

Mình đơ một lúc, tự dưng người toát mồ hôi lạnh, tua đi tua lại, cảm giác như đang nghe tin vịt ấy.

Đây là thời sự mà?

Gọi cho hắn, không liên lạc được, lòng nóng như lửa đốt. Cố ai ủi, cố động viên chính mình mà không tài nào an tâm được, sợ kinh khủng khiếp.

Rốt cuộc, không chịu được nữa, mình đành bắt xe lên đó.

Cả đoạn đường đi, lo lắng gần chết, sợ không thở nổi, chỉ mong người ta bình an, thôi, chỉ cần không chết là được rồi.

Vào đến bệnh viện, các bác sĩ bận tối mắt tối mũi, mình hỏi thăm mãi mới biết mấy người bị thương nhẹ thì nằm ở khu nhà C phía Nam. Trong tên những người phẫu thuật không có hấn, mình thử phào tìm đến khu nhà kia.

Trán toát mồ hôi à, tìm mãi, tìm mãi không thấy hấn đâu cả.

Đừng có nói hấn bị rơi xuống núi mất tích rồi nhé, người ta bỏ rơi không đưa về, làm ăn như thế à?

-“Chị tìm ai vậy?”

Y tá hỏi mình.

-“À, mình tìm...Trung...Hà Quốc Trung, giáo sư toán...anh ấy có đây không?”

-“Bệnh nhân Trung và bệnh nhân Mai được người nhà đưa về Hà Nội rồi chị ạ!”

Đời đúng là, mình thì tới đây tìm hấn, hấn lại được đưa về rồi. Còn cả hai thầy trò nữa chứ! Cũng tốt, đưa về, thiết bị y tế hiện đại, nhiều bác sĩ giỏi hơn, chắc sẽ không sao đâu.

Lại một lần nữa ra ngoài tìm xe, lần này thì khó khăn hơn, ở trên này mưa to bão lớn họ ngại đi, mãi mới có một bác tài xế tốt bụng. Lúc rẽ về nội thành mới nhớ ra chưa hỏi hấn nằm ở bệnh viện nào, liền điện cho mấy thằng em tra hộ.

Người mình ngắm nước mưa, ướt như chuột lột, nên đành bảo bác ấy đưa về nhà thôi, lên thay bộ áo quần đã, xe trước cổng Royal lúc nào cũng có nên không lo.

Vừa mở cái cửa đã nhận được điện thoại, chắc là thông tin về hấn, mình gấp gấp mở máy.

-“Nguyệt à, anh cả...bác sĩ trả về rồi...”

Chẳng hiểu sao nghe nó nghèn nghẹn nói, cả người mình lạnh buốt đi, giọng run cầm cập.

-“Sao...khoẻ rồi phải không...khoẻ rồi nên được về, phải không?”

-“Sáng mai cả bọn ra viếng, bọn em sẽ đưa chị đi!”

-“Nguyệt, nói gì đi...”

-“Bà nghe rõ đây, đừng đi đâu cả, bọn tôi qua với bà bây giờ.”

-“Sống chết có số rồi, đừng quá đau lòng...”

-“Nguyệt...Nguyệt...”

...

Điện thoại, rơi lúc nào không hay, mình căn bản chẳng nghe được gì nữa.

Đùa à?

Ước gì người báo tin là thằng Tùng, mình còn có một tia hi vọng. Nhưng người ấy, lại là thằng Dũng, nó hiền lành thật thà ai mà không biết, xưa tới nay có biết nói dối đâu?

Cả người như bị đóng băng, đơ luôn.

Không phải, có khi nhầm rồi, cái xác đấy chắc không phải của hấn đâu.

Nhưng chả nhẽ người nhà lại không phân biệt được? Hay là bị thương mất biến dạng?

Nói tóm lại là tên chết bầm ấy, hấn ở đâu đó thôi, chết mà dễ thế ư? Mình không tin, nhất định không tin!

78. #78

Một ngày trong kí ức, mối tình đầu của mình, quỳ xuống, nói có con với một người con gái khác.

Tiếp theo đó là đám cưới trang hoàng lộng lẫy, giữa người yêu và người bạn thân nhất.

Rồi đứa bạn mà mình tin tưởng lâu nay, chỉ coi mình là một con cờ để nó tiêu khiển.

Thì ra cuộc sống này, có thể xảy ra, rất, rất nhiều chuyện, cay đắng, đau khổ, đôi khi, muốn nuối tiếc cũng chẳng kịp.

Nơi đâu đó trong trái tim, tê buốt nhói đau.

-“Người đây rồi còn mượn xe làm gì?”

-“Thực lòng thì anh mong cứ sốt như này cũng được!”

-“Mượn tạm em nhé!”

-“Bởi vì theo mình phương án là C, chàng trai đó cứu người mà anh ta hi vọng rằng sau này sẽ trở thành mẹ của các con mình.”

-“Nguyệt, anh...cho anh một cơ hội!”

-“Anh, thú thực là có hơi già, con người cũng còn nhiều điểm cứng nhắc, nhưng anh...tóm lại là...anh...cho anh làm...người yêu em!”

...

Còn chưa nghe câu trả lời của em mà, đã vội đi đâu?

Có đau lắm không anh? Chắc là đau lắm, lúc em yếu lòng, em khổ sở, anh luôn ở bên, vòng tay anh, khi đó, ấm áp lắm.

Vậy mà,

Em sẽ không được anh ôm nữa, phải không?

Giá như khi xưa anh hỏi, em gật đầu, giá như em đủ can đảm, đủ kiên định, đủ bình tĩnh mà nói, em yêu anh, em lỡ yêu anh mất rồi, nhiều lắm.

Lý trí thôi thúc phải đi tìm anh, dù anh sống hay chết, cũng phải nói rõ ràng, mà sao chân bước không nổi nữa? Cả người mình khụy xuống, không nhúc nhích được, rét run.

Em lạnh lắm, anh biết chứ? Em, rất lạnh, nhưng không ai xoa chân xoa tay cho em cả.

Cuộc đời mình, một lần nữa lại rơi vào tuyệt vọng, đầu óc mờ dần, toàn thân chết lặng, không biết tiếp theo phải làm gì, không hiểu tương lai sẽ đi về đâu?

-“Nguyệt...”

-“Nguyệt thối, điếc à?”

-“Mày xem mày dọa bà ấy kìa?”

Có tiếng gọi, còn có tiếng cười quanh quẩn bên tai, mơ hồ lắm.

-“Chị Nguyệt tha cho em, chỉ vì em trước giờ thật thà mà hôm nay bị bọn nó ép, chị ơi em cũng khổ lắm, năm thằng dí dao kề cổ, em không có quyền lên tiếng...”

-“Là thằng Tùng đầu têu chị ạ.”

-“Chúng mày nói nhiều làm gì, tránh ra xem nào...”

Rồi rất nhanh, mỗi bên ba đứa đứng gọn, ai đó chính giữa đi vào, càng ngày càng rõ nét. Giây phút ấy, tim tưởng như ngừng đập, cảm giác hoàn hồn là như thế nào, giờ mới thấu.

-“Mấy thằng chó, bà giết!”

Mịa, khốn nạn, một lũ khốn nạn.

Tức hộc máu mà chân không lết nổi, bọn ranh kia chạy như vịt, có thằng Tùng còn cố vớt vát vài câu.

-“Nguyệt, anh cả biết bà mò lên Sơn La thế là nhất định đòi xuất viện đấy!”

-“Tôi sợ anh ấy thẹn nên tôi nói hộ, tối nay hầu người ta cho tốt nhé.”

-“Bà mà không tỉnh ra có ngày...”

Mình phải với cái dép, phi ra ngoài cửa nó mới chịu biến. Không gian bây giờ, không nháo nhác như vừa nãy, chỉ có anh và mình.

Anh đây rồi, mặt có xước xát một chút, nhưng không sao, còn sống là tốt rồi. Vẫn đẹp trai lắm.

-“Nguyệt...”

Nghe anh gọi, chẳng hiểu sao, nước mắt chảy. Anh ngồi xuống, kéo mình vào lòng. Vài phút trước, còn nghĩ không bao giờ được gặp ai đó nữa, giờ đây, bên người ta rồi, bao nhiêu khổ sở đau thương tích tụ, đột nhiên vỡ oà, mình bầu vú, siết chặt lấy anh, giọng nghẹn nghẹn, nức nở.

-“Em...em...bọn nó...em...em sợ...em sợ lắm...”

Anh khẽ nhắc mình đặt lên đùi, áp đầu mình vào lồng ngực, trùu mến vỗ về.

-“Xin lỗi, lúc tới đây anh cũng mới biết...đừng khóc nữa...anh xin...”

Mình sao lại không rõ, người nghiêm túc như anh, chẳng thể nào dính vào vụ này, cũng nhất định không đồng ý.

-“Anh có đau không? Có nhọc không? Giờ mình tới bệnh viện nhé!”

-“Không, anh bị thương nhẹ thôi...Nguyệt à, là anh sai trước, anh biết tính em mà lại cứ chấp nhậ với em, khờ khạo không hiểu rõ lòng em...xin lỗi, để em khổ rồi...”

Lời thì thâm ấy, sự kiên nhẫn, dịu dàng ấy, đốt cháy tim gan người ta. Mình hơi rướn lên, cẩn thận chạm vào từng vết xước kia, bất giác xót xa.

-“Đừng lo...”

Tay anh nắm lấy tay mình, trấn an.

-“Không có anh, rất tồi tệ...em...em...yêu...anh!”

Có thể anh đã biết,

Có thể anh nhận ra,

Mà em vẫn muốn nói, ba từ, tám chữ...

Thực ra vì thẹn, nên mình nói nhỏ lắm. May mắn là, ai đó nghe thấy. Anh sững sờ, im lặng nhìn mình, bàng hoàng ngơ ngàng.

Mình không dự trù được người ấy lại có phản ứng như thế, nhất thời chẳng biết nói gì, cả người hằm hập vì ngượng, nhưng cảm giác không khí, cứ ngọt ngào sao sao ấy.

Mất một hồi, anh mới bình tĩnh trở lại, nhẹ nhàng cúi đầu, môi khép môi mình, mềm mại cọ cọ, dịu dõ. Nụ hôn ấy, lúc đầu mơn trớn nhẹ nhàng, càng về sau càng dồn dập cuồng nhiệt.

Tim mình đập mỗi lúc một nhanh, rung động bùng cháy. Áo quần ngấm mưa dính chặt vào người, đến khi bàn tay ấy từ từ trượt qua, cảm giác như da thịt bị chạm, nóng rực, hai má đỏ ửng.

Khoảnh khắc đó, tâm hồn lơ lửng bay bổng, đầu óc mụ mị lằng lằng, toàn thân mềm nhũn như kiêu không xương, mình vô thức vòng tay qua, lấy anh làm điểm tựa. Anh cũng siết chặt mình hơn, bờ môi trượt qua cổ rồi xuống xương quai xanh phía dưới, mãnh liệt không ngừng.

Bên anh, từng giây từng phút, ngọt ngào khó tả.

Từng giây từng phút, ngỡ như đang mơ, thốn thức nghẹn ngào. Người này, thực sự là rất dễ tâm đến mình, chỉ một chút khác lạ cũng khiến giọng anh đầy lo lắng.

-“Làm em đau à?”

Mình cảm động không sao mở lời được, vùi mặt vào vai người ta trốn tránh, anh cẩn thận chạm lên má, lên trán, rồi chân tay mình, ân cần bảo.

-“Đi thay áo quần đi em, ướt rồi lại cảm lạnh.”

-“Anh cũng bị em làm ướt rồi, em gọi bọn nó đến đưa anh về nhé!”

Mình lí nhí, người ta điềm nhiên trả lời.

-“Anh có quần áo ở đây mà?”

Nghĩ cũng đúng, có phải lần đầu qua đêm đâu mà, mỗi tội tính mình cứ như con hâm ý, cứ thèn thẹn kiểu gì không biết, vụt dậy lấy áo quần, bằng tốc độ nhanh nhất chui tọt vào nhà tắm.

Khổ, tìm với chả gan, chẳng biết nghe lời gì sất, sắp rơi ra ngoài rồi.

79. #79

Lúc ra thì bắt gặp anh đang ngồi trên giường, đã thay bộ khác, trên thể gian này, có những thể loại, mặc cái gì cũng đẹp nhỉ?

-“Có chắc không phải qua viện không? Anh ngại bọn kia thì em đưa anh đi cũng được?”

Ai đó lắc đầu, kéo mình lại gần, giúp lau nốt mái tóc đang ướt. Ngón tay anh chậm rãi lướt qua, từng chút từng chút một, hong hong sấy sấy, động tác dịu dàng vô cùng.

Nghĩ cũng buồn cười, tính cách anh, bình tĩnh an ổn, làm việc gì cũng chắc chắn, đối lập hoàn toàn với mình, bộp chộp nóng nảy, thế nhưng mà lại yêu nhau?

Cũng không phải lần đầu tiên, đợt mình bị loạn trí ở nhà anh, nhớ mang mang anh cũng chăm sóc mình như này thì phải, mỗi lần xong việc, anh thường gom cả nắm tóc của mình lại, đưa lên mũi, hít hà rất lâu, kiểu như tận hưởng thành quả lao động vậy.

Sau đó, người ta sẽ dùng tay làm gối, cuộn mình chặt chẽ trong lòng.

-“Anh không hiểu, vậy em hiểu chắc? Em hiểu thế nào là cảm giác người ta ôm mình mà lại gọi tên một người khác không? Biết đau như nào không?”

Đợt ấy hâm dở, chẳng biết gì cả.

Tưởng anh thương, anh cứ mang, vì mang ơn với ba mẹ, có ngờ đâu? Nghĩ lại lời nói hôm đó, nhận ra mình làm khổ người ta nhiều nhiều, trong lòng xót xót, bất giác rúc sâu vào anh thủ thủ.

-“May mà anh bình an, nếu không em điên mẹ nó mất.”

Anh cười hiền, khề nhá mũi, nhá tai, rồi hình như chưa đủ, từng ngón tay của mình cũng không tha, cái người này lạ thật, sở thích là cắn, là nhá phải không?

Nhưng mình không phủ nhận, cảm giác đó, không đau chút nào, ngược lại, còn rất tuyệt.

-“Lúc xe gặp sự cố, anh cũng sợ...”

Mình siết anh chặt hơn, trải qua việc như vậy, không sợ mới lạ?

-“Anh sợ anh làm sao, chẳng được nghe em gào, cũng chẳng được ăn cơm em nấu nữa, sợ em bị đánh cũng không ai bênh vực, sợ em to mồm chửi nhau với người ta xong lại ầm ục ngồi khóc một mình, sợ em yêu phải người không tốt nhờ bị bệnh tâm lý không có ai chăm...”

Chẳng phải là anh yêu em tận xương tuỷ, anh yêu em suốt đời suốt kiếp, cũng chẳng phải những lời thề non hẹn biển, chỉ là mấy lời tâm sự nhỏ nhặt, lại khiến mình đắm say mê muội.

-“Chính thức làm người yêu anh nhé?”

Còn phải hỏi nữa à, tên đại ngốc này?

Giờ anh có muốn tránh, mình cũng mang dây thừng trói chặt nhé, không chạy được đâu, đùa vậy thôi chứ vẫn gật đầu, cái con người này, nếu không rõ ràng e rằng lại hiểu linh tinh thì khổ.

Nằm trong lòng anh, ấm áp lắm, tỉ tê tâm sự đủ thứ chuyện, anh nghe rất chăm chú, thỉnh thoảng cười cười véo mũi mình, khi thì thêm ném vài câu, hoặc ghét em, hoặc ghét em thế, hoặc ghét chết đi được.

Thú thực mình thích buôn chuyện với anh hơn với tất cả mọi người luôn, có gì hay hay là kể kể kể kể, rồi ngủ lúc nào không hay.

Nửa đêm thức giấc, thấy tay mình bám chặt thắt lưng người ta, đầu cũng ghé sát vào ngực, ngọt ngào quá à. Mình hơi nhích ra, muốn nhìn anh một chút, xem anh ngủ thế nào, đột nhiên bắt gặp tay áo có đốm gì lạ lắm.

Có thể vướng bẩn ở đâu đó thôi?

Tự dưng lại không yên tâm, mình nhào dậy bật đèn lớn xem xét, không phải bẩn, màu đỏ...máu...

-“Anh ...”

-“Anh ơi dậy đi anh!”

Mình gọi, mà anh không nghe thấy, anh ngủ sâu lắm, trán lấm tấm mồ hôi, sờ lại thấy nóng nóng.

Mình sợ hãi vén ống tay áo anh lên, phát hoảng khi thấy vết thương, thế này mà bảo không sao à? Đồ lừa gạt. Thảo nào mặc áo dài, mọi khi hay nằm ngoài, hôm nay lại nằm trong, hoá ra một bên tay bị đau.

Thật điên mà, muốn lôi dây đập cho một trận mất.

Mình cứng tê cả người, run rẩy gọi cho thằng Tùng. May mà nó tới cũng rất nhanh, còn mang theo một ông nữa, theo lời nó là bác sĩ.

-“Tùng này, mày chắc không? Hay cứ chuyển anh đi viện đi...”

-“Bà khóc lóc cái gì? Con kiến lại cứ xé ra thành con voi thế?”

Nó quát, người kia thì đang xem cho anh, mình lo không thở nổi.

-“Con mẹ này dở hơi à? Khâu có mấy mũi, rỉ có tý máu, đợt thằng Dũng bị ngã cũng khâu còn gì, vẫn tung tung đi làm như thường đấy thôi.”

-“Nhưng...”

-“Nhưng nhị gì, nín đi không tôi lại đập cho một phát bay thẳng vào bồn cầu bây giờ!”

Mình bực không thèm nói chuyện với nó nữa. Bác sĩ ra, bảo đã xử lý xong, tiêm cho anh một mũi rồi, chỉ là hơi sốt sốt thôi nhưng không sao, cũng không cần phải đánh thức.

-“Tôi bảo này, anh cả còn mệt, bà muốn làm gì cũng phải tiết chế, cứ hùng hục hùng hục là không có được đâu!”

Mẹ thằng điên này, nghĩ đi đâu thế? Chỉ muốn nhét ngay cái giẻ vào mồm nó thôi. Ranh con còn ngang nhiên mở tủ lạnh, chôm luôn hai cái bánh cheesecake của mình rồi mới thêm về, rất mất dạy mà, nhiều lúc không biết mình là chị hay nó là chị nữa?

Cài cửa xong, mình vội vào nhà, lấy khăn lau người cho anh một lượt, cẩn thận kiểm tra xem xét. Đúng là chỉ có mấy mũi khâu ở bắp tay thôi, còn lại đều ổn, cũng tại lúc này mình hoảng quá.

Trông anh ngủ, yên bình thật đấy, thỉnh thoảng cựa người lại vô thức chuyển qua kéo mình vào lòng. Là đang mơ thấy mình sao? Hay chỉ là hành động bản năng?

Vai anh, vẫn còn se, khi đó chắc hẳn anh đau lắm.

Mình cũng khốn nạn, ra tay quá ác độc. Xót người ta, mình xoa xoa lên chỗ ấy, người khê rướn, môi chạm vào mi mắt anh, vụng trộm thơm một cái, rồi lại không kiềm được mà chuyển đến chóp mũi, cuối cùng nhẹ nhàng dừng ở môi anh, yêu cái người này chết mất thôi.

80. #80

Từ lúc đó mình cũng không dám ngủ cơ, chỉ sợ nhớ anh thức giấc thấy khó chịu. Sáng ra sờ người anh mát mát mới yên tâm xuống dưới mua đồ về nấu cháo.

Tầm giữa trưa thì anh tỉnh, bị mắng cho một trận toi bởi khói lửa vì tội nói dối. Tất nhiên, thương không để đâu cho hết, nhưng chính vì thương mới bực đấy, chẳng chịu chia sẻ gì cả.

Mình gào một hồi, thấy cái mặt người ta hơi xị ra mới nhẹ giọng đi.

-“Anh ngủ suốt đấy, anh nhọc lắm phải không?”

Ai đó ngã cả vào mình, đầu rúc rúc hõm vai, chân thành nhận lỗi.

-“Lần sau không thế nữa, hứa đấy, anh thấy bên cái người này thơm thơm thoải mái dễ chịu quá, ngủ liền một mạch, không thấy mệt, đừng lo nhé...”

Mặt mình chín đỏ, nói bâng quơ.

-“Giáo sư học ai nịnh ngọt thế?”

-“Nói thật.”

Người ta ăn uống xong thì tỉnh táo khoẻ mạnh, trong khi đó mình lại díp cả mắt, đánh một giấc tới chiều luôn.

Lúc mơ màng thức giấc thấy anh đang ngắm mình, say sưa lắm, tay còn cầm một tập giấy viết viết cái gì đó, làm mình tò mò gần chết, nằng nặc đòi xem mà người ta nhất quyết không chịu đưa, còn nhanh tay chạy sang phòng bên cạnh cất vào ngăn tủ cuối cùng rồi khoá mắt mới tức chứ.

Cái phòng này trước kia mình ốm anh ở lại thì dùng đấy mà, không biết ẩn giấu bí mật gì trong đó nữa?

Rõ ràng tủ của mình, phòng của mình, ghét thật.

Thôi được, xem trộm sau vậy.

Rồi anh rủ mình tới bệnh viện, thăm ân nhân cứu mạng anh. Phải nói lúc nghe rất hồ hởi, ân nhân của anh, tất nhiên cũng là ân nhân của mình rồi.

Tiếc là khi được gặp mặt, máu điên dồn tới đỉnh đầu.

Thực ra cũng không to tát tới thế đâu, mà khổ nỗi giáo sư là người trọng nghĩa, khi nợ người khác một món thì thường trả lại mười món ấy, nên sự tình thành ra rất nghiêm trọng.

Chuyện là lúc xe lao xuống, bạn Mai đã nhanh nhẹn lao ra ôm lấy người yêu mình, cửa kính xe vỡ vài mảnh, đâm vào vai bạn ấy.

Thật là!

Trên xe có bao nhiêu người, sao lại là nó cơ chứ?

Tai nạn thì không ngồi yên mẹ một chỗ đi, lằng xằng làm cái gì?

Mình biết là nó với anh có tâm, mình biết việc này nó làm chắc chẳng có mưu kế gì cả, xuất phát từ tình yêu của nó.

Mà mình, ôi, thú thực nhé, mình chẳng mong cái việc này xảy ra chút nào cả.

Đáng lòng.

-“Thầy ạ!”

Giọng nó, thì ào, yếu ớt đáng thương kinh lên được, nếu mình là đàn ông, chắc mình xót hết cả lòng mắt.

-“Bạn đỡ chút nào chưa? Mình áy náy quá!”

-“Không có gì đâu...thầy đừng nghĩ nhiều...”

Nó ho quá, mình đành đi lấy ít nước. Lúc này nó cũng mới nhìn ra mình hay sao ý, nhưng vẫn cười cười hiền dịu, vẫn Nguyệt tới thăm tao à, tao vẫn khỏe, mày đừng lo, lịch sự lắm.

Mình mà là nó, bị chơi một vụ đau như thế chắc giờ không dám nhau cũng chửi nhau rồi, phục nó thật.

-“Mẹ thầy hôm nay qua đây hai lần, còn nấu cháo nữa, làm em ngại quá.”

Gớm, bà lại không hiểu mày?

Tất nhiên mình biết, cái con cáo giáo hoạt dẻo miệng như nó, một vụ của thằng Tùng, làm sao dễ dàng hạ được, chẳng qua là trêu đùa chút cho vui thôi.

Nó bây giờ, đang là muốn nói cho mình biết, quan hệ giữa nó và bên gia đình nhà anh đã hồi phục rồi, còn tốt đẹp hơn xưa, rõ là muốn chọc mình mà.

-“Anh thật, mẹ anh còn sang hai lần, anh thì bây giờ mới chịu tới, nằm ngủ cả ngày trời. Nói cho anh biết, Mai là bạn thân nhất của em đó, anh liệu hồn mà đối xử cẩn thận với nó, nó cứu anh chẳng qua vì thương em, vì biết em yêu anh đó...”

Mày biết cười chả nhẽ tao không biết?

Chỉ khổ giáo sư chưa biết chuyện gì, có lẽ anh nghĩ Tùng đơn giản yêu Mai nên trêu nhau, nghĩ mình và nó vẫn thân như trước nên tưởng mình trách thật.

-“Thực sự xin lỗi, tiền viện phí mình xin phép được trả, có khó khăn gì bạn cứ bảo mình, về phía Viện Toán mình cũng sẽ đứng ra lo thủ tục nghỉ ốm cho bạn.”

-“Thầy làm thế em ngại lắm, em không sao mà...”

-“Ngoài quan hệ thầy trò, Mai còn là bạn thân của Nguyệt, thì cũng xem như là bạn thân của mình, đừng khách sáo.”

Ngồi chơi được một lát thì có khách đến thăm nó nên mình và anh về. Trên đường đi, mình hỏi dò ý tứ anh một chút.

-“Anh nghĩ Mai là người như nào?”

-“Là một học trò xuất sắc, tuy nhiên trong cuộc sống thì hiền, ít nói, ít khi bày tỏ quan điểm của mình, luôn nghĩ cho người khác trước.”

Biết mà, biết ngay ông giáo sư này nghĩ thế mà. Cũng chẳng trách được, mình thân bao nhiêu năm còn không phát hiện ra hướng chỉ họ chỉ đơn thuần là thầy trò, thỉnh thoảng có gặp nhau chút ít, mà lần nào muốn tiếp cận anh mình cũng ra mặt họ hết.

-“Anh thấy Mai với em thì có mạnh dạn hơn với người khác, nhưng chắc là do thân nhau nên thế.”

Nói chung người yêu cũng biết quan sát đấy, chỉ trách con cáo nó diễn quá giỏi thôi. Mình tất nhiên cũng chẳng đại kể gì với anh rồi, thử nghĩ mà xem, nó trước mặt anh luôn nói tốt về mình, mình trước mặt anh lại nói xấu nó, chưa chiến đã thua xử nó mất còn gì?

Xem cung đầu ngày xưa thì biết, cái con thâm nhất thường là con lúc nào cũng mở miệng ra là khen người ta, nhu mì hiền dịu, không bao giờ so đo tính toán với ai cả.

Tóm lại là giáo sư ở ngoài vụ này, nó thấy bọn mình yêu nhau rồi, nếu bỏ cuộc thì thôi cho qua, còn không mình sẵn sàng nghênh chiến.

Đang nghĩ vẩn vơ thì nhận được điện thoại của mẹ, mẹ gửi chị Lan cho mấy con ba ba, anh nói thích ăn ba ba rang muối nên trước khi qua nhà bọn mình xuống siêu thị dưới tầng hầm mua thêm phồng tôm và một vài loại đậu nữa để xay cùng muối rang cho ngon.

-“Eo, sâu riêng nhìn thích vãi chưởng anh ạ.”

-“Ờ ờ, người yêu nhìn nè, xoài cũng căng mọng, thích hết cả mắt...”

Không ngờ có nhiều hoa quả tươi như vậy, mình tham chọn một đồng rồi bắt anh ra xếp hàng chờ cân. Kể cả không bắt anh cũng làm mà, có người yêu rồi nó sướng như thế đấy.

81. #81

-“Khiếp cái con kia, ăn với chả nói, nhìn chẳng xứng với thằng người yêu nó chút nào, sớm muộn cũng bị bỏ...”

Tiếng một bà bác gần đấy, mình cứngờ người luôn.

Việc như vậy cũng chẳng phải mới gặp lần một lần hai, cái cách ăn nói của mình những lần vô tình để người ngoài nghe lọt tai thì bị ném đá không ít.

Nói từ vô tình, bởi lẽ mình chỉ nói kiểu ấy, với chính mình, với những người cùng tư tưởng, cùng lối sống. Tất nhiên rồi, điên à mà nói như vậy trước mặt các vị phụ huynh, khách khứa hay cháu chắt nhỏ tuổi, mình đâu có ngu tới mức đó.

Nhớ có năm phong trào blog nổi lên, mình cũng ăn theo lập một cái như dạng nhật kí, thỉnh thoảng có chuyện buồn vui vào giải toả, làm vài câu cảm thán, để mai sau già rồi, vừa ngồi nhai trầu móm mém, vừa xem lại cho vui.

Rõ ràng mình đã viết ngay phần trang chủ một cái giới thiệu rất hoành tá tràng, đại loại là, tại hạ là đối với việc ăn nói rất thô thiển, ngôn ngữ không được lịch sự, các hạ nào là người nghiêm túc thì không nên lướt qua hoặc kết bạn giao lưu.

Đấy, cảnh báo thế rồi đấy, thế đếch nào mà rất nhiều người nhảy vào đọc rồi chửi mình mới sợ chứ, thái độ của họ, cay nghiệt cực kì luôn. Lại còn cái gì mà tôi làm nông trồng lúa tôi cũng không nói năng như bạn, đọc lời lẽ của bạn như nhai rơm ỉ, bạn mà không sửa đi bạn không thể trở thành blogger đích thực được đâu.

Gì vậy trời, em lạy các bác, em bán bánh mà, bờ lóc bờ liếc cái gì đâu. Khổ quá trời quá đất, em chỉ viết nhật kí cho vui thôi, chả nhẽ cái thú xả stress, em cũng phải ngồi sửa từng câu từ à? Thế thì là em đang viết con khác chứ viết éo gì về em nữa?

Nghĩ thì nghĩ thế thôi nhưng mình cũng có đợt bị ăn gạch nhiều quá mà buồn mất mấy ngày đấy. Nếu đặt ở môi trường công sở lạnh mạnh trong sạch hay môi trường giáo dục, bản thân may ra mới có cơ hội.

Đảng này, trời đất ơi, bọn đàn em, rồi mấy chục nhân viên trong quán cũng là chỗ quen biết của bọn nó, nói năng, rập một khuôn luôn. Có lần cũng cố gắng nghiêm trang một tý, bọn nó lại nháo nhác hỏi thăm, sợ Nguyệt bị sốt hay ăn nhầm cái gì rồi.

-“Nguyệt...”

Tiếng anh gọi, giật nẩy cả người. Ngẫm cũng lạ, ngày xưa yêu tên kia, lúc nào cũng hiền thực hết mức, chỉ tức lắm mới xổ ra vài câu thôi, giờ yêu anh, bản chất lộ rõ hàng ngày luôn.

Cái người này, thâm nhập vào cuộc sống, một cách từ từ, chậm rãi, mình chẳng kịp phòng bị luôn. Nham hiểm thật!

Đùa vậy chứ chắc từ giờ đi cạnh anh sẽ sửa, thằng kia mới có bằng kĩ sư mà nó đã chê ông eo rồi, trong khi, anh...giáo sư.

Nói chung, với mối quan hệ này, khi đã xác định nghiêm túc, mình sẽ cố hết sức có thể để bảo vệ nó.

-“Em không sao à, đi thôi anh!”

Từ lúc đó tới lúc về không hề thốt ra câu nào mất lịch sự hay bóp chát cả, nét na thuỳ mị, đến mình còn thấy tự dưng hôm nay cao quý lạ thường nữa là, chắc anh tự hào lắm.

Có lẽ vì thế mà về tới nhà, vừa mở được cửa anh đã ném đồ ra một xó, bế phốc mình lên, không thương tiếc mà ném phịch một phát vào giường.

Anh thích mình hiền dịu ư? Thế mà không nói sớm, vì anh, mình giả vờ hiền cả đời cũng được.

-“Nguyệt, em sao vậy?”

Giọng anh hốt hoảng, mình cũng ngờ luôn.

-“Sao là sao ạ?”

-“Anh vừa ném em đấy, em không đau à? Sao không có phản ứng gì thế?”

-“Em...”

-“Từ lúc ở siêu thị anh đã thấy lạ rồi, em nhọc à, hay buồn việc gì? Nói anh nghe xem, đừng chịu đựng một mình.”

-“Anh làm cái gì khiến em giận à? Nếu anh sai thì cho anh xin lỗi, em đừng như vậy, anh khổ lắm...”

Ai đó cuống quýt ôm mình vỗ về, mình kiêu choáng luôn, méo mặt câm nín.

-“Xin em, trở lại như thường được không...anh lo quá...gọi bác sĩ nhé...”

Anh nựng mình, dịu dàng, kiên nhẫn an ủi, khuôn mặt đầy căng thẳng, nhìn phát tội luôn ý. Mình lí nhí phát biểu.

-“Em...em sợ cứ vậy, anh xấu hổ vì em...rồi sau này anh chán, anh bỏ em...đàn ông như anh, xứng đáng có được người vợ nhỏ nhẹ lịch sự...”

Tâm sự thật thà thế rồi còn bị lườm chứ, bị búng vào mũi một phát rất đau nữa.

-“Em định đeo mặt nạ cả đời với anh à?”

-“Thì em sẽ cố thay đổi.”

-“Việc đó có làm em thấy vui vẻ không?”

-“Em...nhưng người ta...nhờ nghe thấy, anh không sợ bị chê cười à?”

-“Ngốc, xã hội nhiều người lắm ý, cuộc sống thì lại rất ngăn ngủi, em sống là cho em, chứ đâu phải sống cho mọi người? Chỉ cần mình lương thiện, không làm hại hay ảnh hưởng đến ai là được rồi.”

Ai đó nằm đè lên mình, nghịch ngợm véo má véo cằm, môi hướng vành tai nhá nhá, thủ thủ ngọt ngào thấu tâm can.

-“Anh muốn lúc ở bên anh, em thấy vui vẻ thoải mái, giống như cảm giác của anh mỗi khi bên em vậy...”

Mình vòng tay qua cổ, kéo anh sát hơn, nói cho anh biết, mỗi việc làm vì anh, đều là tự nguyện, hạnh phúc, không có gì là gượng ép cả, anh đừng bận tâm.

-“Nếu muốn em có thể đổi kiểu trò chuyện trước tất cả mọi người, nhưng riêng với anh, mong em cứ là chính em. Cũng cùng câu ấy, nội dung như thế, nhưng thốt ra từ em, anh cảm thấy bá đạo, thú vị hơn người khác nói rất nhiều.”

-“Thật á?”

Eo, được khen, ngại thế chứ nì, đỏ bừng cả mặt.

-“Cút ra ngoài ngay không tôi cho banh xác bây giờ...”

Ai đó nhại lại lời mình, nghiêm túc như giáo sư, chẳng thể nào làm người xấu được, nghe buồn cười đau cả ruột. Anh cũng cười, hai đứa hăm cứ ôm nhau cười vang nhà vang cửa.

Có một người hiểu mình, thật thích.

Có một người yêu chính con người thật của mình, thật tốt.

Có anh ở bên, thật tuyệt!

82. #82

Thế mà cũng yêu nhau được ngọt ngào hơn một tháng rồi, nhanh thật. Đạo này mình hay cười tùm lùm, còn hay hát lú lo nữa, yêu vào là khác hẳn.

Ai đó nổi tiếng nghiêm túc mà giờ cũng biết nói quanh nói quẩn, cố kiếm cớ để ở lại qua đêm, tuần có bảy ngày thì tới bốn ngày ngủ lại Royal rồi.

Mình cũng dạy trai cơ, không cứng rắn nổi, cái mặt kia cứ rúc rúc vào cổ nũng nũng một tý là người lại nhũn như nước, tim gan tan chảy, cái câu đuổi người ta về không thể nào mà cất lên được.

Cũng tốt mà, nấu ăn có anh loanh quanh giúp việc vặt, rồi lại ôm đàng sau không rời.

Rửa bát anh úp hộ.

Đi siêu thị anh đẩy xe, thanh toán.

Đêm đến có anh để ôm, sáng dậy có người rửa mặt cho, nói chung là chẳng thấy thiệt chỗ nào ý, thích chết đi được, cả ngày quẩn quít không rời, lúc anh đưa tới quán còn chẳng muốn vào nữa là, chỉ muốn theo anh đi làm luôn, giả kể mình làm cũng nghề với anh thì tốt.

-“Trưa có ra quán không?”

-“Sáng dạy bốn tiết cuối cho lớp Tài Năng Toán Tin ở Bách Khoa rồi đầu giờ chiều lại hẹn gặp với Christophe, chắc anh ăn tạm ở đó luôn, hai rưỡi qua với em.”

-“Sao suốt ngày Bách Khoa thế?”

-“Nơi nào mời mà rảnh thì anh nhận, ngày kia dạy bên Sư Phạm mà.”

-“Ừ, đi cẩn thận.”

-“Nhớ ngủ trưa em nhé, đừng thức xem phim, hại lắm...”

Người này, anh cũng có ngủ trưa đâu mà bắt mình ngủ trưa? Lân la chắc cũng sắp muộn giờ rồi, anh vội thơm mình chụt một cái rồi tạm biệt.

Mình lên quán, chẳng có việc gì cả, chán hết cả người, xem phim chán, đi spa cũng chán, mình bị ai đó đầu độc rồi, giờ chỉ ở cạnh người ta là thấy vui thôi.

Nghĩ nghĩ liền liêu mình bắt xe ra đó chơi, quên xừ mất không hỏi anh dạy ở phòng nào rồi?

Ồ nhưng anh bảo anh dạy Tài Năng nhỉ, thôi mình thử tự tìm vậy, không được thì nhắn tin hỏi sau.

Bách Khoa lắm khoa nhiều ngành, nhưng nổi bật nhất của cái trường này là hệ Kỹ Sư Tài Năng, kiểu tinh tú của trường đó, hơn năm ngàn sinh viên mỗi năm đầu vào chỉ chọn lấy gần một trăm người, chia sáu hoặc bảy lớp nhỏ tùy năm, ngày xưa người yêu cũ học KSTN mà, đi đâu cũng khoe, tự hào lắm.

Hi vọng là vẫn như khoá thăng An, KSTN chỉ học ở D6.

Loanh quanh mò mẫm, thế nào mà tìm được lớp mới giới, trên tầng ba, nhưng đang trong tiết nên mình ngồi đợi, ra chơi mới lên vào, tìm bàn cuối cùng, lân la bắt chuyện với “các bạn”.

-“Con kia sao ở đây?”

-“Không phải con cậu ơi, là cô Mai đó, trợ giảng của thầy, thầy dạy sáng cô ấy chữa bài tập buổi chiều, nhưng thỉnh thoảng cũng đi cùng buổi sáng luôn, cô giáo xinh nhỉ cậu nhỉ...”

Mịa nhà nó, như hình với bóng thế này, ngứa cả mắt. Mình bực bực mà cũng làm gì được đâu, đổi chủ đề.

-“Sao lớp đông vậy cậu?”

-“Ồ thì cũng như cậu đấy, nghe danh thầy là mò sang, lớp tớ có mười tám thôi, mấy người này là bên Kỹ Sư Chất Lượng Cao, một số bên Tiên Tiến, một số từ lớp ngoài, thế cậu học gì?”

-“Ồ, tớ bên Điều Khiển Tự Động...”

-“Hả, bên đó cũng học Algebra á?”

-“Thích thì học thôi.”

Mình đáp bừa, may mà nghỉ giữa giờ có năm phút, thầy vào rồi, mọi người đứng lên chào, chẳng ai thắc mắc nữa.

Lớp thì có vài mống con gái thôi, không biết thầy đã nhìn ra em chưa?

Giáo sư cho học sinh ngồi, hình như là liếc thấy mình rồi thì phải, mà mặt vẫn lạnh tanh đứng đưng lăm, vẫn giảng bài như thường, ghét thật.

Chả nhẽ mình lại không có tý ảnh hưởng nào với anh?

Không có một chút quyền rũ nào?

Chả nhẽ thế?

Hơi buồn, nhưng không can tâm, nên muốn thử xem sao, mình cố chống tay lên má, ánh mắt nhìn anh ngây ngốc, nhìn chăm chăm luôn, lúc nào anh đưa mắt về phía này chắc chắn thấy mình đang si mê anh.

Kết quả thật bất ngờ, giáo sư bị ngắc ngứ mấy lần, tất nhiên anh rất nhanh lấy lại được phong độ thôi nhưng cũng đủ để mình sướng sướng.

Tiếc là người ta...không phải dạng vừa đâu.

-“Bạn nữ ngồi bàn cuối, mời bạn chứng minh giúp mình ví dụ 2 trong tờ photo.”

Ặc, giết nhau à?

‘Prove that no group of order 160 is simple.’

Mình sao dám gây sự trong lớp anh, không còn cách nào khác đành đứng lên, tiếng anh à, mình cũng dịch được đấy, chứng minh không có nhóm nào bậc 160 là đơn giản. Phải vậy không?

Cái mẹ gì thế? Đến đơn giản hay phức tạp cũng phải chứng minh à?

Các bạn âu yếm nhìn, cái con hồ ly kia đang nhếch mép cười tùm ròi, vừa ngưỡng vừa bực. Bây giờ bảo chứng minh 160 chia hết cho 5 may ra còn làm được đấy, chứ cái này thì, tịt luôn. Biết làm sao, ai bảo mình gây sự với anh trước.

-“Thầy ơi em không làm được.”

Lí nha lí nhí, xấu mặt xấu mũi quá đi mất.

-“Được rồi, mời bạn ngồi. Mời bạn nam bàn thứ hai...”

Sợ rồi, chẳng dám trêu ghẹo gì giáo sư nữa cả.

Học một tiết chán quá nên thôi, về quán làm cơm cho anh. Anh nói hôm nay bạn nên mình làm sushi thôi, ăn cho tiện lợi.

Sushi mình làm hay người khác làm anh có khả năng nhận ra đấy, kể cả khi hai miếng giống hệt nhau, bởi vì mình trộn thêm ít cream cheese vào cơm mà, các quán ở đây chủ yếu họ trộn dầu vừng hoặc dấm thôi, hiếm nơi làm như mình vì có người không ăn được ngậy.

Làm xong lại tí ta tí tởn ra trường tìm anh. Tầm này chắc tan rồi.

Đang hớn hở thì đâm sầm phải con diên nào đó, dưới chân truyền tới cảm giác đau nhói, bà nhà nó, dép với guốc, gấn đinh hay sao?

-“Mày mù hả?”

-“Không, là tao cổ tình đấy.”

Mịa, lão thật.

-“Học thức thấp thì an phận ở nhà, những chỗ như này đừng nên đến...”

Nó ghé sát tai mình răn dạy, diên vãi, mình nóng hết cả người, vả cho nó một phát, nói chung cũng khá mạnh tay, kêu bốp to lắm.

Thế nào mà mắt nó đang giương giương tự đắc đã chuyển ngay sang uỷ khuất, đổ hoe được rồi, mình cứ linh cảm có chuyện chẳng lành ý.

Đúng như dự đoán, có tiếng bước chân đi tới, quay lại...ôì nhục, mắc mưu con cáo rồi.

Chỉ một phút lơ là đại đột.

-“Thầy ạ, không có gì đâu ạ, thầy đừng trách Nguyệt, nó chắc hiểu nhầm ý em thôi ạ...”

Đờ mờ, nước mắt chảy ra rồi kìa, mềm mỏng như hoa như liễu, ai thấy mà không xót thương?

Mình vừa đánh học trò xuất sắc, ân nhân cứu mạng của giáo sư, chẳng biết người ta xử lý ra sao đây?

Anh nhìn nó, rồi lại nhìn mình, rốt cuộc nói.

-“Nguyệt có hơi nóng tính, mình thay mặt cô ấy xin lỗi bạn.”

Gì chứ? Xin lỗi nó, đồng nghĩa với việc anh nghĩ mình sai hả?

Bực thật.

Mình nhìn xuống, tay cầm hộp cơm hơi run run, chân thì bị nó giẫm máu ứa cả ra, tự thấy bản thân, thấm hại vãi chưởng.

Điều nó mong nhất chẳng phải thế này sao?

Nó hiền dịu không chấp nhặt, còn mình bây giờ sẽ bốc đồng lên rồi chửi bới, giải thích, không ra sao cả.

Quên đi, không có chuyện đấy đâu sói ạ.

Con khôn nạn, mày đợi đấy, hôm nay sẽ cho mày sáng mắt luôn!

83. #83

-“Nguyệt, mày đừng tức giận, mọi việc không nghiêm trọng thế đâu.”

Mịa cái con này, cao cao thượng thượng, vãi cả chưởng.

Đúng là chơi với cáo thì cũng chẳng thể làm tho được rồi, mình giả bộ sưng sốt, vỗ vỗ vào mặt nó, tươi cười toe toét.

-“Giận gì mà giận, mày nhảy cảm thế, tát yêu một cái thôi mà...mọi khi toàn trêu nhau như thế, hôm nay mày sao đấy?”

Bạn ấy sốc phải biết, mình thân mật cầm tay nó đưa lên má, giọng đầy ngọt ngào.

-“Đây, hay cho mày tát lại tao cho hoà, cái con hâm...”

Trước mặt giáo sư đang muốn đóng vai nữ chính hiền lành yếu đuối bị bắt nạt cơ mà, giờ thì lên tiếng sao được nữa.

Mai ơi là Mai, tội nghiệp quá, lần này, bà chỉ cho mày làm nữ phụ được thôi.

Đoạn, mình quay sang người yêu, ân cần hỏi thăm.

-“Nhọc không?”

Anh thấy mọi chuyện chẳng có gì nên cũng không để ý tới nó nữa, kéo mình lại trách móc.

-“Trưa không nghỉ ngơi đi ra đây làm gì?”

-“Mắng người ta nữa, đây thương đằng ấy, làm sushi cho này!”

Vừa nói kiểu dỗi dối, bĩu môi phụng phịu, mở mắt tròn xoe nhìn anh ngây ngô. Hơn một tháng yêu nhau, thừa biết ai đó không có khả năng kháng cự trước cái biểu cảm này của mình mà, mặt đỏ đỏ lên kìa, yêu không chịu được.

Anh giật lấy hộp cơm, véo mũi mình một phát, ánh mắt trêu mếu lăm, rồi không kiềm được lại bẹo má thêm phát nữa.

-“Thôi em về đây, xong việc về sớm nha.”

-“Anh biết rồi, em nhớ phải ngủ đây!”

Có đứa được xem phim tình cảm miễn phí, tức học máu, quay gót đi vào, mình cố nói với.

-“Vâng, em làm nhiều lắm, anh chia cho Mai ăn cùng cũng được!”

Mình bạn biết diễn à? Tớ đây cũng rất là cao thượng nhé!

Đang phởn vì trêu tức được con cáo già, đột nhiên có người thì thầm bên tai, nho nhỏ, ghen ghét.

-“Anh không thích.”

Mình còn lơ ngơ người ta đã tuôn một tràng.

-“Em thích thì gọi về bảo nhân viên ship thêm ra cho Mai, còn hộp cơm này của anh mà!”

Ặc, suýt ghen!

Trước mặt mình có chắc là giáo sư Hà Quốc Trung nổi tiếng?

Là cái thầy nghiêm nghị vừa giảng bài lúc nãy không?

Ừay, người ta cũng có lúc trẻ con, ích kỉ nhé, xấu ghê cơ.

May mà thầy ý kiến nhỏ nhẹ, chỉ mình nghe thấy, chứ không thì chẳng biết bạn Mai bạn ấy tủi thân tới mức độ nào nữa?

Nó đi xa xa rồi, cũng tốt, đỡ khó xử. Mình thì về quán, trước khi ra khỏi cổng Parabol, ai đó còn vụng trộm đan tay siết siết một lát mới buông, cứng chết mất.

Nghe lời anh, mình không xem phim nữa mà lên tầng ba nằm, một lúc thì nhận được tin nhắn từ số máy lạ, đại loại là, tao không cần cơ hội do mày bố thí, đừng vội đắc ý, 30 chưa phải là Tết.

Nên xem là cẩn thận hay hèn đây?

Đến số thật còn không dám dùng.

Ban nãy ý nghĩ ban đầu của mình là làm lớn chuyện, xảo quyết khốc lóc thút thít âm ỨC giống như nó cơ. Mà xong lại thôi, một phần do khả năng diễn xuất của mình éo giỏi như thế, nếu không buồn thật thì tự dưng có cấu cũng không nhỏ nước mắt được.

Nhưng quan trọng còn vì lo cho người yêu, anh dạy cả sáng đã mệt lắm rồi, chiều nghe bảo còn gặp ai đó nữa, buổi trưa được nghỉ có mỗi một chút, mình xót lắm, không muốn anh vì mấy chuyện vớ vẩn mà phải bận tâm.

Xem ra thương người này, ngày một nhiều rồi, hi vọng người ta khác người cũ, không bỏ rơi, phụ bạc mình.

Trong lòng có chút chút bất an, sợ sợ, mà nhớ tới nụ cười của anh lại thấy ngọt ngào, thêm thiếp lúc nào không hay.

Mình ngủ rất ngon và sâu.

Trong mơ thấy anh dẫn mình tới ăn tối ở khách sạn sang trọng cực, rồi được một lát có vài người ra kéo đàn dương cầm, vì vu êm dịu, anh cầm chiếc nhẫn kim cương, quỳ xuống chậm rãi nói, lấy anh nhé. Mình thẹn thùng đồng ý, xong thì hôn nhau cuồng nhiệt lắm.

Mình kiểu đang sướng, cũng mạnh bạo cực, chủ động thò đầu lưỡi vào miệng anh trêu chọc, anh hơi bất ngờ, nhưng rất nhanh đáp lại, cuốn lấy đầu lưỡi mình, triền miên không dứt.

Đúng là mộng đẹp, ngọt ngào nóng bỏng, lâng lâng hết cả người.

Đắm đuối một hồi, mơ màng thức giấc, dần dần nhận ra, cầu hôn là giả, nhưng hôn, là thật.

Cái người xấu xa này, về từ bao giờ không biết? Còn chui vào trong chăn, đè lên người mình, môi ngậm môi, bao nhiêu lần rồi mà mình vẫn cứ bị ngược mới đều chứ.

-“Xong việc rồi ă? Mệt không anh?”

Thốt ra mới thấy giọng mình, dịu dàng ồm ồm dễ sợ. Đích xác đang bị trúng bùa yêu rồi!

Ai đó lắc đầu, định nói gì tiếp mà bỗng dưng dừng lại. Mình đưa mắt theo tầm nhìn của anh, phát hiện ra...thẹn muốn tăng huyết áp mất.

Có thể do lúc này nhiệt tình quá, cũng có thể do mình ngủ không ngoan, vặn vẹo linh tinh, hoặc là lý do gì đó không rõ nữa, phía dưới cúc bị tuột khỏi viền áo, đã thế bên trong còn thuộc loại vừa có gọng vừa đầy, bị lộ hàng gần hết luôn rồi.

Tai mình đỏ rực luôn, giây phút người ta chạm vào, rồi nhẹ nhàng hôn lên đó, khê khàng nhá nhá, toàn thân như nhũn ra, nóng râm ran, ngược ngược lấy tay che mắt anh.

Thực ra hành động đó chỉ là phản xạ thôi, phản xạ hết sức tự nhiên của con gái, chẳng có ý gì cả. Khổ là mình lại yêu phải người tử tế khờ khạo quá, anh nghĩ mình phản đối nên ngập ngừng xin lỗi, còn lập tức giúp mình chỉnh đốn lại mọi thứ.

Nghe bảo đối với đàn ông, “cơm chay” là không dễ dàng gì.

Nhưng biết làm sao? Chẳng nhẽ giờ mình chủ động khêu gợi, ở bên nhau nhiều nhưng tính ra cũng là mới yêu thôi mà, ngại chết, thôi kệ vậy đi.

Không khí yên ắng quá, một lúc sau mình đành kéo anh vào lòng, thơm nhẹ lên má người ta rồi vỗ vỗ lưng. Anh cũng cười rồi nắm tay mình cần yêu, hôm đó hai đứa ngủ tiếp tới năm giờ hơn hay sao ý.

Lúc dậy thấy chân bị anh cầm, còn bị lườm mới giật mình nhìn xuống. Thành quả của con Mai đây mà, mình quên khuấy mất, từ sáng tới giờ máu khô bết lại thành cục đen đen bần bần, trông phát tởm.

Người yêu xuống nhà lấy chậu nước sạch, bông với ít thuốc, sau đó lạng lẽ xử lý, một lời cũng không nói.

Chết, kiểu này là giận rồi đây.

Thôi đành, làm màu la hét ầm ĩ.

-“Á, đau quá, đau vãi...anh nhẹ tay chút đi...đau...”

Có người bực, quát to không kém.

-“Đi với chả đứng, cô lớn tướng rồi đấy, biết không?”

Toi mất, mình đại trai quá. Bị mắng mà vẫn thấy yêu, vẫn thấy ngọt ngào mới vãi chứ, rồi cũng không đòi co, hiền lành ngồi trên giường mặc kệ anh bên dưới làm gì thì làm, mình không nhận ra chính mình nữa luôn.

Anh lau rửa rất tỉ mỉ cẩn thận, xong xuôi liền nhẹ nhàng cúi xuống, hôn lên lòng bàn chân mình.

Cảm giác ấy, hơi nhột nhột, nhưng ngọt lắm, ngọt thấu xương thấu tủy, hạnh phúc ngập tràn.

84. #84

Mấy ngày sau, anh còn quan tâm tới cái chân của mình hơn cả mình. Lúc nào cũng dằn dò, anh thế đó, nếu mình cầu thả sơ sài thì anh thuộc dạng cẩn thận từng ly từng tý.

Phải đến khi lên da non, lành lặn hẳn thì hai đứa mới về quê, gọi là cái thủ tục ra mắt người yêu.

Có điều ông người yêu này có xa lạ gì với nhà mình đâu. Anh tâm trạng bình thường, tất nhiên rồi, ba mẹ có khi còn quý anh hơn cả mình.

Mình thì hơi hồi hộp.

Về tới nhà, bốn người ngồi uống trà nói chuyện phiếm, một lúc chẳng thấy anh đề cập gì mình đành mở lời trước.

–“Con và anh...anh Trung đây, đang tìm hiểu nhau.”

Tưởng ba mẹ sốc lắm cơ, vì xưa giờ mình rất thái độ với anh trước mặt hai cụ. Ai ngờ hai người vẫn bình thản cần hướng dương, chẳng biểu lộ tí cảm xúc gì, cứ như chuyện hiển nhiên ý.

–“Từ giờ thì bớt bắt nạt anh đi, đừng có hạnh hoẹ thăng bé nhiều quá.”

–“Có gì thì con nghe lời anh, anh chẳng chặc hơn con...Trung này, yêu rồi thì cũng đừng chiều nó quá sinh hư...”

Vãi!

Người ta ra mắt, ba mẹ sẽ gửi gắm con rể tương lai chăm sóc nhường nhịn con gái mình, còn hai cụ đây, là cái thể loại gì vậy trời?

Trưa hôm ấy quay hẳn ba con vịt cỏ, ăn thơm ngon lắm. Lần trước về quê và lần này, cảm giác khác hẳn nhau, khi đó còn ầm ục giận dỗi, giờ thì ầm áp lạ thường.

Chiều mát, mình ra vườn gieo rau cải giúp ba, cái này ba ươm mầm mọc cây rồi, giờ chỉ là đánh cây con trồng ra luống thôi.

Dẫn anh nhọc cứ ở bên trong nghỉ ngơi đi nhưng mà người này bám khủng khiếp, anh cũng không cầm cây trồng riêng đâu mà cứ đợi mình bỏ vào mới vun đất cùng, xong lại mượn cớ nắm tay treu treu một chút, nghịch quá đi mất, may mà ba mẹ đang cắt ngọn su su ở mãi đằng xa kia.

–“Mai sau em cũng về quê sống.”

–“Vậy à, thế thì anh cũng về quê!”

Mình lườm yêu, chọc anh.

–“Bắt chước nha, thôi được, chúng mình xây nhà cạnh nhau nhé!”

Ai đó ngồi sát hơn, nhá mũi mình rồi phân tích chuyên sâu.

–“Làm thế tổn kém, anh xây là được rồi, em cứ sang nhà anh ở cũng được, ăn cùng cho vui, ngủ cùng cho ấm, hợp tác cùng nhau sản xuất mấy đứa nhỏ nữa...”

Cái người này, ăn nói rất giản dị, chẳng hiểu sao tim mình chấn động còn mạnh hơn cả mấy lời mật ngọt hoa mỹ, suýt chút nữa chảy nước mắt luôn rồi, xấu hổ quá nên cúi xuống cặm cụi làm tiếp.

–“Em thấy phương án của anh thế nào?”

Còn cổ treu người ta nữa, ghét!

Đang vui vẻ thì chuông điện thoại đổ. Anh nghe, nét mặt không vui. Hỏi ra mới biết, bệnh viện điện, con Mai nó đang ở viện, nghe nói bị ngất.

Mịa nhà nó cái trò hề, ngất sau không điện cho ba mẹ, mà lại điện cho người yêu mình cơ chứ? Còn thấy bảo hình như là đầu óc bị làm sao, từ di chứng của tai nạn đợt trước, mình và anh sau đó phải lên Hà Nội gấp.

Tới nơi thấy mặt mũi nó trắng bệch, người yếu lắm.

–“Em xin lỗi, không ngờ y tá lại gọi cho thầy...”

–“Không sao, mình muốn biết rõ tình hình của bạn, mình cũng có một phần trách nhiệm.”

Bây giờ là lỗi cái vụ từ đời tám tổng ra đây hả? Vô lí vãi đạn.

Kiểm tra chụp chiếu xong xuôi, chẳng sao cả, mà nó thì nước mắt ngấn nước mắt dài.

-“Em không hiểu sao từ ngày bị tai nạn tới giờ cứ thỉnh thoảng đầu lại đau choáng váng, càng lúc càng nhiều, mỗi lần như thế cảm thấy rất khủng khiếp...em không muốn thầy ấy này...em xin lỗi...hay thầy cứ coi như không biết đi, em không sao...”

Nó khóc lóc như thật, giáo sư sao có thể yên tâm, lúc nào trong tâm tưởng cũng là anh nợ nó. Anh khuyên nó nghỉ ngơi rồi đi gặp bác sĩ. Ông ấy nói bệnh đau đầu này phức tạp, nhiều nguyên nhân, không hẳn có dấu tích chấn thương mới bị, đôi khi còn là do bệnh nhân bị ảnh hưởng sau một cú sốc nào đó.

Nói chung ông ấy bảo giờ cũng chẳng có gì để phải nằm viện hay phẫu thuật cả, cho một ít thuốc rồi dặn dò nên giúp người bệnh thoải mái, vui vẻ giảm stress là cách tốt nhất. Nếu tình trạng kéo dài thì người nhà nên đưa đi gặp bác sĩ tâm lý.

Ờ, chỉ muốn chữ bậy, cái trò mèo nhà mày.

Thế nhưng mà cái trò ấy quả thật ghê gớm, nó hành hạ người yêu mình mọi lúc có thể.

Mình cố tìm cách tháo mặt nạ của nó, còn chuẩn bị điện thoại ghi âm mà con này khéo kinh, lần nào nói chuyện cũng giả ngốc rồi nước mắt cá sấu, sao mày lại nghĩ tao là con người như vậy.

Muốn nói anh nghe, mà không có chứng cứ, chỉ sợ anh nghĩ mình bệnh xưa tái phát, bị hoang tưởng.

Ưc diên cả tiết.

Có hôm mang cơm lên Viện Toán, tình cờ thấy thầy trò đang thảo luận đề tài, tự dưng vừa mới đứng dậy, mặt con ranh đã tái xanh, người loạng choạng, nếu như không có anh đỡ chắc lặn mẹ nó xuống đất mất.

Rồi bạn lấy tay ôm đầu, nhăn nhó khổ sở, nhưng chỉ chảy nước mắt thôi chứ không kêu gào gì cả, điển hình của mẫu phụ nữ nhẵn nhụi cao quý, càng nhìn càng thấy thương.

Mịa, suốt suốt đau đớn hơn cả ung thư trong phim Hàn Quốc.

Đôi lúc mình còn thấy khó phân biệt thật giả nữa là giáo sư? Nó hại người yêu mình tâm tình không vui vẻ, cảm giác lúc nào cũng thấy có lỗi, nghĩ nó vì anh nên giờ mới có cơ sự như thế, anh cắn rứt lương tâm lắm ý.

Bực đứ thể chịu nổi.

85. #85

Tóm lại là bệnh của bạn Mai ngày một nặng, tần suất bạn ấy “va chạm” người yêu mình ngày một nhiều, mình thì đúng là vô mưu, nghĩ nát óc mà không tìm được cách vạch mặt con cờ hó.

Đau đầu mà, giờ nó cứ bảo nó đau, mặt nó cứ tím tái như thế, biết làm sao?

Chẳng hiểu vô tình hay cố ý, một bà chị làm cùng hai người đó đưa cho anh mẫu giấy, có địa chỉ của một ông thầy lang, nghe bảo nổi tiếng lắm, nói xuống đây thử bấm huyệt xem như thế nào.

Ông ấy ở Ba Vì cơ, con cáo đây tất nhiên làm màu tự em bắt xe buýt cũng được, người yêu mình thì ấy này, có ơn phải trả, nên đề xuất đưa nó đi.

Hàng ngày thầy thầy trò trò, cứ tan làm là đi “chữa bệnh”.

Lộ trình bấm huyệt là hai mươi ngày ạ.

Bà nhà nó!

Hôm nay mới được tới ngày thứ bảy mà mình sắp phát rồ lên rồi.

Ngồi trong quán mà bực bội khó chịu, hoa mắt chóng mặt, người thì nóng nóng, sổ mũi nhức đầu. Tình hình này nó thì giả bệnh nhưng có khi kéo theo mình bệnh thật mất.

Tầm sáu giờ chiều thì nhận được tin nhắn, bọn đàn em bảo thằng Tùng đi Thái Lan về rồi, nó mang nhiều đồ hay lắm, qua đó chơi.

Mịa cái thằng khốn nạn, đi đọt nào không đi, còn không thèm dùng điện thoại hay online gì nữa chứ, hại mình đơn phương độc mã. Nhưng thôi ơn gọi, rốt cuộc thằng bé cũng mò về rồi.

Mình bắt xe tới nhà nó, sang sớm nhất, chắc bọn kia còn bận bàn giao quán xá. Lúc tới nơi thì người mệt lả ra rồi, thân thiết nên cũng chẳng câu nệ, mình vào tạm giường mẹ nó nằm, thấy bảo đi về quê, mấy hôm nữa mới lên.

Nó vất cho mình quả cam rồi ngồi cạnh, chăm chú lắng nghe mình trút khổ. Một hồi sau trầm tư hồi.

-“Yêu anh cả, có thấy áp lực lắm không?”

Đúng là đôi lúc hơi mệt mỏi, giá kể anh xấu xấu một tý, bình thường một tý thì mọi chuyện dễ thở hơn nhiều, nhưng mình nghĩ thôi, không nói gì.

-“Mệt quá thì dừng cũng được, không thiếu người lo cho bà.”

Tự dưng thấy nó xoa xoa vai mình, nói năng nhỏ nhẹ, tâm trạng lắm, có phải thằng Tùng đây không? Thái Lan đã làm gì với mày vậy? Vừa hay lúc đó bọn kia cũng đến, ầm ầm cả lên, nó bảo mình.

-“Thoì được rồi, bà yên tâm, tôi còn sống ngày nào con chó điu bao giờ làm gì được bà.”

-“Ca này hơi khó, thầy lang bấm huyệt cho con Mai là giỏi thật đấy, không phải lang băm đâu...hay nó bị đau thật?”

Thằng Đạt lên tiếng, thằng Dũng nhảy vào.

-“Có ăn cở cái con hồ ly đấy, mày giờ cứ bảo đau đầu thì xuống ông ấy cũng bấm cho thôi chứ ông ấy biết mày đau giả hả?”

Mình nhọc nên chỉ ăn vặt linh tinh rồi nghỉ, bọn nó thì trải chiếu xuống đất vừa nhậu vừa đánh bài. Có tiếng người vẫn vui hơn, về Royal giờ cô quạnh, nhớ anh nữa nên mình quyết định ở lại đây chơi.

Người đứng là sốt rồi hay sao, đau nhức hết cả. Nằm mà lúc mơ lúc tỉnh, sau hình như nghe thấy tiếng điện thoại reo, lại nghe thằng Tùng trả lời thản nhiên.

-“Vâng anh cả, Nguyệt ạ? Em không biết, bà ấy thì đi đâu được? Hay xảy ra chuyện gì rồi?”

Nguyệt á, mình mà!

Thằng dở hơi, bị làm sao đấy? Mình nằm lù lù ở đây mà.

-“Chúng mày trả lời không biết hết cho tao.”

Nó dặn lũ kia, anh lần lượt gọi điện cho bọn nó thật. Mình tìm điện thoại trong túi, hết pin từ đời tám hoành nào rồi, cái bọn này đùa dai vãi.

-“Dũng đưa điện thoại cho tao, đừng thế, anh lo.”

-“Đạt, xin mày đấy, bảo hộ là chị ở đây...”

-“Đi mà, tội anh lắm, đừng đùa...”

...

Mấy đứa này, nghe thằng Tùng chứ không nghe mình, ức không chịu được. Anh làm cả ngày vất vả, lại còn đưa con kia đi chữa bệnh, giờ về tìm mình không được chắc chắn sẽ lo, sẽ rất mệt mỏi.

Nghĩ xót hết cả ruột, mà người mình choáng choáng, không lết về nổi, bất lực lải nhải với bọn nó. Nói nhiều quá, một lúc thì bị mất giọng, còn đen thể nữa chứ, bị người ngoài đàn áp rồi, giờ em út cũng bắt nạt, tự dưng tủi thân rơi nước mắt.

Cũng may nó thấy thế thương tình nhượng bộ.

-“Rồi, bà cứ nằm đấy, tý tôi gọi anh cả đến đón, bà ngu như con bò, chưa gì đã thương người yêu xoắn cả quẩy, lo một tý chết được à, nó làm màu một mình phải làm màu mười chứ!”

Cu cậu vừa dứt lời, mấy thằng kia đã nhao nhao.

-“Đúng đấy, nó đau đầu thì chị cũng phải đau đấy...”

-“Chưa là gì, giờ tốt nhất là bà Nguyệt nên trả vờ bất tỉnh mấy ngày liền...”

-“Chú đề cao bà ấy quá, con mẹ này người yêu kiss cho một cái có mà bật dậy như lò xo...”

...

Bọn nó bàn bạc phụ hoạ thêm cái gì nhiều lắm mà mình không nghe rõ nữa, có điều thằng Tùng xưa nay hứa là làm nên mình yên tâm nằm nghỉ.

86. #86

Lâu lắm không bị ốm, nhức nhối khó chịu, ngủ miên man mê mệt luôn. Mãi tới khi cảm giác man mát mới tỉnh táo đôi chút, mở mắt thấy ai đó đang ngồi bên cạnh, tay sờ trán mình kiểm tra.

Muốn hỏi anh tới lâu chưa, mở miệng lại nhớ ra bị mất tiếng, buồn hết cả người.

Người yêu như kiểu vừa trải qua việc gì tồi tệ lắm ý, người ngơ ngơ phờ phờ xơ xác, mặt mũi nhợt nhạt trắng bệch. Trông anh phát tội đi được, thương chết mất.

Mình kéo người ta gần hơn, chợt thấy đồng hồ đeo tay của anh chỉ mười hai giờ kém năm.

Điên mất, mấy thằng khôn nạn!

Đừng có nói là bọn nó để anh đi tìm mình suốt mấy tiếng liền nhé, cái lũ vô lương tâm, bà mà khoẻ bà bầm vằm từng đứa một.

Một phần lỗi cũng tại mình nữa, cứ yên tâm tin lời chúng. May mà anh không trách không mắng gì cả, chỉ bảo về nhà nhé, rồi xốc mình dậy, vòng tay qua ấm lên.

Về nhà, đơn giản vậy thôi mà cũng khiến mình thổn thức khôn nguôi. Có anh ở bên, sao mà nhẹ nhõm đến thế!

Mình ôm lấy cổ người ta, rất tự nhiên nép sát vào lồng ngực ấy. Khoảnh khắc này, bình yên thoải mái lạ kì.

...

Hôm đó mình phải truyền hai chai nước. Xong cũng thấy đỡ đỡ, chỉ tội vẫn chưa nói được thôi. Với một con lấm mồm như mình, quả thật rất bức bối mà.

Anh thanh toán cho bác sĩ rất hậu, là lẽ đương nhiên mà, nửa đêm nửa hôm người ta chạy đi chạy lại vất vả. Ông ấy vừa về thì người yêu chẳng hiểu xúc động kiểu gì, lao vào ôm mình, siết chặt, chặt lắm.

Trán蹭 trán, má chạm má, khoảng cách gần tới nỗi cảm giác nhịp tim, hơi thở của anh và mình, như hoà làm một vậy. Có người rất lâu sau cũng không nói gì cả, mắt cứ đỏ đỏ ấy, mình sốt ruột quá với điện thoại của anh trên đầu giường.

Giáo sư có vẻ nghiêm túc trong mối quan hệ này, mặt khẩu để sinh nhật người yêu, ảnh nền điện thoại cũng hình cô bán bánh mặc tạp dề con thỏ dễ thương.

Mình mở text, gõ nhanh mấy chữ.

“Nhọc à anh? Hay sao? Nói em nghe được không?”

Anh lắc đầu, tay vuốt vuốt má mình, cẩn thận gạt mớ tóc bết mồ hôi gọn gàng lại. Người này làm sao không biết, làm mình rồi lòng rồi ruột.

“Con Mai vẫn không có tiến triển gì à? Không phải lỗi của anh!”

Mình phải bồi thêm một câu nữa, anh như vậy em lo lắm ai đó mới ngập ngừng nói.

-“Là anh không tốt, xin lỗi em.”

Trời đất, cứ tưởng chuyện gì cơ.

“Em lúc tối sốt sốt nhưng giờ đỡ rồi, đừng lo.”

An ủi thế rồi mà mặt người yêu cứ buồn buồn làm mình nẫu nề theo, đành ghé môi sát môi anh, nhẹ nhàng hôn liếm một cái rồi lại chồm dậy cắn cắn nhá nhá khắp mặt, rốt cuộc có người cũng phải phì cười.

–“Em hư quá.”

Mình mặc kệ, nằm lên ngực anh selfie một phát cực tỉnh củm, đặt lại màn hình, giờ mình không nói được nên yêu cầu anh phải nói bù.

Anh kể mấy chuyện linh tinh ngày nhỏ, kể ngày xưa đi học mà tan sớm cũng hay ra nhà trẻ đón mình về, mình hay vùi vùi, dẻo mồm dẻo miệng lắm, thấy anh là bám theo, anh ngồi học mình cũng ngồi cạnh vẽ vùi linh tinh...

Có lúc bị mồi, phải đổi tư thế một chút, quay lưng về phía anh, nhưng anh vẫn gói gọn mình trong lòng, thủ thỉ kể chuyện, thỉnh thoảng lại ngậm vành tai rất lâu hại mình xao động bởi hồi lắm.

Lần đầu tiên từ khi yêu nhau, anh nói nhiều hơn mình, cũng chẳng nhớ được hết mọi thứ, tuy nhiên có câu anh thương Nguyệt nhiều thì mãi mãi không bao giờ quên.

...

Đột dấy mình bị mất tiếng vài ngày liền, hiền dịu hẳn đi. Tất nhiên thời gian đó người yêu lì ở nhà với mình, không chở được bạn Mai đi bấm huyết nữa. Anh đang định nhờ người khác thì thằng Tùng nhảy vào tranh.

Tiếc là con cáo già gặp bạn Tùng thì cụp đuôi, bảo bảy buổi là hết một đợt rồi, đợt sau thì thư thả mấy hôm nữa cũng được.

87. #87

Lúc mình khỏi hẳn, nghe lời thằng em, bảo anh đợt này rảnh thì chủ động hỏi Mai xem có cần đi bấm huyết nữa không thì đưa nó đi nốt số buổi cho tròn trách nhiệm.

Tất nhiên là bạn ấy cần rồi.

Xe anh đi trước thì ba mươi phút sau xe mình và thằng Tùng cũng xuất phát, đến nơi thấy cái Mai đang nằm trị liệu, còn anh thì ngồi đợi.

–“Em và Nguyệt rồi nên đi xuống xem.”

Anh gạt đầu, kéo mình lại gần nắm tay xoa xoa. Cái người này là rất sợ mình bị lạnh, rồi người ta thủ thủ hỏi.

–“Đi đường nhọc không?”

Mình cười, dựa vào vai anh. Nói thật đang nóng lòng lắm, cái thằng ranh này chẳng bao giờ tiết lộ kịch bản gì cả, hóng hớt kinh lên được.

Đầu tiên là biểu hiện của con Mai khi nhìn thấy thằng Tùng làm mình sướng điên mất.

Cũng không rõ thằng này đã dùng vũ lực, tiền lực hay tình lực với thầy lang, hoặc là cả ba, nói chung nó cũng không quá đáng đâu, không hề bắt ép thầy làm gì trái lương tâm nghề nghiệp cả, chỉ là xong xuôi thì thầy hỏi con Mai dạo này thế nào.

Cáo thôn thển trả lời đỡ đỡ một chút, nhưng vẫn còn đau đón nhiều lắm. Thầy trước mặt mọi người đề xuất từ giờ thầy sẽ dùng biện pháp châm cứu, thử luôn hôm nay cũng được.

Ông này đúng là có biết châm cứu. Giáo sư thì cái gì tốt là theo, liền gạt đầu đồng ý, bạn Mai sợ méo cả mặt, phân bua vài câu rồi bảo mọi người hôm nay hơi nhọc, xin phép để buổi sau.

Lúc ra tới cổng Tùng nó nói riêng với giáo sư là anh biết nó yêu Mai rồi thì xin anh tạo cơ hội. Người yêu tất nhiên tươi cười dắt mình về trước, để lại ai đó tức lộn ruột.

Từ đây bạn Mai khỏi hần đau đầu, không cần đi châm cứu gì nữa cả. Minh điên thẳng Tùng vụ lừa anh đi tìm mình, nhưng nó giúp mình vụ này, xem như hoà.

Sau đó cũng bằng một thời gian không gặp bạn cáo, mãi cho tới một ngày chủ nhật nọ.

Thường thì chủ nhật anh hay về ăn cơm với ba mẹ, nhưng tám tám rưỡi là qua với mình rồi. Còn đang mặn nông mà, xa một chút là nhớ, thỉnh thoảng lại nhắn tin. Mà hôm đó, nhắn mãi mới thấy anh trả lời.

“Nhà có việc à anh?”

Tự dưng hỏi linh tinh vậy thôi.

“Ừ. Rất đông.”

“Bao nhiêu người mà đông?”

“Nhà anh, nhà chồng Vi, nhà Mai.”

Tự dưng thấy hơi bất an, nhà Mai và nhà anh ngồi ăn cơm, còn có chuyện gì nữa? Gì nhỉ, mẹ thương tao lắm, mẹ mong cháu bé, mẹ sẽ đặt váy cưới bên Pháp... Một loạt những việc nó kể cứ bập bùng trong đầu mình.

“Có lẽ em biết.”

Mình nhắn lại, buồn hần đi.

“Ừ, bàn chuyện lấy vợ của anh.”

“Anh có lấy không?”

“Có.”

“Phũ phàng vậy ư?”

“Em nói linh tinh gì thế? Anh thấy anh lớn tuổi rồi, cũng tới lúc lập gia đình.”

“Còn em thì vứt đi đâu?”

Người ta không trả lời, mắt tích luôn.

Mình gần như phát điên, tìm mình, nơi đó nhói!

Khóc không kịp nữa rồi, thì ra đàn ông là vậy, yêu là một chuyện, cưới lại là chuyện khác.

Họ yêu mình chán chê, nhưng khi cưới thì vẫn phải rước về một cô dâu hoàn hảo, có học thức, xứng với họ. Đáng thật!

Mình mù mịt hết cả, người như bị hệt, nhéo cũng không có cảm xúc gì, ngồi ngơ ngơ mãi.

Một lúc thì thấy anh ở trước cửa rồi.

Còn đến làm gì nữa? Nói lời chia tay hả?

Đầu óc mình trống rỗng, lòng xót xa lắm, đau tới kiệt quệ, không còn hơi mà thét, mà chửi, bị người ta lôi đi xềnh xệch. Tối giờ cũng chẳng nhớ rõ khi ấy khổ sở như nào nữa, chỉ đến khi nghe văng vẳng bên tai lời anh nói mới hoàn hồn.

-“Đây là Nguyệt, người yêu con, nếu em ấy đồng ý thì con dự định cuối năm cưới.”

Ngẩng lên, rất nhiều người đang nhìn mình, toàn người quen.

Hình như ai cũng sốc thì phải, mình còn sốc nữa là họ!

Rất nhanh, trong số đó có một người nổi giận, vẻ phẫn nộ cực kì đáng sợ.

Là ba anh.

Là Quốc mặt ngựa nổi tiếng giang hồ, không ai dám dây.

Chiếc chén từ tay bác ấy bay sượt qua mặt anh, đập choang một phát vào tường.

-“Thằng mất dạy!”

88. Ngoại Truyện #1

P/S: Giáng sinh vui vẻ nha mọi người.

Gia đình tôi thuộc loại cực hiếm, bởi vì ba mẹ đẻ năm anh chị em thì có hai cặp sinh đôi, tôi và ông Hoàng, thằng Kì và con Hạnh.

Có một người anh nữa, anh cả, ở nhà chúng tôi một khoảng thời gian, không quá dài, nhưng cũng không phải là ngắn, anh ấy biết làm chong chóng, biết gấp các loại con vật, học giỏi nữa, bọn tôi đều thích chơi với anh.

Tiếc là, càng lớn, tính độc chiếm của Nguyệt càng cao, cũng chẳng biết có phải do nó là đứa bị lẻ ở giữa không?

Biết đi biết nói một cái là nó bám theo anh, mọi lúc, mọi nơi, hễ anh nói chuyện với bọn tôi là nó bắt đầu rơm rớm làm loạn. Cũng vì cái bệnh ích kỷ đầy mà nó chọc ba mẹ tôi điên tiết không biết bao nhiêu lần. Mà lần nào, nó cũng rồi rít trốn sau anh cả, có lần anh xin được cho nó, có lần không xin được, con bé bị ba tôi tấn cho một trận.

Thực ra tôi cũng từng bị ăn đòn rồi mà, ba chỉ vụt nhẹ vào mông răn đe thôi, không đau lắm đâu, mà con này nó làm như sắp chết tới nơi không bằng, khóc lóc inh ỏi, la hét thảm thương lắm, hại anh ấy u sầu não nề theo, ôm nó dỗ dành cả buổi.

Kết thúc bao giờ cũng là, nó mè nheo đến mệt, ngủ ngon lành trong lòng anh, còn anh, vừa bế nó vừa lấy khăn lau mặt mũi tèm nhem. Và ngày sau, mọi thứ lại y như cũ.

Con Nguyệt còn là một đứa cực kì lắm mồm, nó nói liên tục, từ chuyện hôm nay đi mẫu giáo có bao nhiêu bạn ía đùn nó cũng ghi nhớ để về khoe. Tôi cảm thấy thương thay, chắc anh ấy rất mệt mỗi đầu đầu với nó.

Rồi không rõ cơ sự ra làm sao mà một ngày chủ nhật nọ, đến người hiền lành như anh cả cũng phải phát cáu với nó. Hình như đấy là lần đầu tiên anh quát và nói ghét nó thì phải. Nó khóc lóc làm nũng một hồi không có tác dụng thì tự nín, mọi khi nhà tôi cũng chỉ có anh nịnh nó thôi mà, giờ anh cương quyết, con bé cũng chẳng khóc được lâu.

Đến bữa trưa, không thấy nó đâu, cả nhà mới tá hỏa. Mọi người hốt hoảng đi tìm, chỉ sợ nó bị bắt cóc, nhất là anh cả, luôn mồm xin lỗi mẹ tôi, cuống quýt cả lên. Mãi lúc sau ba tôi đưa con Hạnh thằng Kì đi tiêm phòng về mới bảo ban sáng mẹ thằng Tùng đi qua có xin cho cái Nguyệt sang đấy chơi rồi, cô ấy nói chiều tối sẽ đưa nó về, ai nấy thở phào nhẹ nhõm.

Về thằng Tùng này thì nó học cùng nhà trẻ với Nguyệt, lúc đầu hai đứa suốt ngày cãi nhau đấm nhau, cô giáo phải gọi ba mẹ tới xử lý, thế nào mà về sau lại càng ngày càng hợp cạ, chị Nguyệt đi đâu em Tùng theo đấy, thành trùm đầu xỏ gây rắc rối.

Mọi khi chỉ thấy nó hóng anh đi học về, hôm đó là lần đầu tiên tôi thấy anh...hóng nó, nhát nhát lại xem đồng hồ, thấy cửa ngõ cách cách cũng giật mình, thỉnh thoảng đi ra đi vào, kiểu sốt ruột lắm.

Tối mịt hôm đó nó mới thềm mò về, nghe nói ăn cơm tắm giặt bên kia rồi, còn mặc cả quần áo của thằng Tùng, đúng là, không biết nên diễn tả trẻ con ngây thơ hay mặt dày có tổ chất đây?

Nó hớn hờ lắm, bi bô kể bao nhiêu là chuyện vui, chẳng bù ai đó vì nó mà sốt sắng. Trước đây mỗi lần đi về nó hay sà vào lòng anh, hôm nay thì chỉ dám liếc trộm thôi.

Anh ấy cũng hay để ý tới nó phết, nhưng lại không tới gần nói chuyện. Còn nó thì thỉnh thoảng cứ nhìn lăm lăm lét. Tôi biết thừa nó thềm chơi với anh lắm rồi, nhưng sợ sợ thôi, còn suy nghĩ của anh thì tôi chịu, không nắm bắt được. Hai người đó, cứ như kiểu giận giận nhau, nghĩ cũng hơi buồn cười.

Rốt cuộc đột ấy anh cả làm hoà trước, nó đang tha thẩn chơi gậy chun thì anh tới, chìa ra con gấu bông to bự, gọn lọn nói:

–“Cho em.”

Con gấu bông này bán ở cửa hàng đầu phố, rất đẹp và rất đắt tiền, tôi có đứa bạn nhà giàu lắm mà xin mãi ba mẹ vẫn chưa cho. Con Nguyệt quan sát anh một hồi, sau rồi nó cũng hết sợ hay sao ý, lại dơ hai tay đòi ẵm. Anh bế nó lên, thơm chụt vào má nó, cười cười. Nó cũng thơm má anh, ôm vai bá cổ, toe toét kể chuyện.

Người trầm lặng như anh cả, biểu hiện nhiều cảm xúc nhất, là lúc anh ở với nó.

Nó đòi anh đi mua súng nước, còn con gấu bông nó không thích nên tôi được hưởng sái. Những ngày đó, rồi kể cả mãi sau này anh về nước, đối với nó, anh luôn kiềm nén và kiên nhẫn hết mức có thể. Cho dù một ngày, nó biết anh yêu nó, tôi nghĩ nó cũng chưa chắc thấm được, tình yêu đó ngọt ngào, sâu đậm và mãnh liệt đến mức nào đâu. Tôi nói, nó có phúc, là vì thế.

89. #88

Không biết ở các nơi khác như nào nhưng ở chỗ mình việc hai gia đình gặp nhau ăn cơm “nói chuyện” như này là bình thường, nhất là với những nhà con cái mãi vẫn ế, ba mẹ cứ gọi là ruột gan sôi sùng sục.

Người yêu mình, giờ này chưa lấy vợ tính ra cũng hơi muộn thật.

Chẳng biết đã xảy ra chuyện gì mà một người luôn cẩn thận như anh lại hành động hấp tấp như thế? Một phát kéo mình tới đây, đầu tóc chưa kịp chải, áo quần chưa kịp thay nữa.

Một bên bù xù phờ phạc, mặc bộ đồ ngủ hoa lá vườn.

Một bên duyên dáng yêu kiều, váy trắng ngà đầy khí chất.

Nếu mình là phụ huynh của anh, mình cũng điên.

–“Con chỉ thông báo vậy cho tròn trách nhiệm thôi, nếu có đám cưới, ba mẹ thích tới dự con hoan nghênh, không thì cũng không sao.”

Choáng!

Mình thề mình ghê gớm đánh đá mà thực sự chưa bao giờ dám nói kiểu này trước mặt ba mẹ đâu.

Đằng này, giáo sư, nổi tiếng lịch sự nhã nhặn...

Hơi bị bất công nhé, rõ ràng anh là người gây sự, thế nào mà mọi ánh mắt, mọi bực tức đều đổ dồn về phía mình, như kiểu muốn thiêu sống ấy.

Người yêu, hình như không nhớ hai từ “nể nang” viết như nào hay sao, tuyên bố xanh rờn, sau đó chẳng lưu luyến gì sất, một phát về luôn.

Buổi ra mắt đầu tiên của mình với gia đình anh là như thế đó, đến cũng bất ngờ, ra đi cũng vội vàng, ngồi còn chưa ấm chỗ đã phải lí nhí chào các bác con về. Thật quá khổ luôn mà.

Tâm trạng anh không tốt lắm, cuộc đời suy cho cùng, chẳng ai có tất cả.

Người hiền lành như anh, từ bà Nga hay con Hạnh nhà mình, nhờ gì cũng làm, thích gì cũng mua cho, mà lại với em gái coi như người không quen biết, với ba mẹ một tuần chỉ về ăn cơm một bữa cho đúng nghĩa vụ, mọi chuyện, có lẽ không chỉ đơn giản là vụ đánh đập năm ấy?

Hôm đó anh chở mình đi lòng vòng linh tinh mãi, rồi dừng ở Keangnam, mình cũng chỉ lẻo đẻo theo sau thôi. Lúc lên tới sân thượng ai đó cởi áo ngoài cẩn thận khoác cho mình, áo thực ra thì mỏng thôi, nhưng lòng mình ấm.

Không khí trong lành sáng khoái quá, càng nghĩ càng thấy thấm, đi đâu không quan trọng, quan trọng là đi với ai.

Rồi sẽ có một người, biến thể giới của bạn trở nên lung linh rực rỡ.

Có một người, luôn đứng phía sau bạn. Cho dù bạn có hững hờ đặt chân trên lan can nơi cao nhất, cũng chẳng phải lo ngại hay run sợ. Bởi vì, anh ấy nhất định không để bạn ngã.

-“Hà Quốc Trung, EM YÊU ANH...người ta thật lòng yêu anh đó...”

Không hiểu lúc ấy mình ăn phải cái bả gì nữa, đột nhiên hò hét sấm sủi, điên điên dở dở như con thần kinh đâm phải đinh.

Lần nào trộm nghĩ lại cũng muối cả mặt, may mà người yêu không hề đem chuyện này ra chê cười, ngược lại, chính thời khắc mình nói tiếng yêu, vòng tay anh chặt chẽ hơn, bờ môi ấy rà soát trên gáy, rồi nồng nhiệt xuống cả vai, ngọt ngào đắm say.

Hà Nội về đêm, chưa bao giờ đẹp đến thế!

-“Nguyệt này...”

Tiếng anh gọi, thân thương lắm, mình dạ ngoan ngoãn. Ai đó xoay mình đứng đối diện với người ta, cánh tay vững chãi ấy khoá chặt mình trong lòng, ánh mắt yêu thương triu mến vô cùng.

-“Em biết đấy, anh không còn trẻ nữa, dạo gần đây anh bắt đầu suy nghĩ nhiều hơn về tương lai, và có một vài mong muốn...”

Hình như ở đâu đó viết rằng, nếu một người đàn ông muốn chia sẻ tương lai của anh ta với bạn, nghĩa là anh ta rất yêu bạn. Giáo sư thuộc tuýp người khô khan, hiếm khi nói thẳng anh thích em, anh yêu em, anh mãi bên em. Nhưng từng cử chỉ, hành động của anh, mình đều có thể cảm nhận được.

Mình dịu dàng bảo, rằng em yêu anh lắm, em sẽ ủng hộ mọi ước mơ khát vọng của anh, chỉ cần anh không ghét bỏ, em sẽ luôn đứng phía sau làm hậu phương vững chắc cho anh.

Có lẽ anh bị cảm động rồi, dịu dàng kéo mình thật sát, siết chặt lắm, khẽ nhá nhá, mơn trớn vành tai mình, đoạn thủ thỉ ngọt ngào.

-“Anh mong hàng ngày mỗi khi tan làm được trở về ngôi nhà có em, sau này có những đứa nhỏ gọi em là mẹ, gọi anh là ba, em sẽ ủng hộ chứ?”

Hai má mình nóng bừng, lồng ngực xao xuyến xốn xang. Con gái khi yêu thật lòng, ai chả mong đợi cái thời khắc này?

Chỉ sợ đây là mơ mất, hạnh phúc tới ngay người.

Có những đứa nhỏ gọi em là mẹ, gọi anh là ba!

Trời ạ, hồn vía bay loạn xạ lung tung, có ai ở trên đấy thì kéo xuống hộ được không?

Người ta siết eo mình chặt hơn, mình cũng vòng tay qua ôm lấy anh, ngượng ngùng áp vào lồng ngực ấy.

-“Có thể nào...xem xét...làm vợ anh không?”

Giọng anh hơi run thì phải, mình khi ấy cũng xúc động nghẹn ngào lắm, chẳng kịp kiêu kì làm màu làm mè gì cả, gật đầu lia lịa luôn.

Thẹn thẹn nên mãi sau mới dám ngẩng lên nhìn người yêu. Anh mỉm cười rạng rỡ lắm, cúi đầu dịu dàng hôn mình, miết nhẹ hai môi, sau đó theo thói quen nhá nhá, vừa trêu đùa vừa nũng nịu đút quăng, đòi mình phải cam kết lại.

Mình lập tức hứa nhất định lấy anh, cả đời làm vợ anh, sinh con cho anh. Đừng chê mình dễ dụ nha, căn bản đầu óc mù mịt, tim gan tan chảy hết rồi, người ta có muốn mình chết chắc mình cũng không do dự mà nhảy luôn từ đây xuống dưới kia ý chứ.

Mãi mãi về sau cũng không quên được, ngày hôm đó, ở một nơi rất rất cao, người đàn ông ấy, người đàn ông mà mình yêu thương nhất, ngỏ lời cầu hôn ngọt ngào.

90. #89

Đúng là tâm trạng vui kéo theo cảnh vật cũng tươi đẹp lạ thường, mọi thứ xung quanh mình đều là một màu hồng rực rỡ.

Mình giờ kiểu mặt dày như thót luôn rồi, trở về giống ngày nhỏ nhỏ ý, bám người yêu mọi lúc có thể. Giáo sư bị hư luôn theo, ngoại trừ có buổi dạy hay công việc cần thiết lắm mới đi làm thôi, còn lại khi thì làm việc ở nhà, khi thì ngồi quán nghiên cứu.

-“Đằng ấy giỏi thế, tớ gần thế này mà vẫn làm việc được...”

Mình nhào xong bột, lên tầng ba chọc người ta. Anh có khả năng tập trung cao lắm, thỉnh thoảng mãi suy nghĩ bỏ đề hóc búa nào đấy thì mình phải kéo tay đá chân mới biết.

-“Đằng ấy giận à? Tớ đèo đi chơi nhé!”

Ai đó bỏ bút, véo má mình dễ dàng.

-“Thôi, làm tiếp đi, tớ ngồi đây là thấy hạnh phúc rồi...”

Mình thật lòng đấy, đôi khi chỉ cần ngồi cạnh nhau, chẳng hề nói chuyện, mỗi người một việc riêng. Thỉnh thoảng mình len lén nhìn anh, thỉnh thoảng anh đan tay vào tóc mình xoa xoa, hay những cái thơm bất ngờ lên trán, giã dị thế thôi, nhưng cũng là một loại hạnh phúc ngọt ngào.

Những hôm anh bận không ở cùng, với mình ngày dài tính theo tích tắc, chán lắm. Rồi một buổi sáng đẹp trời nọ, quán tự động có khách quý.

Tất nhiên là mình nhận ra.

Mẹ anh, cùng đưa bạn vô cùng thân yêu.

-“Bác tới đột ngột thế này có phiền con không?”

Phiền thì không phiền, chỉ tội hơi sốc thôi.

Mình đơ một lúc mới lí nhí chào, dặn nhân viên chuẩn bị những món ngon nhất rồi mời hai người đó vào phòng VIP.

-“Chẳng biết con biết chưa nữa, cứ giới thiệu nhé, bác là bác Vân, mẹ Trung.”

Bác ấy dung mạo đoan trang, để ý thì thấy người từ trên xuống dưới toàn đồ hiệu cả, nhưng rất biết cách phối hợp, vẫn tạo người ta có cảm giác thân thiện bình dị. Nhìn trẻ lắm, da trắng mịn, mới chỉ có chút nếp nhăn ở đuôi mắt thôi. Mình đoán có khi nhỏ tuổi hơn ba mình đó, nhưng là mẹ anh nên vẫn gọi bác.

-“Nghe Mai nói hai đứa thân nên bác rủ đi cùng luôn.”

-“Vâng, hai đứa con chơi với nhau từ hồi cấp ba mẹ ạ...”

Cứ nghe cái giọng con Mai là mình lại ngứa thế không biết, nhưng chả nhẽ nó thế mình lại bảo éo phải, thân thiết đíu gì?

Vâng thôi chứ biết sao?

-“Bác vừa mới ở chỗ thăng Trung về, Nguyệt lớn nhanh quá, bác không nhận ra luôn đấy. Quán xá hoạt động tốt chứ?”

-“Dạ tốt ạ.”

Chắc không phải tới để hỏi thăm quán thôi chứ? Nghe ba bảo đất quán này là bác ấy cho, hay giờ định đòi lại?

Em là nhà, viết bởi Lan Rùa, chỉ chịu trách nhiệm nội dung trên wattpad và wordpress. Nếu bạn đang là độc giả của bộ này thì bạn làm ơn lưu ý giúp là truyện giờ đã vượt ngoài tầm kiểm soát của mình.

Việc các bạn theo dõi Em là nhà ở đâu mình không ý kiến. Chỉ là trước khi gạch đá mình thì nên lưu ý hộ, phát biểu, thông báo, hứa hẹn (nếu có) ở đây, không phải của mình. Thắc mắc của các bạn ở đây, mình cũng không trả lời được.

Nói ra thì có nhiều chuyện bên lề hơi bị gây tổn thương, nhưng mình thấp cổ bé họng bảo được ai, viết vui trên mạng này chuyện bản quyền coi như không có. Nơi tử tế thì không sao, có những nơi đăng, biến đổi cấu trúc truyện, sai chính tả, lệch nội dung, tự dựng vô duyên vô cớ chèn xù cái tâm sự của một nhân vật khác đã viết từ bao đời đập vào phần nội dung chẳng ra đâu vào đâu, thậm chí có truyện còn bị mất chương, tản mạn người lớn nhưng lại xếp vào mục teen.

Có những người họ lấy thứ mình viết làm app, làm ebook, đăng quảng cáo trên trang. Rốt cuộc họ thì không làm sao, nhưng tội vạ đầu mọi người quy cho mình hết, tội dày mặt câu view kiếm tiền, rồi những lời lẽ rất nặng nề cay đắng. Bây giờ mình nói, mình chẳng liên quan gì tới mấy web, mấy người đó cả, liệu các bạn có tin không?

Mình nói, viết bộ tản văn này, chỉ là niềm vui trong lúc rảnh rỗi, xa quê của mình, hoàn toàn không dính dáng một chút nào lợi ích kinh tế cả, liệu có ai hiểu?

Xin lỗi mọi người rất nhiều vì đoạn chèn này...but just because I am sad!

Cả nhà đọc tiếp nhé.

Cảnh này thấy trong phim nhiều lắm, giờ cô biết điều tránh xa con tôi, hoặc tôi cho san bằng mọi thứ, cô không còn chỗ nương thân.

Cách đây lâu lâu mẹ thằng An cũng dọa dẫm mình thì phải?

Mình sẽ chiến đấu tới cùng, nhất định thế, có điều vẫn thấy lo. Đột nhiên bác ấy nắm tay mình dịu dàng.

-“Chuyện này là bác sai trước. Bác cứ nghĩ thằng Trung nhất không biết yêu đương gì, lại thấy Mai bảo làm cùng với thầy cũng không thấy thầy có bạn gái nên chưa hỏi ý nó đã vội vàng sắp xếp...”

-“Thầy kín quá con có biết đâu mẹ.”

Mịa kiếp, bà hận không vả vỡ mặt mày con hồ ly kia.

-“Ừ, thì thế đó, nói chung là lỗi của bác nên mọi người khó xử, con thông cảm, nó lớn tuổi rồi, bác cũng thêm bé cháu nên có hơi vội vàng. Bác với Mai trước giờ vẫn gọi nhau mẹ con có chút quen miệng, con không thấy phiền chứ? Hai đứa đừng vì việc này mà ghét nhau...còn Mai không có duyên làm con dâu mẹ thì mẹ nhận làm con gái nuôi nhé con...”

Bạn Mai then thùng đồng ý, toàn người lịch sự cao thượng, mình đành câm nín.

-“Con thích gọi bác là mẹ luôn cũng được, ngại thì để lúc nào cưới nhau, tính thằng Trung bác biết, như thế là nó kiên quyết rồi, thôi thì chủ nhật tuần tới về nhà bác ăn cơm nhé, phía bác trai con không phải bận tâm, đã có bác.”

-“Dạ.”

-“Còn Mai, mẹ sẽ tìm cho con mối khác tốt hơn, thằng Trung thế thôi nhưng khô khan không biết nói ngọt đâu, con lấy nó chưa chắc đã sướng.”

-“Vâng mẹ.”

-“Thoì hai đứa nói chuyện đi, bác phải về đây, hôm nay ông Quốc hẹn bạn tới nhậu.”

-“Dạ, con chào bác.”

-“Mẹ đi cẩn thận ạ.”

Phụ huynh vừa ra khỏi cửa được năm phút, cái mặt bạn Mai đã nhăn lại, thái độ quay ngoắt 180 độ luôn.

-“Nguyệt, nể tình thân thiết bao nhiêu năm tao khuyên mày thật lòng, không muốn đau khổ thì nên rút ra...”

Mình cuộn miếng bánh xèo với rau sống, vừa ăn vừa cười khẩy.

-“Mày mơ hả con?”

-“Mày và thầy không hợp, chẳng qua bây giờ thầy ham của lạ thì thích mày, nhưng mai sau thì sao? Có bền được không? Một người là giáo sư toán học, một người đến tích phân còn không biết lấy, mày xem sống được với nhau lâu dài không?”

Mịa nhà nó.

Chọc đúng chỗ đau.

Đúng là mình không biết tính lấy tích phân thật, ba năm cấp ba phải cảm ơn bạn Mai cho chép bài, đổi lại mình cũng nhận trách nhiệm chuẩn bị cơm trưa, có đồ ăn ngon là mang cho bọn nó mà, coi như không ai nợ ai đi.

Nhưng chuyện bây giờ thì nuốt không trôi này, ranh con, tưởng mình mày là biết xĩa đểu hả?

-“Mày ăn miếng bánh đi Mai.”

-“Mày dở hả?”

-“Bánh ngon chứ? Ngon phải không? Anh thích ăn lắm đó. Đàn ông ý, nói cho mày biết, chỉ cần ầm bụng và ầm giường thôi, tích phân tích cứt liên quan chó gì?”

-“Cơ hội cuối cùng tao đã cho mày rồi, sau này đừng hối hận!”

-“Doạ doạ nạt nạt, ông a ông ẻo, bà mày sợ à?”

Bạn tức rồi, đứng thẳng người, cao quý đi về, sao mà mình tiếc thế cơ chứ, giá kể hôm nay có thằng Tùng ở đây thì vui.

91. #90

Rồi chủ nhật cũng tới, hai đứa mình về nhà anh ăn cơm. Anh bảo nếu mình không thích anh sẽ không miễn cưỡng, nhưng mà sao thế được?

Ai cũng có một gia đình, phải không?

Dù thế nào, đó cũng là những người cùng một dòng máu với anh, đã không thân thiết rồi, nay mình sao có thể để vì yêu mình mà hai bên cạch mặt nhau.

Hôm nay có chuẩn bị, ăn mặc trang điểm cũng cẩn thận hơn, bác Quốc mặt ngựa có lẽ được bác Vân làm chiến dịch tư tưởng, cũng nhìn mình đỡ khắt khe đi nhiều.

Bác ấy, thằng người yêu cũ của mình, ba nó đang ngồi xem bóng chuyền ở phòng khách. Nhà ít con nên thông gia thân thật, hình như chủ nhật hàng tuần là gặp mặt ăn cơm.

Không khí cứ kì quái kiểu gì ấy, được một lúc thì anh bảo mình xuống bếp với mẹ anh. May mà người yêu hiểu, ngồi chỗ này từ này tới giờ ngọt ngào muốn chết luôn.

Đúng là gia đình có điều kiện, trên nhà mình thấy có hai giúp việc chỉ đứng chầu chực hầu hạ, khi thì rót trà, khi thì nghe sai bảo. Thế nào mà dưới bếp còn có thêm ba giúp việc nữa. Rốt cuộc tổng cộng bao nhiêu người không biết đây?

Gọi là phụ nữ nấu ăn nhưng mình đoán mẹ anh cùng lắm là làm món tủ, còn lại chắc trên nhà không hợp thì mọi người tám chuyện ở đây thôi. Còn chưa kịp bước vào vào đã nghe tiếng “mẹ chồng hự” sang sảng.

<https://www.facebook.com/lanruanhim>

-“Em nói chị nghe cái con đó là dân đầu đường xó chợ, vô học lắm, chị cứ cẩn thận.”

-“Tuổi trẻ mà, đứa nào chả có cá tính riêng, nó không phải là người xấu, không ác độc là được cô ạ, đừng khắt khe quá...”

-“Em nào có khắt khe gì đâu, mà em là em lo cho chị, sợ chị mai sau bị con dâu dè dặt cười cổ thôi, lấy được cháu Mai về vẫn là tốt nhất.”

-“Ừ thì tôi cũng quý Mai, nhưng thằng Trung lại không ưa. Nó lấy vợ chứ có phải tôi lấy đâu, căng quá thì mình mất con...”

-“Mình cứ vờ đồng ý thôi, còn từ từ hẵng cho cưới chị ạ, cho thằng bé chơi chán đi rồi bỏ cũng được.”

Vãi cả bươm bướm, chỉ muốn nhảy tới nhét giẻ lau vào miệng mẹ thôi. May mà mẹ anh không phải giống mẹ, khiến mình có chút ấm lòng.

-“Ồi như thế phải tội chết, con gái nhà người ta mà lại chơi thế à cô, đặt là con gái mình thì mình cũng xót lắm.”

-“Xót thì cũng phải chịu chứ chị, cả nhà con đó chẳng được ai ra hồn, toàn lữ vô học.”

-“Hả, cô đừng nói vậy, không phải thế đâu, chuyện kể ra thì xấu hổ nhưng chắc cô cũng nghe loáng thoáng rồi, ngày xưa thằng Trung mâu thuẫn với ông Quốc phải ở nhà cái Nguyệt đó, được ba mẹ nó yêu chiều hơn cả con ruột, tôi gửi tiền ăn mà anh chị ấy còn nhiều lần từ chối...”

-“Họ biết chị giàu nên tỏ vẻ cao quý sau này lợi dụng thôi...”

Mịa nhà nó, nóng cả máu. Đúng là có những thể loại, chỉ phát ngôn thôi cũng khiến người ta muốn vả mà.

-“Cô chắc hiểu lắm gì đó rồi.”

-“Chị ngây thơ thì có...”

Ngay lúc hai bậc phụ huynh đang tranh luận, có tiếng trẻ con líu la líu lô. Phải công nhận, sao ba mẹ khôn nạn mà lại để được thằng con đáng yêu thế này?

Thằng bé rất bạo, thấy người lạ là sà vào, cười cười, mình thấy nó dễ thương kinh lên được, nghĩ đi nghĩ lại dù gì cũng là cháu ruột anh. Vừa định xoa đầu nó thì mẹ thằng bé, bạn Vi thân yêu đã nhảy xổ ra, mắt lườm mắt nguýt, như kiểu mình sắp ăn thịt con bạn ấy không bằng.

-“Đi con, đừng chơi với người này.”

-“Mây, bé cậu lên lầu đi.”

Mẹ chồng nó ra lệnh cho người giúp việc rồi hai mẹ con quần quít tít mù, với mình khinh khỉnh như cỏ rác. Sao mình cảm thấy con Vi này chẳng khéo gì cả, sao có thể trước mặt mẹ đẻ mà thân với mẹ chồng như vậy?

Nó không sợ mẹ đẻ tủi thân à? Nuôi con gái bao nhiêu năm để nó lại thương người ta hơn mình?

Ồ nhưng lạ hơn nữa là bác Vân cũng chẳng sao sất, bác ấy còn kéo mình vào thủ thỉ trò chuyện, hỏi bao nhiêu là thứ, hết yêu nhau từ bao giờ, hôn lần đầu tiên là khi nào, ấy ấy chưa.

Bác bảo anh là nghiêm túc đứng đắn lắm, bác cũng đoán không có chuyện ăn cơm trước kẻng, nhưng giờ xã hội tân tiến rồi, bác thấy chuyện đó bình thường, bảo mình nếu tin tưởng con trai bác rồi thì cũng nên cởi mở, gợi ý, bật đèn xanh cho anh biết.

Mình then đở cả mặt, còn tưởng như đang buồn dưa với bạn bè chứ đâu phải với mẹ người yêu.

-“Ngày xưa Nguyệt hay bám anh Trung lắm nhé, lần nào bác tới cũng ra xin bác đừng đưa anh đi mất, chắc anh thích đứa nào mặt dày rồi.”

-“Ngày ấy con nhỏ mà, không biết gì...”

-“Bác đùa chút thôi, giao nó cho con bác cũng yên tâm, con nấu ăn ngon, nhìn ngực to mông nở thế này chắc là dễ đẻ, mau chóng lên đây, bác thêm bé cháu lắm rồi.”

Sặc, chưa từng thấy có ai thẳng như thế!

Cũng chưa từng thấy có ai chủ nghĩa trọng nam tới vậy, cháu nội mới là cháu hay sao?

Nhưng ngẫm nghĩ cho kĩ, giờ nếu lấy anh, được anh tuyệt vời, mẹ chồng cũng tốt tốt, kệ vài rắc rối nhỏ khác thì tự đứng thấy có ai có phúc bằng mình đâu?

Sao mọi thứ suôn sẻ thế nhỉ? Suôn sẻ đến phát sợ luôn, làm cho mình thực có hơi hơi bất an.

Lo lắng đúng là không thừa, đến lúc ăn cơm rồi mà cái gia đình kia vẫn chưa chịu tha cho mình, mớ mĩa đủ thứ, đại loại bảo người yêu phải suy xét kỹ, các cụ xưa đã có câu lấy vợ kén tông lấy chồng kén giống. Cũng chẳng chỉ tên điểm mặt, nhưng có ngu đâu mà không hiểu.

Mình thề chỉ muốn đứng lên hất bát canh thẳng vào cái lũ đó.

-“Anh trai à, anh phong độ ngồi ngồi như vậy, cũng nên yêu người xứng với mình.”

Bác Quốc mặt ngựa thì nổi tiếng cưng con gái rồi, vừa gấp thức ăn cho nó vừa gặt gù.

-“Cái Vi dù gì cũng là em gái ruột, thương mày nên mới nói, mày cũng nên suy nghĩ một chút.”

Nghẹn.

Anh về nhà mình cười đùa thoải mái bao nhiêu thì mình về nhà anh miếng cơm nuốt cũng không trôi.

Ức đít thế chịu được.

Đang trong cơn điên, đột nhiên phía dưới truyền tới cảm giác âm ỉm. Liếc xuống, đã thấy tay được ai đó bao bọc rồi, còn vỗ nhẹ xoa xoa nữa. Hành động nhỏ nhặt thôi, nhưng ngọt ngào thấu tâm can.

Có người này ở bên, biết anh luôn quan tâm tới mình, như vậy là đủ.

-“Nếu anh hiểu theo ý cô thì phải chăng một đứa lên giường với người yêu bạn thân và một đứa bám váy đàn bà mới được gọi là xứng đôi vừa lứa?”

Anh nói bình thản lắm, thái độ vẫn cực kì lịch sự nhã nhặn. Ba mẹ anh không biết chuyện gì thì ngơ ngác, tưởng con mình bông đùa băng quơ, số còn lại mặt đen kịt.

Mình hả hết cả dạ, nắm tay chặt hơn, đăm đăm si mê nhìn đối phương, sung sướng yêu thương tràn ngập luôn.

92. #91

Cả buổi ngọt ngào bí bách, về tới Royal đúng là nhẹ người hẳn đi. Có lẽ người yêu cũng thế, mặt anh thư thái hơn hẳn.

Mình vào bếp bỏ ít hoa quả với cả quả dưa vàng mẹ anh cho, nghe nói dưa này là đệ tử của bác Quốc mang từ bên Mỹ về biếu. Lúc này ăn ở bên đó thấy ngon kinh, mà khổ phải giữ ý, giờ thì khỏi cần.

Mình thường lười biếng nằm ườn trên ghế sofa, đầu dựa đùi anh, vừa xem phim vừa ăn. Vì anh ngồi nên tiện hơn, toàn xiên trái cây rồi đút cho mình ý, thích lắm.

Có khi đang mắc nhai nhưng lại đứng tình tiết hài đâm ra cười sặc sụa, hại mồm miệng nhót nhát, ngược gần chết. May yêu được giáo sư hiền lành tử tế, không mắng mỗ gì cả, ngược lại lấy khăn lau giúp, xong còn rót nước đưa cho.

-“Uống chút đi em, cẩn thận nghẹn.”

Mình nói thật, cầm cốc nước mà tay run run, tim gan tan chảy. Phúc phận ở đâu mà nhiều thế cơ chứ!

Chẳng biết anh xem mấy cái phim sến sẩm này có tiêu hoá nổi không nữa, nhưng lần nào cũng ngồi đến hết, sau đó mới cùng nhau đi tắm.

Là tắm cùng thời điểm chứ không cùng vị trí nhé, mỗi đứa một nhà tắm, thực ra nếu người ta mở lời muốn chung chạ mình chắc không từ chối đâu, tiếc là giáo sư đây, “chính trực” vô cùng.

Đợi anh vào một lúc mình lén đi ra, mở tủ quần áo lấy cái váy ngủ chuẩn bị lâu rồi, cảm giác hồi hộp không thể tả, trống ngực đánh dồn dập luôn.

Chẳng qua là muốn cải thiện tình hình một chút, chần chừ mãi, nhưng từ lúc nghe mẹ anh dặn thì quyết định bật đèn xanh.

Nước dần dần đầy bồn, mùi tinh dầu và sữa dê quyện lại, thơm ngát luôn. Chuẩn bị tinh thần mất bao lâu rồi ý, mà gần tới giây phút quan trọng lại vẫn cứ hồi hộp mới chết chứ, lân la ngẫm mình gần một tiếng mới lấy được can đảm đứng dậy.

Thẹn thùng soi gương, thấy rõ hai má hây hây hồng rực.

Cái này là váy hai dây, dây thì mỏng khỏi nói, bên trong không có nội y nữa, đâm ra thoát ải thoát hiện, sexy vô cùng.

Chưa bao giờ thấy hồi hận vì chịu khó ăn nhiều canh xương hầm, nhất là trong ngày hôm nay, hai em, quả thật không làm chị thất vọng.

Thả tóc xuống, mình cố hít một hơi thật sâu. Nhưng sao mọi thứ nó cứ ngại ngùng thế không biết, chẳng giống trong tưởng tượng gì cả.

Anh tắm xong trước mình, đang tựa đầu giường đọc sách. Có thể nghe thấy tiếng bước chân, ai đó theo phải xạ hỏi thăm.

-“Sao lâu...”

Người yêu cũng chỉ thốt ra được có hai chữ ấy thôi, rồi thấy anh sững sờ luôn, kiểu như bị đờ ý, hại mình luống cuống hết cả. Người ngợm nóng phẫn phập, đành vờ như không có chuyện gì xảy ra, tỏ vẻ tự nhiên tiến về phía anh.

Ai đó vẫn sấy tóc cho mình như thường, nhưng động tác vụng về hơn. Xong xuôi, anh không hề gần gũi hay ôm mình như mọi khi, có cảm giác anh đang cố né mình hay sao ý.

-“Anh...anh...”

Anh ngập ngừng lắm, mình cố nép gần, giả bộ hỏi dụi dàng.

-“Sao vậy ạ?”

-“Có cái paper anh phải hoàn thành trước ngày mai, giờ anh sang phòng bên làm việc, em ngủ trước đi.”

Trời đất, em đã bật đèn sáng tỏ như thế rồi mà.

Giáo sư ơi là giáo sư!

Mình thì không sao, là mình lo cho anh ý, lo gì thì không cần nói chắc ai cũng hiểu.

-“Vâng, thế anh đừng làm việc khuya nhé.”

Trước khi ai đó ra khỏi phòng, mình níu người ta lại, thơm một cái vào má, nói chúc ngủ ngon. Sau rồi trêu chọc hôn hờ hững lên môi. Anh nhẹ nhàng đáp lại mình, lúc đầu là vậy.

Mà càng về sau, không khí càng trở nên mê hoặc ái muội. Môi lưỡi giao nhau kịch liệt, dây dưa triền miên, mỗi lúc một sâu sắc, mỗi lúc một cuồng nhiệt.

Giây phút ai đó chậm rãi kéo chiếc dây áo mỏng manh, trái tim mình gần như ngừng đập.

Anh dụi dàng nâng niu, rồi bờ môi ấy, từng chút, từng chút một chuyển từ cần cổ xuống xương quai xanh, yêu thương triu mến, cuối cùng tham lam chiếm cứ nơi đây đặn đó, rất, rất lâu.

Tối nay chắc sẽ có giông, thỉnh thoảng gió lạnh luồn vào, nhưng cũng chẳng đủ làm cơ thể mình giảm nhiệt. Chưa bao giờ cảm thấy nóng đến vậy, da dẻ cũng chuyển đỏ hồng bởi sự trêu chọc của người ta.

Bàn tay anh dần trượt khắp, mân mê từng tắc, bao bọc, dò xét đến điểm mẫn cảm nhất. Hình như có một vài chuyện, thực sự thuộc về bản năng, khi này ngón tay ấy còn vụng về, ngập ngừng, nay đã xấu xa tiến dần, sâu dần, từng tế bào trên cơ thể mình như tan ra, cả người mềm nhũn vô lực.

Có những việc, đã chuẩn bị tâm lý rất kĩ càng, cố sao khi thực sự gần tới thời điểm, lại bối ra bối rồi, xao xuyến, thốn thốn tưởng chừng không thở nổi.

Phòng ngủ mờ mờ ảo ảo, yên lặng nồng nàn, để rồi khi cánh cửa sổ bị gió thổi đập sầm, có hai người làm việc đen tối, phút chốc giật mình ngượng ngập.

Mình then thùng cần môi. Nhìn lên anh, sắc mặt không được tốt cho lắm. Yêu nhau bao lâu rồi, mình lại quá rõ đi, kiểu mặt này là anh đang rất day dứt áy náy.

Rất nhanh, anh kéo chăn bọc mình lại, giọng buồn buồn.

-“Là anh không tốt...không nghĩ cho em...suýt nữa thì...”

-“Em...”

-“Anh biết mình không đủ tư cách biện minh, nhưng nếu có thể, mong em đừng giận, ngủ ngon.”

Dứt lời, ai đó thơm nhẹ lên trán mình rồi đi thẳng sang phòng bên!

Trời ơi đất hỡi!

Mình đã cổ hủ lạc hậu rồi, giờ còn yêu được người cổ hủ hơn cả mình. Trong quan niệm của anh, có thể hành động vượt rào trước khi cưới được xem như là không tôn trọng bạn gái.

Chẳng phải mình vẫn mơ về một đêm tân hôn có hoa có nến, rồi chuyện ấy, thật lãng mạn hay sao? Giờ đã biết người yêu có ý thức giữ gìn thì thôi cứ kệ đi vậy, từ nay không có đèn xanh đèn vàng gì hết.

Nghĩ lại thấy hơi buồn cười, còn khổ là đang bị quen hơi rồi, hôm ấy nằm mãi không sao ngủ nổi.

Chả nhẽ mình giờ sống dựa người ta thế sao?

Cố gắng trấn trọc thêm vài tiếng nữa mà vẫn tỉnh như sáo, rốt cuộc mặt dày lò dò sang phòng bên, thấy đèn bàn sáng, anh đang làm việc thật.

Mình chẳng thêm giữ ý nữa, đi vào trèo lên đùi người yêu, hai tay ôm lấy cổ, đầu dựa sát vào vai anh làm nũng.

-“Không có đăng ấy người ta chẳng ngủ được ý...nhọc lắm...”

Anh cười hiền, một tay kéo mình vào lòng sát hơn rồi giữ ở eo, tay kia xoa xoa lưng với một lực rất đều, môi nhá nhẹ má mình.

Cảm thấy bản thân vãi thật, giường ấm đệm êm thì không ngủ nổi, đến khi ngồi vắt vẻo trên người ai đó mắt đã díp được luôn rồi. Mình nghe tiếng thì thầm bên tai, hình như anh bảo, không có mình anh cũng không ngủ được, anh nói mình đừng ghét anh nhé, anh xem mình là nhà, nếu mình ghét anh, bỏ anh thì anh bơ vợ, anh chẳng còn gì cả.

Không rõ mấy lời ấy là thật hay chỉ là trong mơ, nhưng mình vẫn thấy ngọt ngào hạnh phúc lắm.

Ở trong lòng anh, thực sự rất yên bình.

Mãi yêu em, như thế này nhé!!!

93. #92

Thứ bảy của hai tuần sau đó, mình ra quán sớm hơn mọi ngày, lần này là bắt xe chứ không được người yêu đèo đi.

Hôm qua anh có bạn từ Đức sang chơi. Mà anh ấy bay chuyến đêm muộn nên giáo sư ra sân bay đón mà không đánh thức mình. Sáng nay đọc tin nhắn mới biết, anh đưa bạn về chỗ phố Huế rồi, nói khi nào hai người ngủ dậy sẽ ra quán mình ăn sáng.

Mình tất nhiên tới sớm chuẩn bị, bạn anh mà, cẩn thận kĩ càng một chút cho anh mát mảy mát mặt.

Khổ mà hai ông này chắc mệt hay sao, đợi mãi tới 9 giờ còn chưa thấy tăm hơi, thấy mỗi thằng Tùng vừa vào đã oang oang.

-“Nguyệt, làm tôi ít bánh bột lọc nhân tôm to đi...”

-“Tôm éo nào chả thế, mày lảm chuyện.”

-“Bà ý, anh cả mà chỉ cần thích thôi là bà làm ngay đấy, tôi thì mỗi miệng...”

Không biết nó ăn phải cái bả gì nữa, tự dưng lại tị nạnh làm mình đành phải xuống bếp. Lúc lên thì thấy thằng bé đang ngồi nốc rượu rồi, trông rất là sầu đời.

-“Hạnh phúc à, nghĩ người ta hạnh phúc thì mình cũng hạnh phúc, mà cuộc sống, nó lại đíu đơn giản như thế...”

Mịa cái thằng dở hơi, đầu đập vào đâu rồi à?

-“Bà nghĩ xem, tôi có nên ích kỉ mà cho bản thân mình một cơ hội?”

-“Hội hiếc éo gì, mày dở à?”

Nó gấp miếng bánh, vừa ăn vừa lèo nhèo.

-“Nếu bà có lấy anh cả thì nhất định không được ở nhà làm nội trợ, phải giữ quán bánh hiếc chưa? Nói cho mà biết, phụ nữ không kiếm ra tiền là đàn ông nó khinh đấy, không phải ai cũng tốt như tôi đâu, hàng tuần tôi còn tới ăn...”

-“Rồi.”

-“Tôi đường hoàng trính chực, tôi không thẹn với bà...nhưng...”

-“Nhưng sao?”

-“Tôi thẹn với lòng mình...”

Uầy, mịa nhà nó, choáng!

Mình đíu quen thằng bé nó như này, tự dưng thấy lo lo, Tùng ơi, sốt hả?

-“Buồn quá...”

-“Chú ẻo lả thế này chị nhìn éo quen, có chuyện gì thì nói ra, đàn ông đànang, vợ vẩn...”

-“Nói bà hiếc được à, bà đíu cần biết.”

Nó lại nốc tiếp, mình thì ngó đồng hồ, sốt ruột, mãi chẳng thấy anh đến, gọi cũng không được.

Điện thoại vừa hay báo tin nhắn, số này mình xoá khỏi danh bạ lâu rồi, nhưng nhìn qua đuôi vẫn biết số con Vi.

“Phòng 0801, khách sạn Nikko, 84 Trần Nhân Tông. Đừng buồn nhé cưng, có trách cũng chỉ trách được bản thân mày vô dụng mà thôi.”

Đọc xong chân tay mình run rẩy kiểu gì ý, muốn nghĩ nó chỉ trêu tức mình thôi mà trong lòng cứ thấy bất an, không sao trấn tĩnh nổi. Rốt cuộc thấy mình cứ như thế, thằng Tùng tức quá đành chở mình ra địa chỉ đó.

Vừa gặp con bé tiếp tân hỏi thì đã được đưa khoá phòng. Nó bảo có chị Mai gửi cho chị. Nghe đến tên con Vi đã biết chuyện không tốt lành gì rồi, giờ cả con Mai cũng tham gia, không hiểu điều gì đang chờ mình đây.

Năm phút ấy, có lẽ là năm phút dài nhất đời mình. Trong đầu liên tục cầu nguyện, đừng là chuyện ấy, đừng là chuyện ấy.

Trời sắp cũng được, nhưng đừng!

Cánh cửa mở ra, trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹt.

Anh, sao bảo đi đón bạn?

Vì đâu mà...

Nó, thân thể trần trụi chỉ được bao bọc bởi tấm chăn mỏng, kín hờ hững hờ.

Nó, nước mắt như suối.

-“Thầy đừng thấy áy náy, cũng là lỗi của em, chúng ta tối qua đều mất kiểm soát.”

-“Em không cần thầy phải chịu trách nhiệm, em sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, em sẽ giúp thầy giấu Nguyệt.”

Ai đó nói cho mình là đang xem phim đi!

Chỉ trong phim mới có cảnh như này, phải không?

Không đâu, trong phim cũng không máu chó như thế, ít ra trong phim mấy con điểm đầy còn lao vào trách cứ người đàn ông, mắng chửi anh ta làm mất đời con gái, đòi anh ta bồi thường, đòi cưới, đòi tiền.

Mà bây giờ, con này, quả thật, nó cao thượng quá, thánh mẫu quá.

Nó chơi một vở, đúng là mình chỉ biết ghen.

Đáng.

Mày kiêu kỳ lắm cơ mà? Rồi giờ sao? Mày hết cách rồi nên học con Vi à?

-“Thằng chó, cái loại học thức giả, hôm nay tao đánh chết mày...”

Mình nghe tiếng thằng Tùng phẫn nộ, rồi tiếng đánh nhau. Cũng không hẳn đánh nhau, chỉ một người đánh, còn một người ngồi yên chịu đòn.

-“Đừng Tùng, chị xin mày, trai gái mất tử chủ phát sinh chuyện đó là bình thường mà, thầy vẫn là người yêu Nguyệt, chị sẽ không xen vào...”

-“Đờ mờ con cờ hó, ngậm mồm vào không bố mày giết cả họ bây giờ.”

-“Được, đánh thì đánh tao, đừng đánh thầy...”

...

Mọi thứ, tan tác, hỗn loạn.

Mình cứ đứng như vậy, người cứng đơ, mãi sau mới mở miệng được.

-“Đừng lại.”

-“Bà còn bệnh? Ngu vừa thôi!”

-“Đừng lại, lũ này để tao xử.”

Mình không rõ lúc đó mình hét to mức nào nữa, lửa giận ngàn ngút. Tiện tay cầm lấy cái ghế đầu trong phòng, tiến về phía đó.

-“Thế này là sao? Anh nói tôi nghe? Tôi dăng đến tận miệng anh không ăn? Hoá ra là chê tôi? Hoá ra là đú đốn với con chó này hả?”

Ai đó nhìn mình, ánh mắt tội lỗi lắm, mà không nói nửa lời.

Tối qua không có chuyện gì cả, Nguyệt, em nghe anh.

Anh có thể vừa ôm mình, vừa đưa ra lời giải thích như thế mà.

Hoặc có thể bảo, anh không biết gì cả, là anh bị hại.

Hoặc cùng lắm thì anh chỉ trót dại chơi bởi một đêm, người anh yêu vẫn là em.

Có trăm có ngàn lý do, anh à, có sao anh không biện minh?

Sao nỡ làm em đau đến thế này?

-“Em ra tay đi.”

Hà Quốc Trung!

Ghê gồm thật.

Rốt cuộc anh muốn bức chết tôi phải không?

Anh nghĩ tôi không dám à, anh nghĩ tôi yêu anh nên thương anh, xót anh, anh nhầm rồi!

Tự tin quá đấy, được, hôm nay tôi giết, tôi phang vỡ đầu anh. Minh khi ấy máu sôi lăm rồi, điên điên loạn loạn, hai tay siết ghế chặt hơn, giờ lên cao.

Nói chung mình chính xác là cái loại mồm to nhưng đít được tích sự gì cả. Chưa kịp phang người ta đã thấy trước mặt tối sầm, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng dâng lên tê buốt tới tận đỉnh đầu, rồi đột nhiên thấy người như hẫng đi, mất hết mọi tri giác.

Sau đó ngất xỉu, không còn biết gì nữa.

Đến đi bắt gian cũng không xong, nhục, quá nhục!

94. #93

Tỉnh lại, đã ở trong bệnh viện rồi.

Sao mà đời mình, mấy năm gần đây cứ có duyên với cái nơi này thế cơ chứ.

–“Con ranh con, già nửa ngày mới thềm dậy.”

Cái giọng cằn nhằn này, đích thị mẹ Nga.

Mụ ra đây làm gì không biết?

Cả con Hạnh nữa, đang ở Đà Nẵng mà?

Mấy thằng đàn em cũng bầu quanh như ruồi nhặng thế này?

Còn một người nữa, đứng ở góc xa nhất, có vẻ định tiến đến nhưng rồi lại không dám.

Trong phút chốc, tim mình đau nhói, đầu óc buốt lạnh, đến thở ra cũng nặng nề. Ưc chế, điên tiết, tiện tay cầm cái cốc phi về phía ấy.

–“Biến!”

Phải chăng anh là khúc gỗ?

Nói không nói, tránh không tránh, chỉ biết đứng lặng thinh.

Cũng may là cốc nhựa, ánh mắt anh chưa từng bị thương đến thế. Thậm chí khi nhìn vào ánh mắt ấy, mình cũng chẳng rõ, rốt cuộc anh sai, hay chính mình mới là người quá đáng?

Rốt cuộc, anh và em, ai đau hơn?

–“Điên à, làm loạn ít thôi! Bọn kia đưa anh ra ngoài đi, tao phải chấn chỉnh lại con đỡ hơi này.”

Mọi người lần lượt ra, có ông bác sĩ vào khám xong kết luận mình chỉ bị sốc quá rồi ngất đi, không có gì nguy hiểm cả. Ông ấy đi rồi, trong phòng chỉ còn mình, bà Nga và con Hạnh. Bà ấy ném cho mình hộp sữa, quát.

–“Uống chút đi, mày được anh chiều quá rồi, tính tình càng ngày càng không chấp nhận được.”

–“Chị bình tĩnh, chị Nguyệt tâm trạng đang không tốt, còn chưa tỉnh táo hẳn.”

Cái Hạnh giảng giải, nó nhỏ nhất nhưng khôn nhất, tính tình lãnh đạm ít khi nóng giận.

–“Là thế này, hôm qua lúc anh cả nhần tin cho mày thì anh và Rob đã về tới chỗ phố Huế rồi. Tắm rửa xong nhận được điện thoại của Mai nên Rob rủ anh đi lượn lờ ngắm cảnh đêm Hà Nội, hai người đó đi ra Hồ Gươm thì hồ ly cũng tới, ngày xưa Rob ở Pháp nghiên cứu nửa năm nên quen Mai, tình cảm khá tốt. Ba người đi chơi linh tinh, muộn muộn thì con Mai nó nói biết Rob sang nên đặt phòng VIP từ hôm qua, trả tiền rồi. Tên Rob nghĩ phòng đặt rồi không ở thì phí, lại không muốn phiền anh, lúc đó anh cả bảo với bọn

nó vậy cũng ổn vì nhà anh lâu không ở có hơi sơ sài. Thế là thống nhất anh chở Rob về khách sạn, sáng hôm sau sẽ mang hành lý ra cho nó. Mịa, mỗi hết cả mồm, Hạnh, mày tiếp tục đi...”

Bà ấy thở hổn hển, con Hạnh ngoan ngoãn tiếp lời.

-“Vâng, sau đó chị Mai bảo khách sạn này có quán bar dưới tầng hầm nổi tiếng với nhiều loại rượu quý, nhất là rượu rần và bọ cạp, anh Rob là người sành rượu, cộng tò mò nên nhất định rủ anh Trung vào thưởng thức, em đoán người yêu chị nể bạn nên đồng ý. Lúc xuống bar ồn ào nhộn nhạo quá, mấy người không thích liền sai nhân viên mang rượu lên phòng mà chị Mai đặt cho anh Rob, ba người thưởng thức ở đó...”

-“Đấy, cái con mặt lờ, nó gọi rượu đào, Rob chơi hẳn rượu bọ cạp, anh cả uống rượu sâm, Rob kể chắc do rượu mạnh quá, nó mới uống có mấy ly đã gục, sự việc tiếp theo như nào thì mày biết rồi đấy, anh và cờ hó chần ầm đềm êm, thằng Rob thì tíu tít trong gầm giường, mày nhập viện được hai ba tiếng sau nó mới tỉnh.”

Làng ngà làng ngoảnh, mình cố tỉnh táo trấn tĩnh để nghe, nhưng nói chung vẫn bực.

-“Hai người tự dừng ra Hà Nội làm gì? Còn nữa, sao hẳn không giải thích thẳng với tôi mà phải nhờ hai người làm thuyết khách?”

-“Thằng Dũng gọi, bọn tao lo mày lại điên nên phải bay gấp.”

Bà Nga gắt, con Hạnh nhẹ nhàng.

-“Giấu ba mẹ chị ạ, cả anh Hoàng cũng chưa dám nói, đang tính nếu chị bị chập mạch một lần nữa thì em và chị Nga tạm đưa chị vào trại một thời gian...”

Đờ mờ, chị em tốt vải chường!

-“Thôi giờ đi điên là phúc rồi, mày biết tính anh cả đó, nếu leo lên biện minh thì đã không phải anh ấy, anh nghĩ mình là người có tội nên trầm mặc có giải thích gì đâu, cái này tao và con Hạnh phải hẹn gặp thằng Rob hỏi đấy.”

-“Anh Rob dễ thương lắm chị ạ, cứ nhìn chị Nga mãi thôi, còn khen chị Nga nói tiếng anh chuẩn.”

-“Mày lạc đề đi đâu vậy?”

Bị bà ấy mắng, nó biết điều ngậm miệng.

-“Bây giờ mày nghe tao nói này, chín chín phần trăm tối qua anh cả là người bị hại rồi, anh ấy giờ cũng khổ lắm, mày xem xét giận thì giận vài ngày thôi, rồi tha cho người ta.”

Mình cũng linh tính như bà ấy nói, nhưng khổ, bị lừa tình một lần rồi, giờ chẳng dám tin vào cái gì gọi là chín chín phần trăm cả.

-“Cùng lắm là chia tay, em điu cần bọn đàn ông nữa.”

-“Con rồ, người tốt như anh giờ kiếm đâu ra? Tối qua có thể vẫn chưa xảy ra chuyện gì, nhưng nếu xảy ra rồi thì đã sao? Chỉ là tai nạn thôi mà. Mày nghĩ cuộc đời là ngon tình chắc, hay mày ở trong hội cuồng rau sạch?”

-“Chị Nga, bình tĩnh, chị Nguyệt còn giận nên nói vậy thôi.”

-“Điêu bình tĩnh được, tao phải chửi cho nó sáng mắt ra. Mày yêu thằng kia bảy năm mần qua mần lại chả chán ra ấy chứ, có gì mà kêu kì đòi hỏi anh phải sạch sẽ? Đàn ông bây giờ, thử nhìn bọn đàn em của mày xem, một tháng chúng nó chơi gái dữ dội như nào? Đến kết hôn rồi mà đây đứa còn ngoại tình, bóc bánh trả tiền thì phổ biến khỏi nói, những bà vợ, chả nhẽ người ta sưng sồ hết lên như mày à? Yêu được người hoàn hảo thì bị nhiều đứa nhòm ngó là chuyện đương nhiên, càng như thế, càng phải giữ...”

Tức, tức không chịu được.

Chị gái đấy, rốt cuộc mục ấy có đúng là chị gái mình không vậy?

Bệnh người ngoài hơn bệnh em ruột.

-“Chị nói nhiều quá, em không chấp nhận được thì kệ em.”

-“Mày nhìn lại mình đi, tiền sử thì điên rồ, đặt mày và con Mai lên bàn cân xem nó lệch như nào, chẳng qua anh cả quá cố chấp nên mới thích mày, thương mày, từ nhỏ đã thương nhất, lớn lên vẫn thương. Lúc nào cũng chỉ có mình mày, mày mè nheo, những nhiều, hành hạ đủ kiểu anh ấy vẫn bao dung. Tao thực đúu hiểu nổi mày có cái điểm gì tốt nữa? Được, mày có giỏi mày chia tay đi, rồi mày ế chồng chứ anh cả thì gái bu đầy, lúc đó hối cũng éo kịp đâu.”

Đùa, chắc mình sẽ nhảy lên đánh nhau nếu không thấy giọng bà ấy lạc đi. Con Hạnh hết cỡ mình lại dỗ bà Nga, nó phân tích đủ kiểu, ăn nói dịu dàng chứ không sồn sồn như hai đứa mình nên không khí nhẹ đi rất nhiều.

Lúc sau thì ba chị em lấy lại tinh thần, bắt xe thẳng về thăm ba mẹ cho thư thái, Hà Nội hôm nay, thực sự quá ngọt ngào.

95. #94

Về quê thì đâu dám để lộ gì, ba chị em nói chuyện linh tinh thôi, chủ yếu là bà Nga và con Hạnh kể lể báo cáo, hai người đó ở xa nên ít về thăm nhà.

Ba con vọt trời về chuồng, nhà ồn ào hơn cái chợ vỡ. Đúng là chẳng ai thương con như ba mẹ, hai cụ người róc mía, người bóc hạt để cho chị em mình, rồi ngồi nghe chăm chú, chẳng thấy kêu đau đầu gì cả.

Thỉnh thoảng bà Nga lại lén lút ra ngoài nói chuyện điện thoại, nghi lắm.

-“Làm gì mà vụng trộm thế, bà có người yêu à?”

-“Yêu đương gì, vợ vẫn.”

-“Già khảm khú rồi còn ngại, yêu chứ có phải trộm đâu?”

-“Nói nhiều, ra nhà thím Lan đầu ngõ mua ít bò khô đi, tối vừa ăn vừa xem phim.”

Mịa con mụ này, đánh trống lảng nhanh thế. Thôi kệ vậy, mình chuyển giao trách nhiệm cho cái Hạnh, con bé dạ ngoan ngoan.

-“Tao sai mày chứ sai nó à?”

-“Bà chị nóng nảy gớm, có gì khác nhau đâu. Hạnh mày cứ đi đi, kệ bà ấy.”

-“Thích ăn đòn hả, giờ mày nói tao nghe, con chị đây có sai được mày nữa không?”

Bà này hôm nay dính bả rồi, tự dưng rồ rồ lên. Mãi mới có dịp mấy người tụ họp, mình đech thềm cãi nhau nữa, nín nhịn cầm ví.

Ra tới đầu ngõ mới phát hiện, thì ra, cái gì cũng có nguyên do của nó. Cách nhà mình tầm vài mét, là con xe Lykan quen thuộc, đứng tựa vào xe, cũng là một người hết sức quen thuộc.

Thực ra được hai người kia đã thông tư tưởng mình nguôi nguôi đi nhiều rồi. Suy cho cùng mình chả quá hiểu con Mai đi.

Nói chung tính mình bốc đồng mà, gặp chuyện lớn thì dễ sốc, dễ nổi nóng, nhưng qua rồi, nghĩ kỹ rồi thì thôi. Chỉ có điều, chán anh quá cơ, như người ta mồm năm miệng mười nhảy ra ôm ấp bào chữa xin lỗi, còn anh nhà mình, đứng yên như tượng luôn.

Lúc đi mua bò khô trở về, ai đó chậm rãi đi ra, ngón tay trở móc hờ vào ngón út của mình, tự dưng lòng xao xuyến thấy lạ, tim bỗng hẫng đi một nhịp.

Có người tay xoa tay, dùng dằng vương vấn một hồi rồi thở dài. Anh kéo lại áo khoác ngoài cho mình, giọng trầm trầm.

-“Cẩn thận lạnh, cố ngủ sớm em nhé!”

Bà nhà anh!

Điên hết cả máu.

Khó vậy sao? Anh sai rồi, tha thứ cho anh với, cầu xin em, không thì tất cả do Mai bày trò, anh là người bị hại, anh yêu em, anh thương em.

Có mấy câu thôi mà? Người với chả yêu, phát rồ mất. Chả nhẽ mình phải là người mở lời trước à. Còn tý sĩ diện con gái nào nữa không? Quên đi nhé, kệ xác luôn, bực mình vào nhà.

Nói thì dễ, thực hiện lại đúu như thế.

Được nửa phim thì thấy ngoài trời bắt đầu có gió, đầu mình toàn hình ảnh người ta mặc có mỗi cái áo sơ mi mỏng, mặt buồn buồn, tội ơi là tội. Đi tới đi lui, sốt ruột quá đành băng quơ mụ Nga.

–“Này, nhà có khách thì mời người ta vào.”

–“Khách của tao éo đâu.”

Mụ cười phớ lớ, rủ con Hạnh về phòng xem phim. Mình cũng lên xem, mà lòng không yên nổi. Rồi bắt đầu nghe tiếng lộp độp, mưa, trời à!

Vãi cả mưa, sớm không mưa, muộn không mưa. Lấy cớ ra đóng cửa sổ, mình liếc xuống bên dưới...khổ tôi không cơ chứ? Bao nhiêu tuổi rồi? Xe lù lù ngay đấy không vào, đứng dầm mưa làm gì không biết?

Muốn sét đánh chết à?

Vừa nghĩ xong thì có tia chớp nhè nhàng một cái thật, hại mình sợ run cả người, chẳng kịp giữ hình tượng gì nữa, lao vội xuống bên dưới.

–“Em...”

–“Em út gì, ầm nào à? Muốn tự hành xác thì đi chỗ khác.”

Người ta bị quát thì giật mình ngó xung quanh, sau đó vội vàng nói.

–“Mưa...em lên đi...”

–“Đụt vừa thôi, giáo sư với cả giáo sư sao, mang tiếng, mưa cũng không biết.”

–“Anh...anh không để ý, em lên đi, anh đi bây giờ.”

–“Đêm muộn rồi đi đâu, nhỡ xảy ra tai nạn ai chịu trách nhiệm?”

–“Ừ, anh vào xe ngồi, không đi nữa.”

Đấy, với ông giáo sư già hăm hăm này thì có bật một ngàn cái đèn xanh cũng vậy thôi. Đến mức như thế này rồi, đáng nhẽ phải bầu vúi vào mà năn nỉ, cho anh ở tạm một đêm, cho anh ngủ nhờ các thể loại chứ.

Mịa, có ngày tôi học máu vì ông mất.

–“Giờ lên nhà hay tôi đắp võ kính, chọn cái nào?”

Mình thề đó là câu tử tế nhất có thể nói rồi, cũng may có người chọn phương án đầu tiên, không chắc mình tăng xông chết mẹ nó mất.

96. #95

Đêm muộn nên không đánh thức ba mẹ, chỉ tìm tạm bộ đồ của ba đưa anh. Lúc anh tắm mình cũng đi nhặt ít rau mùi hành lá với xé chút thịt gà trong tủ lạnh nấu bát miến.

–“Ăn đi cho ấm bụng.”

Đột nhiên thấy anh sững sờ, rồi nhìn mình kiêu gì lạ lắm, ánh mắt ấy, khó mà diễn tả được, áy náy có, yêu thương trĩu mến có, dường như, còn hơi đỏ đỏ. Có lẽ không muốn mình trông thấy, anh quay đi rồi cúi gầm xuống ăn.

Mình lên thay áo quần ướt rồi đi nằm.

Nói thật nhiều lúc không hiểu nổi, sao trên thế gian này lại có những người phụ nữ ác độc tham lam đến vậy? Xinh đẹp, hoàn hảo, có trong tay gần hết mọi thứ, nhưng vẫn cứ thích đi cướp lấy đồ không phải của mình.

Chẳng riêng gì con Mai đâu, ai đọc báo nhiều sẽ biết, năm nay còn được gọi là năm hồ ly đấy. Người ngoài cuộc thường bảo, đừng chửi hồ ly, có trách cũng nên trách tình cảm của hai người kia vốn không bền.

Quan điểm chỉ mang tính tương đối thôi, ai ở trong cuộc mới thấm được, suy cho cùng, mình và anh mới dính một vụ đã căng thẳng như này, huống chi mấy người phụ nữ kia, bị hành hạ suốt, quá mệt mỏi nên phải buông tay.

Mình bây giờ cũng chẳng dám chắc bản thân có đủ mạnh mẽ để chiến đấu đến cùng với con hồ ly nhà mình không?

Nghĩ ngợi miên man, nghe tiếng bước chân liền nằm gọn vào một góc, trùm chăn vờ ngủ, đối diện lúc này, chẳng biết nên nói gì cả.

-“Nguyệt, nằm vậy ngạt...”

Ai đó khẽ gọi mình.

Lo em ngạt chứ không lo em đau lòng à?

Người đâu mà chẳng hiểu tâm lý con gái gì sất. Bao biện giải thích một chút thì đâu có phải là hèn, mồm mép một tý dễ người yêu thì mất cái gì? Lúc nào cũng hiền hiền chịu trận, tức hết cả người. Khéo giờ mình mang ông này ra chém có khi ông cũng để yên ý chứ.

Chắc tưởng mình ngủ rồi nên có người kéo chăn xuống, xoay mình lại tư thế nằm ngửa. Sau đó anh cứ ngồi như vậy mãi thôi, mình nhắm mắt nhưng cũng có ngủ được chút nào đâu.

Cả đêm thấy anh thỉnh thoảng cầm tay mình, xong rất nhanh liền vội bỏ ra, giờ đến chạm mình ai đó cũng rụt rè. Rốt cuộc anh đang nghĩ gì?

Mình ở nhà chơi hai ngày. Lúc bà Nga với con Hạnh đi thì anh và mình cùng đưa ra sân bay. Trước mặt mọi người bình thường vờ vịt, sau đó mới xảy ra chiến tranh lạnh. Lý do thật đơn giản, người ta không nói, mình cũng đếch thêm mở miệng, thế là thành chiến tranh.

Thời gian đó anh ở nhà phố Huế nhưng sáng vẫn đến Royal đợi mình, có hôm mình lên xe, có hôm bực bực mặc kệ người yêu, bắt mẹ taxi đi trước. Lại còn có cái kiểu đứng ngoài quán, đến lúc mình ra mới ngập ngà ngập ngừng, anh có được phép lên không?

Bảo sao không điên máu. Chả nhẽ bây giờ mình phải đích thân trình bày, em không giận nữa, chúng ta trở về như xưa đi à?

-“Tôi đâu có đuổi khách.”

Nói rồi bỏ vào bếp chặt xương, băm băm chém chém tan tành khói lửa.

-“Gớm làm gì nóng thế?”

Giọng thẳng Tùng, nghe đều vãi.

-“Tránh ra không bà lại cho thịt nát xương tan giờ.”

Doạ vậy thôi, chứ đang ức mà, phải tóm nó lại tâm sự kể khổ. Thằng bé lần nào cũng lắng nghe lắm.

-“Mày bảo tao phải làm sao bây giờ?”

-“Chuyện đến nước này mà bà vẫn còn định tha thứ cho ông ấy à? Nói cho bà biết hôm đó tôi thấy ga giường có vết máu đấy...”

Nghe nó bảo, trong lòng thấy chua xót. Mình thở dài, dù sao cũng chuẩn bị trường hợp xấu nhất rồi mà, nghe bảo có những loại thuốc, uống vào dù có siêu việt đến mấy cũng không kiểm soát được.

-“Anh bị hại mà...”

-“Mịa thế thì tôi cũng vái luôn rồi, ngu ngốc.”

Nó cốc một phát vào đầu mình, rõ là đau.

-“Anh cũng tội lắm, mỗi lần nhìn anh tao lại xót hết cả ruột.”

-“Ừ, thôi bà thấy vui là được, dù sao người tình thì nay yêu mai bỏ, chỉ có tôi với bà, cả đời vẫn là chị em tốt, bên nhau như tri kỉ.”

Mịa choáng hết cả người.

Mình nghi lắm, hồi đi Thái Lan nó bị ai hại hay sao ý, từ ngày đó tới giờ toàn phát ngôn gây sốc thôi.

-“Mày uống nhầm thuốc à? Sến sẩm vãi!”

-“Bà đợi con Mai xem nó giở trò gì thì tùy cơ mà ứng biến.”

-“Hay mày ra bảo anh họ chị tỷ đi, nói chị hết bực rồi...”

-“Điu muốn, hai người tự đi mà giải quyết với nhau.”

-“Đi mà, năn nỉ.”

-“Bà đại nó vừa thôi, con gái thì phải biết làm kiêu chứ, cứ kệ đi, xem ai cần ai hơn, nhớ quá khắc xuống nước, như tôi đây này, bao nhiêu lần tức thế cả đời éo thêm gặp nữa, thế mà cuối cùng thì sao? Vẫn lại mặt dày mò ra...”

-“Hả? Chú nói đi đâu vậy? Yêu rồi à? Em nào thế, ra mắt đi chứ!”

Bị mình đoán trúng tim đen, thằng bé đỏ bừng, gãi đầu gãi tai, xong chẳng nói thêm câu nào, ùng ùng bỏ về.

97. #96

Đạo này không có người yêu mình cũng chẳng buồn nấu cơm nữa, sáng trưa tối mỗi bữa ăn tạm cái bánh. Ăn cũng không thấy ngon ý chứ, mồm miệng nhạt thêch.

Buổi tối về mới là lúc buồn nhất, nhà cửa lạnh lẽo, trống trải. Mình còn chẳng dám ngủ phòng trong vì cảm thấy cái giường nó quá rộng, toàn mang chăn gối ra sofa xem phim rồi nghỉ luôn ở đây, lăn qua lộn lại cứ phải tới tầm một hai giờ sáng mới ngủ được.

Hôm nay không hiểu sao mà ba giờ rồi mắt còn thao láo ý, đành phải lấy chút rượu uống xem có xả được tý stress nào không. Nghĩ mà tủi, mỗi ngày nào còn oằn ẹo trong lòng ai đó nũng nịu mè nheo, giờ ngồi thu lu một góc như cún, cô đơn thế là cùng.

Đã vậy tivi lại còn phát mấy cái bài tình ca buồn, đờ mờ, nấu hết cả ruột.

Ai đó còn yêu mình không? Còn thương mình không? Hay là ném thử trái lạ sung sướng quá, quên mất con người yêu này rồi?

Có nhớ mình chút nào không?

Chẳng biết do tâm trạng hay do rượu nữa, tự dưng dở hơi với điện thoại, ấn số đầu tiên trong danh bạ, không ngờ người ta nhắc máy nhanh thế, cứ như tổng đài chỉ ngồi chực điện thoại ấy.

-“Giáo sư, rốt cuộc giáo sư muốn sao?”

-“Em uống rượu?”

Giọng mình lè nhè đến thế rồi ư?

-“Muốn chia tay chứ gì? Được rồi, viết đơn xin chia tay đi, ngày mai mang ra quán tôi kí, rồi tôi giải phóng cho anh.”

-“Em đang ở đâu?”

-“Viết nắn nét sạch đẹp vào, lý do phải chính đáng, hiểu chưa?”

...

Mịa cái tên này, khinh nhau đến thế là cùng, đang nói chuyện mà dám cúp máy chứ. Láo thật.

Chắc chán mình quá rồi đây mà. Đời sầu vãi, mình có đến nông nổi nào đâu mà sao chẳng cuộc tình nào được êm đẹp thế?

Trần trọc mãi, đầu đau như búa bổ nên đành dậy tìm lọ thuốc ngủ, không dùng cách này chắc mình chết mất, căng thẳng lắm. Thuốc thì mua từ đợt điên lần trước, đâm ra ngả màu gần hết rồi, không dám uống bừa nên mình phải dốc ra bàn để tìm viên nào chưa hỏng.

Thế nào mà đang căng mắt lên bối thì có người chạy sộc vào, hắt hết đồng thuốc xuống đất, giữ chặt tay mình, giọng run run.

-“Nguyệt...em...em nuốt mấy viên rồi?”

Đã uống được viên éo nào đâu, nhờ phúc của giáo sư cả đấy.

-“Em uống viên nào chưa?”

Tự dưng anh quát to lắm, mình đơ một lúc mới hiểu ra vấn đề, có người suy nghĩ lệch lạc nha, cũng hay, cho hiểu lầm luôn một thể.

-“Hình như là mười chín, mà không phải, hai mươi...mà chẳng nhớ rõ, sao?”

-“Đi viện.”

Anh kéo mình, nhất định lôi đi, đau lắm. Mình bực, dùng dằng quát lại.

-“Anh không buông tôi cán lưỡi luôn bây giờ, khỏi viện việc gì cả... Anh đâu có cần tôi nữa, quan tâm gì lắm chuyện?”

Vẫn may lần nào sai chiều này cũng hiệu quả, người ta phải xuống nước nhượng bộ năn nỉ, trông mặt tôi nghiệp lắm ý.

-“Xin em đấy...anh không cần em thì cần ai?”

Lời ấy nói ra, lòng mình mềm mềm đi một chút, mà xong kiểu ức chế tích tụ bao ngày dâng trào hết lên, tủi thân nước nỡ.

-“Hơn một tháng, nói không thềm nói, chạm không thềm chạm, đồ cũng dọn về bên kia rồi, rõ là anh không cần còn gì? Hứa này hứa nọ xong rồi cuộc vẫn chán ghét bỏ mặc nhau...”

Hoàn toàn là lời thật lòng ảm ức của mình, có câu bổ sung sau thì hơi mang tính chất làm màu.

-“Thôi để tôi chết đi cho anh nhẹ nợ.”

Mình nói xong rồi ra về oan khuất tủi khổ lắm, gào khóc la hét ầm ĩ. Người yêu bị dọa phát hoảng, cuống quýt hết cả.

-“Không phải thế, em bình tĩnh...cả đời anh, chưa bao giờ hối hận đến vậy, thậm chí đêm nào anh cũng gặp ác mộng, mơ thấy ngày hôm đó em ngã trước mặt anh, rồi em không bao giờ tỉnh lại nữa...anh...thực sự rất sợ...anh nhớ em phát điên, nhưng anh lại ghê tởm chính mình ...đến chạm vào em anh cũng thấy mình không đủ tư cách...anh bỏ em thì cuộc đời anh đâu còn gì nữa...nghe anh...tới bệnh viện...”

Khi chưa hiểu người ta, hờn dỗi trách móc đủ thể loại. Đến khi hiểu rồi, trái tim thổn thức khôn nguôi, xúc động lắm, nước mắt trào ra liên tục, giọng nói cũng nghẹn đi.

-“Em đùa đấy, em chưa uống viên nào cả.”

Ai đó vẫn có vẻ chưa tin, còn lo lắng lắm, mình nắm tay anh, trấn tĩnh.

-“Em thề, em mà nốc tann ấy thì giờ còn hơn hơn được à?”

Anh thở phào, cả người tựa vào sofa như trút được gánh nặng. Anh hiền thật, bị trêu như vậy mà không giận. Nhìn anh gầy đi, râu dài còn chẳng thêm cạo, tự dưng mình thương người ta, xót hết cả ruột, đành mở lời.

Mình bảo, mình không để ý chuyện đó nữa, mình thương anh, không bao giờ thấy ghê tởm anh cả. Người yêu quay sang, nhìn mình lâu lắm, khoé mắt ươn ướt. Mãi sau anh hỏi, có thể nào ôm mình được không? Nói thì hơi thẹn nên mình chỉ gật đầu thôi.

Người ta vòng tay qua, nhấc hẳn mình lên đặt trong lòng, khẽ đặt một nụ hôn trên trán. Cảm giác lực tay anh siết càng lúc càng chặt, như kiểu muốn nghiền mình tan nát vậy, mà mình chẳng thấy đau đâu, chỉ thấy ngọt ngào thôi, rồi cũng nép sát vào lồng ngực ấy, lâu lắm mới được ngửi mùi thơm này, nhớ ới là nhớ.

Yêu anh nhiều quá mất rồi, yêu phát nghiện luôn ý chứ, biết là sau này còn nhiều khó khăn, có thể sẽ mệt mỏi, nhưng chỉ cần anh không chán ghét, mình sẽ nhất định kiên cường mà giữ anh tới cùng.

98. #97

Có cái người này bên cạnh đúng là thoải mái dễ chịu thế chứ nì, tha hồ chui rúc, ngủ say sưa tít mít luôn. Đến khi nghe ai đó kêu tên mình mới bừng tỉnh.

Quay sang, anh vẫn nhắm mắt mà, chắc mình mơ. Thôi ngủ tiếp.

-“Nguyệt...xin em...”

-“Nguyệt...”

Ồ hay, lạ thế nhờ? Chẳng hiểu gì sất.

Vài lần như thế thì mình tỉnh hẳn, phát hiện ra người yêu gặp ác mộng, khổ thân. Mình khẽ lay anh.

-“Em đây.”

-“Đừng...em...tỉnh lại đi em...”

-“Em đây mà, em thương...”

-“Nguyệt...”

-“Nguyệt...”

...

“...thậm chí đêm nào anh cũng gặp ác mộng, mơ thấy ngày hôm đó em ngã trước mặt anh, rồi em không bao giờ tỉnh lại nữa...”

Trời đất, đừng có bảo người yêu mơ thấy mình chết nhé? Mình gọi mãi, vỗ mãi mà anh cứ như vậy, hai hàng lông mày nhíu lại rất căng thẳng, mồ hôi trên trán ứa ra liên tục, miệng thì không ngừng gọi mình, mỗi lúc một thảm thiết.

Xót anh phát khóc, chẳng biết làm gì ngoài bắt chước lại cách anh chăm mình ngày trước, kéo anh vào lòng, tay xoa lưng đều đều, đặt môi mình miết lên môi người ta.

Một lúc sau thì thấy hơi đau, ai đó tỉnh rồi, đang xấu tính cần nhá. Anh hôn mình, từ mi mắt tới chóp mũi, hết vành tai lại chuyển sang hai má, rồi cuối cùng dừng lại ở môi, mãnh liệt nhiệt tình, hại mình thở cũng không nổi, cả người tê dại choáng váng.

Mãi mới được tha, người yêu hơi nhồm đậy, hai tay gắt gao ôm eo, mặt úp vào hõm vai mình, thở ra nhẹ nhõm.

-“May quá!”

Mình vuốt vuốt tóc anh, dịu dàng hỏi.

-“Sao may?”

-“May mà em còn sống.”

Nghe người ta nói mà trống ngực mình đánh thành thịch. Trời đất ạ, trên đời có người dễ thương hơn được không? Cưng muốn chết luôn. Nguy thật, đột nhiên muốn ăn thịt giáo sư thế cơ chứ, tội lỗi, tội lỗi quá!

Mình cầm tay anh cẩn hờ, rồi lại hôn lên vành tai anh, cảm xúc dạt dào mệnh mang lằm. Trưa đến nấu cho anh bát cháo đậu xanh hạt sen, chiều cũng đi dạo linh tinh, sang tối hôm sau thì anh không gặp ác mộng nữa.

...

Rất cuộc, cái chuyện đó lại khiến cho tình cảm của mình với giáo sư keo sơn gắn bó, ngày một thấm thiết. Nếu cái Mai biết, không hiểu nó có ức sặc máu không nữa?

Lại nói tới con hồ ly, nó xin nghỉ ở Viện Toán, biến mất không dấu tích. Không gào thét, không đòi hỏi, không bắt chịu trách nhiệm, cao thượng đến thế là cùng.

Nhưng mà kể được như người ta, ví dụ như bọn đàn em của mình đi, chơi bời lêu lổng có số có má, tình một đêm bình thường như căn đường hộp sữa thì có phải tốt không?

Mọi việc, cũng cứ thế mà nhẹ nhàng trôi qua.

Khổ nỗi, anh nhà mình, động vật quý hiếm của thế kỉ 21, đến ăn cơm trước kẻng với người yêu còn thấy tội lỗi nữa là xâm phạm học trò? Thi thoảng thấy anh buồn, mình biết mà, không cảm thấy gì thì đã không phải là giáo sư.

Nói chung mình cũng điu tin là dễ dàng đến vậy, chỉ là không biết lúc nào nó xuất chiêu thôi.

Có chút hồi hộp tò mò ra phết. Cuối cùng, một ngày đẹp trời cũng nhận được tin tức.

Bạn Mai cắt cổ tay tự tử.

Khá khen cho tinh thần dũng cảm của bạn.

Rất tiếc, mệnh bạn lớn, khi mình và anh đến nơi thì nghe bác sĩ bảo may mà người nhà đưa tới kịp thời nên giờ đã thoát khỏi cơn nguy kịch, mẹ con bình an. Chỉ anh vào thăm trò cưng thôi, mình đứng ngoài cửa.

-“Thầy...sao thầy lại tới đây?”

Yếu ớt lắm.

-“Bạn thấy thế nào rồi? Sao lại đại đột vậy?”

-“Thầy...hai đứa...là con của thầy...”

Anh trầm ngâm không nói gì, mình thì đúng là choáng. Nói thật thời gian qua, dự trù đủ thứ, kể cả tình huống nó có thai cũng nghĩ tới, nhưng quả thực có những sự việc, vượt quá cả sức tưởng tượng của con người.

Song thai, phúc khí lớn thật!

Giá kể nó là con điểm nào đó, có khi mình còn chút hi vọng. Mà nó là con Mai, một con nổi tiếng giữ mình, nổi tiếng cẩn thận. Thời đại công nghệ, xét nghiệm ADN ngày càng phổ biến, muốn giấu cũng đâu có dễ.

Mình tin, chỉ khi chắc chắn một trăm phần trăm là con anh nó mới dám bày ra trò này.

-“Em...bao nhiêu lần em định bỏ con, mà không nỡ, hàng đêm em sống trong tuyệt vọng...hai con cứ lớn dần...em biết thầy thương Nguyệt, em không muốn làm người thứ ba, em lại càng không muốn sinh con ra chịu tổn thương...rồi cuối cùng...em nghĩ rằng em và con nên cùng rời khỏi thế giới này...đấy là cách tốt nhất...”

Bạn ấy khóc lóc nức nở.

Cầm động sơn gai ốc, trên đời sao lại có người phụ nữ nhân hậu tuyệt vời thế cơ chứ?

Đúng lúc đó, mẹ bạn từ đâu bước tới, bảo muốn nói chuyện với mình, cũng lại một màn nước mắt nước mũi giàn dụa.

-“Nguyệt à, dì nghe qua chuyện rồi, con và Mai chơi thân, trước giờ dì luôn coi con như con gái, con cũng biết ba cái Mai cực nghiêm, ông ấy mà biết chuyện này chắc giết con bé mất.”

Chưa kịp phản ứng thì dì đã quỳ xuống trước mặt mình.

-“Thôi coi như dì xin con, con buông tay đi, hai đứa nhỏ đáng thương lắm, rồi cái tội chữa hoang, làm sao ngẩng mặt được với thiên hạ, dì cũng có mỗi nó là con một thôi, nó xảy ra cơ sự gì dì sống không nổi mất.”

Dì biết thương con dì, chả nhẽ ba mẹ mình không xót mình? Nó mang tội chữa hoang thì đã sao? So với việc người đàn ông ấy, đã trở thành sinh mạng của mình, bên nào nặng hơn?

-“Dì đứng lên đã.”

Người yêu ra đây từ lúc nào không biết nữa, giọng trầm trầm. Anh đỡ mẹ cái Mai ngồi lên hàng ghế nhựa ngoài hành lang bệnh viện rồi lễ phép nói có chuyện muốn thưa.

Mình gạt nước mắt, quay đi. Phía xa xa thấy bóng dáng mấy người, hình như ba mẹ anh, cả vợ chồng con Vi thì phải. Sắp tới không biết còn xảy ra chuyện gì nữa?

Đó là một ngày, mình biết người đàn ông mình thương nhất, sắp được làm cha, mà mình, lại không phải là mẹ.

Đó là một ngày, có người phụ nữ trung niên quỳ dưới chân, van xin mình thương lấy con bà ấy.

Một ngày, vẫn biết có khả năng sẽ xảy ra, có sao đau đớn, nhứt nhối đến vậy?

99. #98

Chắc anh cũng thấy người nhà đang tới nên đợi tất cả đông đủ mới bình tĩnh lên tiếng.

-“Con và Mai trong lúc say rượu không kiểm soát được bản thân nên gây ra chuyện đáng tiếc. Việc này con là đàn ông nên phần lỗi thuộc về con. Từ nay cuộc sống của hai đứa trẻ và bạn ấy con sẽ chịu trách nhiệm chu cấp về mặt tài chính. Nếu như Mai không muốn vướng bận thì con sẽ nuôi hai đứa. Còn việc giữa con và Mai mong dì thông cảm, vốn dĩ Mai là người con gái tốt, quan điểm của bạn ấy cũng sẽ không thích làm người thứ ba, bản thân con cũng vậy, không thể mang lại hạnh phúc cho Mai, bạn ấy xứng đáng có được người đàn ông yêu thương mình...”

Người yêu vừa dứt lời thì nó bước ra bồi thêm.

-“Mọi người đừng trách thầy, lỗi của con là chủ yếu, con đàn bà còn không khống chế được nữa là thầy đàn ông. Cũng tại con trong lúc đại đột nghĩ quẩn làm tất cả lo lắng. Con xin lỗi mọi người, mọi người yên tâm về đi, con thông suốt rồi, con làm con chịu...”

Thề luôn, tức đứ để đâu cho hết.

Thà rằng nó gào thét đòi cưới mình có khi còn dễ chịu hơn đây. Mịa cái con cờ hó. Lúc nào cũng cao quý nét na, người phụ nữ hoàn hảo có một không hai trên đời mất.

Ai nghe mà chả thương xót?

Nhất là người yêu, tội huỷ hoại đời con gái của cô học trò nhỏ hiền thực luôn sống cho người khác, đến một người thầy bình thường còn không yên ổn nữa là người tử tế như anh?

Cũng may trong lúc không khí đang căng thẳng thì có mẹ anh vào giải vây. Bác bảo anh đưa mình về nhà trước, mẹ đưa Mai đi khám tổng thể lại ở bệnh viện lớn hơn cho yên tâm.

Yên tâm chắc chỉ là cái cớ, mình đoán mẹ anh từng trải như thế, khả năng lớn muốn đưa tới nơi bác ấy tin tưởng để kiểm tra lại. Dù đi tới đâu thì cũng là song thai mà thôi, mình khẳng định luôn đấy, vì nó là con Mai, chứ không phải con Ngu.

Mình và anh không qua quán nữa mà về nhà luôn, tâm trạng mình cực kì, cực kì tệ.

Mình chỉ là một người bình thường, có hi vọng ấi ấ, có ích kỉ nhỏ nhen. Yêu anh, yêu mọi thứ về anh, nhưng không sao yêu nổi con anh.

Nước mắt chảy không ngừng, chảy mãi mà lòng chẳng thấy nhẹ đi chút nào. Anh ngồi kế ngay bên cạnh, định đưa tay lên lau nước mắt cho mình nhưng xong lại ngập ngừng bỏ xuống.

-“Nguyệt...anh không xứng...hay là mình...”

Giọng anh nặng nề vô cùng, khó khăn lắm mới nói được tới đây, mà từ cuối cùng, ai đó lại không đủ can đảm thốt ra, bản thân đứng dậy bỏ vào bếp.

Mình biết, mình lẽ mớ đoán được ý anh.

Nhưng mình có thể rời xa người ta chứ?

Không.

Ngàn lần không.

Sao mà xót xa đến thế?

Ngồi một lúc thì nghe tiếng loảng xoảng, chạy vào thấy anh đang chuẩn bị bữa tối. Lúc đầu nhìn mình nghĩ màu đỏ ấy là của cà chua cơ, tiến lại gần mới phát hiện có người bị đứt tay từ lúc nào mà cũng không để ý.

-“Anh sao vậy? Cần thận vào chứ!”

Mình theo phản xạ đưa tay anh lên miệng ngậm, một lúc sau thì lòi ai đó ra ban công hái mấy cái lá hoàn ngọc nhai nhai rồi đắp vào.

Hết việc này tới việc kia đâm ra lời nói của mình chẳng thể nhẹ nhàng được, vừa nấu cơm vừa cần nhân, trách anh linh tinh loạn xạ, nào là mưa không biết trú, máu chảy không biết cầm, đúng như trẻ con, để người ta phải lo lắng.

Cũng chịu luôn, có ai bị ăn mắng mà chỉ lặng yên nhìn người mắng mình triu mến không?

Cái đồ đầu đất, mình chán chẳng thèm nói luôn, quay ra đảo nồi canh chua. Vừa cho nhỏ lửa thì đột nhiên thấy người hơi bị giật về đằng sau, có người siết sắt, ôm lấy eo mình, cầm cọ cọ bả vai. Yêu nhau bao lâu rồi mà những lúc như này vẫn thấy xao xuyến lạ lùng.

-“Xin lỗi, anh ích kỉ, anh không thể nào để mất em.”

Anh nói nhỏ lắm, chỉ là thì thầm nơi vành tai mình, vòng tay của anh, lúc nào cũng rất êm ái.

Mùi hương từ anh, mãi mãi vẫn ngọt ngào.

Và chỉ với anh, chỉ với anh thôi, cảm xúc của mình mới mãnh liệt đến thế.

-“Vậy thì giữ em chặt vào.”

Mình đáp, đoạn múc một thìa canh, khẽ thổi rồi quay lại đưa anh nếm thử. Nếu bỏ qua những thứ rắc rối xung quanh, thì mình quả thực, vẫn là một người phụ nữ may mắn.

Sau bao thăng trầm cuộc sống, rốt cuộc vẫn có một người luôn thích ăn cơm mình nấu, có một người luôn thích về nhà, nơi có mình, đặt mình làm lựa chọn đầu tiên, và quan trọng là, người ấy, chính là người mình yêu cuồng nhiệt, yêu hết lòng.

Nếu mình cứ mãi miết so đo quá nhiều mà không trân trọng hiện tại, e rằng một ngày nào đó, mình sẽ hối hận.

100. #99

Mấy ngày sau mẹ anh có tới tìm mình. Bác nói qua tình hình khám hôm trước, ba cái Mai nghiêm, với cả sợ nó làm liều nên bác đón nó về nhà ở cùng cho an tâm.

-“Bác cũng là phụ nữ, cảm giác của con bác hiểu hơn ai hết, thương con lắm...”

Hiểu được sao?

Chồng bác có con riêng không mà bác hiểu?

-“Nhưng dù gì cũng là máu mủ trong nhà, con đặt địa vị bác mà thông cảm cho bà già này, hai con cứ yêu nhau lấy nhau, còn hai đứa nhỏ bác sẽ lo, cả Mai cũng vậy...”

Cũng may bác ấy là người thấu tình đạt lý, nếu như mẹ thằng An thì chắc buổi nói chuyện này trở thành buổi chỉ trích doạ nạt ép chia tay.

Anh có người mẹ thật tuyệt vời, thương con thương cháu, lo toan tất cả mọi thứ. Minh và bác ngồi hàn huyên lâu lắm, nói chuyện với bác xong tư tưởng mình cũng khá thoải mái.

Bác vừa về thì mọi người cũng lần lượt gọi điện “hỏi thăm”. Bà Nga bảo mình đừng nói cho ba mẹ biết, giấu được ngày nào hay ngày đó, bà ấy điên đến mức hét cả vào điện thoại, cảm giác như trời long đất sập tới nơi rồi ý.

-“Mịa con hồ ly, tao nói mày nghe, nhất định mày phải giữ vị trí chính thê cho tao, cả đời con chó ấy cho nó không danh không phận cho chết mẹ đi...”

Chính chính cái lờ.

Bà này xem nhiều phim cổ trang quá bị ám rồi à?

Lại còn con Hạnh nhỏ nhẹ khuyên nhủ.

-“Em bảo này kể cả bác Vân không nuôi thì chị cũng nên đứng ra nhận nuôi, rồi không cho chuy Mai gặp con nữa, thế mới thâm.”

Bọn thằng Tùng thì đàn ông tốt đầy ra, bà ngu đâm đầu là chỉ có thiệt, về sau miễn tới chỗ bọn tôi than vãn.

...

Mỗi người một ý, còn mình, nhớ có lần suýt nữa bị thằng An cưỡng đoạt còn gì? Nếu không có anh cứu kịp thời, rồi không may dính bầu, liệu bây giờ mình khổ như nào nữa, không tài nào mà tưởng tượng nổi.

Mình sẽ áy náy suy sụp lắm, mỗi lần gặp anh sẽ cảm thấy không xứng.

Tự dưng thương anh quá, đúng là phải đặt mình vào hoàn cảnh người ta mà suy nghĩ, mới thấu hiểu được nỗi đau của đối phương.

Rốt cuộc sau khi đã cho cái chuyện ấy vào danh mục sự thật cần phải chấp nhận và không thể thay đổi thì dần dần cũng xem nhẹ đi. Mình thì vậy, còn anh dạo gần đây stress lắm, vốn tính ít nói rồi, nay còn tính lặng hơn, cứ như này sợ anh bị trầm cảm mất.

Buổi tối tivi mở lên cho vui cửa vui nhà thôi chứ chẳng ai xem cả. Bây giờ tư thế cũng đổi rồi, mình ngồi, còn anh nằm tựa lên đùi mình.

Mình rảnh rồi chân tay thì thích matxa đầu cho anh, tránh nhắc tới những việc không vui, chỉ kể chuyện linh tinh ngoài quán, khách khứa ra sao, nhân viên thế nào, rồi thỉnh thoảng đưa tay qua vuốt tóc giạt nhẹ, trên trên người yêu.

-“Dễ chịu chút nào không?”

Anh không nói gì, chỉ gật đầu thôi.

-“Cười lên một cái xem nào, bao lâu rồi chưa được thấy giáo sư cười nha, chán chết.”

Ai đó nghe lời, nở nụ cười...méo xệch. Đoạn quay mặt rúc vào bụng mình, hơi lật mép áo, thơm miết nhẹ nhàng lên đó. Mình bị nhột quá, cũng cúi xuống thổi vào tai anh trả thù, vậy mà người yêu chẳng thấy khó chịu gì cả, tay siết eo mạnh hơn, đánh mình sát hơn. Mình nghe tiếng anh nho nhỏ.

-“Tương lai không biết đi về đâu, nhưng anh chắc chắn rằng, cả đời anh sẽ chỉ có một mái nhà...đó là em.”

Ngọt ngào quá, tim gan lệch lạc thăng thốt hết cả. Minh kéo đầu anh ngửa ra, chủ động môi chạm môi, chan chứa nồng nhiệt, thỉnh thoảng lén lút đưa đầu lưỡi vào trêu trêu, mỗi tội toàn bị anh cuốn ngược trở lại, vùn vùn đến một gần chết, sau rồi không dám hự nữa.

-“Thương Nguyệt lắm...”

Vừa mới vui vẻ một chút mà tâm trạng giáo sư đã đi xuống rồi, ghét ghê cơ. Minh đành toe toét chuyển chủ đề.

-“Thương em thì làm tấm quất cho em đi, mỗi quá à.”

Hai đứa đối chỗ, lần này mình cũng chẳng thêm câu nệ nữa, nằm sấp người rồi nên tóc hăn áo lên, tấm quất thì phải da chạm da mới sướng chứ. Mà giáo sư nhà mình cũng giỏi thật, động tác có hơi chậm chậm đi thôi chứ không hề vượt ranh giới đưa phía trước hay thò phía sau gì cả.

Tự nhiên nghi ngờ vài chương luôn, chắc chắn con Mai nó phải dùng thuốc gì đó mạnh lắm, chứ không nếu anh tỉnh táo, làm sao có thể phát sinh chuyện gì? Một phát trúng quả độc đắc, là số nó may mắn hay là chất lượng củ cải của anh nhà tốt đây?

Nghĩ mà vừa buồn cười vừa bực mình, chẳng ra đâu vào đâu cả.

101. #100

Chủ nhật bọn mình vẫn về nhà anh ăn cơm như thường, chỉ là có thêm một người thôi mà. Hôm nay đến thì thấy con Vi đang ngồi chơi với ba nó, lại đang năn nỉ xin tiền mua túi Hermes mới ra.

Giờ mới để ý, hai ba con nhà nó đều có một nốt ruồi đỏ sau cổ, chỉ là khác vị trí thôi. Của ba nó vừa to vừa xấu nhưng của nó thì là ruồi son rất duyên. Người yêu mình không có nốt ruồi đó, chẳng nhẽ chỉ vì thế mà bác ấy nghe lời người ta châm chọc nghi ngờ anh không phải con đẻ?

Mình mấy lần định hỏi anh mà nhiều chuyện quá còn chưa có cơ hội. Xuống bếp thì thấy mẹ chồng cái Vi đang ngồi khoác lác với người giúp việc, này thì nhà cô cả bấy đời đều có học vấn cao, gia phả còn ghi lại có cụ đồ Trạng Nguyên, được vua trọng dụng lắm.

Vừa thấy mình bà ta đã đổi chủ đề ngay được rồi.

-“Đời nó lắm kẻ vô học, bên cạnh những người có văn hoá như nhà cô, thì một vài thể loại đúng là rác ruồi của xã hội, thấy người ta có con với nhau rồi mà mặt vẫn dày như thớt...”

Mịa diên éo chịu được nữa rồi, mình hỏi thẳng.

-“Bác nói ai thì nói thẳng ra, người có học sợ gì mà phải bóng gió.”

-“Tôi sống ngay thẳng thì có gì đáng sợ, tôi nói cô đấy, dân đầu đường xó chợ, phá vỡ hạnh phúc của người khác, hại bọn trẻ ba mẹ xa nhau, sống thất đức như thế mai sau kiểu gì cũng gặp quả báo.”

Nóng bừng bừng hết cả người rồi, may mà mẹ anh vào kịp thời chứ không chắc mình tạt cả rổ rau vào mặt mụ mất.

Bác ấy đuổi giúp việc ra ngoài, trong bếp chỉ còn ba người.

-“Chị nói cô nghe này, cô trước có thù oán gì với Nguyệt chị không cần biết. Riêng chuyện này phải rõ ràng, công bằng mà nói cháu Mai mới là người thứ ba. Bây giờ tuổi trẻ trót lỡ dở rồi, không ai muốn thế, người nào cũng bị tổn thương cả.”

-“Em...em...”

-“Cô đáng tuổi mẹ con bé mà, con cháu có gì sai thì mình chỉ bảo, sao cô lại trù ẻo nó thế?”

-“Ồi dào, thôi em không rõ tình hình, em hiểu nhầm...”

-“Ừ, dù sao cũng là con dâu tương lai của chị, cô nể mặt chị một chút.”

Mẹ anh An tức tím mặt không làm gì được. Căn bản bác Vân cũng chẳng nói gì quá đáng cả, cái kiểu của bác ấy là giống người yêu mình ý, bình thường thì hiền hiền ít ý kiến, nhưng đã mở miệng thì thôi rồi, lịch sự đến mức đối phương vừa đau vừa chịu.

Đến lúc ăn cơm còn học máu nữa, phụ nữ có thai khó ở. Ăn cái này nôn, ăn cái kia ọe làm ai cũng lo lắng thay, luôn mồm thôi con lên trên cho mọi người đỡ vì con mà mất vui. Màu mẹ vãi, mình nghĩ giờ mà ai bảo nó biến mịa mây lên phòng đi có mà lại khóc ròng.

Mình ngứa mắt quá, phải đứng dậy xin phép vào nhà vệ sinh cho hạ hỏa.

-“Hey, người yêu cũ, khỏe chứ?”

Đờ mờ, tránh vỏ dưa gặp vỏ dừa, thằng cha làm gì ở đây không biết.

-“Ảnh anh gửi nhận được chưa?”

Ảnh nào nhĩ? Đờng có bảo là xấp ảnh đó nhé? Sao hấn lại biết?

Số là hôm qua mình đúng là nhận được một tập ảnh, là ảnh nóng...của chính mình, tấm nào cũng rất chi là mát mẻ, có cái còn nude một trăm phần trăm luôn. Khăng định người có chỗ ảnh này chỉ có thể là con Mai thôi. Ngày xưa hay đi mua váy ngủ và nội y với nhau, rồi thân tới mức mang về ở trong phòng cùng thử đồ luôn.

Lúc đấy thỉnh thoảng nó cầm điện thoại, mình tưởng nó chat với ai cơ, biết đâu là con cờ hó chụp lại, tại cũng không thấy flash loé lên nữa, chẳng bao giờ ngờ được luôn.

Còn kéo cả thằng An vào, một lũ khốn nạn.

-“Muốn gì?”

-“Bỏ người yêu, về làm nhân tình của anh.”

Kinh thật, vợ ngồi cách đây chưa đầy ba mét mà nó dám lộng ngôn.

-“Mẹ, mơ giữa ban ngày hả con?”

-“Hay để anh mang ảnh vào phòng ba mẹ vợ trưng bày nhé, nói em thấy người yêu lẳng nhăng chuyển mục tiêu sang tán tỉnh anh...”

-“Đú ai tin mày, tránh ra.”

-“Được rồi, cho em thời gian suy nghĩ, hai tuần sau trả lời anh, đừng liều quá em yêu nhá.”

Điên mất!

Mình tự an ủi mình rồi, rằng nếu thằng chó dám gửi cho ba mẹ anh, thì mình cũng sẽ vạch mặt quá khứ ăn bám của nó, nhưng chẳng hiểu sao cứ lo chứ. Lo vì thằng này nó dẻo mồm lắm, đầu miệng cái lý mà không có chứng cứ chắc mình thua.

Cả con Mai nữa, rồi con Vi cũng sẽ xen vào vụ này, nói chung mình chỉ có bất lợi mà thôi, bực hết cả người.

102. #101

Túm lại là não mình ít nếp nhăn, vẫn phải điện cho chế Tùng. Mịa cái thằng, cũng không đi học đại học mà sao thông minh ghê gớm.

Nó thốt ra câu nào là mình thấy câu đấy sáng suốt, lắng nghe như nuốt từng chữ.

-“Thôi tôi về đây.”

-“Ấy chết, chị mới nướng mẻ Danish Pastry đấy, chú cầm về đi.”

-“Bà tự đứng lại tử tế vãi cả đạn thế, mọi khi toàn phải lén lút lấy trộm hôm nay lại được mời cơ à?”

-“Hả?”

-“Hả cái lờ, giúp nốt lần này thôi đấy, ngu thì phải ráng mà chịu, đừng gọi điện cho tôi nữa. Nói cho bà biết, tôi mà có người yêu thì bà sẽ bị ra rìa luôn, có ngoi ngóp cũng chỉ được đứng thứ hai thôi.”

Nó hùng hù hỏ hỏ tuyên bố, cái câu này, cứ có gì không đúng ý nhỉ? Tôi mà có người yêu...đứng thứ hai...chả nhẽ hiện tại mình đang được xếp thứ nhất?

Trời đất, cái thằng, trông thế mà có hiểu ra phết, thật không uống là đệ chị Nguyệt. Đang định đưa thêm một ít bánh bột lọc nữa thì bé con đã nghênh ngang ra tới cổng rồi.

Nó có cái motorsport hầm hố cực, mỗi lần phóng đi oai phải biết. Có điều cái tính nó nhắng nhít lắm, người yêu chưa có nhưng bạn giường thì kể không xiết, từ già đến trẻ chắc đủ bộ sưu tập lớn luôn.

Mình làm y như lời nó dặn, hôm mẹ anh hẹn đi mua sắm, đến nửa buổi mình trả vờ tìm kiếm loang quanh rồi mặt xị như cái bị.

-“Sao vậy con?”

-“Con mất điện thoại bác ạ, không biết rơi từ lúc nào...”

-“Thôi mất thì thôi, tỵ ra kia bác mua cho cái mới.”

-“Nhưng...nhưng...điện thoại của con...”

-“Có gì bình tĩnh nói bác nghe.”

Mình như mở cờ trong bụng, cứ thế tuôn trào, rằng là điện thoại có lắm ảnh tể nhị, chỉ sợ lọt vào tay người xấu, người ta lợi dụng đăng lên mạng hoặc đặt điều không hay. Nói dối bác trong lòng cũng hơi áy náy, nhưng quả thật hết cách rồi. Mẹ anh đúng là người tốt hiếm gặp cơ, bác an ủi mình mãi, nói đừng lo, nếu có chuyện đó bác sẽ nhờ bác Quốc can thiệp.

Thế là xong, nhẹ cả người.

Nhưng cuộc đời lại éo phải truyện cổ tích, hết cái bực mình này thì lại đến cái ức chế kia.

Mười hai giờ đêm.

Chính xác mười hai giờ đêm luôn.

Tưởng tượng nổi không? Con cờ hó nó gọi điện cho người yêu mình, suốt ma suốt mướt.

-“Thầy à, em không muốn phiền thầy đâu nhưng mà hai đứa cứ đòi ăn cóc, em cố ngủ rồi mà con hành không tha, hình như em nhớ chỗ quán Nguyệt có, thầy nhờ ai mang qua cho em được không ạ? Thầy giúp em với...em chết mất...”

Nhờ ai?

Giờ này nhân viên của mình cũng về hết rồi, người người chần ầm đềm êm, nhờ ai được?

Giáo sư lúc này làm việc khuya hoàn thành nốt cái paper, mệt rã rời ra mà vẫn phải bò dậy. Nhiều lúc mình không thể hiểu nổi nó có yêu anh thật như lời nó nói không? Nếu anh chỉ là một thầy giáo tiểu học, lương tháng ba cọc ba đồng, nó sẽ vẫn yêu chứ?

Mình xót anh đi đêm nên nằng nặc đòi theo, anh cũng không phản đối. Chỉ là vẫn còn đang ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở, hại người yêu phải vác xuống. Đến quán thì anh vào lấy thôi chứ mình nhọc quá, nằm lắn lóc ở ghế sau.

Buổi thứ hai, một giờ ba mươi phút bạn thềm ăn khế, mĩa cái con này, thềm gì éo thềm, toàn thềm trúng hoa quả ở quán mình mới máu chứ. Cũng không muốn mang tiếng là bắt nạt bà bầu đâu nhưng mà mình ức đít thể nhận được nữa rồi.

Lúc tới nơi, mình mè nheo anh, bảo không muốn ở trong xe buồn lắm. Mình lại để quên dép ở nhà nên anh thương công ra ngoài, mình giúp anh bấm chuông cửa, sau đó tiện thể nhá yêu vào gáy người ta một cái.

Giây phút nhìn thấy cái mặt con Mai, đúng là sướng hết cả người. Nhìn kìa, tức lắm ý mà vẫn phải giả bộ đoan trang mẫu mực.

-“Ồi vất vả cho thầy quá, cả Nguyệt nữa, khuya rồi sao không ở nhà ngủ?”

-“Thực ra hôm qua Nguyệt cũng đi với mình, nhưng nằm trong xe.”

-“VẬY Ạ?”

Nhục chưa con!

Tưởng cướp người yêu của bà mà dễ hả?

-“Ngày mai mình sẽ liên hệ với cửa hàng hoa quả xem sao, nếu được mình sẽ nhắn tin số điện thoại cho, khi nào thèm ăn bạn chỉ việc liên hệ họ sẽ ship ra.”

Trùi ui, iu giáo sư thía không biết. Mà kể cả không được mình cũng chẳng ngại nữa đâu, chỉ lo có người xem phim tình cảm miễn phí nhiều quá ức nổ đom đóm mắt thôi.

-“Mai ăn khế vui vẻ nhé, bọn tao về đây.”

Mình ôm vai bá cổ người yêu, ngọt ngào chào bạn thân. Anh cũng chẳng thèm lưu luyến lấy một chút, cứ thế quay người đi thẳng.

103. #102

Trên tức được con cáo già thành ra sướng quá, ngủ tít mít. Đến lúc tỉnh giấc thấy nằm gọn trong lòng ai đó. Anh hình như từ lúc về tới giờ không ngủ hay sao ý, ngồi yên lặng ở một góc giường, một tay đỡ lưng mình, tay kia nhẹ nhẹ nghịch tóc.

-“Anh...sao không nằm? Anh không nhọc à?”

Mình gọi, ai đó cười hiền.

-“Tự nhiên muốn ngồi như vậy, cảm giác được che chở em một chút...nhưng thực tế thì...toàn làm khổ em...”

Cái người này, cứ làm người ta xao xuyên bồi hồi thế nhờ?

-“Em không thấy khổ.”

Mình cù chọc, anh không chịu được người ngả ra đệm, kéo theo mình cũng nằm sấp trên người anh luôn.

-“Giáo sư chưa bao giờ nói yêu em phải không? Hay là do em nhớ nhầm?”

Ai đó búng mũi mình, giọng trầm ấm.

-“Tình cảm anh dành cho em, không đơn thuần chỉ là tình yêu nam nữ.”

-“Giải nguy biện...”

Mình đâm vào ngực anh hờn trách, mà anh hiền lắm, chả có phản ứng, mặc cho mình thích làm gì thì làm.

-“Em yêu anh nhiều lắm, em trót đặt hết tình cảm và niềm tin vào anh rồi. Nếu anh bỏ em thì em điên mất.”

-“Bỏ nhà thì biết về đâu?”

Anh hỏi.

Lòng mình ầm ập lắm!

Nếu anh muốn, em vĩnh viễn là mái nhà của anh, dù anh đi xa đến mấy, em cũng sẽ ngoan ngoãn nấu cơm đợi anh trở về.

...

Hôm sau vì ngủ dậy muộn quá nên mình chỉ gọi điện dặn dò nhân viên chứ không ra quán, anh cũng ở nhà luôn. Cuộc sống của hai đứa mình thì bình dị lắm, mình ngồi tước chuối nấu lươn, còn anh đầu dựa vai mình, tay thì xem xét sửa hộ cái điện thoại đang bị chập cheng mấy hôm nay.

Mà quên là đã liên hệ được với cửa hàng bán hoa quả rồi, anh trả cao nên họ gặt đầu lia lịa, bạn Mai thung thưởng thía còn gì. Một lúc thì máy mình có tin nhắn của số lạ, đại loại là.

“Đừng có mừng vội, sớm muộn gì mày cũng sẽ vào trại điên một lần nữa.”

Mình thấy bình thường thôi, quen rồi. Có người yêu thì hơi bị phần nộ, ngay lập tức gọi lại. Gọi không được bằng số mình anh lại kiên nhẫn đợi mấy chục phút sau gọi bằng số anh. Cái đứa nhắn tin này chắc sợ phải biết, đi đêm lắm có ngày gặp ma.

Nói chung mình cũng không dại gì mà đi vạch mặt nó khi chưa có đủ chứng cứ đâu, không muốn trong mắt anh mình là người nhiều chuyện. Hơn nữa, mình tin giấy không gói được lửa, đọc tin nhắn lúc này rõ ràng anh cũng có nghi ngờ rồi, cứ kệ anh dần dần tìm hiểu, đến khi phát hiện ra thì cơ hồ chắc chắn ê chề nhục nhã đủ ngẩng mặt lên được, thực sự rất mong đợi ngày đấy nhé.

Ai đó vẫn hơi bực, mình nấu xong liền múc một bát, lấy thìa xắn một ít kéo anh lại dỗ dành.

-“Nào, há miệng...”

Người yêu ngoan ngoãn ăn rồi gặt gù nhặt xét.

-“Ngon lắm, anh thích ăn sánh như này, với lại chỉ có em mới nấu được vừa bùi vừa thơm như thế.”

Mát hết cả lòng cả dạ, định đưa cả bát cho giáo sư, ai dè người ta không cảm, mím môi lắc đầu, sau đó lại hơi há miệng. Trời ạ, người đâu mà ghét thía không bít.

Nhưng chẳng sao sất, người yêu mình chứ ai mà không chiều. Mình ngồi xúc cho anh ăn hết gần nửa nồi luôn. Đàn ông ý mà, đôi khi chẳng khác nào một đứa trẻ to xác cả, cứng muốn chột luôn.

...

Sáng sớm hôm thứ sáu, chẳng biết anh nhận điện thoại của ai mà sắc mặt không được tốt cho lắm. Nghe qua thấy anh hẹn trưa gặp người đó nên tầm mười một giờ mình hiểu kì mò lên Viện Toán.

Đợi một lúc thì thấy thằng An tới, hoá ra là nó.

Hai người cũng không đi uống nước gì cả, tới góc khuất phía sau toà nhà chính trò chuyện. Mình suy nghĩ mãi, cuối cùng quyết định rón rén bám theo nấp vào một chỗ nghe lén.

-“Ông anh nhận được email của tôi chưa?”

Email gì vậy? Chỉ thấy anh nhà mình gặt đầu.

-“Chuyển cho tôi 5% cổ phần, thiết nghĩ anh cũng chẳng thiệt thòi vì anh đâu có làm trong công ty. Còn không thì...”

-“Sao?”

-“Đừng nghĩ sai người đánh tôi như trước được, nếu anh không biết điều nghe lời, lập tức tôi sẽ cho rửa ảnh dán khắp cái Viện Toán này. Anh tháo bức nào tôi dán thêm bức đó, thậm chí cho phát tờ rơi hàng loạt ở tất cả các giảng đường có tiết dạy của anh. Đảm bảo ông anh tha hồ đẹp mặt.”

-“Chú giỏi vậy hả?”

-“Đừng có thách, thằng này đã nói là làm, dù sao trước sau nần nẫn như vậy, chỉ có anh và tôi ngấm thì hơi phí nhỉ?”

Mịa thằng khốn nạn, muốn ra vả vỡ mồm nó quá.

Sao mình lại không nghĩ tới trường hợp nó mang ảnh gửi cho người yêu nhỉ? Tất nhiên mình tin anh sẽ chẳng vì chuyện này mà nặng lời hay quát nạt mình đâu.

Chỉ là không đoán được anh nghĩ gì?

Dù là giáo sư thì anh vẫn là đàn ông mà.

Ảnh nóng của người yêu nằm trong tay thằng khác, chẳng biết có ghen có bực không nữa?

Còn cái con chó kia, hèn đú chịu được, dùng cái cách dơ bẩn đẩy đòi cổ phần. Người yêu lúc nào cũng xót mình, xem ra lần này phải bỏ thí 5% cho nó thật rồi.

Thằng Tùng từng hỏi, yêu anh cả, bà có mệt không?

Mình chẳng dám thừa nhận, nhưng sự thực, nhiều lúc mệt ghê gớm. Anh có lẽ cũng vậy.

Giá như anh là thằng bán xôi ngô, cùng mình là con bán bánh giò, chẳng ai ganh ghét tỵ nạnh, cứ thế bình yên hạnh phúc bên nhau lại hay.

Khổ nỗi...

Đời đú như là mơ.

Chuyện này qua chuyện khác, không lúc nào được yên thân.

Tương lai, sao mù mịt đến vậy?

104. #103

-“À quên, ở đây tôi có vài tấm demo, ông anh xem thử xem sao?”

Cờ hó cầm ảnh giả bộ ngắm nghía chep miệng, chán chê rồi mới cột nhả nhét vào túi áo người yêu mình.

-“Khổ thân giáo sư, Nguyệt mãi vẫn chưa quên được, không dưới một lần cùng tôi vui vẻ, thỉnh thoảng còn ướm ẹo kỉ niệm vài tấm ảnh gợi tình...”

Ôi mẹ thằng mặt lờ, điêu đú chịu được.

-“Ông anh làm nghiên cứu ít ít thôi, đến cả người yêu cũng không đáp ứng được...chết thật...nào, giờ muốn nhường cổ phần hay muốn bàn dân thiên hạ biết mình bị cấm sừng nào?”

Phải nói lộn hết cả tiết, mình mà là người yêu chắc đâm toè mỗ nó luôn, thế mà giọng anh vẫn cứ bình tĩnh thản nhiên được mới vãi chứ.

-“Anh cũng mới gửi email, chú hình như chưa check thì phải?”

Thằng bé lúc đầu còn vênh váo lắm, chỉ là từ lúc mở điện thoại xem xem cái gì đó thì mặt mũi tái mét.

-“Ông...khốn nạn...”

-“Mỗi tuần một em, khá khen cho chú. Nhưng anh cũng không rồi hơi đến vậy, trong tay chỉ có năm video HD thôi, ba anh mà được xem thì chắc không nhẹ tay như anh đâu, rất có thể tới lúc đó, chú đến chân giữa cũng không còn.”

Bạn An chắc ức học máu rồi, tay nắm thành quyền, nâng lên rồi lại phải hạ xuống, rốt cuộc đểch dám làm gì cả, bực bội quay về.

Công nhận các cụ nói chuẩn thật, đừng trông mặt mà bắt hình dong, giáo sư ý à, tưởng hiền hiền như cục đất, ai dè đầu thâm đến bất ngờ.

Đến một ngày, người yêu biết được bộ mặt thật của con Mai thì sao nhỉ? Không biết nó sẽ thăm tới mức nào đây?

Nghĩ mà sướng ngẩn ngơ hết cả người, ai đó đứng trước mặt mình từ bao giờ cũng không hay.

Trời ạ, người hùng của em đây rồi, cương muốn chót.

-“Người ta lên chơi, tiện thể mang cơm cho đằng ấy.”

Mình tươi cười toe toét, anh thì chẳng hiểu cơ sự làm sao mặt lạnh như tiền. Đùa nhau hả?

Anh nhìn mình, cái nhìn nửa bi thương nửa thất vọng, sau rồi thở dài đi qua.

Gì vậy?

Chơi trò người vô hình à?

Mình cầm hộp cơm trên tay mà hoang mang style thể chữ nị, ngập ngừng mãi mới quyết định chạy lên phía trước chặn anh lại.

-“Anh muốn ở một mình, em về trước đi.”

-“Sao vậy?”

-“Không sao.”

-“Vậy cầm cơm ăn đi, rồi em về.”

-“Không muốn ăn.”

Nhìn mặt anh kiểu chán đời lắm ý, mình sốt hết cả ruột.

-“Sao không muốn ăn? Nhọc à, hay ốm? Nói em nghe...”

-“...”

-“Thế thích ăn cái gì để em về làm rồi mang lên cho.”

-“Không cần, không nuốt nổi.”

Anh quát, anh ít khi quát mình lắm. Không hiểu giận cái gì nữa?

Trước giờ dù có đành hanh như nào, làm sai bất kể cái gì, cũng chẳng bao giờ anh như này, mình ruột gan nẫu nê hết cả, nước mắt rưng rưng, sụt sà sụt sịt.

-“Vậy mà còn nói cả đời ăn cơm em nẫu...”

Thấy tủi thân cực ý, nói xong câu ấy thì mặc kệ luôn, lủi thủi ra đường cái bắt xe về. Khổ là chưa kịp bắt thì đã bị ai đó tóm lại, vác tống lên xe người ta. Cả quãng đường đi anh không nói một lời, lạnh lẽo kinh khủng khiếp.

105. #104

Nhớ không nhầm thì hôm ấy là lần đầu tiên mình bị đối xử thô bạo tính từ khi yêu anh. Vừa mới vào được tới nhà thì cửa đã bị đóng sầm, ai đó cả người ép sát mình vào tường, gương mặt chất chứa đầy phiền muộn.

-“Mãi vẫn vương vấn?”

Vương vấn cái gì?

-“Cũng phải...bảy năm trời, sao có thể dễ dàng...”

Bảy năm? Lẽ nào anh bức chuyện mấy bức ảnh đó?

Chẳng biết lúc gửi email thẳng cờ hó còn thêm mắm dặm muối thêm dặt cái gì nữa? Mà người yêu mình, cứ nghĩ giáo sư học Toán, ít nhiều sẽ có chút sáng suốt hơn người, có ngờ đâu...đàn ông như nhau cả thôi.

Ăn dấm chua vào là mờ hết cả mắt.

-“Anh tin nó đặt điều hả?”

-“Ngày về nước, em biết việc đầu tiên tôi làm là gì không? Ngu xuẩn đi tìm em, để rồi sao? Yêu thương em, chiều chuộng em, đến tã cùng thay cho em, trước khi tôi đi còn khóc sướt khóc chết...vậy mà lúc tôi về rồi, em lại chẳng nhớ gì hết, một chút ấn tượng cũng không có...”

-“Anh có thể nhắc em mà. Cũng tại anh...”

-“Nếu coi trọng thì đã không bao giờ quên, còn một khi quên rồi, nhắc cũng không ý nghĩa...”

Trời ạ, dở hơi mịa nó rồi!

Không thể ngờ được giáo sư lại thuộc nhóm “thù dai” đến thế.

-“Anh đang nóng giận, để lúc khác chúng ta nói chuyện.”

-“Em trốn tránh gì chứ?”

Uống lộn thuốc hả? Mình cũng đui nhìn được nữa rồi nhé, bực hết cả người.

-“Hà Quốc Trung, anh gây sự vô lý. Ngày đó anh ít nhiều cũng đi học rồi, còn tôi mới chỉ là đứa nhỏ chưa đầy bốn tuổi, IQ cũng éo cao, anh bảo tôi làm sao mà nhớ? Anh tưởng anh ghê gớm lắm hả, bao nhiêu năm như thế một cú điện thoại cũng không gọi, tưởng đời là ngôn tình chắc, tôi chờ thế đui nào được...”

-“Tôi hiểu em quá mà, vì người đàn ông đó mà phát điên. Giây phút em ôm tôi nhưng lại nức nở gọi tên người ta...đau như nào chỉ sợ cả đời em cũng không hiểu được...”

-“Éo thềm hiểu, éo quan tâm...”

Mình bắt cần muốn bỏ đi, khổ nổi sức hèn lực mọn, không sao thoát nổi vòng tay rắn chắc ấy. Anh cứ thế, nhấn mạnh từng từ, từng chữ.

-“Ngay từ giây phút đó tôi đã biết, hấn với em chính là khắc cốt ghi tâm, càng yêu càng hận, tôi cùng lắm cũng chỉ là người thay thế, nhưng tôi kém cỏi, chẳng có cách sống thiếu em... chỉ mong em có thể dần dần toàn tâm toàn ý mà để mắt tới tôi... nhưng cuối cùng thì sao? Đây là thứ tôi nhận được sao?”

Tập ảnh trong túi áo bị rút ra, ném tung toé vào mình.

Hay thật!

Lập luận chặt chẽ, luận điểm luận chứng rõ ràng.

Thế là tình yêu, cả quan tâm chăm sóc bao lâu nay của mình thành không khí hết à? Cái người này không cảm nhận được một chút hay sao? Dù chỉ một chút cũng không?

Mịa, nóng hết cả máu.

-“Phải, giáo sư giỏi, giáo sư nói gì cũng chuẩn...”

-“Vây là...hai người...đã...”

Thế mà cũng mở miệng ra hỏi được, vãi cả người yêu, mình ức quá đáp bừa.

-“Đúng rồi, buổi tối anh ngủ say tôi toàn trốn đi làm tình với người yêu cũ đấy, thỏa mãn chưa?”

Ai đó đột nhiên sững sờ, cả người đờ đẫn như mất hồn, anh nhìn mình, bi thương đau đớn lắm.

Ngay sau khi thốt ra câu ấy đã biết mình sai, có điều hối chẳng kịp nữa.

Cái sai thứ nhất là đi trêu giáo sư, trước giờ không hiểu đùa cợt là gì.

Cái sai thứ hai là đi chọc tức một người đang ghen.

Và cái sai cuối cùng, chủ quan quên mất, càng là người bình thường ít nói thì lúc tức giận càng đáng sợ. Chỉ cần một tay cũng có thể khống chế được hai tay đang làm loạn của mình, môi tìm môi, lực cắn mỗi lúc một mạnh, ép mình đến ngột ngạt.

Chưa bao giờ mình thấy run rẩy đến vậy. Lớp áo mỏng bị xé rách, bàn tay lạnh như băng kia bao phủ lấy nơi đây đặn phía trước, điên cuồng bóp ép. Từng cái hôn của người ta cứ trượt dần đều, nhưng nó không phải là những nụ hôn ngọt ngào yêu thương, ngược lại là dằn nhá thô bạo.

Mình biết anh giận, nhưng có nhiều cách khác hành hạ nhau mà, anh có thể lăng mạ, xỉ nhục mình, thậm chí có thể tát mình. Cớ sao lại chọn cách này?

Đầu óc mình trống rỗng, da thịt bị giày vò thành một màu đỏ rực, từng cơn đau truyền tới khiến cho cả người cũng gần như bị tê liệt, khổ sở nhận lỗi, khổ sở xin anh, mà càng nói lại càng thành chọc điên người

ta. Mảnh vải cuối cùng trên cơ thể rơi xuống, đến nơi sâu thẳm nhất trong mình ai đó cũng khiêu khích không tha.

Trái tim, nơi ấy tan nát như thế. Thực sự...thực sự không muốn lần đầu tiên lại thành thảm hại như vậy, mình muốn được anh yêu thương, muốn người ta dịu dàng trìu mến. Mình cố gắng vùng vẫy, dùng hết sức lực để phản kháng.

-“Đừng anh...em chưa sẵn sàng...”

-“Xem ra em cũng phân biệt đối xử ghê gớm...”

-“Em sai rồi, là em đùa dai, em phải nói thế nào anh mới tin đây... anh nói cả đời em sẽ không hiểu thế nào là đau...vậy anh thì sao, anh hiểu cảm giác chưa lấy chồng nhưng đã được lên chức dì ghẻ, anh hiểu không?”

Mình nấc nghẹn, rốt cuộc anh cũng nể tình buông lỏng, lầm lũi bỏ vào gian trong. Không gian u ám đến ngột ngạt, mình lúc đó chẳng biết làm gì cả ngoài ngồi nức nở, hại hai mắt sưng húp như bông nước.

106. #105

Mãi cho tới khi nhân viên gọi điện báo hết bột bánh giò mình mới rệu rã đứng dậy vào nhà tắm rửa mặt mũi, với bữa cái vấy hoa mặt tạm, đánh chút kem lên mắt cho đỡ sưng.

Quay ra, nhìn thấy hộp cơm lại xót ruột nên đành cho vào lò vi sóng quay ấm rồi đặt trước cửa phòng ai đó, cố nén giọng để khỏi bật khóc.

-“Em để cơm bên ngoài, chốc ra ăn cho đúng bữa.”

-“Lúc nào hết giận thì nghiên cứu lại đồng ảnh nhé, nếu không phát hiện ra điều gì thì chắc học hàm giáo sư của anh bị trao nhầm rồi...”

Mình muốn tâm sự với người yêu nhiều thứ lắm, mà bây giờ, chắc không phải thời điểm thích hợp. Có giải thích cũng chỉ làm anh càng thêm ghét mình thôi, cứ để anh từ từ nhận ra vậy.

Mình qua quán, trộn bột với bằm nát chỗ xương xong mà mới có ba giờ chiều. Đầu đau buốt luôn, những chuyện không vui cứ dồn dập khiến mình chỉ muốn nổ tung.

Cứ như này chắc mình khuy mất.

Không được, phải kiên cường lên chứ!

Mình mà gục ngã bây giờ, những đứa hại mình chắc sung sướng phải biết, không đời nào, bọn chúng mày cứ nằm mơ đi.

Trước tiên là phải tìm cái gì đó làm để xả stress, thôi nướng mấy cái bánh vậy. Mình lên mạng, tìm công thức mới, cố gắng thật nhập tâm làm theo, thế giới bây giờ, chỉ có mình, bột, trứng, bơ, sữa...tất cả mọi thứ khác, bỏ lại hết đằng sau.

Ba mươi lăm phút, chỉ thẩn thờ nhìn lò nướng, đến lúc nó kêu tinh một phát mới giật mình lấy bánh ra trang trí. Kem trắng phủ xong rồi, tâm trạng thoải mái hơn một chút. Mình lấy túi kem màu tạo hình, chẳng biết tạo hình gì bây giờ, hoa, lá, trái tim hay một cái nơ xinh xắn đây?

Còn đang phân vân thì đột nhiên thấy cơ thể như bị hẫng, phía sau truyền tới cảm giác ấm áp lắm, ai đó vòng qua ôm eo mình, hơi thở quen thuộc phả vào cổ. Rồi không nói không rằng, tay anh bao trọn tay mình, đưa đẩy nhẹ nhàng, dòng chữ màu hồng hiện dần dần trên mặt chiếc bánh kem trắng tinh khôi...I am just an idiot, please forgive me!!!

Mình không rõ cảm xúc lúc ấy của mình như nào nữa, chỉ là một giọt nước mắt lặng lẽ chảy xuống. Anh kéo mình sát anh hơn, bờ môi nhẹ nhàng lướt từ vành tai xuống cổ, rồi lại hôn dịu dàng lên bờ vai.

Rốt cuộc, người này từ đâu chui ra?

Cao thủ thật, sao có thể trong giây lát khiến tim mình thổn thức đến thế? Mình quả nhiên vô dụng nhất quả đất, chẳng có tý tự trọng nào hết, chỉ mỗi vậy thôi là đã cho qua được rồi.

Mùi hương thơm thơm dịu mát kia cứ sộc vào mũi là cả người mình mềm nhũn luôn, rốt cuộc không kiềm được mà quay lại vùi mặt vào lồng ngực ấy, ôm người ta thút thút tức tưởi như đứa trẻ chịu oan ức lâu ngày.

Anh kiên nhẫn vỗ về, vắt khăn giúp lau mặt mũi, xoa xoa rồi thơm lên mi mắt rất lâu, chỗ đó nhờ thế mà dễ chịu hơn nhiều.

Lúc sau có người bảo, bản thân gây ra tội lớn, nhất định muốn chịu phạt. Anh đưa mình cái cán lăn bột, nói mình thoải mái đánh chỗ nào cũng được. Nhưng ai nỡ làm đau người yêu chứ?

Rốt cuộc mình thương lượng, anh công mình từ bếp ra chỗ để xe là được. Nhưng hôm ấy, có người đã kiên nhẫn công mình từ quán về Royal, thang máy cũng không thêm dừng. Giáo sư thì nổi tiếng đầu bao giờ thêm quan tâm thiên hạ nghĩ gì rồi, chỉ có mình là ngại gần chết, phải đeo khẩu trang kín mít. Vừa đi anh vừa nhỏ giọng kể.

–“Hồi đó mỗi lần gọi điện thoại về đều muốn nói chuyện với em mà chú lại khuyên không nên, bảo sợ em buồn rồi lại khóc lóc ầm ĩ, khi nào về hẳn thì liên lạc sau. Sự nghiệp ổn định một chút anh cũng định về nước, nhưng nghĩ em còn nhỏ quá nên cố đợi đến khi em tròn hai mươi...ai ngờ...hôm ấy anh mua mười cái bánh giò rồi đặt vé sớm nhất sang Pháp, tổng cộng ở Việt Nam chưa đầy ba chục tiếng...”

Vậy mà phải sau đó mấy năm mình mới có chút ấn tượng về anh, còn muốn đâm võ kính người ta nữa chứ, đột nhiên thấy nao lòng quá.

–“Thế bên đây anh có bạn gái không?”

Anh lắc đầu.

–“Chắc tiêu chuẩn của anh cao quá.”

–“Không phải, anh định bao giờ em lấy chồng thì mới tính chuyện đấy, tại ngày nhỏ em bắt anh hứa cưới em rồi mà, nhớ lúc nào đó em chưa lập gia đình mà nhớ ra rồi đi tìm anh thì biết làm sao?”

Giáo sư trên đời này ai cũng gốc ghêch và khù khờ như vậy sao?

Anh thủ thỉ bao nhiêu là chuyện, toàn chuyện thuộc thể loại “bây giờ mới kể”. Mình áp má vào lưng anh, ngoan ngoãn lắng nghe, vừa xao xuyến vừa tiếc nuối.

Giá như em thông minh hơn một chút, giá như trí nhớ em tốt hơn một chút, phải chăng nếu như vậy...sẽ không khiến anh buồn, cuộc đời em cũng không nhiều đắng cay đến thế.

Là tại em không tốt, từ nay trở đi, mỗi giây mỗi phút đều sẽ yêu anh hết mình, nhất định bù đắp tất cả những tháng ngày em nợ anh.

107. #106

Về tới nhà có người mờ mờ hồ hồ khẽ nhại, khổ là mình lại thích ngửi cái mùi ấy mới sợ chứ, cứ rúc vào người ta mãi thôi. Mình yêu nhiều đến bệnh mịa nó rồi.

Nghĩ lại thấy ngọt ngào kinh khủng ý.

Anh trong mắt mọi người, chính là giáo sư Toán học hoàn hảo. Chỉ có mình mới biết, người yêu chẳng qua cũng như bao người đàn ông khác thôi, ưu nhược điểm có đủ.

Đôi khi anh thích làm nũng như một đứa nhỏ, đôi khi quá trúa rồi vẫn lười biếng ôm mình không chịu dậy, cũng có những lúc ghen tuông mù quáng không kiểm soát nổi bản thân.

Nhưng điều đó đâu có quan trọng phải không? Con người trên thế gian này, thử hỏi có ai là chuẩn mực?

Hai người thật lòng thương nhau, có thể chung sống hoà hợp, cùng nắm tay trải qua những biến cố cuộc đời, với mình như vậy là đủ hạnh phúc rồi.

...

Một ngày thời tiết mát mẻ, con Vi ghé nó rẽ vào quán thăm mình mới sốc chứ, chả nhẽ lại đuổi thẳng cổ.

-“Nguyệt, có việc muốn thương lượng.”

Dính vào nó thì thử hỏi có cái điu gì tốt đẹp?

-“Bà đây không rảnh.”

-“Chuyện liên quan tới con Mai, tao với mày kết hợp tổng cổ nó ra khỏi nhà, ngược lại mày nói với ông Trung chuyển cổ phần cho chồng tao...”

Hơi bị ngạc nhiên, hai chị quay sang cắn nhau từ bao giờ không biết? Hay là hợp tác đưa mình vào tròng đây? Một lũ cáo bao quanh cho nên Nguyệt giờ méo còn ngây thơ nữa rồi.

-“Về đi, tao không quan tâm, nó thích ở nhà mày bao lâu cũng được...”

-“Thông cảm đi mà, tao thề từ trước tới giờ ngoài việc lên giường với anh An thì chưa bao giờ làm gì có lỗi với mày cả, chơi với mày và quý mày là thật lòng, nếu không việc gì tao phải khổ sở như vậy...”

Mịa nó, lập luận kiểu đếch gì thế?

-“Không giấu mày nữa, phó tổng về hưu rồi, giờ cái ghế đấy nhiều người nhòm ngó lắm, từ mấy chú tao tới các con chú ấy...giúp tao với...tao nịnh như nào ba tao cũng không chịu, nói chồng tao phải tự thân vận động...”

Mô hình công ty như kiểu nhà anh mình cũng không rõ lắm, chỉ có hôm nghe bác Vân kể là mấy anh em nhà bác Quốc xưa kia cùng nhau làm ăn, nhưng bác Quốc là người đứng đầu, nắm tầm bảy phần.

Mấy năm trước bác ấy có chuyển một phần cho con trai, hai phần cho vợ. Và bác Vân đã sang tên cho anh, nghĩa là anh nhà mình hiện nắm ba phần.

Còn thấy bảo ngày xưa dù chữa rồi mà ba nó vẫn kiên quyết ngăn cản việc nó lấy thẳng An, mẹ nó phải động viên thuyết phục mãi mới được. Sau này bác Vân mà biết hành động của bác ấy chính là gián tiếp hại con Vi chắc bác hối hận lắm.

-“Ba mày thương mày đấy, cứ làm theo ý ba mày đi...”

-“Mày đúng là, không giúp thì thôi nói vớ va vớ vẩn. Cứ nghĩ kĩ đi, đổi ý thì gọi điện cho tao.”

Nó ngúng nguẩy bỏ về, nhiều lúc thấy con này đại dã man luôn ý. Mình học dốt mà vẫn còn nhìn ra được, vì sao ba nó tới giờ vẫn cho nó thể tiêu pha mua sắm thoải mái nhưng lại không chuyển nhượng những thứ khác.

Rất đơn giản thôi, kể cả có quý thẳng An bằng trời thì bác ấy vẫn là cáo thành tinh, con rể chứ đâu phải con trai, cho cái chức giám đốc là tốt lắm rồi. Con Vi thì cũng thuộc loại tởm, chuyển cho nó nhờ một ngày nó giao hết cho chồng, rồi thẳng bẻ đủ lông đủ cánh nó chả đá mịa đi ý chứ.

Ban đầu còn nghi hai đứa kết hợp chơi mình, mãi hôm chủ nhật sang nhà ăn cơm mới thấy hai chị ấy, đúng là điu sống được với nhau. Ngày xưa đi học còn ganh ghét kèn cựa nhau từng tý nữa là bây giờ.

Con Mai đang chữa mà, ngực to mông nở hơn một chút là việc tự nhiên của tạo hoá thôi. Bình thường mình biết nó khá giữ ý giữ tứ, nhưng có điều chắc giữ lâu quá mà đối phương mãi không rung chuyển nên phải đổi chiến dịch.

Cái váy bầu khá là đẹp, Nguyệt cho 8 điểm.

Nhưng thế kia mà cũng đòi khơi gợi á, hơi bị khinh thường giáo sư nhà này đấy, đào tiên của bà mày gấp rưỡi còn chưa làm nên trò trống gì cơ con ạ!

Cũng không hẳn là không có tác dụng, thấy bạn An thảnh thơi cứ lăm lét liếc trộm, con Vi điên phải biết, ngồi ăn nhìn ba anh chị mà buồn cười vãi chương, khổ có người thấy lại tưởng mình còn tình ý với người xưa, không nhân nhượng mà véo đùi một cái rõ đau.

Quay sang cái mặt kia, vẫn thản nhiên như không.

Ai mà biết được nội tâm xấu xa đen tối tới mức nào?

Nhưng thôi, không nỡ để cục cưng buồn, đành kéo kéo áo, anh hiểu ý đưa tay xuống dưới, mình liền nắm lấy vỗ về, nhân thể thì thâm trên người yêu.

-“Ăn dấm ít thôi không hại đường ruột.”

-“Kệ tôi.”

Người ta đáp gọn lỏn rồi gấp cho mình cái đùi gà, yêu thế chứ nì.

Xong bữa, nói chuyện với bác Vân chán chê, chuẩn bị ra đi về thì thấy giúp việc bảo giáo sư với bạn Mai “tâm sự” trên ban công tầng ba, mình tất nhiên mò lên đấy rồi.

108. #107

Chưa tới nơi đã nghe tiếng thút thít đến nỗi cả nể.

-“Thầy tin em, ảnh thực sự là do em chụp làm kỷ niệm, nhưng sống cùng nhà với nhau không tránh được sơ xuất, em không hề biết bị An lợi dụng...cả việc khách sạn cũng thế, hôm đó tỉnh dậy em quá hoảng loạn nên gọi cho Vi, ai ngờ được là nó lại gọi cho Nguyệt...”

-“Thầy à, em và Nguyệt thân như chị em trong nhà, em sao có thể làm thế với Nguyệt?”

-“Bạn làm hay không bạn tự biết.”

Người yêu mình chưa kịp đi xuống đã bị con cờ hó ôm chầm lấy rồi.

-“Có một việc chẳng nhẽ thầy không nhận ra, em yêu thầy từ lâu rồi. Thậm chí Nguyệt cũng biết em yêu thầy, lúc nào cũng gắn ghép hai chúng ta, thầy có nhớ ngày đó không, em đã nói không cần rồi mà nó vẫn nằng nặc bắt em về ăn cơm chung, rồi bảo thầy đưa em về...”

Mịa, con này nói không biết ngược mồm à? Cũng may anh một mực đẩy nó ra không thì mình tăng xông mất.

-“Điều đó không quan trọng, tuy giữa chúng ta có hai đứa nhỏ nhưng việc nào ra việc đấy, mình muốn nhắc nhở bạn làm gì cũng nên trông trước ngó sau, đừng quá trớn để rồi hối không kịp.”

-“Nguyệt cũng chẳng yêu thầy như thầy nghĩ đâu, nó chỉ muốn trả thù An Vi thôi, nếu yêu trước kia đã không gắn ghép em và thầy.”

-“Thầy không tin em, cuộc sống của em còn có ý nghĩa gì nữa? Chắc chỉ đến khi em chết đi, thầy mới hiểu lòng em...”

Sượt lướt một hồi thì nó quay ra trèo lan can định tự vẫn. Người yêu mình thế nào cũng ghê gớm, đứu thềm cản trở gì cả, làm con bé cứ gào thét mãi, dưới nhà nghe ầm ầm thì kéo hết lên. Mẹ anh vội vã chạy ra, lúc này nó mới trèo tiếp mấy nấc nữa nhưng khổ mọi người ngăn cản nên không chết được.

Kết quả của ngày hôm đó là bạn bị choáng, phải mời bác sĩ gấp.

Chưa bao giờ thấy bác Vân nóng giận như thế, là lần đầu tiên bác ấy quát anh hay sao ý.

-“Mẹ nói con nghe này, đã làm thằng đàn ông một là phải có trách nhiệm, hai là đừng có chấp nhặt. Nó đàn bà con gái, còn đang mang bầu bí cực nhọc con gây sự làm gì? May mà hôm nay không sao, cháu mẹ bình an, lần sau con rút kinh nghiệm đi.”

Nghe qua là biết bác ấy mong mỗi hai đứa trẻ này đến mức nào rồi. Thảo nào bây giờ trong nhà con Vi bị lép vế, người giúp việc cũng sợ con Mai hơn. Giáo sư xin lỗi mẹ cho qua chuyện rồi dắt mình về.

Tối đó mình gối đầu trên ngực anh, bắn khoăn hỏi sao lại đoán được.

-“Lúc bình tĩnh xem lại ảnh thấy vài tấm nội y vẫn còn mác, nghĩa là đồ mới, vậy thì khả năng lớn được chụp lúc em đang thử đồ, mà người thân tới mức đấy thì chỉ có...”

Kinh thật, bình thường anh cũng thông minh phết đấy chứ! Người yêu nghịch tặc mình trầm tư.

-“Anh rõ ràng là biết tình cảm của em, nhưng càng bên em nhiều tính chiếm hữu lại càng lớn, chỉ cần em nhìn người khác thôi lòng anh cứ cảm thấy râm ran khó chịu kiểu gì anh cũng không giải thích được...hình như bị lây bệnh của em hay sao...”

-“Hả, liên quan gì, anh vớ vẩn.”

-“Thật mà, ngày bé em bám anh suốt, anh chơi với ai là em khóc toáng lên.”

Mình đuối lý, rúc chần trốn tránh, người yêu thấy vậy cũng mặt dày rúc vào cùng, hôn hít tít mù một trận mới tha.

...

Thứ năm tuần sau đó, bác Vân gọi điện rủ mình về resort ở Hà Tây cũ, cách trung tâm thành phố khoảng một giờ xe. Người yêu đi Hạ Long tham dự hội thảo nghiên cứu khoa học nên không tham gia được, mình lúc đầu định từ chối mà mẹ anh nhiệt tình quá nên lại thôi.

Bác Quốc và thằng An bận việc công ty, rốt cuộc là toàn đàn bà con gái đi với nhau, cái Vi thì bám riết mẹ chồng nó rồi, còn mẹ anh nói chuyện với cả mình lẫn con Mai, hai đứa trước mặt phụ huynh vẫn ngọt lăm, tình thâm như tỷ muội.

-“Nguyệt bao giờ nhận mẹ đây?”

Bác hỏi, mình ngại, má hơi đỏ.

-“Thôi để cưới nhé, còn Mai nữa, may mà con là đứa hiểu chuyện, mẹ cũng thương con lắm, cố gắng sinh cháu khỏe mạnh, không thiệt đi đâu mà sợ...”

-“Mẹ đừng lo cho con, mẹ xem con sắp thành lợn sề mất rồi.”

-“Gớm nhà cô, cứ phải ăn nữa, mẹ khỏe thì con mới khỏe, sau này con không phải lo gì cả, có mẹ chăm hai đứa rồi, con thích ai thì cứ tiến tới.”

-“Mẹ, mẹ biết con mà...”

Bạn cáo bên lên thẹn thùng, bác Vân thở dài. Không khí khá là tốt, resort tuy sang trọng nhưng vẫn giữ được chất quê, nghe kể hai bác xây trước để mai sau già về đây ở.

Chiều ngủ dậy mình với bác buồn dưa, mẹ anh cũng có sở thích nấu ăn nên chẳng bao giờ hết chuyện để nói cả. Tầm ba rưỡi bác bảo ở gần đây có cái trại trẻ mồ côi nhiều hoàn cảnh đáng thương lắm, nhân tiện lên thì tới thăm chúng nó luôn, cũng là tạo phúc cho bản thân.

Chẳng thấy hai con kia đâu nên bác bảo mình đi gọi, còn bác ở lại sắm quà cho bọn nhỏ. Nơi đây rộng quá, mãi lúc vào vườn ổi mới thấy hai chị chặt chém nhau lanh lảnh.

-“Con kia đứng lại, ý mày là như nào?”

-“Sao?”

-“Mảnh đất ở ngoại thành đó bọn tao đã lên dự án xây chung cư rồi, bây giờ mày lại lật lọng thế hả?”

-“Lật lọng gì, đất là ba cho hai đứa nhỏ, có phải cho tao đâu.”

-“Ranh con, mày cầm sổ đỏ cơ mà...giao ra đây, đừng có mà giở trò, ban đầu đã thoả thuận rồi...”

-“Thoả thuận gì cơ sao tao không nhớ?”

-“Mày...loại khốn nạn như mày lão Trung không thèm là phải.”

-“Mày thử nhắc lại xem?”

Mình định tạm lui cho bọn nó giải quyết xong đã, thế méo nào mà vừa đi được tầm chục bước hai con cầu đã chuyển sang cầu xé nhau, nhanh vãi chưởng. Cả con Vi hăm kia nữa, không nhớ con Mai đang có bầu à?

Toàn các vị học cao đây, mang tiếng, đến lúc động vào lợi ích một cái là có khác con đầu đường xó chợ này mấy đâu. Chưa kịp ngăn thì con Mai đã bị con Vi đẩy ngã mịa xuống đồng đá rồi, máu bên dưới lênh láng phát sợ.

-“Tao không cố ý, cũng tại mày tát tao trước...tao gọi cấp cứu...”

Con Mai mặt tái mét, nó uất hận nhìn con Vi rồi cố gắng nín nhịn nói.

-“Lần này tha cho mày, còn việc mảnh đất đấy thì phải xem tiếp theo mày giúp tao được đến đâu...”

Tuy không hiểu ý hai đứa nó nhưng lòng cứ thấy bất an kiểu gì ấy. Linh tính đúng là chẳng sai bao giờ, vài phút sau bạn Vi đã quay sang lườm mình đầy căm phẫn.

-“Nguyệt, không ngờ mày ác vậy.”

WTF?

-“Có gì từ từ nói với nhau, sao mày đẩy nó?”

Đó, thế mới máu chó chứ, một bạn chửi liên hồi, một bạn khóc lóc thảm thiết.

-“Tao biết tao có lỗi, xin tao cũng xin rồi, quỳ tao cũng quỳ rồi, mày muốn trả thù thì đợi tao sinh chúng ra đã, lúc đó chết tao cũng không tiếc...”

Mình nghe có tiếng bước chân, từ đằng sau mẹ anh vội vã đi tới, cái cách bác ấy nhìn mình lạnh lẽo đến rợn người.

-“Mẹ, đừng trách Nguyệt, là con làm sai, tội vạ đâu con chịu, tại con trót mang bầu làm Nguyệt ngứa mắt...mẹ...có gì xin mẹ...bảo với bác sĩ...bảo toàn cho con của con...trường hợp xấu nhất...xin...bỏ mẹ...giữ con...”

Bạn Mai khổ sở nhe răng miệng từng từ như kiểu trăn trối lần cuối ý, sau rồi xỉu mất, mẹ anh hoảng hốt run rẩy, luôn miệng kêu tên nó, động viên nó cố gắng lên, trời không phụ người tốt bao giờ. Trong khi đó bên tai mình vẫn văng vẳng tiếng chỉ trích của mẹ chồng hệt.

-“Trời ơi mày đúng là con rắn độc.”

-“Em đã nói rồi mà, rước cái loại vô học này về làm gì đâu? Rồi nó phá tan cả nhà chị ra ý chứ...”

-“Ba mạng người mà mày xem như cỏ rác vậy à...tao thay chị Vân, thay cái Mai đánh chết mày.”

109. #108

Lúc xe cấp cứu tới thì mọi người vội vã đi theo con Mai, chỉ có mình về nhà thôi, chịu điu xem nó làm màu thêm được nữa.

Chỉ có một người mình muốn giải thích, đó là mẹ anh, nhưng bác đang hoảng, lại lo cho cháu nên có nói gì cũng chẳng lọt đâu, con cáo cao thượng kêu mọi người đừng trách Nguyệt, mình cứ to mồm kể tội nó thì ngang với tự hạ thấp bản thân rồi còn gì.

Bình tĩnh nghĩ lại mà thực không phân biệt được rốt cuộc hai đứa là cãi nhau thật hay diễn kịch lừa mình nỡ, căn bản lúc đó không gọi điện được cho bọn nó nên mới phải cất công đi tìm, tìm được rồi thì đúng là gặp bất ngờ lớn.

Giờ nó xảy thai thì mình mang tội ác tày trời, con này tuy không bù lu bù loa lên nhưng ít nhất cũng suốt ngày rầm rứt đòi tự tử, làm màu làm mè tự trách bản thân nữa chứ.

Nếu như không xảy thai?

Còn hai đứa trẻ, nó tha hồ dùng chúng, cả đời hành mình và anh.

Nói chung như nào thì mình cũng éo vui vẻ nổi.

Tự dưng thấy chán chán à, muốn gọi người yêu, nhưng gọi để nói gì cũng chẳng biết, đành thôi, tìm rượu giải khuây. Nướng thêm mấy con mực nữa, ngồi mịa ra sàn nhà vừa xé vừa nhâm nhi.

Hết gần chai rượu gạo mà chẳng thấy say gì, mình vào bếp kiếm thêm chút nữa thì phát hiện ra hết rồi, chỉ còn mỗi một chai thăng Dững nói là rượu quý từ trên dân tộc, đặc biệt biểu anh nhà mình bồi bổ.

Có điều từ ngày bị một vố với con Mai anh kiêu ám ảnh hay sao, hiếm khi uống lắm. Thôi mình mang ra giải quyết vậy.

Cái rượu quái gì không biết, uống vào cổ thấy cay xè, nhưng mà đã lắm, cảm giác như trên mây ý.

Nốc được chén thứ hai thì có tiếng cửa mở.

-“Giáo sư về rồi?”

Nhanh thật, chắc lúc xe cấp cứu tới mẹ cũng gọi cho anh luôn. Người yêu gật đầu, vớt cặp tài liệu ra một xó, mệt mỏi tháo cà vạt rồi cũng ngồi bệt xuống uống cùng.

-“Ăn mực không?”

Chẳng đợi anh trả lời, mình xé dứt cho một miếng. Anh ăn ngon lành, còn nghịch ngợm mút lấy ngón tay của mình nữa chứ.

-“Giáo sư chắc nghe chuyện rồi, định xử lý em ra sao đây?”

Người yêu kéo mình lại gần cười nhạt.

-“Anh còn không hiểu em?”

-“Thế mọi việc sao rồi?”

-“Ồn.”

Nghĩa là bạn Mai mẹ con bình an hả?

Thôi cũng được, tội giết hai mạng người, kể cả anh có tin mình thì chưa chắc ba mẹ anh đã tha cho mình.

-“Nói ra có thể em sẽ khinh anh lắm, nhưng khi nhận được điện thoại của mẹ, bảo hai đứa nhỏ nguy hiểm, anh...thực sự...trong lòng anh...không hẳn là buồn bã, lo lắng...”

Mình hiểu mà, trách nhiệm là một chuyện, trách nhiệm có thể miễn cưỡng, nhưng tình cảm thì không thể.

-“Anh là người cha tồi, phải không? Anh đã cố gắng, nhưng vẫn không thể nào...”

Anh kéo mình lại gần, khẽ hôn nhẹ lên má rồi lại uống một chén nữa, giọng trầm trầm.

-“Làm người ba tốt của những đứa trẻ không phải do em sinh ra...quả thực...rất khó...”

Sống mũi cay xè à, thương anh quá, thương cả mình nữa.

Thôi thì sự đời vút hết mịa sang một bên đi, giờ phút này, không gian này, chỉ có hai người bên nhau, cùng nhau uống rượu giải sầu.

110. #109

Không nhớ rõ buồn đưa bán muối những gì nữa, nói chung là trèo vào lòng anh ngồi rồi chém linh tinh loạn xạ bao nhiêu chuyện.

Từ lúc uống cái rượu của thằng Dũng này, ngay chén đầu tiên mình đã thấy nóng nóng rồi, đến bây giờ vơi nửa chai, phải nói cả người ngứa ngáy bực bội đủ thể chịu được, ngẩng lên thấy anh cũng chẳng khá khẩm hơn mình là mấy, mặt mũi đỏ rực.

-“Muộn rồi...ăn gì anh nấu...”

Anh nói ngập ngừng rồi tìm cách đẩy mình ra để đứng dậy, không hiểu sao chỉ hơi tách tách người yêu một chút mình đã thấy trống rỗng kinh khủng luôn, liền không chịu, cứ thế cương quyết bám víu. Một người kéo một người đẩy, rốt cuộc giằng co làm cái áo sơ mi của anh bật cả cúc.

Hôm ấy chắc ăn gan hùm ý sao, còn dám cọt nhả dùng môi lưỡi miết qua miết lại cơ ngực rắn rỏi của anh nữa chứ. Rõ ràng mình nghe thấy tiếng cảnh cáo, đừng biến anh thành người xấu, rõ ràng mình cảm nhận được nhịp thở của anh hỗn loạn...rõ ràng là thế.

Khổ nỗi mình chẳng làm chủ được bản thân nữa rồi, hai tay vòng qua siết chặt lấy thắt lưng người ta, cả người nép sát vào anh như con cún nhỏ sợ lạnh, phụng phịu làm nũng.

-“Ôm một tẹo thôi, nha...”

-“Anh thua.”

Người yêu thở dài đầy bất lực. Còn lơ mơ chưa hiểu anh thua cái gì thì đầu đã bị kéo ra, cánh tay vững chãi kia đỡ lấy gáy, môi chạm môi, mãnh liệt dây dưa cọ xát, trống ngực mình đập thình thịch từng hồi, hai má ngượng chín đỏ.

Nơi nào đó bị người ta trêu chọc trở nên nhạy cảm hơn bao giờ hết, chỉ chút đụng chạm chầm chậm khe khàng thôi cũng khiến toàn thân tê dại. Mình run rẩy ôm lấy vai anh, bối rối xin xỏ. Cái cảm giác ấy, khó chịu đến phát điên, giống như bị rơi từ trên cao xuống vậy, chênh vênh vô cùng.

Tiếc là, quá muộn rồi.

Chẳng rõ từ lúc nào thất nơ phía trước đã bung ra, tay kia lần vào bên trong, gỡ bỏ móc cài, dịu dàng mơn trớn dọc sống lưng. Đôi môi ai đó mơn mê dọc theo xương quai xanh rồi dừng lại ngậm lấy nụ hoa nhỏ, nhẹ nhàng khiêu khích, người ta càng nhấn nhá thì đầu óc mình càng trống rỗng, tới chân tay cũng mềm nhũn vô lực.

Có một số chuyện, cố gắng bao lâu cũng không thành, lúc tới, lại rất tự nhiên, chẳng kịp phòng bị.

Mãi mãi chắc mình cũng không bao giờ quên được đêm hôm ấy, cái đêm mà mình cùng với người đàn ông mình yêu thương nhất, rong ruổi thân mật. Mình đã tưởng là sẽ rất đau, rất kinh khủng, thực tế lại trái ngược, chỉ có chút xiu ran rát, anh quả thật rất dịu dàng, nhẹ nhẹ từng chút một, chầm chậm tiến vào nơi sâu thẳm nhất, cùng mình hoà quyện.

Khoảnh khắc ấy, ngọt ngào âu yếm, lung linh đẹp để biết bao.

...

Sáng tỉnh giấc đã thấy trong chăn ấm đệm êm từ lúc nào, cảm giác cơ thể cũng rất sạch sẽ, chắc hôm qua có người chu đáo giúp mình rồi. Anh còn thức trước cả mình đây này, ánh mắt triu mến vô cùng, một tay để mình gối đầu, một tay làm cái việc gì xấu xa thế kia, hại mình ngượng muốn độn thổ luôn.

-“Có khó chịu chỗ nào không em?”

Ai đó quan tâm hỏi han mà mình thẹn quá, mặt mũi đỏ bừng cũng không thốt lên được lời nào.

Anh thử thử trâu, bảo việc xảy ra anh chỉ nhận một phần trách nhiệm thôi, chín phần còn lại thuộc về mình, khiếu nại mình từ nay phải cất lực bù đắp anh. Thế có ngược đời không cơ chứ, mà biết làm sao, sự thật lại chính xác là như vậy, chính mình là người châm ngòi đốt pháo, giờ biết kêu ai?

Thôi không sao cả, chuyện đã lỡ rồi, Nguyệt này dám chơi thì dám chịu nhá, đường hoàng tuyên bố.

-“Giáo sư yên tâm, từ giờ tới cuối đời em sẽ lo cho giáo sư cơm đủ ba bữa, quần áo mặc cả ngày.”

-“Thế thôi à?”

-“Còn gì nữa?”

Ai đó sán lại nói thầm, hại mình gai ốc gai ếch nổi hết cả lên, cả người run ơ là run. Anh khê nhá vành tai, từng nụ hôn rơi đều đều trên trán, mi mắt, má rồi môi lưỡi giao nhau nồng thắm.

Có thể anh chẳng bao giờ thấy đủ.

Và hình như mình cũng vậy.

Mưa gió bão bùng kích động, lấn qua lấn lại cả ngày mà không có dấu hiệu giảm nhiệt. Các cụ nói chỉ có chuẩn, chưa ăn trái cấm thì thôi chứ ăn rồi đổ mà cai được.

Mãi tới khi mình rã rời xương cốt, tưởng chừng không thở nổi anh mới buông tha, chủ động xuống bếp tìm đồ ăn.

Bụng đói meo, suốt từ tối qua tới giờ mà, nhà lại chẳng còn gì, đành gọi nhân viên ship ra hẳn mấy chục cái bánh các loại. Mình và anh ngồi ăn như hai đứa bị bỏ đói lâu ngày ý, vừa ăn vừa nhìn nhau cười.

Đúng là rất buồn cười.

Cưng anh quá đi mất!

111. #110

À, còn quên chưa kể chuyện chị Mai. Lúc nghe anh bảo mà mình suýt nữa sặc bánh giò. Nó chảy máu không phải vì xảy thai, mà vì bị đá đâm thủng tử cung, được xuất viện rồi nhưng vì tử cung đau nên giờ phải nằm một chỗ chứ chưa đi lại được.

Mịa kiếp, cái lúc bị ngã chắc nó cũng biết thừa ra ý chứ, lại còn cái gì mà làm màu, giữ con bỏ mẹ, nghe thấy gớm.

Thôi cũng tội nghiệp bạn ý.

Mẹ anh thì tạm thời không truy cứu nhưng chắc vẫn ghét mình, từ hôm đó tới nay không thấy gọi điện buồn đưa hay rủ đi chơi nữa.

Mình tạm thời chưa biết giải quyết ra sao nên cứ kệ đi đã. Đối phó với con cáo này sai một ly là đi một dặm, không thể không có gì trong tay mà đi vạch mặt nó được.

Với lại mình thấy chỉ cần có anh là chỗ dựa, anh tin mình là đủ rồi, những người khác hiểu như nào cũng không quan trọng mấy.

Người yêu mấy hôm nay cũng vui vẻ lạ thường cơ, thỉnh thoảng còn thấy huýt sao hoặc hát vài câu vớ vẩn, mà mình hỏi nhất định không chịu nói.

-“Đi mà, sao giấu em?”

-“Thời cơ tới em sẽ biết.”

-“Biết gì, ghét anh ghê, tối nay ngủ riêng đi.”

-“Thôi được rồi, nói em nghe nhé!”

-“Vâng.”

-“Thề giữ bí mật nhé.”

-“Vâng.”

Mình háo hức lắm, ai dè người ta phát biểu gọn lỏn một câu.

-“Vì phát hiện ra điều lạ nên anh quyết định đi tìm hiểu lại, kết quả thật bất ngờ.”

Nhưng bất ngờ như thế nào thì lại đíu tiết lộ, bực hết cả người. Mình thề mình muốn tống cổ lão nào sang phòng bên lẩm, muốn cấm cửa luôn, nhưng mà mình cũng vô dụng vãi cả ra.

Người ta chỉ cần hôn cho một cái rồi tay kia nhẹ nhàng lách qua lớp vải tam giác phía dưới, khê khiêu khích tý thôi là mình mềm oặt như vũng nước rồi ý, một lúc đã hỗn hển khổ sở lắm, đầu hàng, đầu hàng vô điều kiện.

Không trách địch quá ranh, có trách chỉ trách ta quá yêu địch!!!

...

Một ngày trời đẹp, mát mẻ không mưa cũng không nắng, có thằng bé mặc đồ đen toàn thân nghiêm chỉnh vào quán mình báo cáo, chị chuẩn bị đi đánh golf với đại ca.

Bó chiếu với phong cách của ba anh.

Đếch cần mời mọc, hỏi thăm ý kiến, mà là ép buộc. Không cho đối phương cơ hội từ chối nữa.

Thôi được, đi thì đi thôi, mình tin người có máu mặt như bác Quốc ngựa đây, chắc chắn không giở trò gì bỉ ổi.

Đến nơi thì mình có biết chơi éo đâu, gọi là thay bộ áo quần, lằng xằng cầm cái gậy thỉnh thoảng gậy gậy cho đỡ mang tiếng chứ có được quả nào ra hồn.

-“Sao không biện minh?”

Tự nhiên ba anh hỏi, mình đang mải để ý đường bóng bác ấy đánh nên buột miệng.

-“Đíu có chứng cứ biện minh cái lờ...”

Nói xong suýt độn thổ, quên mịa mất đang ở cùng phụ huynh, lại còn là, ba của người yêu. May mắn thay bác ấy không kì thị, ngược lại còn cười rất sảng khoái.

-“Con nhớ lời, bác thông cảm.”

-“Đờ mờ mảy việc éo gì phải lịch sự thế trước mặt tao!”

Bác ấy vỗ vai mình rồi tiến lên phía trước.

Mình ở đằng sau phải gọi là...choáng luôn. Mãi mới tỉnh táo được để đi theo.

-“Yêu cái lũ là điển hình hoàn hảo của xã hội, nhiều lúc mệt nhĩ mảy nhĩ, nhưng tách ra lại thấy thiếu thốn vờ lờ.”

Ý anh nói là bác gái và Trung giáo sư sao?

-“Dạ.”

-“Nhiều lúc tao thấy bản thân đíu tới nỗi nào, nhưng đứng cạnh nó lại cảm giác mình thấp kém...”

Ồ mình cũng thấy thế đấy, đúng là đồng cảm.

-“Bác nói chuẩn vãi.”

-“Mày thấy vợ tao đẹp không?”

Chẳng hiểu sao ba anh lại hỏi vậy, quả thật là rất đẹp, rất trẻ, mình nghĩ gì trả lời vậy thôi.

-“Nó mang bầu thằng Trung năm mười bốn tuổi.”

Hả?

Sốc nặng luôn!

Cứ cho là báo chí giật tít trẻ em lớp bảy lớp tám mang thai nhan nhản, cứ cho là chuyện đó có khả năng xảy ra, nhưng sao nghe tận tai vẫn thấy hoang mang thế chứ nì.

Giờ mình mới hiểu, vì sao bác Vân bị ba mẹ từ mặt.

Đúng thế, bất cứ phụ huynh nào có con gái chưa học hết cấp hai mà chạy theo trai như vậy cũng không chịu nổi đâu, bác Quốc chưa bị kiện xâm phạm trẻ vị thành niên là còn may đấy, có thể ngày đó hai cụ nhà bác gái vẫn còn thương con, cũng có thể bác Quốc đây máu mặt đâu ai làm gì được.

Cuộc đời đúng là, lắm chuyện trái ngang.

-“Do tao hồ đồ, nghĩ lại lúc ấy nó vẫn còn nhỏ, ngoài tao ra thì làm sao mà dám lén phéng với thằng nào, quả thật có hơi sai lầm, ghen tuông mờ cả mắt...”

Rút ra kết luận, giáo sư được thừa hưởng gen ăn dấm của ba ruột, may mà nhẹ hơn một chút.

Mình cũng mới có phát hiện vĩ đại là mình rất hợp chuyện với ba anh, thậm chí còn chém tơi bời hơn cả lúc nói với mẹ anh, nhìn qua thì đáng sợ nhưng tiếp xúc thân thân mới biết là con người hào sảng nhé, đúng mẫu đàn ông đầu đội trời chân đạp đất, ngang ngạnh điu sợ bố con thằng nào hết.

Bác Quốc này và thằng Tùng, tính cách giống nhau đến thế cơ chứ. Hai người này mà ngồi tám phét chắc hợp rơ phải biết.

112. #111

Lúc về thì xe chở tới căn biệt thự đồ sộ đó, bác bảo lên phòng cho xem cái này hay lắm. Mình cũng tò mò đi theo, ngày hôm nay đúng là, hết bất ngờ này tới ngạc nhiên khác.

Video, chất lượng SD thôi, nhưng cũng đủ nói lên tất cả.

-“Sao, điu ngờ được là vườn ổi cũng có camera hả?”

-“Vâng, con không ngờ được, vãi cả bác...”

Theo vị trí này thì chắc máy quay được gắn ở hiên mái nhà kho gần đấy, phải nói đúng là bá đạo, tới mấy quả ổi cũng canh chừng.

Kiểu này đồ đũa nào dám trộm cái gì thuộc sở hữu của Quốc mặt ngựa.

-“Có thằng đệ thấy vậy nên cũng đưa cho tao một đoạn phim khác, chính mày là người gọi cấp cứu cho con Vi lúc nó đi đẻ phải không? Bây giờ mới biết, mày thích hậu tạ cái gì tao cho?”

-“Vậy bác bảo bác Vân giúp con đi, bác ấy còn ghét con lắm.”

-“Vụ này tao sẽ giải quyết ổn thoả cho mày, nhưng không công bố đoạn phim đầu tiên được, sẽ làm tình cảm mẹ con nhà nó sa sút, tao có mỗi nó là con gái cưng thôi, mày thông cảm...”

Bác ấy hứa vậy thì chắc sẽ làm, mình đồng ý luôn.

Mà có thể từ chối được sao? Đâu còn cách nào tốt hơn đâu.

Lúc đi về thì người giúp việc bảo chị Mai muốn gặp chị. Gặp thì cũng tốt thôi, nhưng giờ điện thoại là phải để chế độ ghi âm sẵn trong túi, chơi với cáo cứ nên đề phòng tý cho chắc.

-“Nguyệt đây à, khoẻ không mày?”

Mịa nhà nó, uốn éo ẻo lả phát tởm.

-“Bà mầy khỏe.”

-“Mày thông cảm, tao còn yếu, không ngồi tiếp chuyện mầy được.”

-“Khổ, con Vi hại mầy ra nông nổi này mà, mầy chắc phải thù nó lắm?”

Ừ thì mình cũng muốn thử gài nó xem sao, ai ngờ con này khôn hết mịa phần thiên hạ, nó sục sịt âm ức.

-“Mày nói cái gì vậy, Vi thì liên quan gì, hôm đó...hôm đó là mầy đẩy tao mà...”

-“Suốt ngày phải sống với cái vỏ bọc, mầy không mệt à?”

Nó cười nhạt rồi làm màu buồn bã bảo mình.

-“Tối qua mẹ gọi thầy qua đây chắc mầy biết, lúc đó con đạp nhẹ, thầy ghé tai vào bụng tao nghe hai bé, cả gia đình hạnh phúc lắm...”

Mẹ cái con, điều thế không biết, đạp đạp cái lờ nhà mầy.

Nó cố chọc diên mình đây mà, thôi được rồi, chị lại chuyện bóng lửa trả mầy vậy.

-“Mai ơi tao ghi âm câu đó lại rồi đấy, để tao mang về cho anh xem, cho người yêu biết cái đuôi cáo của mầy.”

Mặt nó hơi biến sắc, nhưng rất nhanh thôi đã có thể bình tĩnh trở lại.

-“Trên đời thiếu gì người có giọng nói giống nhau, tao xem mầy làm được gì? Nguyệt này, tao nói thật nhé, chả nhẽ mầy không có trái tim à? Mày nữ nhìn tội nhỏ không được sống với ba mẹ hay sao?”

-“Làm gì mà mầy nghiêm trọng hoá thế, muốn con có đầy đủ tình thương cũng được, cứ để ra đi, tao đón hai đứa về nuôi.”

Chắc nó tức lắm đấy, mình cũng chỉ trêu thế thôi.

-“Mày...”

-“Tao thấy mình có phúc vãi Mai ạ, điu phải mang nặng đẻ đau gì mà tự dưng cũng có con...”

Vừa hay có tiếng cửa mở, anh tới từ bao giờ? Chẳng rõ đã nghe được những gì? Chỉ biết có người nước mắt nước mũi đã tràn trề rồi.

-“Thầy ạ, Nguyệt hận em, cố tình hại mấy mẹ con em cũng chưa một lời oán trách, nhưng em không thể nào mà giao hai đứa nhỏ cho Nguyệt được, chúng chính là mạng sống của em...”

Người yêu đặt tay qua eo kéo mình lại gần hơn, đoạn chán nản cắt ngang lời nó.

-“Bạn xin nghỉ ở Viện Toán là đúng đấy, mình thấy bạn hợp với Viện Sân Khấu Điện Ảnh hơn.”

Sặc.

Máu vãi.

Giáo sư thế mà cũng có năng khiếu ném cờ vào hội nghị đó nha. Chỉ nói đúng câu ấy thôi, không hơn không kém rồi kéo mình đi về, để lại bạn Mai mỏng manh yếu ớt, uỷ khuất hết chỗ nói.

113. #112

Chủ nhật tuần sau đó thì bác Quốc bảo anh chở mình về, trước mặt đông đủ mọi người cái Mai được giúp việc đỡ xuống nhà, rồi nghiêm chỉnh lên tiếng trình bày giải thích chuyện ngã không liên quan gì tới mình cả, là nó và con Vi đùa nhau rồi tự nó xảy chân, sợ mẹ trách tội nên đổ cho mình.

Rồi bạn ấy cũng thành khẩn xin lỗi.

Mình đoán chắc nó được xem đoạn video đó rồi, do ba anh ép quá nên bước đường cùng phải lui để tiến vậy thôi. Riêng con Vi vì có ba bảo hộ nên việc này nó thoát đẹp.

Bác Vân nghe xong nhìn mình áy náy lắm, còn kéo vào nói này nọ, mong Nguyệt thông cảm, bác già rồi, lại lo cho hai đứa nhỏ.

-“Bây giờ theo tao là như này, chuyện nào lắm lý rồi thì thôi, quan điểm của tao thì cháu nào cũng là cháu, hai đứa nhỏ của cái Mai cứ yên tâm là không chịu thiệt. Tao sẽ chu cấp cho ba mẹ con mày no đủ cả đời. Còn chuyện thằng Trung và con Nguyệt quen biết cũng không phải ngày một ngày hai, con Mai sinh xong tao và bà Vân sẽ về Hà Nam bàn chuyện ăn hỏi.”

-“Anh chị xem có vội vàng quá không?”

Mẹ bạn An góp ý, đột nhiên mặt ba anh tối sầm, nhấp ngụm trà rồi lừ mắt vút đánh cạch xuống mặt bàn. Sau đó mọi người chẳng ai dám nói thêm gì nữa, giải tán.

...

Dạo này thỉnh thoảng anh có dạy mình lái xe, đợt trước mình cũng được bọn đàn em bỏ túi rồi, trường hợp bất đắc dĩ thì cũng gọi là lái được nhưng mà chơi với lắm, giờ thì người yêu truyền đạt lại cơ bản từ A tới Z.

Ngặt nỗi anh cứ hơi sán lại gần điều chỉnh tư thế ngồi hay giảng giải ân cần chút thôi là máu nóng của mình dâng hết cả lên, mắt nhìn anh lưu luyến say đắm.

-“Em không nghiêm túc.”

Bị anh bắt quả tang rồi, khổ thế cơ chứ, đành phải cười trừ.

-“Đừng giận, đừng áy háy nữa, mình cùng làm lại...”

-“Bao nhiêu lần rồi, thôi khỏi học, mai sau đi đâu anh đeo em là được.”

Ngọt thế!

Ừ thôi vậy cũng được, đỡ mệt người.

Mình ngoan ngoãn lách sang ghế kia, đợi anh nổ máy mới bèn lên đặt tay lên cổ người yêu mơn trớn rồi lách nhẹ nhàng xuống bên dưới. Tài anh đồ rục rịch, mình thích nhìn biểu cảm ngưng ngáp khó xử của anh cực.

Rồi anh lại phải bối rối xin xỏ mình đừng nghịch nữa, sướng cực nha. Tiếc là lần này không như ý, ai đó dừng hẳn xe, quay sang cảnh cáo.

-“Cô muốn bị thịt ngay ở đây hả?”

Tưởng chỉ đe dọa thế thôi, nào ngờ còn kèm theo cả hành động, đi chọc người ta kết quả lại là bị hôn đến hôn điên phách đảo, thỉnh thoảng cái người xấu xa này còn liếm qua cắn lại, tay cũng không yên phận chút nào, hết vò tới nhéo, hại mình ngứa ngáy bứt rứt, rốt cuộc đành nhận lỗi, van nài tha thứ.

Từ đó, không bao giờ dám láo với giáo sư cả.

.....

.....

Tháng năm ý à, ngoảnh đi ngoảnh lại trôi nhanh vãi chưởng.

Mới ngày nào còn đủ thứ chuyện linh tinh mà lúc này đã thấy mẹ anh nhắn tin báo bạn Mai vào bệnh viện từ lúc bốn rưỡi, có thể sẽ sinh trong sáng nay.

Mình gọi cho giáo sư không được, gọi lên Viện Toán thì người ta bảo anh đang có hội thảo. Định đợi anh về mới vào thăm mà bị thằng Tùng tới lôi đi như đúng rồi ý.

Tới nơi thì con Mai đang trong phòng sinh, tất cả mọi người đều có mặt đông đủ bên ngoài. Bé Tùng chẳng hiểu ăn phải bả gì mà đi tới đi lui chóng hết cả mặt. Lại còn được ông người yêu mình nữa, con sắp ra đời, hẳn hai đứa mà cũng đủ thèm đoái hoài gì cả, mãi không thấy tằm hơi.

-“Ờ mờ, lâu vãi Nguyệt ạ.”

Nó cầu nhàu với mình, ba anh hình như nhận ra nó chính là cái đứa đòi tự tử vì tình hay sao, bác ấy cười động viên.

-“Đừng nóng vội, đàn ông tốt như chú hiếm lắm đấy.”

Đúng vậy, yêu tới mức cái Mai có con với người khác vẫn thương xót khôn nguôi, chắc trong mắt ba anh thằng bé chính là mẫu nam si tình số một đây.

Ai mà biết bộ mặt thật của nó, bắn bừa tới như nào.

Nhưng có điều mình vẫn không sao thông suốt được, nó làm gì ở đây?

Cả dì nữa, dì đi đâu thế kia?

-“Dì, con chào dì.”

-“U lên bao giờ, u ngồi nghỉ đi, vẫn chưa ra...”

-“Ừ u lên ban sáng, tìm mãi mới được, cái bệnh viện này to quá.”

-“Sao u không gọi con?”

-“Ồi dào, u chẳng phải ở đây rồi sao, anh cứ quan trọng hoá quá, đàn bà đẻ đẻ là vất vả thế đấy anh ạ.”

Hai mẹ con nắm tay nhau tâm sự tình cảm lắm.

Rồi tới lúc nghe tin bạn Mai sinh hạ bình an một trai một gái, cả hội võ oà trong sung sướng, có mỗi mình là thấy hơi chạnh lòng thôi. Nói vui là nói dối, con riêng của người yêu, ai mà mừng nổi.

Háo hức nhất chắc là bác Quốc và thằng Tùng, hai người đó chen chúc lên trước nhóm em bé. Ba anh ngấm chấu đích tôn thì mình hiểu nổi chứ cái thằng kia thì mình chịu luôn. Nó còn giật một đứa từ tay hộ lý bế ra cho dì xem, hơn hai chục năm từ ngày quen biết, mình chưa bao giờ thấy mặt dì rạng rỡ đến thế.

-“Làm cái gì vậy?”

Cái Mai nằm nghỉ cũng không yên, ức thằng Tùng quá liền lên tiếng.

-“Tao bế con tao chứ làm gì?”

Hả?

Nó thốt ra câu đấy, rất bình thản thôi, nhưng mà khiến tất cả cùng rối ren. Con nó? Có nhầm không vậy? Con Mai thì kêu trời kêu đất.

-“Ba mẹ đừng tin, người này không tử tế, nói năng linh tinh, hai đứa nhỏ là con thầy, nếu mọi người không tin có thể mang đi xét nghiệm ADN ngay bây giờ...”

-“Xét thì xét chứ bố mày sợ à?”

114. #113

Choáng váng luôn rồi, con Mai là đứa tính toán cẩn thận, nếu là con thằng Tùng thật thì làm sao nó dám đẻ ra, lại còn đòi đi xét nghiệm ADN.

Thằng Tùng nữa, cứng miệng vãi.

Túm lại là sau câu phát biểu xanh rờn, mẹ con Mai tái xanh, bối rối lay nó hỏi. Bác Quốc bác Vân đen mặt, nửa tin nửa ngờ nhìn lại hai đứa cháu.

-“Đây, cho ông bà ngắm thoải mái, hũu hếch mắt híp, không con thằng này thì con thằng nào?”

Đúng là ngó lại thấy giống nó thật, giáo sư trán cao lắm, ngồi sẫm soi hồi lâu cũng không tìm ra nét nào của anh cả.

-“Thôi bác Quốc ngựa ạ, nếu bác thích quá thì con cho bác mang về nuôi cũng được...”

Dì tưởng nó nói thật, lờm rờ lâu. Cái thằng khỉ, mở mồm ra là khiến người ta ngứa tai. Bạn cáo vẫn giữ nguyên lập trường thôi, nhân vật chính thì bạn hội thảo ẻo gọi được, tình hình rồi ren mù mịt hết cả.

-“Nguyệt đi theo tôi.”

Thằng đệ đưa lại đứa nhỏ cho mọi người rồi kéo mình ra ngoài, cũng tò mò lắm rồi đây, vừa đi vừa thắc mắc liên hồi.

-“Con Mai hận tôi vụ đau đầu chằm cứu, nó sai mấy chục thằng tới dạy dỗ tôi, bà nhớ không?”

À có nghe bọn kia kể qua, con này độc kinh khủng. Đây không phải lần đầu tiên nó sai người tấn thằng Tùng, nhưng lần thứ hai thì khôn hơn, số người điều đi tăng gấp năm gấp bảy, lại chọn đúng lúc thằng này có một thân một mình.

Sức voi cũng chẳng thắng được đàn kiến, may mà nó nhanh trí vừa dẫm vừa xoa, thương lượng với bọn kia trả gấp ba lần số tiền con Mai thuê, lại dọa nếu hôm nay nó làm sao thì sau này đệ của nó sẽ băm vằm bọn đấy.

Mình từ ngày yêu anh vào là tâm trí lúc nào cũng treo ngược cành cây ý, bọn đàn em buồn đưa bán chuối chỉ gặt gù biết vậy thôi, chẳng quan tâm nhiều. Hai đứa mình ngồi xuống cái ghế đá bên dưới cây xoài tâm sự.

-“Mày thoát rồi tìm nó thật trả thù hả?”

-“Ờ mờ tôi thiếu ẻo gì gái mà phải thế. Đợt đấy nhiều hàng về bạn nên tôi tạm tha cho con cờ hó. Sau rồi rảnh rang mới đi tìm nó tính sổ, phóng tới nhà thì bắt gặp cáo bắt xe đi đâu ý, trang điểm đẹp lộng lẫy lắm...”

-“Ừ, tao vẫn chưa hiểu lắm...”

-“Bà ngu vờ lờ, chính là cái hôm ba người Trung, Mai, Rob đi chơi đấy. Ba người đó vào đúng khách sạn của cậu thằng Đức béo, cũng là chỗ quen biết cả, tôi đang chán méo có việc gì làm nên vào bar tám phét với mấy em phục vụ, đột nhiên thấy có một đứa lén lút lắm, ngó trước quay sau rồi tay thì tha thì thụt hai cái gói gì đó...”

-“Mày cũng tinh vãi, vào chỗ đèn mờ rồi mà vẫn để ý được.”

-“Đíu dám nhận đâu, tại con đó đào bự quá, bự gần bằng bà đấy, nó cứ đập vào mắt...”

Mịa, so sánh thế à, láo toét.

-“Nói chung em này thuộc dạng ngực to óc như trái nho thôi, dọa vài câu là sợ nôn ra hết. Hai gói khác nhau, một gói cho vào rượu của anh Tây, một gói cho vào rượu của anh đeo kính, chắc bà hiểu rồi chứ?”

Cũng mang máng rồi, con cờ hó nhà nó, mình đoán ngay nó dùng kế bản với giáo sư mà.

-“Chắc thuốc ngủ à?”

-“Tôi biết đâu đấy, đứng trong túi bóng kính chẳng có nhãn mác gì cả, nhưng tôi đoán con Mai nhắm tới anh cả, nên ép con bé kia đổ chỗ thuốc nó chuẩn bị cho anh vào ly rượu của chính nó rồi chia gói thuốc còn lại ra làm hai, cho vào rượu của anh cả một nửa, của Rob một nửa...”

Khiếp, phải nói quá phục.

Ai mà nghĩ được thấu đáo như thế, nếu là mình thì cùng lắm là toang toác ra vạch mặt thôi.

-“Tôi uống vài ly chán chê thì lên phòng của ba người đó xem có gì vui không, dựa vào tình hình hai ông kia ngủ đừ biết trời đất là gì và con Mai lả lướt như con động kinh thì lờ mờ đoán được kế hoạch của nó...”

-“Nghĩa là lúc đầu nó định cho thằng Rob ngủ mê một còn anh nhà tao thì bị thuốc kích tới rạo rức không làm không được chứ gì?”

-“Nguyệt ăn gì tự dưng thông minh gớm? Không phải thuốc tầm thường đâu, cái này uống vào vừa bị kích thích lại vừa mê muội, tôi đoán không mạnh như Scopolamine nhưng cũng là một loại gì đó tương tự...”

Cái này mình đọc báo với xem thời sự nhiều nên cũng không có gì ngạc nhiên, nói chung anh mà uống phải thì thôi chắc chắn một trăm phần trăm xong đời luôn rồi, giờ nghe lại vẫn thấy ghê.

-“Đó, tôi mới chỉ vỗ nhẹ má nó thôi mà con bé đã lao vào ôm lấy ôm để, liên tục gọi thầy à, thầy ơi em yêu thầy, rồi nó còn làm gì bà biết không? Cởi đồ ngay trước mặt tôi, bầm riết không tha, da dẻ thì như trứng gà đỏ hồng lên sexy kinh khủng. Bà chửi tôi hèn tôi cũng chịu nhưng mà tôi đêch phải Đường Tăng, lúc đó tôi không có phản ứng thì chắc liệt mịa nó rồi...”

Ờ thôi thông cảm, có phải ai cũng được như giáo sư đâu. Nghĩ lại thấy anh đích xác là động vật quý hiếm rồi.

-“Xong xuôi thì tôi lột đồ người yêu bà rồi vác ném lên đệm, tạo cho hai người tư thế ôm ấp tình cảm, còn thằng Rob thì đá mịa vào gầm giường, sau đó không ngờ được ngoài con Mai tưởng bỏ ra thì anh cả cũng mắc mứu, đàn ông đừ ai ngậy thơ như lão...”

-“Mịa kiếp, mịa tởm vãi...có bao nhiêu cách giải quyết cơ mà, đứu chị em gì với mịa nữa...”

Mình sốt ruột định lấy điện thoại ra báo tin cho người yêu, nhưng thằng Tùng bảo không hiểu sao đang bị lừa ngon nghề mà bỗng dưng một ngày đẹp trời anh lại lục tung lên đi điều tra lại, còn cho người lòi cả nó tới hỏi tội.

Túm lại anh biết chuyện mấy tháng trước rồi, nhưng vì nó xin giáo sư giữ kín để bảo toàn cho hai đứa nhỏ nên anh mới không tiết lộ.

115. #114

Khiếp nghe mà thấy li kì đứu chịu được.

Mình thở phào luôn, may quá, may chưa làm gì quá đáng với giáo sư, cái ghế đó cũng chưa phang trúng đầu anh, không thì chắc giờ này hối hận lắm.

-“Mày nữa, lại còn nói có máu có me lừa cả tao.”

-“Thì có máu thật mà, nó gái trinh hần hoi đấy, có điều cống hiến cho tôi chứ không phải cho người yêu bà.”

-“Lúc đi bắt gian đánh anh như thật ý, diễn chẳng kém con Mai là mấy. Chị hiểu chú muốn nó tưởng bỏ, chị thì to mồm không giữ được bí mật, nhưng chú có thể bảo anh mà, anh là người giữ chữ tín.”

Mình nhở nhẹ lắm, ẻo hiểu có làm sao nó tự dưng nổi khùng lên.

-“Ừ, chữ tín, anh tốt, anh tuyệt vời, mở miệng ra là anh với cả anh. Từ ngày mẫu giáo đã thế rồi, bà hẹn đi bộ về cùng tôi, xong nhìn thấy lão ấy tới đón thì sao? Đờ mờ nhà nó chứ, ba chân bốn cẳng chạy ra hôn hít, quên mịa luôn thằng này.”

Sốc.

Uống lộn thuốc à? Lòi chuyện mẫu giáo đứu liên quan gì cả.

Hoá ra chỉ có mình quên anh, đến nó cũng có ấn tượng. Vậy mà trước đây cứ giả vờ ngây thơ ý nhỉ, chị Nga gọi anh cả thì em cũng gọi thôi, em có biết gì đâu, làm màu làm mè vãi.

-“Tôi là con người thôi, tôi nhịn mãi cuối cùng éo nhịn được nữa, tôi cũng muốn ích kỷ thử một lần, bà hiểu không? Nói chung bà éo hiểu được đâu. Bà là cái loại vô dụng nhất trên đời, người yêu lên giường với gái cũng đít bỏ được.”

-“Nhưng có phải thật đâu, anh bị oan mà...”

Mình lí nhí, nó thở dài rồi bỏ qua kể tiếp.

-“Về sau tôi chán, muốn vạch mặt con Mai lại hay tin nó mang bầu nên đành phải nín nhịn mà đợi. U tôi muốn ẵm cháu, suốt ngày chờ tôi bất hiểu, mà tôi thì không muốn lấy vợ. Có lần u tôi khóc lóc đòi tìm người để thuê chắc bà cũng biết, tôi nghĩ thế này cũng tiện, nó cờ hó nhưng mà tính ra thì nhân cách con người là hình thành qua môi trường sống, còn về tố chất thì công nhận nó xinh đẹp, giỏi giang, con tôi mang gen đấy cũng được, mai này có u và tôi quan tâm thì hai đứa trẻ không thể mất nét được...”

-“Mày nghĩ u ám quá, chưa gặp được người thích hợp thôi...”

-“Gặp thì gặp rồi nhưng éo phải của mình. Giờ thì bà vui rồi nhé, anh cả vui, u tôi vui, mọi người cùng vui...”

Nó cười vang, nhưng mình lại không cảm nhận được niềm hạnh phúc hay sáng khoái trong đó, chẳng hiểu sao cứ thấy nao lòng lắm, cảm giác nó có việc gì buồn buồn ý.

...

Sau đó tất nhiên nhà bác Quốc làm xét nghiệm rồi, không có chút quan hệ huyết thống nào với người yêu mình cả, tương thích chín chín phần trăm với thằng Tùng. Bác ấy điên lắm, bực con Mai một thì bực con trai mười.

-“Đít mịa vút hết sách vở đi, nghiên cứu cho lắm vào để mà thành thánh, bị một con đàn bà nó dắt mũi, mày quá nhục con ạ.”

Trích nguyên văn lời bác ấy.

Bác Vân không nói gì nhưng lại nhìn chồng rồi hơi cười đều.

Cơ bản lúc đầu anh bị lừa nên đứng ra nhận trách nhiệm. Ba thì tin anh, chắc mẩm nó làm hay không tất nhiên nó sẽ biết, cứ đinh ninh là cháu mình nên không cho điều tra. Cũng may bác ấy cáo già, khi giao bắt cứ tài sản gì cho con Mai đều viết rõ ràng là tài sản kế thừa của hai cháu nội.

Giờ thì bạn phải nôn hết ra rồi, kể cả không có giấy tờ thì cũng phải nôn, không đùa với Quốc đại ca được.

Nói chung cái Mai cũng đáng thương, ba mẹ nó bị bẽ bàng quá nên giận lắm, từ mặt luôn. Giờ nhà anh cũng không chứa chấp, mọi chuyện vỡ lở nó bỏ đi biệt tích luôn rồi, con cái cũng mặc kệ, trước khi đi còn gửi người đưa cho mình một bức thư, vồn vện vài chữ.

“Mày sẽ phải trả giá cho tất cả mọi chuyện, tao thề đấy.”

Nguyệt thì bình thường, có Trung giáo sư đọc được giận tím mặt tím mày, cáo mà ở đây chắc anh chém nó mất. Mình bảo người yêu thôi đừng quan tâm, lúc nào cũng bên nhau mà, ra quán thì cũng đông người nên nó không làm gì được đâu.

Đi đón hai đứa về nuôi, đứa con trai tên Bách, đứa con gái tên Đào. Di đặt đấy, có ý có tứ cả, chính vì thế nên thằng Tùng cực không thích, nó toàn gọi đứa con gái là Mun thôi.

Còn vì sao nó gọi là Mun thì mãi sau này mình mới hiểu.

Nhỏ quá mà không có sữa mẹ, kể cũng đáng thương thật, bọn chúng đáng yêu lắm, mình sang chơi cùng suốt. Có tuổi rồi, tự dưng bản năng làm mẹ trỗi dậy ý, cũng muốn có con rồi.

Nghĩ lại đồ bưng à, ngại nên chưa muốn mở lời với anh, giáo sư già khảm già khú còn không vội thì mình vội gì chứ?

Gần đây còn xảy ra hai việc nữa.

Đầu tiên là bác Quốc nhận thằng Tùng làm đệ. Hai người hợp nhau lắm, đi đâu bác ấy cũng gọi nó đi cùng.

Mình lúc đầu hơi nghi nghi, rồi bị nó cho một trận, nó chửi mình vì tội dám nghi ngờ nhân cách u nó.

Ừ thì nhìn lại nó giống ba nó như đúc, với cả lúc xét nghiệm anh nhà mình chẳng có tý liên hệ gì với hai đứa nhỏ nên chắc hai người kia chỉ là tri kỉ hợp tình hợp tính.

Việc thứ hai là con Hạnh bỏ Đà Nẵng về Hà Nội. Vậy cũng tốt, có chị có em đỡ buồn. Mình dạy nó gần hết mọi thứ, cái quán bánh cùng nhau quản lý.

Nó tạm thời ở cái nhà chỗ phố Huế của anh, dạo này con bé với thằng Đức thân thiết lắm, nghĩ chuyện thằng Đức thích mình chắc cũng một thời trẻ trâu thôi, nếu hai đứa nó thành đôi cũng tốt.

Nhưng mà thỉnh thoảng lại thấy nó đi chơi với thằng em họ người yêu mình, rốt cuộc nó phải lòng ai còn là ẩn số, con này thì kín mồm kín miệng lắm nên khó khai thác được gì.

116. #115

Thời tiết bây giờ sang đông, lạnh hết cả người ý, nhà Nguyệt chuyển sinh hoạt từ phòng khách sang phòng ngủ rồi.

Giáo sư mấy hôm nay bận bịu nhưng vẫn mang tài liệu theo, ngồi trên giường làm việc. Mình thì đầu dựa đầu anh, chần cuộn quanh người thoải mái xem phim.

Người yêu dạo này có sở thích “cao cấp” vãi cả ra. Một tay cầm bút chì nháp nháp tính toán, tay kia thì làm loạn kinh khủng, hết bên trên mò xuống bên dưới rồi lại lên bên trên, không động chạm là thấy thiếu thốn hay sao ý.

Lúc mình mãi xem phim thì không sao, nhưng cũng có lúc đuối để ý được cái gì trên tivi cả, bị khiêu khích đến nổi mặt mũi chân tay đỏ bừng luôn, người rạo rức ngứa ngáy, ngó lên thì thấy ông ấy vẫn đang chăm chú với cái bộ đồ định lý chết tiệt, ghét thể chứ nì.

-“Giáo sư giải quyết xong vấn đề chưa?”

-“...”

-“Ê..”

-“...”

-“Hà Quốc Trung!!!”

Lão này có cái tật cứ nghiên cứu là tập trung lắm, mình phải hét lên mới giật mình quay ra, em gọi gì anh à. Ngây thơ ẻo chịu được, kiểu như mấy cái hành động xấu xa vừa này chỉ là theo bản năng và hoàn toàn vô tình thôi.

-“Tớ hỏi đảng ấy tình hình công việc thế nào rồi?”

-“Có ý tưởng mới, nhưng phải xem xét kĩ lại đã...”

Trả lời thản nhiên thế, được rồi, mình cũng lịch sự lại vậy.

-“Tớ tôn trọng công việc của đảng ấy, vậy thì đảng ấy cũng nên tôn trọng tớ tý chứ, để yên cho người ta xem phim cái nào...”

Ai đó bấy giờ mới hơi ngớ người, rốt cuộc chẳng thèm nghe lời gì cả, tài liệu vứt xó luôn, giờ thì cả hai tay đều rảnh rang, ra sức trêu mình. Cái người này phải nói mỗi ngày một cuồng nhiệt luôn, đến hôn thôi mà cũng làm đối phương tưởng như muốn nuốt chửng người ta không bằng.

-“Anh hư ghê đó.”

-“Thế Nguyệt thích anh ngoan hả?”

Thì mình cũng thuận đầu mà gật thôi, ai dè anh rúc hẳn vào khe rãnh ấy, cọ cọ da thịt rồi thơm thơm chụt chụt làm nũng y như em bé vậy. Đây là ngoan sao?

Tôi đến chịu ông rồi, nhưng tôi rất hạnh phúc nhá!

Yêu cái người này phát cuồng rồi.

...

Một buổi nọ, vừa ăn cơm xong thì có người bảo mình soát hộ cái đề kiểm tra anh soạn cho lớp tài năng toán tin ngày mai.

-“Em có biết gì đâu?”

-“Soát lỗi chính tả thôi.”

Ừ thì soát, giúp được anh cũng vui lắm. Mình cầm lấy tờ giấy, có mỗi nửa trang thôi, càng đọc càng thấy choáng váng.

Đề bài như sau.

Quán bánh gần Ngã Tư Sở có cô chủ tên Kiều Như Nguyệt. Cô này xét về dáng dấp thì số đo ba vòng hoàn hảo. Xét về phương diện mặt mũi tuy không nghiêng nước nghiêng thành nhưng càng nhìn càng thấy duyên, càng ngắm càng yêu. Xét về đảm đang thì chấm điểm tuyệt vời. Trên viện Toán có ông giáo sư Hà Quốc Trung, là người yêu cô Nguyệt đây. Hàng ngày ông ấy được cô lo cho ba bữa cơm, quần áo thơm tho phẳng lý, tối ngủ có cô để ôm. Tuy nhiên thứ lỗi cho ông Trung này lòng tham vô đáy, ông ấy cảm thấy vẫn chưa đủ. Điều ông ấy muốn bây giờ là xác nhận được quan hệ về mặt pháp lý với cô Nguyệt cho an tâm. Vậy ý của cô là sao?

A. Đồng ý, cưới xong thì đi đăng ký kết hôn.

B. Không đồng ý, tôi muốn sinh con trước và thử thách thêm một thời gian nữa rồi mới đi đăng ký kết hôn.

Mình không biết diễn tả tâm trạng của mình lúc đó ra sao nữa. Có chút gì đó ghen ghen, có chút ngọt ngào, có chút xúc động, sống mũi cay xè hết cả. Mình bắt chước anh lấy bút hí hoáy viết vào phương án C rồi tự khoanh tròn.

C. Đồng ý, ngay ngày mai đi đăng ký luôn.

-“Em soát xong rồi đây.”

Mình đưa cho anh, người ta rạng rỡ lắm. Mình thì xấu hổ nên má đỏ mặt hồng, trèm chần kín mít à, bị anh lôi ra cù cho một trận.

Thực ra sau đó thì phải đợi mẹ anh xem ngày tốt mới đi đăng ký được, cái thời khắc cầm tờ giấy chứng nhận nó xao xuyến khó tả lắm, hai đứa cứ nhìn nhau cười cười à, mình còn nằm lên ngực anh, chụp bao nhiêu ảnh tự sướng với cái tờ giấy đó nha.

Anh hỏi, Nguyệt là vợ anh rồi đấy, tin được không?

Mình đáp, anh Trung là chồng em đó, tin được không?

Hâm nhĩ, nhưng mọi người đừng cười nha, yêu vào là hâm hấp như thế ý.

117. #116

Cái lễ dạm ngõ của hai đứa mình thì đơn giản lắm, hôm mùng hai tháng chạp, chỉ có bốn cụ và hai đứa thôi, gọi là có tỵ trầu tỵ cau.

Lịch trình cưới mới là khủng khiếp, chỉ nghe thôi đã thấy hãi rồi, riêng ở nhà mình tổ chức hai ngày. Sáng mồng năm Tết âm lịch nhà trai sẽ về đón dâu, sau đó thì thêm ba ngày rưỡi trên Hà Nội nữa, tổng cộng thế là gần hết mùa một tuần còn gì.

Thực ra bạn bè của bọn mình thì chỉ mất một buổi ăn uống nhảy múa ở quán thôi, kéo dài đằng đẳng như thế là toàn quan hệ của ba mẹ anh ý chứ. Cũng may mẹ anh tâm lý, đồ của mình và anh bác cho đặt may bên Pháp hết à, hai đứa chả phải đi chọn, mang về mặc cái nào là vừa khít cái đó.

Anh có sáu bộ vest, mình thì hai cái váy to lộng lấy mặc để làm lễ, thêm năm bộ nữa cũng là đồ cưới nhưng gọn gàng và thanh lịch hơn để tiếp khách, chưa kể đến tháng trước chuẩn bị đám ngõ bác còn chuẩn bị ba chiếc áo dài rất duyên dáng tao nhã. Tính trung bình ra là nửa ngày mình thay một bộ đó, phát choáng luôn.

Vấn đề chụp ảnh cưới thì may mắn là các cụ cho phép tự quyết định. Bộ ảnh tên Nhà nên tất nhiên chụp ở nhà là chủ yếu, bếp, phòng khách, phòng ngủ, đủ mọi vị trí, đủ mọi tư thế. Sau đó thì mới đi tới một số nơi khác như quán bánh, chỗ đập vịt được anh cứu, rồi tái hiện cả cảnh anh cầu hôn ở sân thượng Keangnam...

Túm lại nhẹ nhàng đơn giản thế rồi mà đến cuối ngày mình vẫn mệt vãi cả ra, tắm xong là hoa mặt chóng mặt nằm vật vã trên giường. Giáo sư thấy vậy xắt hoa quả mang vào, ôm đầu mình gác lên đùi anh rồi nựng nựng.

-“Ăn một ít nhé không lả ra đấy.”

Chẳng muốn nuốt chút nào mà anh vẫn kiên nhẫn dỗ nên cũng cố cắn lấy một miếng. Tay người ta luôn vào tóc mình rồi gỡ gỡ nhẹ trên đầu, cảm giác dễ chịu lắm.

-“Anh này, mẹ mong cưới xong thì hai đứa về ở cùng đấy, bảo anh suy nghĩ một chút...”

-“Ý em như nào?”

Mình á, tất nhiên là mong ở riêng rồi, tự do tự tại, thoải mái hơn nhiều chứ. Với lại ở chung với thằng An con Vi kiểu gì cũng có ngày ức học máu.

Ngặt nổi hôm trước ngoài mẹ mở lời thì ba anh cũng nhắc bằng quơ ý, khó từ chối lắm, thôi nghĩ tới nghĩ lui thì anh là con trưởng, hai bác đều rất tốt, nhân cơ hội này giúp giáo sư bù đắp tình cảm gia đình vậy.

-“Nếu em đồng ý với mẹ thì sao?”

Mình hỏi khéo, anh trầm ngâm một lúc rồi thở dài.

-“Còn biết làm sao nữa, nhà ở chỗ nào thì phải về chỗ đó rồi...”

Nghe câu đó mà mát lòng mát dạ, người này giống như cơn gió nhẹ nhẹ đi vào cuộc đời mình vậy, một tình yêu rất giản dị nhưng lại vô cùng chân thành.

Mình quay lại khẽ lật áo nhá bụng ai đó, hít hà chui rúc anh.

Cảm giác bây giờ, bình yên hạnh phúc lắm.

118. #117

Tối 21 bà Nga ông Hoàng ra Bắc để 22 về Hà Nam còn chuẩn bị hôm sau cúng ông táo. Năm nay là năm cuối cùng ăn Tết ở nhà nên mọi người cũng nghỉ sớm hơn để chơi với mình.

Giáo sư cũng về cùng bốn anh chị em, nhân thể mang đồ lễ Tết sớm cho ba mẹ vợ tương lai, căn bản sau đợt này anh sẽ ở trên đó tới hôm mồng năm.

Nhà đông người vui lắm, ba thịt hân con lợn, ăn cơm nói chuyện mấy tiếng đồng hồ mới thềm dọn dẹp.

-“Em định mua dòng xe giống của anh, tư vấn hộ em xem như nào đi.”

-“À anh đang định đổi sang Roll Royce, nếu chú không chê thì lấy xe anh mà dùng.”

-“Vậy thì tốt quá, em thấy xe anh rồi, anh cẩn thận mà, xe vẫn như mới. Mà sao anh lại đổi?”

-“Già rồi đi cái đó hằm hồ quá sợ bà xã nghĩ mình không đứng đắn.”

Mĩa giáo sư chứ!

Làm cả hội quay sang liếc mình, các người nhìn gì mà nhìn, ông ấy đùa đấy. Thỉnh thoảng vui vui ông ấy cũng biết đùa đấy, đừng có nhìn mặt mà bắt hình dong.

-“Anh không cần nể em, cứ thẳng thắn nói giá, em sẽ chuyển khoản đầy đủ.”

-“Chú hăm à, giá cả gì.”

-“Nhưng...”

-“Thôi không nói nhiều, cứ vậy đi.”

-“Anh cả này chị Nguyệt nhà em tính tình cục xúc nhưng là người tốt lắm đấy.”

-“Mày dặn làm gì, anh bị nó bỏ bùa mê thuốc lú rồi, nó điên anh còn yêu được cơ mà...”

Chưa cưới nên ông bà kia cứ gọi anh hoài, hai người đó bảo nốt lần cuối. Cả con Hạnh nữa, ba người ấy cả buổi chỉ riu rít bám lấy của quý của Nguyệt thôi.

Mà Nguyệt lớn rồi, không xấu tính dỗi hờn vùng vẫy như xưa nữa, cho mượn người thoải mái. Mấy chiến hữu chém gió kinh quá, thôi thì còn mỗi năm nay, mình kệ các đồng chí, bê bát đĩa vào trong dọn dẹp dần.

Xong xuôi lên nhà thì anh Hoàng và con Hạnh đang chơi tá lả với ba mẹ, hỏi hai người kia đâu thì ba bảo ra vườn cắt hoa thực được. Nhìn bài bạc thấy chán nên chuồn ra ngoài đấy chơi.

Chẳng thấy ai cắt hoa cả, chỉ thấy gần bụi trúc nhật một nữ ôm chầm lấy một nam. Không biết phải diễn tả cảm xúc ra sao bây giờ?

-“Có thể đứng yên một chút không?”

-“Nga, nghe anh này, rồi sẽ có người tốt thích hợp với em.”

-“Còn vài ngày nữa thôi, rồi cho tới mãi mãi về sau, anh cả là em rể của em...”

Giọng bà ấy nghẹn ngào lắm, từ nhỏ tới giờ, chỉ có hai lần thảm hại như thế, một lần đi đâu về tới Royal ướt như chuột lột, nói số mình thật có phúc...và lần này...

Bỗng dưng thấy tim nhói nhói. Mình sao mà ngốc nghếch, tâm tư của bà ấy, mãi đến hôm nay mới tận.

-“Thông cảm cho anh...”

-“Chỉ một cái ôm thôi, giữa anh trai em gái, giữa chị vợ em rể, chỉ nửa phút thôi...cũng không thể được sao?”

Anh lặng thinh, nhưng mà lại phản ứng tránh né, chị mình thì tưởng như phát điên luôn.

-“Có cần em vào xin phép con Nguyệt hộ anh không? Anh hăm, hăm nặng rồi, rốt cuộc là nó quan trọng tới mức nào, hơn cả mạng của anh rồi phải không?”

Bà ấy khổ sở bỏ đi, mình thì phải thụp xuống trốn ngay sau đồng rơm. Càng nghĩ càng ứa nước mắt, thương bà ấy bao nhiêu thì bực anh bấy nhiêu. Chẳng phải chỉ ôm một cái thôi hay sao, có sút mẻ thiệt thòi chỗ nào đâu mà nở từ chối?

Với những người con gái khác mình tất nhiên lòng lộn lên rồi, nhưng đó là chị ruột, suốt ngày mắng nhưng thương mình cực, toàn nghĩ cho em thôi. Hôm nay chắc chị buồn lắm nên mới như thế, nếu đặt mình trong hoàn cảnh của bà ấy chắc không đủ can đảm mà về đám cưới mất.

119. #118

Buổi chiều thì anh phải lên Hà Nội rồi, dù sao cũng là chi trưởng của cả cái họ Hà. Mình tâm trạng hơi tệ nên không muốn gặp, lấy cớ ra ruộng cắt rau. Thôi để mấy ngày cho nguôi nguôi chứ không sắp cưới rồi mà khục khặc thì xui xẻo.

Ruộng này cách nhà cây rưỡi, ba mẹ mình cũng có ra mấy đầu, để cây cỏ mọc dại mà. Tìm mỗi mắt mới được khóm rau khúc, lúc ngẩng lên thì thấy xa xa phía đường cái có cái người quen thế.

Ở đây từ bao giờ không biết?

Nhìn kẻ cũng buồn cười, anh vest việc lịch sự vài chường, mình thì áo quần lấm lem, lại còn đội cái nón rách rõ củ chuối. Mình vẫy vẫy chào giáo sư thôi, sau đó cúi xuống làm tiếp.

-“Anh đi đây, mừng năm về đón vợ nhé!”

Ai đó cổ nói to cho mình nghe thấy, cảm giác xao xuyến lắm, như mật ngọt rót thẳng vào tim vậy. Đứng nhìn theo bóng xe của người ta xa dần mà lòng nao nao, chưa gì đã thấy nhớ thế chứ nì.

...

Mấy ngày tiếp chị em gái mình vẫn bình thường thôi, bà ấy không muốn cho mình biết thì mình cũng giả vờ không biết vậy. Dù sao giờ cũng hết cách rồi.

24 Tết thì nhà có thêm hai người nữa về.

Sáng là thằng Kì, mịa nhà nó kiêu vãi, vì Nguyệt mà tôi phải hoãn bao nhiêu lịch trình, lại còn xin thầy cho thi sớm một môn.

-“Được rồi, lúc nào đi tao cho mấy cái bánh giò mang sang Sing biếu bạn bè thầy cô.”

-“Nhiều vào, với cả bà phải trả tiền thừa cân nữa đấy.”

Trả thì trả chứ sợ à.

Chiều là bạn giáo sư, anh bảo gửi nhờ thằng bé tới trải nghiệm Tết Việt Nam. Lúc đầu cũng hơi thắc mắc vì sao không gửi ở nhà anh mà phải về tận chốn quê này, sau thấy ông Rob này cứ bám theo bà Nga suốt thì mới ngộ ngộ.

Ôi trời, hai người đó hài vãi cả ra.

Cũng may có ông ấy, chị gái yêu tuy còn buồn bực khó chịu nhưng không có thời gian nghĩ ngợi linh tinh nữa.

-“Stop follow me!”

-“But...”

-“Bắt bắt cái cờ.”

Anh kia có hiểu éo gì đâu, cười toe toét. Có lúc mẹ Nga ức quá, liền bứt hai quả bưởi rồi gọi rõ to.

-“Come here, I teach u how to speak my language.”

-“Okie, okie...”

Chị giáo rởm bắt đầu giảng giải, đại loại là, nếu bạn muốn mời ai đó ăn cái quả này, bạn phải nói câu này mới thể hiện được tấm chân tình.

Câu gì ý à?

Còn câu gì được nữa.

-“Buổi trưa oi bức mút múi bưởi chua mát cả lòng.”

Rob học chăm chú lắm, được Nga đại ca khen thì nở mày nở mặt, khắp khối nghe lời mẹ chạy ra chỗ ba đứa mình thực hành.

-“Hặn, Kì, Ngọt, buoi trua oi buc mut mui buoi chua mat ca lo...”

Sặc.

Mình, thằng Kì, con Hạnh cười đíu ngậm mồm được, anh Hoàng đi qua thì cứ good job good job, sau đó còn động viên Rob nên ra ngoài tiếp chuyện với hàng xóm. Bà Nga thế nào lại thương thương, lồi ông ấy vào, cấm không cho nói nữa.

Xong cái kiểu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén ý, hai ba hôm ông ấy quanh quẩn ở bên thì chửi như hát hay, mà lúc người ta đi câu cá với thằng Kì mụ lại cuống quýt tìm.

-“Cái thằng mũi lõ kia đâu rồi, lơ nga lơ ngơ lại lạc đường thì bỏ mịa...”

-“Ái chà, lo lắng cơ đấy.”

Con Hạnh trêu.

-“Điên à, ăn nói linh tinh, chẳng qua ở nhà mình xảy ra chuyện gì lại mang tiếng...”

Mụ chối, mà mặt hơi đỏ. Mình biết mọi thứ không dễ dàng, nhưng hi vọng thời gian cộng với tình cảm chân thành của ai đó, chị gái mình sẽ dần được hạnh phúc.

120. #119

27 Tết đánh đào đánh quất vào nhà trang trí, hôm dạm ngõ ba mình biểu nhà anh một cây đào thắt thốn quý lắm, hai cụ nói chuyện với nhau cười phở lớ.

-“Thằng mũi lõ kia, bê cho cẩn thận vào, rụng hết mịa nó hoa rồi kia kìa...”

Thỉnh thoảng bà Nga buột mồm nói chuyện tiếng việt ý, anh Tây không hiểu nhưng anh ấy khá thông minh, rất biết xem mặt mà đoán ý.

Có lần anh ấy thắc mắc “mũi lõ” là gì, cơ bản do không biết viết nên không tra được từ điển, mình chưa kịp giải đáp thì thằng Kì đã nhảy ra phân tích.

-“Oh, it means handsome.”

-“Really?”

Bà nhà nó, tiếng anh tiếng ót, chém bay cả nóc nhà, nào là đó là một từ cực kì nhiều nghĩa, còn tương đương với “honey”, “sweetheart”, nào là con gái Việt Nam ý, phải cực kì coi trọng họ mới gọi là “mũi lõ”, nào là đàn ông muốn tỏ tình với phụ nữ thì nên kêu cô ấy bằng “cut cho”. Có người tin sái quai hàm, mỗi lần mụ kia gọi là hôn ha hôn hờ lẻo đẻo nịnh nọt.

-“Cut cho, cut cho, please calm down, don’t get angry...”

Bà Nga bà ấy hận.

Hặn không giết được thằng Kì.

Hặn không tổng giê vào miệng mấy đứa mình đang gác ngoài bò toài lẫn lộn.

...

Năm nào nhà mình cũng gói bánh chưng từ 28 Tết, năm nay thì gói luôn thêm cho nhà anh nữa, lược xong gọi điện bác Quốc sẽ cho người về lấy. Ba mẹ mình thì cắt lá dong với chẻ lạt từ hôm qua rồi ý chứ, mấy chị em thành dây chuyền chuyên nghiệp luôn, người xếp lá, người xúc gạo, người đổ đậu đỗ thịt.

Mình chịu trách nhiệm khâu cuối cùng, gói bánh.

Chuyện, căn bản Nguyệt gói đẹp nhất nhà mà. Giao vào tay mấy đồng chí kia là méo mó ngay. Lúc anh Rob chở củi ngoài sân với anh Hoàng, bà Nga thỉnh thoảng đi qua ngựa mồm lại phán câu xanh rờn.

-“Mũi lỗ mất hếch, trông đúng như thằng dở hơi...”

Ông anh mình mỉm cười phiên dịch, nó khen đáng bỏ củi của mày sặc si đấy. Mũi lỗ cảm động lắm, long lanh âu yếm nhìn bà ấy rồi trù mền gọi.

-“Cut cho...”

Thề là nghe thân thương lắm!!!

...

Đêm giao thừa cả nhà tổng cộng tám người, rộn rịp tấp nập, cùng đếm ngược đón năm mới. Anh Tây thì nhân thời khắc chuyển giao kiss trộm bà Nga một cái, nhanh lắm, hại bà ấy tức điên lên được nhưng mọi người đang vui vẻ nên cố nén nhịn. Tý nữa chắc chắn có kẻ bị lột xác đây.

Chẳng rõ nữa.

Không hiểu sao mình thấy buồn, thấy thiếu thiếu.

Mình nhớ anh quá, thực sự đấy. Trước đây với người yêu cũ mình cũng chưa từng có cảm giác này. Anh từ lúc nào, dần dần đi vào cuộc sống của mình, quan trọng như máu mủ ruột thịt của mình vậy.

Muốn lấy điện thoại ra gọi mà bị nghẽn mạng, đành gửi cho người ta một tin nhắn chúc mừng năm mới. Mà đợi mãi, đợi mãi không thấy anh nhắn tin lại.

Bận gì à?

Hơi bị buồn nha, mới có mấy ngày đã quên mất Nguyệt rồi. Mình tiu ngủ lên giường, nằm trần trọc mãi thôi. Giận giận ghét ghét, khó chịu bức bối lắm.

Để rồi lúc hai giờ kém mười điện thoại đổ chuông, nghe thấy giọng ai đó mà mém khóc, chẳng kịp xỏ dép khoác áo, ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới nhà mở cửa.

Người ta đứng đó, mình nhào vào lòng anh, anh cũng siết mình chặt lắm, giây phút ấy, xúc động nghẹn ngào không nói lên lời.

-“Sao ăn mặc phong phanh thế này?”

Anh hơi trách, rồi vừa sợ đánh thức mọi người, vừa thương không muốn cho bà xã tương lai đi chân đất nên ẵm mình rón rén lên phòng.

Mình xấp nước khăn, lau qua mặt mũi chân tay cho anh, xong rồi kiểm không nổi, bực bội mắng tới tấp.

-“Có biết mấy giờ rồi không hả? Ai ngu như anh? Ai lại lái xe khuya như thế? Lúc tối có uống rượu tiếp khách mà, nguy hiểm lắm anh không biết hả, nhớ xảy ra chuyện gì thì sao? Ăn gì chưa để nấu...”

Chưa kịp nói xong đã bị chặn họng, nụ hôn kia, nồng nhiệt lắm. Người ta miết miết cắn cắn, mạnh mẽ kịch liệt, giống như muốn ăn tươi nuốt sống mình vậy, mãi tới khi mình thấy như bị thiếu khí, đầu óc choáng váng hơi đập nhẹ vào lưng anh mới buông tha rồi đẩy mình xuống giường, răng nhá nhẹ nơi hông vai, giọng nói thì trầm.

-“Mồng một mà, muốn gặp em.”

Mình tim gan xao xuyến bồi hồi, chẳng lèo nhèo nữa, cứng còn không hết đây này. Anh chắc cả ngày nay nhiều việc lại còn lái xe nữa nên mệt, rúc vào người mình ngủ ngon lành lắm. Riêng mình không phải không ngủ được, mà là không nỡ ngủ.

Có mấy tiếng thôi, nên chỉ nằm ngoan ngắm anh. Đẹp trai có, phong độ có, chỉ số đáng yêu thừa thãi luôn, đúng là món quà vô giá ông trời ban cho mình rồi.

Mồng một năm mới, ầm áp ngọt ngào hạnh phúc, hi vọng cả năm sẽ suôn sẻ.

Happy new year!!!

121. #120

Bình thường thì sáng ở nhà tám giờ mới xuống bên dưới, nhưng hôm đó 5 giờ mình đã lọ mọ rồi, xào chút miến với rán miến bánh chưng, anh thích ăn gì thì ăn. Phải ăn sớm cho xuôi xuôi, không tỵ nữa lái xe lại xóc bụng ỷ.

5 rưỡi lay anh dậy, đánh răng rửa mặt ăn uống xong, bảo nghỉ ngơi một lúc rồi đi cho thông thả, còn kịp giờ chúc Tết họ hàng. Thế nào mà cái người này lại cứ nấn ná mãi.

Kiểu như anh ngồi mười phút nữa thôi, ừ mười phút thì mười phút. Ôm riết lấy mình không à, hít hít hà hà quẩn luyến lắm. Thỉnh thoảng thì nói vài câu linh tinh, mình dặn anh chốc đi cẩn thận, anh thì tính toán tận bốn ngày nữa mới được gặp nhau.

Hơi buồn buồn, nhưng bù lại sắp cưới rồi còn gì, nhắc tới vui vẻ hẳn lên.

-“Đây là lần cuối cùng thôi, sau này vợ ở đâu anh ở đó...”

Mình phì cười.

-“Gớm, thế lúc đăng ấy publish paper rồi đi hội thảo cả mấy tuần thì sao?”

-“Nếu trong nước thì anh đi về trong ngày thôi, còn ngoài nước thì em đi theo anh, đăng nào quán bánh thiếu em có súp được đâu.”

-“Nói vậy thôi, cưới nhau về lại chán òm ra ý mà...”

Anh khẽ nhá tai mình cương quyết.

-“Ừ cứ cho là thế đi, nhưng những lúc anh không chán thì em phải đi theo anh đấy nhé.”

-“Được rồi, giáo sư già đâm lắm cảm rồi đấy, lo xa quá.”

-“Kệ tôi.”

...

Lúc bên anh thì tỏ ra bình thường cho người ta đỡ sốt ruột thế thôi, chứ lúc anh lên Hà Nội lòng mình cũng trống trải nào nề lắm, nhớ bỏ xừ đi được.

Rồi cái ngày ấy cũng tới, sớm mồng bốn nhà mình bắt đầu bắc rạp rồi, nhân viên đàn em cũng về đầy đủ. Cộng cả cô bác chú dì nên đông người giúp, nhà mình tự nấu cỗ luôn.

Chịu trách nhiệm quán xuyến chính vẫn là mình, mẹ bảo mệt thì thôi. Nhưng đám cưới cả đời có một lần, mình muốn lo chu toàn. Thế nên bận tới mắt tới mũi, mãi tới buổi tối mới rảnh rang tiếp chuyện mọi người một chút.

Mấy bác lớn lớn thì cứ nức nở mãi, nghe nói Nguyệt được làm dâu nhà đại gia, nghe bảo chồng Nguyệt là giáo sư nổi tiếng lắm, không biết phải tu mấy kiếp mới được đây.

Vâng, Nguyệt cũng thấy đúng, bẽn lẽn cười thẹn.

Hết một lượt mới tới chiều của mấy đứa đàn em, coi như người nhà cả mà nên mình không câu nệ. Vừa ló mặt chúng nó đã kéo vào bắt uống rồi phạt tới tấp.

-“Thế là đại ca xuất chuồng đầu tiên, nói thật vừa vui vừa buồn.”

-“Buồn điu gì mà buồn, từ ngày mụ có người yêu mụ cũng có thêm quan tâm gì tới băng đảng đâu...”

-“Chị là khốn nạn lắm chị Nguyệt ạ...”

Mỗi đứa một câu, say lè nhè hết cả. Tối muộn chỉ còn thằng Tùng tỉnh thôi, nó rót cho mình một chén, nói cùng cụng rồi nó kể chuyện cho mà nghe.

-“Lúc nhỏ, có một ngày ở cửa hàng đầu phố nhập bi cỡ lớn cực đẹp về bán, con bé học cùng mẫu giáo với tôi thích lắm, lần nào đi qua cũng thấy nó ngắm. Mà bi to nên giá cũng đắt hơn. Hai ngàn một viên, mỗi sáng tôi chỉ được cho năm trăm thôi, phải nhịn ăn bốn bữa mới mua được, tôi chọn viên màu hồng lung linh nhất. Tối lúc hí hửng mang viên bi đi tìm nó, bà biết kết quả như nào không? Nó được người ta bế, trên tay là cả túi mấy chục viên bi màu sắc khác nhau...”

Rượu vào lời ra, tự dưng nói chuyện đầu đầu ý, cái mối tình bọ xít với con khỉ nào mà nó vẫn nhớ được à, quá hâm dở luôn.

-“Bà biết lúc đó tôi cảm thấy như nào không?”

-“...”

-“Rồi sau này, mấy chục năm sau, bà biết cảm giác của tôi như nào không?”

-“...”

-“Sai lầm, ngay từ đầu đã sai lầm, tự mình đẩy người mình yêu tới tay kẻ khác, tự ti về bản thân, ngỡ rằng người kia xứng đáng hơn mình, ngỡ rằng nhìn người đó hạnh phúc, mình cũng hạnh phúc. Tưởng yêu đương không quan trọng bằng tri kỉ...ngu ngốc, đúng là quá ngu ngốc, thực ra chỉ có người ta ở bên thì mình mới cười được, tới lúc hối hận thì đã muộn rồi...”

-“Chúc bà hạnh phúc, chúc thật lòng.”

Khổ lúc đẩy mình lại không để ý mấy lời của nó, cười xin mà, bao nhiêu thứ phải lo, cứ ậm ừ cho qua chuyện.

...

Sáng hôm sau, nhà anh tám giờ đã về tới nên mình bắt đầu thay váy trang điểm từ sáu rưỡi. Con Hạnh quen em họ anh, ra ra vào vào báo cáo tình hình, xe nhà trai xuất phát lúc nào, rồi bao nhiêu siêu xe đi rước dâu, ghen tỵ với Nguyệt các kiểu.

Bận rộn tới tấp, cô dì chú bác bà con hàng xóm nhộn nhịp hết cả lên.

-“Được rồi, chị xem có vừa ý không?”

Thợ trang điểm là chỗ quen biết của mẹ anh, nghe nói từng trang điểm cho nhiều người mẫu ca sĩ nổi tiếng lắm. Mình tự ngắm mình trong gương, váy trắng tinh khôi yêu kiều, đẹp lộng lẫy quá.

Hôm nay...

Hôm nay, mình là cô dâu của anh đấy.

Tưởng mơ chứ.

Chưa gì đã bồi hồi thế này rồi, muốn khóc quá đi mất.

Vừa ra ngoài tiếp khách thì thấy không khí lạ lắm. Dì không hiểu sao ngất xỉu, anh Hoàng vội vã bế dì ra xe, ba mình thì hồi hộp dạn dò.

-“Đưa dì ra trạm xá gần đây trước, có gì không ổn thì gọi ba.”

Mấy thằng em nhìn rõ là lạ, mắt đứa nào cũng đỏ hoe, chắc không phải vì chúng nó thấy mình quá đẹp nên cảm động chứ?

Đột nhiên tim đập mạnh lắm, lòng cứ thấy bất an kiểu gì ý.

-“Nguyệt...”

-“Nguyệt, bọn tôi...thôi mà nói đi...”

Thằng Dũng có vẻ là đứa bình tĩnh nhất, nó rơm rớm.

-“Chúc chị hạnh phúc nhé, đám cưới vui vẻ, bọn em giờ có việc phải đi.”

-“Bọn mà rõ hả? Tao lại đập cho một trận giờ, thằng Tùng đâu?”

-“Tùng...”

Thằng Đạt méo máo, hình như mình chưa bao giờ thấy nó méo máo như thế cả, thằng Đức bịt mồm nó rồi lườm lườm.

-“Không có gì, tình nghĩa với bà thế là đủ rồi, chào.”

-“Đứng lại, không nói rõ ràng thì mấy đứa đừng hòng ra khỏi đây.”

Nhì nhàng mà bọn hâm nhất định không hé răng, sức mình không đấu nổi chúng, mặc xác mình bực bội, mặc xác là ngày trọng đại nhất cuộc đời mình, đứa nào đứa nấy vội vàng ra xe.

-“Trời ơi sao khổ thế không biết, thím vừa nghe tin, các con ơi tình hình thằng Tùng như nào rồi, sáng sớm đã đi đâu để mà đâm vào xe tải chứ?”

Toàn thân mình lạnh cứng luôn, run rẩy chạy ra ngõ chặn bọn kia.

-“Được, nói cho bà biết vậy, nghe bảo sắp vào được nội thành rồi thì xảy ra chuyện. Con motorsport nát vụn, lỗi là phía nó, lái xe trong tình trạng say khướt, giờ bệnh viện gọi người nhà tới gấp, có vẻ đợt này khó qua rồi, giờ không đi nhanh không kịp gặp nó lần cuối nữa đâu...”

-“Ừ...ừ...tao đi với...”

-“Chị đỡ à, xe rước dâu về tới Đồng Văn rồi đấy...”

-“Bà ở nhà lấy chồng đi, nó sẽ thông cảm cho bà thôi.”

Mỗi người nói một câu, ba mẹ, bà Nga, em út lao vào khuyên nhủ mình. Chưa khi nào mình thấy loạn đến vậy, giây phút ấy, những gì nó nói, những thứ nó tâm sự, đột nhiên ùa về.

Cớ sao mình vô tâm đến thế?

Lòng ngực đau nhói từng đợt, cảm giác như bị ai nghiền vụn vậy.

Tất cả, tất cả là tại mình.

Giá như tối qua, mình nghiêm túc nghe chuyện, giá như mình nói mấy lời an ủi động viên nó.

Giá như...

Nó cũng như người thân trong nhà vậy, từ bé tới lớn luôn đi theo, chưa từng để ai bắt nạt mình. Mình được như ngày hôm nay, tính ra cũng một phần nhờ thằng bé.

Đã có ai, từng trong tình huống này? Nếu có, lựa chọn của họ là gì đây? Rốt cuộc nên làm thế nào?

Đám cưới không cô dâu, liệu sẽ ổn?

Có thể anh sẽ rất giận.

Có thể người thân sẽ bẽ mặt vì mình,

Có thể ba mẹ chồng ghét mình,

Nhưng thực sự, mình...thực sự, mình phải nhìn mặt nó lần cuối. Mình không muốn cả đời sống trong ân hận.

122. #121

Em Là Nhà còn hai lần đăng nữa.

-“Tao đi với...”

-“Bà điên mịa nó rồi.”

Chuông điện thoại réo, thằng Đạt vội vã nghe máy. Nó vâng vâng dạ dạ một hồi khiến mọi người ai nấy đều sốt ruột.

–“Cậu Tâm vừa tới ký giấy tờ, nó chuẩn bị vào phòng phẫu thuật rồi, bà có lên bây giờ cũng chưa gặp được đâu, thôi bà cứ ở nhà cưới xin đi đã, có gì tính sau...”

Mấy đứa nỏ máy đi mất, bà Nga con Hạnh thì nhất quyết giữ mình, cô dì chú bác cũng động viên, nói rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi.

Mong là thế.

Tự mình trấn an mà sao cứ như ngồi trên đồng lửa vậy.

Ngày hôm đó...

Mình đã không thể có mặt lúc thằng em thân thiết đang gặp nguy hiểm.

Thời khắc cùng người đàn ông quan trọng nhất trong đời tay đan tay, mình cũng không thể trao cho anh một nụ cười trọn vẹn.

Có những lúc, cứ nghĩ rằng sẽ vui mừng khôn xiết, sẽ hạnh phúc vô biên. Ngờ đâu, chỉ trong chốc lát, biến thành khôn khổ đau thương.

Ngày cưới trăm năm mới có một lần mà khóc nhiều lắm, cố kiềm mà không sao kiềm nổi.

Cũng may nhà gái không ai nói gì, nhà trai chắc nghĩ cô dâu về nhà chồng xúc động là việc đương nhiên.

Cũng may ai đó chẳng hề truy hỏi.

Suốt quá trình làm lễ, suốt cả chặng đường đón dâu lên Hà Nội, người ta chỉ lặng thinh. Lúc có đông người thì thì thoảng quay sang chăm nước mắt cho mình, lúc trên xe thì khẽ ôm vào lòng rồi vỗ nhẹ sống lưng.

Mãi tới lúc anh khẽ gọi mình mới để ý, xe dừng từ lúc nào rồi, không phải ở quảng trường mà là trước cổng bệnh viện.

–“Đi nhanh em.”

Anh kéo mình cùng chạy.

Một cô dâu, một chú rể như ma đuổi hối hả vào phòng hồi sức cấp cứu. Máy đưa đang châu chực ở đấy, nghe qua tình hình thì nó vừa mới ra được một lát, người bấm dập tím tái chẳng có chỗ nào lành lặn cả. Thằng bé vẫn đang hôn mê nhưng không nguy hiểm tính mạng nữa rồi.

Mình thở phào, như kiểu trút được tảng đá ngàn cân vậy, chợt nhớ ra còn lễ cưới, lại vội vã cùng anh trở về.

Ba mẹ đợi lâu thì trách mắng vài câu, anh chỉ bảo anh bị tào tháo đuổi nên phải dừng giữa đường mấy lần. Mắt mình rưng rưng, lần này là vì xúc động.

Mình chọn đúng rồi.

Đây chính xác, là người đàn ông mà mình muốn đồng hành suốt quãng đời còn lại.

Mấy ngày liền, hai vợ chồng như kiểu siêu sao chạy “sô” luôn ấy, ban ngày ra ra vào vào tiếp khách, toàn khách không quen mặt thôi, nhưng làm con thì phải giữ thể diện cho ba mẹ chứ, với cả cũng là đám cưới của mình, chả nhẽ lại không có mặt.

Ban đêm tranh thủ qua chỗ thằng Tùng, nó cứ mê man, ứ a ứ ó suốt, nhìn tội lắm. Qua đám cưới bọn mình hai ngày nó mới tỉnh hẳn, sau đó sức khỏe cũng dần dần hồi phục, ôi trời đất, mừng vãi cả đạn.

Chỉ có điều, nó nhớ tất cả mọi người, trừ mình.

Mịa kiếp thằng mất dạy.

Có phải “cô dê an mu vi” éo đâu, mình đuối bao giờ tin nhé.

–“Bà Nguyệt, mày cố nghĩ lại xem nào, mày là đệ bậc nhất của bà ấy cơ mà...”

-“Đúng rồi, hồi cấp ba mẹ ấy ôm mấy đứa đến nhà chơi sau đó mẹ rúc vào chăn của mẹ xì một trận rầm bùm bùm, chuyện đấy mà cũng quên á?”

-“Vậy à? Vậy em gọi chị là chị phải không? Sao em không có ấn tượng gì thế nhỉ?”

Ấn tượng cái đờ mờ nhà mẹ.

Bà mới quen mẹ một hai ngày chắc, thôi chú thích diễn thì ta cùng diễn nha.

-“Ừ em gọi chị là chị em ạ, chị em mình là quan hệ như chị em gái ý, không cần khách sáo, ăn uống nghỉ ngơi cho tốt, khi nào khoẻ đi lấp lại cái răng chị làm bánh bột lọc tôm to cho mẹ ăn. Giờ thì chú húp tạm cháo này, bổ lắm, chị ninh xương bò hơn chục tiếng đấy...”

-“Dạ vâng ạ, em cảm ơn chị ạ.”

WTF!!!

Chuối đít thế chịu được.

Mình không hiểu vì sao nó làm như vậy, nhưng dù cố ý hay vô tình thì quên đi là cái tốt.

Sau dần mình thấy nó thay đổi nhiều lắm, không ăn chơi gái gú hay phá phách như xưa nữa, khá bình thản trầm tư, hàng ngày ngoài chỉ đạo nhân viên lấy hàng thì loay hoay với bọn thằng Đạt, Quốc đại ca hoặc bé ăm hai đứa nhỏ, sống cuộc đời an nhàn giản dị.

123. #122

Quà cưới của ba mẹ chồng ngoài rất nhiều vàng bạc áo quần trang sức thì còn có tuần trăng mật ở Maldives được bao trọn gói.

Hai cụ cũng khéo chọn ghê gớm. Nơi bọn mình nghỉ là một trong những phòng xây theo kiểu quần thể, kiểu có cột đỡ và ở ngay trên biển ý, mực nước bên dưới thì thấp thôi nhưng mình thấy cũng phục rồi, người ta làm thế nào mà giỏi phết.

Một phần ba tường được thay bằng kính nhìn ra biển xanh rì, ngay phía trước có bể bơi riêng biệt lớn được thiết kế rất tinh tế.

Bao nhiêu chuyện dồn dập một mỗi, tới đây tự dưng thấy như bước vào chốn bồng lai tiên cảnh ý, thoải mái nhẹ nhõm hết cả người.

Mọi việc diễn ra tự nhiên vui vẻ lắm luôn, cho tới khi tắm xong mình mới bắt đầu bối ra bối rối. Chuyện là từ hôm cưới đến giờ trăm thứ bà dần nào đã có đem tân hôn cho tử tế.

Mặc dù đã ăn kem trước cổng, nhưng mình là phụ nữ mà, vẫn mong có những giây phút lãng mạn ngọt ngào chứ.

Hay thế nhỉ?

Ừ, cứ thế đi!

Mình với lấy cái váy ngủ “thần kì” mà con Hạnh tặng. Mặc lên chẳng thấy thần đâu, chỉ thấy kì thôi. Cái này khác gì nude nhỉ?

Ôi vợ chồng với nhau rồi mà vẫn ngượng mới đầu chứ, hít thở thật sâu, trấn tĩnh thật nhiều mà vẫn không đủ can đảm ra ngoài với cái bộ dạng này. Suy tới tính lui, đành thay lại bộ pijama.

Đến lúc mở cửa thấy hối hận thế chứ nì.

Ài đó vì mình mà rải những cánh hồng đỏ thắm, nền thấp rực rỡ cả một căn phòng. Không nghĩ chồng yêu vẫn nhớ mộng ước của vợ vậy đâu, anh thuộc tuýp người khô khan mà.

Khoé mắt rưng rưng luôn à, xúc động chết đi mất.

Muốn quay lại đối vầy sexy quá mà người ta đã bế phồng lên rồi. Anh trù mền đặt mình xuống giường, chiếc nhẫn đó, nhẹ nhàng luồn vào tay.

Thực ra nhẫn cưới thì có một đôi của mẹ mua cho, nhưng viên kim cương to quá, vướng víu nên mình chỉ đeo lúc làm lễ, còn lại vợ chồng quyết định sẽ tự chuẩn bị nhẫn tặng nhau.

Chiếc này của anh xinh lắm, mặt nhẫn là nửa vàng trắng khuyết nho nhỏ màu tím biếc. Mình thích cực ý, ngắm mãi không chán. Xong rồi mới sực nhớ ra, vội vàng nhảy xuống giường lấy chiếc hộp trong vali, cũng làm nghi lễ trao nhẫn cho anh. Nhẫn nam mà, giản dị thôi, nổi bật nhất là hai chữ TN khắc uốn lượn trên đó.

Giây phút ấy, dưới ánh nến lung linh, tay đan tay, môi chạm môi, sao mà thiêng liêng đến thế!

Nhớ mấy cái kiến thức phổ cập của bà Nga con Hạnh để có đêm tân hôn đáng nhớ, mình quyết định tư tưởng thông thoáng ra một chút, táo bạo đẩy anh xuống giường, chủ động khiêu khích nhiệt tình.

Khổ nổi, kinh nghiệm còn non kém quá.

Đúng là cũng chẳng nên nghe lời mấy con mụ chưa chồng tám phét vớ vẩn.

Mần tới mất lui được cái đêch gì đâu?

Thất bại, thất bại thảm hại.

Ngượng ngùng lắm ý, rút cuộc áp má vào ngực chồng yêu thở dài thườn thượt. Anh ôm lấy vợ, khẽ lật người. Rõ ràng ông xã mím môi, nhưng ánh mắt lại như cười cười, hại mình xấu hổ gần chết luôn, hai má đỏ ửng.

-“Ghét, ngủ thôi.”

Chưa kịp rúc đầu trốn vào chăn đã bị kéo lại mắng vô trách nhiệm, rồi bàn tay mang theo hơi ấm kia luồn qua bật từng khuy áo, dịu dàng mơn trớn qua lại khiến da thịt ửng hồng, tim mình cũng đập theo từng hồi thăng thót.

Từng nụ hôn ẩm ướt rơi đều đều trên nụ hoa nhỏ mang theo chuỗi cảm xúc dạt dào run rẩy, cảm giác tê dại tới nhức nhối. Bờ môi ấy, nóng bỏng như lửa, chậm chậm lướt xuống cánh sen e ấp, khi khẽ kháng cự chạm bao phủ, lúc lại khiêu khích nồng nàn.

Có những giây phút, thân thể như muốn tan ra, hồn phách lơ lửng nơi nào, chính bản thân mình cũng không kiểm soát nổi.

Có những chuyện, chưa từng nghĩ qua, rằng sẽ ngọt ngào đắm đuối, đẹp đẽ tinh khiết đến vậy.

Xuân sắc hữu tình một màn cuồng nhiệt, ai đó tay đỡ đầu mình, thân áp thân tình cảm. Có vẻ như anh không dùng sức nên mình không thấy nặng, ngược lại cảm giác rất ấm áp thoải mái, người ngọm bủn rủn theo giọng điệu yêu chiều kia.

-“Vợ là của chồng.”

-“Vâng.”

Mình cũng vòng qua ôm ông xã rồi trả lời ngoan lắm, anh thì cười tươi rạng rỡ, ngón tay mơn man từ khoé mắt tới gò má, say mê ngắm nghía.

-“Anh khổ quá!”

-“Sao vậy?”

-“Anh thấy anh bầm vợ quá rồi.”

Phì cười luôn với “tồng êu”, cương lắm ý, cương không để đâu cho hết.

-“Hối hận nữa Nguyệt ạ. Biết thế làm xong PhD anh về hỏi cưới em luôn, thấy tiếc thời gian...”

Nghĩ kẻ cũng tiếc thật.

Nếu thời gian có thể quay lại thì mình cũng nhiệt liệt cổ vũ anh làm thế đấy. Nhưng thôi, dầu muộn vẫn còn hơn không. Người ta bảo, cái gì của mình, thì mãi vẫn là của mình. Cuộc đời, đừng sân si nhiều quá, nếu thật sự có duyên ắt sẽ về bên nhau.

Hai vợ chồng mình đích xác là như vậy rồi.

Bọn mình, từ giờ sẽ thương nhau nhiều thật nhiều, cùng nhau bù đắp những năm tháng thanh xuân lỡ làng kia.

124. #123

Cái kì nghỉ này sao mà cứ ngọt lịm lịm thế chứ nì.

Mình thì cũng có tuổi rồi, nhưng anh nhà mình còn già hơn nhiều nên ở bên ông ấy lúc nào cũng bị coi như trẻ con vậy.

-“Vợ ơi dậy chưa?”

Nếu mình không nhẽo nói chưa thì người ta sẽ kéo vào lòng sát hơn, kể cả anh có tỉnh thì vẫn nằm yên lặng bên mình, thì thoảng thơm lên trán, thì thoảng lại vén tóc nghịch ngợm.

Còn nếu gạt đầu thì...chồng sẽ xấp nước khăn vào lau mặt cho vợ yêu. Sau đó mình cũng giúp lại anh y như vậy.

Tính ra thì hơi sến sẩm, nhưng bà con cô bác thông cảm, cục cưng của Nguyệt bị ảnh hưởng thói quen chiều Nguyệt từ nhỏ rồi, hành động như bản năng thôi.

Còn mình, ông xã chăm sóc yêu thương chả nhẽ mình không đáp lại? Cũng có phải lên núi cao biển lửa gì đâu.

Với lại vấn đề là, ví dụ trong khi dùng bữa, bạn có thể bóc cua, người đàn ông của bạn cũng vậy. Nhưng hãy thử đút cho nhau thay vì của ai người ấy nốc, thử một lần xem nhé.

Có những niềm vui tuy rất giản dị mà lại vô giá, tin mình nha.

Trời xanh mây trắng ánh nắng lung linh, đồng chí vợ kêu đồng chí chồng bồi dưỡng môn bơi lội. Mà đồng chí chồng đúng là quá kém.

Lúc đầu thì có một lần mình bị sặc nước ý, mỗi một lần thôi, mắt mũi đỏ hoe. Xong mình cũng chẳng thấy làm sao cả, bảo việc của anh là giảng, còn lúc thực hành kệ mình. Vậy mà cứ thấy vợ hơi chúi chúi người chút thôi là xót ruột lao ra đỡ, trăm lần như một.

Khổ nỗi mình có phải vận động viên đâu, thỉnh thoảng cũng phải có lúc nghiêng nghiêng vẹo vẹo chứ.

-“A ghét anh quá, mặc em đi.”

-“Xin lỗi...anh sợ...”

-“Anh sợ gì chứ?”

-“Lần trước đi đập vịt em ngã...”

Chết tôi mất, cái chuyện từ tám tống bao đời rồi mà vẫn bị ám ảnh à?

-“Giờ cứ vậy nhờ mai sau gặp tình huống như nguy hiểm thế thì tính sao?”

-“Thôi, bao giờ về anh thuê giáo viên đào tạo em, chứ nhìn vậy anh căng thẳng lắm...”

Mịa giáo sư, em đuối đỡ nỗi luôn.

Mình ra sức dè bủ ông xã nhát gan mà anh vẫn không bị đả kích, thế mới tài chứ, vãi thật!

Thôi vậy, hai đứa thay áo quần đi chơi loanh quanh, lúc thì ngắm san hô, lúc thì xem người ta múa hát. Rồi nhàn rồi thế nào lại điên lên rủ nhau đi xăm nghệ thuật. Mình xăm ở mu bàn tay phải, chữ Trung, của anh là mu bàn tay trái, chữ Nguyệt, nhỏ nhỏ xinh xinh thôi mà đau ra phết.

Nhưng thời điểm được nhìn thấy thành quả tim gan xốn xang thổn thức, như kiểu đánh dấu chủ quyền ấy, sướng lâng lâng hết cả người.

Hai đứa cầm tay nhau tùm tùm rồi chụp ảnh tự sướng lâu ơi là lâu, không chỉ riêng mình hâm đầu, anh còn hơn thế, đổi luôn ảnh nền điện thoại ý.

...

Buồn cười đúng là trái đất tròn, có hôm đang câu cá thì anh gặp bạn cũ, xinh lắm, gái Tây mà, cao ráo da trắng tóc vàng.

Ừ thì mình cũng biết nước Pháp lãng mạn lịch thiệp nổi tiếng, đặc biệt với một số vùng khi chào nhau có thơm nhẹ hai bên má là việc rất bình thường. Cơ mà đú hiểu sao lòng mình râm ran khó chịu mới vài chữ.

Xong thái độ từ lúc ấy cục cằn hẳn.

Cổ cười mà mặt méo xệch luôn ấy, cứ hậm hực mãi thôi, không có cách nào giải toả.

Chắc là giáo sư phát hiện được điều lạ, vừa về phòng đã kéo vào hỏi han. Mình sợ bị chê quê mùa hẹp hòi, nào có dám nói. Nhưng không nói là một chuyện, còn lấy khăn chùi sạch sẽ hai má anh là chuyện khác.

Chưa bao giờ thấy ông xã cười sáng khoái đến vậy.

Mình cũng chưa lúc nào muốn nhảy mẹ luôn xuống biển như lúc này.

Còn bị anh nhéo mũi trên nữa chứ, bực thế.

-“Nguyệt đáng yêu quá.”

-“Đáng đáng cái lờ ý, tránh ra, ghét anh ghê đó.”

Nói vậy rồi mà người ta mặt dày đú thêm xê dịch. Còn không biết xấu hổ mà chui chui rúc rúc, bên trên làm loạn, bên dưới khiêu khích. Mình mà, Nguyệt mà, có được cái nước non gì đâu, một lúc đã mềm oặt như không xương ý rồi.

Nói chung là tự nhận bản thân hèn hạ dễ bị chi phối.

Thật không còn chút mặt mũi nào nữa!

Em là nhà #124

125. #124

Trở về, bắt đầu phận sự làm vợ, làm dâu.

Chuyển nơi ở mới tất nhiên cũng có ít nhiều thay đổi. Nhưng về tổng quát mà nói cũng không quá ngọt ngào.

Xưa là người yêu anh thì giúp việc gọi chị, bây giờ đổi sang “cô Nguyệt” hết à, bảo chúng mày không phải thế đâu, chị đây tổn thọ. Nhưng chúng nó đếch dám sửa, thôi cũng thông cảm, cậu Trung cậu An cô Vi chả nhẽ lại chị Nguyệt.

Hai vợ chồng có không gian riêng, rất rộng. Con trai đại gia có khác, phòng ngủ cũng to tổ bố, bài trí tiện nghi sang trọng y như phòng VIP của khách sạn năm sao vậy.

-“Kể ra cũng được mà anh, sao trước kia không về nhà ở? Xem này, tới cái gối cũng mềm mềm bông bông hơn ở chỗ mình, có khi ba mẹ đặt mua ở nước ngoài cũng nên...”

-“Anh không quan tâm.”

-“Sao không quan tâm?”

Ông xã lười biếng vừa rúc vợ vừa thủ thỉ.

-“Chỉ cần có cái gối ôm này thì vứt đâu anh cũng sống được.”

Xồn xang quá, cái lão giáo sư này ít nói nhưng nhiều khi toàn phát ngôn mang tính sát thương cao, mở miệng là làm tim gan con gái nhà người ta bối rối rợn rợn, yêu phát hờn luôn ý chứ.

Càng ở chung lại càng nhận ra phúc phận của mình rất lớn.

Có những biến cố trong cuộc đời, đôi khi tưởng đau khổ muốn chết. Kì diệu thay, một ngày bình tĩnh nghĩ lại, mới biết là may mắn vô biên.

Đến bây giờ, Nguyệt đã không còn cay cú nữa rồi, cũng chẳng cần thiết phải trả thù. Lúc nào cũng khắc ghi ân nghĩa của bạn Vi, bởi bạn đã rước hộ mình đồng cút thối nát.

-“Mùi nồng nặc như này anh còn cãi à?”

-“Em nghe anh, anh thề có trời cao chứng giám, anh đi tiếp khách, là mùi nước hoa của nữ khách hàng...”

-“Thế còn vết son trên cổ áo?”

-“Trời ạ, anh cả ngày làm việc vất vả, thừa lúc bọn quý cái đấy trêu thì làm sao mà kiểm soát được, em không tin anh khổ lắm.”

-“Anh nói thì hay...”

-“Vi, em là hơi thở, là bầu trời của anh, em đừng như vậy chứ, thôi được, nếu em cứ khẳng khẳng thế chỉ bằng giết anh đi...”

Mịa, hót hay như sáo.

Đâu muốn nghe trộm đâu, mà vợ chồng nhà này cãi nhau chẳng thềm khép cửa luôn, tự dưng đi qua nó cứ đập vào tai chứ.

Thằng An phải gọi là sư phụ luôn, con Vi từ dùng dùng giận dữ mà một lúc đã ôm lấy chồng khóc lóc sụt sùi tự nhận em nóng tính em vô lý, xin chồng tha thứ cho em.

Bao nhiêu vụ rồi ý, đúng là tuồng dài tập.

Còn thằng bé con thì đáng yêu kinh khủng, thỉnh thoảng bác cháu giáp mặt nhau nó hay cười cứng cựa, mình cũng cười lại nhưng không hề hay chơi với bé, tránh con hâm kia lại lồng lộn lên.

Mẹ chồng nàng dâu dính như đuôi sam, hí húi cười khanh khách cả ngày, toàn kể xấu anh Trung nha.

Mẹ cho xem nhiều giấy khen bằng khen của chồng lắm, bài báo nào có anh mẹ cũng mua về, báo mạng thì in ra rồi lồng khung cẩn thận. Ông xã giỏi, có chút tiếng tăm thì mình ý thức được, nhưng chẳng ngờ lại kinh khủng khiếp đến vậy.

Thôi, mong sau này con cái mang gen anh hết nhé!

Mẹ trẻ thật, tuổi thật đã trẻ cộng thêm có cuộc sống sung túc suốt ngày đi spa nên da dẻ được bảo dưỡng tốt lắm, thế này mà mẹ thằng An cứ nịnh nọt gọi chị chẳng biết ngượng mồm gì cả.

Ngược lại, tình cảm em chồng chị dâu không cải thiện được là mấy.

Mình dạo gần đây ăn no ngủ đủ, chồng chăm sóc chu đáo, mẹ chồng bồi bổ kĩ lưỡng đâm ra hai em ấy cứ nở dần dần, xuống nhà vẫn mặc quần áo kín cổ cao tường đầy chứ, mỗi tội buổi thì vẫn là buổi, không thể ép xuống nho được.

Vấn đề là cái thằng cờ hó kia háo sắc, thỉnh thoảng ngồi ăn cơm lại “vô tình” liếc sang, nó nhìn cái gì thì mình không biết, cũng đâu quan tâm, chỉ là, nó làm con Vi rất ngứa ngáy khó chịu.

Thực ra con này nó thuộc dạng tồ, nếu mà cố nhịn được như con Mai có phải tốt không, chẳng ai quản. Đàng này thái độ lồi lõm hậm hực thu hút sự chú ý của mọi người, đúng kiểu vạch áo cho người xem lưng vậy.

-“Mắt chú An xem ra bị lác rồi, sáng mai anh không có tiết, sẽ đích thân đưa chú đi khám.”

Nhỏ nhẹ lịch sự lắm, nhưng nghe phát rợn. Giáo sư mà, hiền hiền thế thôi chứ không đủ được đâu.

-“Khám làm điu gì mắt công, chọc mịa luôn đi cho lành.”

Ba chồng mình đẩy, dần mặt không chút thương xót nề tình. Bữa tối đột nhiên u ám kì quái, mẹ Vân đành phải vờ vịt giảng hoà.

-“Làm gì mà to chuyện, Nụ mai nấu cho cậu đĩa xôi gấc cho bổ.”

-“Dạ vâng bà.”

-“Thôi thôi ăn đi...”

Xong, từ đó có người thấy Nguyệt là biết điều tránh xa, mình ở hướng Đông thì tuyệt đối bạn ấy sẽ nhìn hướng Tây.

126. #125

Con Vi còn điên mình vụ tranh ba yêu của nó nữa.

Buồn cười, tần này tuổi đầu rồi có phải mới lên ba lên bốn đâu mà tranh?

Tại nó dở cơ, ba lần lộn bao nhiêu năm, cách ăn nói nó thấm vào máu rồi, bảo sửa mà dễ à, vậy mà thi thoảng ba nhớ mồm thôi nó cũng cau mày khó chịu.

-“Lịch sự chút đi ba.”

Mình thấy ba chồng mình là rất hiền và cưng con gái ấy, chứ phải người khác như thế chắc ăn vả vỗ mồm. Nhiều lúc ba ức quá nhưng không nổi mắng nó liền quay sang nói chuyện với mình xả stress.

Thế rồi ba mẹ hay thích xem phim cung tần mỹ nữ thời xưa, thực ra là lúc đầu mẹ Vân thích xem, ba Quốc lâu dần cũng thành quen nghiện theo. Mình ở Royal đang cày dở bộ này mà, giờ về nhà chồng có mấy chiến hữu xem cùng, sướng phải biết.

Xem với anh cũng vui, mỗi tội ông xã không có hứng, chỉ là chiều mình thôi. Bây giờ mới gặp các đồng chí đích thực cùng chiến tuyến rồi thì thả cho giáo sư lên phòng trước, mình ở dưới cùng hai cụ cộng thêm cả người giúp việc, ôi trời, bàn luận rôm rả như cái chợ ý.

Con Vi thì lúc nào cũng tỏ vẻ giỏi giang, nó phán nghe mà ngứa.

-“Đến chịu ba mẹ luôn, nhàn và rồi hơi quá, cái thể loại thiếu muối này mà cũng nuốt được. Để hôm nào con thuê đĩa phim được giải Oscar về cho mọi người xem mở rộng tầm mắt chứ mấy con đàn bà ngu ngu tranh một thằng vua, vợ va vợ vắn. Nếu là con thì chẳng cần tới một năm đâu, thằng vua đó đảm bảo chết mê chết mệt, hai năm hậu cung sạch sẽ, đường hoàng lên Hoàng Hậu.”

Mịa cái con, tự tin vãi cả đạn.

Mày tưởng pì sà ăn bám như thằng chồng mày à?

-“Mẹ biết con gái mẹ giỏi, nhưng nói về sở thích thì mệnh mông lắm con ạ. Con có thể thấy nhạt nhẽo vô vị nhưng với bọn mẹ lại là món ăn tinh thần. Mẹ học ít hơn con nên quan niệm của mẹ lạc hậu, mẹ không giả bộ cao sang được, cái gì mẹ thích thì mẹ làm, quý nhất là những giây phút vui vẻ thôi, con không xem thì lên phòng chứ đừng phán xét như vậy.”

Mẹ Vân lúc nào cũng chậm rãi lịch thiệp thế đó, nhưng sao mình cứ cảm thấy có khoảng cách thế nào ý, không giống ruột thịt trong nhà gì cả.

Ba Quốc xoa tay giúp mẹ hạ hỏa, quảng cáo xong rồi, cả nhà lại túm tụm nín thở theo từng tình tiết, chẳng ai dư sức mà để ý tới nó nữa.

Hết phim, cái này không có bản online coi trước trên mạng nên mấy con mọt đích thực lại tụ tập vừa ăn hoa quả vừa bàn tán tập sau chán chê mới lê móng về phòng.

Vừa mở cửa ra đã thấy hơi bị tắm tối, nôn nao kiểu gì ý.

Giáo sư đang ngồi làm việc, để mỗi cái bóng ở bàn thể thôi, mình gọi mà không thềm đáp cơ.

Lải nhải một hồi mà vẫn yên lặng, tập trung quá nhỉ?

Ừ thôi trật tự để anh làm việc đi, mình ngủ trước vậy.

-“Ngủ ngon nha chồng yêu.”

Mãi một lúc mơ mơ màng màng mới nghe tiếng trách cứ bên tai.

-“Cô giờ sướng nhỉ, vui vẻ tí tít quên trời quên đất luôn, cái thân già này cũng bị cho ra rìa rồi.”

Hả?

Gì thế?

Đang mộng đẹp mà cũng phải giật mình bừng tỉnh, ngó sang thấy ai đó đưa lưng về phía mình, vòng tay qua ôm từ phía sau thì người ta hất ra.

Kết luận, ông xã giận rồi.

Trời ơi đất hời.

Già cái gì mà già, đẳng cấp đôi hờn có khác con nít không? Cưng ghê cơ!

Chẳng còn cách nào khác, đành vậy, đành kéo áo người ta ra rồi chui đầu lọt thỏm vào bên trong, hôn hôn thơm thơm, tay chân tất nhiên là phải linh hoạt rồi.

-“Ghét cô.”

-“Rồi em biết, oan cho em quá, em nào có dám cho chồng ra rìa, tưởng giáo sư bận với lại không thích xem...”

Đột nhiên anh quay sang, siết lấy mình cười cười.

-“Nghĩ cũng hơi hâm nhỉ, tại vợ đó.”

-“Vâng tại em, đừng buồn nha, lần sau em không thế nữa, anh không thích xuống nhà thì em xem trên phòng với anh.”

Yêu nhau hay nhỉ, có con kiến cũng xé được ra làm con voi, người ngoài nghe thấy người ta chả cười cho thối mặt thối mũi. Chắc ông xã cũng biết bản thân hơi quá nên nho nhỏ xin lỗi mình. Tuy nhiên xin lỗi là một việc thôi, cuồng nhiệt ăn mình sạch sành sanh lại là việc khác.

Từ đó giáo sư chọn xuống nhà cùng mình, hôm nào phòng khách cũng rôm rôm rả rả vui lắm.

127. #126

Mình vẫn luôn băn khoăn về sự lạnh nhạt của mẹ và anh với con Vi là có cơ sở mà, tối hôm trước thắc mắc ông xã mới kể chuyện.

-“Mẹ nó ngày xưa là bạn học cùng mẹ anh, thấy khốn khó quá mẹ anh giúp, còn cho tới ở nhờ gần một năm. Mẹ anh tốt bụng coi là chị em thân thiết, ai ngờ bà ấy lại tăng tịu quyến rũ ba anh, bày trò lừa ba là anh không phải con ruột. Vì bà ta mà mẹ con anh mấy năm liền không yên thân...”

Thì ra mẹ con khá giống nhau đấy chứ, thảo nào cá tính khác hẳn anh nhà mình.

-“Vi có biết không?”

-“Ba nói dối con bé là mẹ ruột nó mất rồi, còn may là ba chơi bởi nhưng chỉ yêu mẹ thôi, đợt đó mẹ nhất quyết một sống hai chết nên ông ấy có phần kiêng nể không dám hí húi với vợ bé bên ngoài, sau khi bà kia để ba anh nói nếu muốn nuôi thì ba cho mang đi, còn không thì để lại nhưng phải tuyệt giao. Rốt cuộc mẹ nó chọn cầm tiền bỏ con, mẹ anh nuôi cái Vi.”

Mọi việc hoá chỉ là vỏ bọc, con gái cứng đại gia, nhưng đúng ra cũng rất đáng thương, đến mẹ đẻ nó cũng không cần nó.

-“Anh không phải mẫu đàn ông cao thượng, anh không quý cái Vi được, mẹ anh chưa bao giờ can thiệp vào việc của nó cả, ba anh cho nó bao nhiêu tiền mẹ cũng không thèm quản.”

Nhìn qua thì có vẻ là một người mẹ kế rất vĩ đại, nhưng xem xét thực chất lại khác. Thảo nào con Vi nó mất nét như thế, chơi bởi đàn đúm, lúc chưa lấy chồng nổi loạn phải biết, lên giường với trai lạ như cơm bữa. Nếu thực sự có một người mẹ thương yêu quan tâm đến nó, chắc chắn không bao giờ để con gái mình như vậy.

....

....

Thời gian thấm thoát thoi đưa, cuộc sống của mình ở nhà chồng trừ mấy người ghét ghét ra thì khá thoải mái nhàn hạ. Nói chung việc nhà thì người giúp việc, mua sắm ăn uống ba mẹ lo hết đảm ra cũng chẳng có mâu thuẫn gì lớn lắm.

Có điều dạo gần đây cứ thấy trong người bức bối khó chịu lắm. Sáng hôm thứ ba tỉnh giấc xong nằm bệt luôn không dậy nổi, chưa bao giờ thấy mình yếu như thế luôn.

-“Vợ, vợ...”

-“Sao chồng?”

Mình uể oải đáp, giọng ông xã quan tâm lắm.

-“Dậy ăn chút gì đi đã.”

-“Mấy giờ rồi ạ?”

-“Gần một giờ chiều rồi.”

Hả, ngủ tít mít như thế cơ à? Mình cố nhào người, mà xong cứ như mất hết sức sống ý, ngã oặt vào lòng anh, hại chồng yêu sốt ruột hết sờ trán rồi lại kiểm tra chân tay.

-“Không sốt, nhưng lạ quá, vợ thấy thế nào, gọi bác sĩ nhé?”

-“Thôi em mệt chút mà, nằm nghỉ tý là khỏi, lúc này em không xuống ăn cùng sợ ba mẹ giận.”

-“Đừng lo, anh bảo em nhọc rồi...”

Xong anh cũng chiều, kéo vợ vào lòng rồi dứt cơn, mà mình hình như sướng quá lên cơn hay sao ý, đuối ăn nổi.

Mồm miệng làm sao chẳng hiểu được nữa, lúc thấy nhạt lúc lại thấy đắng, nhìn anh mím môi lắc đầu khổ sở.

-“Anh thương, uống sữa nhé.”

Uống thì uống, mỗi tội chưa xuống được tới dạ dày thì nó đã ực chua hết lên cổ họng rồi, cổ nhin đập đập anh chỉ nhà tắm. Vừa hay ông xã đưa vào thì các em trong bụng nổi đuôi nhau đi gặp anh bồn cầu hết, sau thì người cứ lả lả ra chẳng biết trời đất gì nữa.

Tầm chiều tối tỉnh tỉnh thấy anh ngồi cạnh giường, dịu dàng đan tay vào từng lọn tóc, ánh mắt đó, thân thương trĩu mến lắm.

-“Sao rồi em?”

-“Em khoẻ lên nhiều rồi.”

Nói dối đấy, cả người buồn bực nhứt nhối, sắp toi con mịa nó mất.

-“Lúc em ngủ ba mẹ có lên thăm, mẹ đưa...”

Anh trầm ngâm đưa mắt về phía bàn. Là que thử thai, ừ nhỉ, sung sướng quá quên xừ luôn cả chuyện này. Nhọc lắm ý, mà tự đứng lại vui vui, không hiểu sao kể cả trước khi thử mình vẫn linh cảm là mình có.

Bản năng người mẹ chẳng?

Thử xong thì hai vợ chồng nhìn nhau tươi rói rói. Ba mẹ biết tin cười không ngậm được miệng, nhất là mẹ Vân, mẹ ngồi mãi trên phòng mình tới mười giờ tối.

Lúc mọi người ở đây anh kìm nén rất tốt, nhưng đóng cửa phòng một cái mình thấy chồng cũng bối rối chẳng kém gì vợ cả, đi đi lại lại, xong thỉnh thoảng cứ lật áo mình lên nhòm nhòm mới yên chứ, miệng còn liên tục lẩm bẩm, tốt quá, tốt quá rồi, có con rồi vợ với anh càng thêm gắn bó, dù vợ có giận cũng không bỏ anh vì vợ sẽ thương con.

Giáo sư hâm rồi.

Thật là, hâm nặng quá đi!

128. #127

Cả tuần sau đấy mình cứ như sống dở chết dở ý, không hiểu sao ốm ghén nặng đến vậy. Mãi mới được buổi khoẻ khoẻ để chồng chở đi siêu âm và khám tổng quát.

Trái với tâm trạng những ngày trước, không khí hôm nay u ám kì lạ. Chồng ra ngoài nói chuyện với bác sĩ lâu ơ là lâu, khi vào thấy mặt buồn phiền lắm.

-“Sao thế anh?”

Anh quay mặt đi, mãi một lúc sau mới áp mặt lên cổ mình thủ thủ.

-“Chúng ta còn trẻ, hay để lần sau...”

Nghe câu đó mà mình sồn cả gai ốc, cuống quýt hỏi anh con làm sao, có phải con bị dị dạng hay có bệnh gì không, van nài dù sao cũng là cục máu cục thịt của mình, có gì bình tĩnh giải quyết.

-“Con khoẻ, chỉ có điều đứa nhỏ này hư, nếu muốn giữ em sẽ rất khổ, từ giờ tới lúc đẻ chắc chỉ được nằm ở nhà dưỡng thai, nếu chẳng may...”

Ôi mình thở phào luôn ấy.

Mình biết chồng thương vợ lắm, sợ mình suy nghĩ ảnh hưởng sức khoẻ thành ra tóm gọn sự việc như vậy thôi chứ chẳng nói rõ tình hình cụ thể. Giữa con và vợ anh sẽ không do dự mà chọn vợ, mình hiểu tâm ý ông xã nên cũng ngoan không hỏi nhiều mà chỉ năn nỉ.

-“Nằm thì nằm chứ có gì đâu, em chịu được mà, cho em đẻ con nhé!”

Anh thở dài, suốt quãng đường về chẳng nói gì cả, về nhà thì đơn giản báo cáo ba mẹ tình hình ổn, lên phòng hai vợ chồng bắt đầu rơi vào trạng thái căng thẳng, mình khóc sứt sứt suốt cả buổi.

Không phải mình hèn không dám đấu tranh mà mình biết tính ông xã. Chiều thì cực chiều nhưng không nhờn được đâu, nếu đã quyết thì chẳng ai ngăn cản nổi, mình lo cho bé kinh khủng.

-“Chẳng sao đâu mà, làm vậy tội con lắm.”

-“Ngày xưa ở quán em cũng có đứa nhân viên thụ tinh nhân tạo rồi cơ địa nó yếu phải nằm bất động cả chín tháng mười ngày. Cuối cùng vẫn mẹ tròn con vuông mà, đằng này mình mang thai tự nhiên...”

-“Đôi khi bác sĩ họ cứ nói quá lên thôi chồng đừng suy nghĩ nhiều.”

...

Khăn cả cổ mà cái người này như khúc gỗ vậy, đứng ngoài ban công xa xăm trầm tư. Mình không chịu nổi tiến về phía đó, vòng tay qua ôm lấy anh từ đằng sau mếu máo.

-“Đi mà, vợ xin chồng đấy.”

Anh cầm lấy tay mình xoa xoa rồi nhỏ giọng.

-“Vào đi em, lạnh...”

-“Chồng đồng ý đi, vợ hứa sẽ ngoan ngoãn nghe lời.”

Ông xã chưa gạt đầu, chỉ là xoay người bế vợ vào giường, khẽ hôn lên trán rồi dỗ mình đi ngủ. Mình nhọc quá nên thiếp đi lúc nào cũng không hay, tới lúc nắng sớm chiếu vào phòng mới uể oải ngược lên, thấy anh phờ phạc lắm, chẳng hề đem qua không chớp mắt tẹo nào?

Ai đó cầm tay, nhá nhá buồn buồn.

-“Lần này chồng chiều vợ.”

Trời đất, thở phào luôn.

Hạnh phúc chết mất, mình toe toét trấn an anh, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, anh cũng cười, nhưng mà méo xệch.

129. #128

Từ hôm đó quán xá giao hết cho cái Hạnh, Nguyệt chỉ quanh quẩn ở nhà dưỡng thai thôi.

Anh thì không nhận thêm lớp nào nữa, thỉnh thoảng có hội thảo quan trọng lắm mới đi, còn lại nghiên cứu ở nhà, mà chắc anh chỉ làm việc trong lúc mình ngủ thôi chứ lúc mình thức thấy ông xã ở bên nói chuyện tâm sự suốt à.

Đứa nhỏ này, quả thật ghê gớm kinh khủng khiếp.

Thời gian mang bầu, mẹ chồng chăm, chồng chiều, rồi ba mẹ đẻ sốt ruột lên thăm liên tục. Phải người bình thường chắc phải tăng cân nhanh lắm, mình thì gần như không có khẩu vị luôn, nhìn thấy cái gì cũng kinh.

Nhiều lúc cổ nhăm mắt nhăm mũi nuốt xuống rồi mà tầm nửa tiếng sau lại cho ra hết, người thì cứ ngày một gầy. Đôi lúc không muốn anh lo, thấy có hiện tượng cái là mình lừa lừa vào nhà vệ sinh xả nước thật lớn cho át tiếng rồi nôn thốc nôn tháo.

Ít ra nôn xong người nó còn thoải mái hơn chút xíu. Với khăn lau mặt mũi cho sạch rồi đi ra, mở cửa thì bắt gặp ai đó đứng tựa vào tường, mắt đỏ hoe nhìn vợ, tim mình như bị ai nhéo một cái ý.

Hai đứa đứng trân trân nhìn nhau, rồi anh lại gần xoa xoa bụng mình nịnh nọt đứa nhỏ.

-“Ba thương bé lắm, bé đừng hành mẹ nữa.”

Nước mắt rơi, cái cảm giác làm mẹ, có con, rồi người đàn ông mình yêu nhất, lại là ba đứa trẻ, thiêng liêng ngọt ngào lắm.

Ba tháng qua đi, dù nhiều khi mệt mỏi muốn gục, mà vì con nên thấy cũng đáng. Giờ nó lớn lớn chút rồi, đỡ bướng bỉnh hơn xưa, thỉnh thoảng ba nó đưa mẹ nó đi dạo loanh quanh hít thở khí trời nó cũng không làm mình làm mảy gì cả.

Hôm trước siêu âm cùng cả ba mẹ chồng thì bác sĩ tiết lộ cho hai cụ biết giới tính con rồi, nhưng ông ấy bảo mới chỉ chắc tám tám phần trăm thôi nên hai vợ chồng quyết định không hỏi, dù sao thì trai hay gái bọn mình đều yêu cả.

Nếu trên mạng có giải thưởng người chồng của năm thì chắc mình nhiệt liệt vào bầu cho anh nhà một phiếu, cẩn thận chu đáo hơn cả phụ huynh ý. Mình sắp thành bảo vật nghìn năm nuôi trong lồng kính mất rồi.

Thậm chí đến việc xoa dầu dừa cho khỏi rạn da cũng là ông xã giúp, ban ngày lo ăn lo uống, lo tâm trạng mình không thoải mái, đi một bước theo một bước, ban đêm matxa tay chân mặt mũi giúp vợ thư giãn.

-“Em có gì thì cứ trút ra đi.”

-“Sao lại thế hở chồng?”

-“Anh đọc sách thấy bảo mang bầu vào khó chịu lắm tính khí thất thường, mà chưa thấy Nguyệt cầu nhàu lần nào cả, em cứ nín nhịn thế không tốt, anh lo quá...”

Hix, căng chết mất.

Ừ Nguyệt người ngợm lúc nào cũng như bị ai đánh là sự thật, ngủ thì chập chà chập chờn, khó chịu đủ tướng được, nhưng mình hài lòng với chồng yêu mà, có gì đâu mà phàn nàn. Mình vuốt vuốt tóc anh động viên.

-“Đừng stress, em ổn mà.”

-“Thật không?”

-“Vâng, đợi thêm mấy tháng nữa là con ra rồi, lúc đó em phải đi chơi một trận cho sướng.”

-“Ừ anh đèo vợ đi.”

Vâng.

Nhất định là thế rồi, cả nhà ba người chúng ta sẽ thật là vui vẻ hạnh phúc.

130. #129

Thứ hai đầu tuần anh có buổi họp quan trọng trên Viện Toán, chỉ mấy tiếng thôi mà cứ dận đi dận lại ý.

-“Khổ quá chồng yên tâm đi, vợ ngủ một giấc là chồng về chứ gì? Nhà thì năm sáu người giúp việc anh lo cái gì.”

-“Ừ...”

Ừ đấy mà quấy luyên mãi mới chịu rồi. Mình mệt nên miên man ngủ tiếp, không lâu sau đó có người lay, tưởng chồng nên vẫn rúc đầu trong chăn, chỉ lười lười nói.

-“Xong sớm vậy à anh?”

-“Anh ót gì, con khốn nạn dậy mau.”

Nghe tiếng quát liền giật mình tỉnh giấc, phát hoảng luôn, cả con Vi và mẹ chồng nó đang nhìn mình đầy hằn học.

-“Con hồ ly dám dụ dỗ con trai bà...”

-“Nguyệt ạ, mày lúc nào cũng tỏ vẻ ta đây chính trực, không ngờ mày lại làm cái trò bỉ ổi đấy.”

-“Còn nằm đấy à, mau dậy.”

-“Mày biết đợi một hôm cả nhà đi vắng khó như nào không? Tao nhịn sắp điên rồi, hôm nay nhất định cho mày biết lễ độ cái con giệt chồng chó má này...”

Hai người ấy, một mẹ một con vừa lòi vừa kéo, đập vào mặt mình đoạn video trời ơi đất hỡi của thằng chồng nó thác loạn với gái.

-“Mày xem việc tốt mày làm đi...”

-“Điên à, liên quan gì, tôi mệt lắm mời hai vị về cho.”

-“Còn chối nữa à, ngực to mông nở như này chỉ có con đ... nhà mày thôi, xem đi, đến kiểu tóc cũng giống, tay còn có chữ Trung kìa, không mày thì còn con méo nào?”

Phát điên với con dở này mất, mình liếc lại màn hình, con kia nhìn không rõ mặt nhưng đúng là khá giống mình, giống từ chi tiết xăm hình nữa, chả nhẽ có đứa chơi đều?

-“Mày tỉnh lại đi, ngu nó vừa thôi, tao có thần kinh đâu mà dấy vào thằng chồng khốn nạn của mày? Chưa rõ mặt rõ mũi mày đã kết luận là tao hả? Xăm này thì đi chỗ nào chả xăm được?”

-“Cái loại vô học nhà mày mà dám chửi con trai bà hả? Nó đường hoàng chính trực, chẳng qua bị hồ ly mày dụ dỗ thôi...”

Vãi thật.

Tự dưng đang yên đang lành cầu huyết đú chịu được.

-“Nói đi, đứa nhỏ này là con anh An phải không?”

-“Mày dở hơi à?”

-“Tao biết rồi, ông Trung là gay, chính con Mai tiết lộ với tao. Thảo nào, ông ấy lại cưới một con thấp kém như mày, hoá ra chỉ là vở kịch che mắt thiên hạ, có phải mày thoả thuận với lão rồi không? Mày vào nhà tao để trả thù?”

Mịa kiếp, lại là con cờ hó Mai, mình đã biết nó không tha cho mình dễ dàng mà, đú ngờ được nó hèn đến mức này!

Cả cái con Vi nữa, ngu như bò đội nón, bị xỏ mũi như một con chó mà cũng không phân biệt được. Mình máu nóng dồn hết lên đỉnh đầu mà gọi người giúp việc không được, thân cô thế cô nên vẫn phải cố nén xuống.

-“Bình tĩnh đi, có gì đợi chồng tao về nói chuyện.”

Mình đang định với điện thoại gọi cho anh thì nó đã ném một phát vào cửa vỡ tan, con này điên rồi, cả bà mẹ chồng của nó nữa, không khác hai con cầu lên cơn là mấy.

Cả cuộc đời mình, mới chỉ xem đánh ghen qua phim ảnh hoặc mấy cái video trên mạng thôi.

Thực sự, không thể ngờ được có ngày chính mình là người trong cuộc.

Cùng là phụ nữ với nhau, có sao ác độc?

-“Cái thứ vô học nhà mày mà dám mang thai con bà hả?”

-“Đừng hi vọng sinh đứa nhỏ này ra, đã là chồng của tao thì không bao giờ được phép có con ngoài giá thú mày hiểu không?”

-“Có trách chỉ trách mày lăng lơ thôi...”

Từ xưa, với những kẻ khốn nạn, chẳng bao giờ mình xuống nước trước.

Bây giờ vì con, bất chấp sĩ diện mở lời năn nỉ. Nhưng đúng là với những con cầu, không làm sao mà nói chuyện được.

Một ngày xưa kia, khi nó nguy kịch mình đã gọi xe cấp cứu giúp.

Đổi lại ngày hôm nay, hai mẹ con nhà nó đẩy mình ngã lộn từ trên giường xuống đất rồi vội vàng bỏ chạy.

Phía dưới máu chảy ngày một nhiều, xương cốt mình tưởng chừng nát vụn, cả người đau đến chết đi sống lại. Đứa nhỏ này, mình và anh đã mong mỗi yêu thương đến nhường nào, trải qua bao nhiêu gian khổ mới giữ được tới giờ.

Vậy mà...

Mãi mãi, mãi mãi không sao quên được lúc ấy, cái cảm giác đau đớn tuyệt vọng tái tê, như trăm ngàn mũi tên cứ lần lượt, lần lượt xuyên thẳng vào tim.

131. #130

Lần đầu tiên mình tỉnh, xung quanh là một màu trắng. Có rất nhiều người nhưng anh ở gần mình nhất, chỉ kịp hỏi con sao rồi.

Chồng nói mọi thứ ổn, vợ thở phào yên tâm lắm, sau đó một quá lại thêm thiếp mất.

Lần thứ hai mở mắt thì đã ở nhà, thấy đèn ngủ lơ mờ, bên ngoài cũng có vẻ tối tối, không gian thì tĩnh lặng tới mức nghe được cả tiếng kim đồng hồ chạy, có thể là nửa đêm rồi.

Hơi cựa người, lại vướng cánh tay ai đó đang ôm chặt. Ngược lên thấy khuôn mặt ông xã xơ xác phờ phạc đến khổ.

–“Chồng...”

Chẳng biết người ta đang nghĩ gì nữa, nghe mình gọi anh mới khẽ giật mình, ánh mắt vui vẻ hẳn, tay áp lên mặt lên trán mình kiểm tra qua, giọng nói lắp bắp thấy lạ.

–“Sao rồi em...khó chịu ở đâu...”

–“Không, em khỏe mà.”

–“Ừ, tốt rồi, tốt quá rồi.”

Chồng gặp ác mộng à, cứ tội tội kiêu gì ý?

–“Ăn chút gì nhé.”

Mình thì mồm miệng nhạt thếch ý, nếu bình thường ra là một mối muốn ngủ luôn, nhưng giờ đâu phải có một mình, phải nghĩ cho bé nữa nên bảo chồng thế cũng được.

–“Lấy thức ăn còn trong tủ lạnh quay ấm lên cho em là được rồi, không phải nấu đâu.”

–“Ừ.”

Quan trọng là có cái nuốt vào bụng để con đủ chất thôi chứ giờ ăn gì cũng thấy như nhau cả mà.

Lúc anh đi mình theo phản xạ đưa tay xuống thăm con chút.

Lạ vậy?

Con không lớn thêm được chút nào à?

Mẹ lo quá, mẹ nhồi đầy bột đèn lớn, mẹ nhìn rõ bụng mẹ.

Bé đi đâu rồi?

Bé sút cân thôi phải không? Nói với mẹ là bé gầy đi, nói với mẹ đi. Bé không nói cũng được, bé chỉ cần hạnh ngộ mẹ như xưa, cho mẹ chút linh cảm thôi, được chứ?

Mình phát hoảng, cơ thể lạnh toát run cầm cập, đầu óc trống rỗng theo. Nước mắt, cũng chẳng hiểu sao cứ chảy dài.

Ông xã đứng trước mặt từ bao giờ, mình biết, mình biết là chuyện chẳng lành, mà mình vẫn cứ ôm chút hi vọng nhỏ nhoi. Mình kéo áo anh xin xỏ.

–“Chồng ơi đưa mẹ con em đi khám đi, bé nhà mình, bé bị suy dinh dưỡng rồi chồng ạ...”

Người này, hình như hơi run rẩy thì phải.

-“Ăn chút rồi ngủ mai anh đưa đi...”

Không khí u uất lắm, mình nằm nặc không chịu mà anh vẫn kiên nhẫn dỗ dành.

-“Anh không quan tâm tới con gì cả, không nhờ anh nữa, em xuống bảo mẹ.”

Vợ gào vợ thét mặc vợ, chồng chỉ lặng lẽ siết chặt.

-“Có gì chứ, anh sợ gì chứ, bé mất rồi phải không?”

Mình nín thở chờ đợi, khó khăn lắm anh mới gạt đầu. Cái gạt đầu của anh, như dội gáo nước lạnh vào mình vậy.

Kinh ngạc đến sững sờ.

Còn nhỏ, còn nhỏ vậy mà.

Suốt đêm ấy mình không sao ngủ nổi, xót con quặn thắt ruột gan, mà rõ ràng, rõ ràng có cái gì đó không đúng.

Mãi tới tờ mờ sáng mới nhớ ra.

Uất.

Nghẹn.

Chẳng kịp nghĩ nhiều nữa, điên tiết lao đi tìm nó tính sổ.

-“Vi, con chó mày ra đây.”

-“Con khốn nạn kia...”

-“Cô Nguyệt ơi cô Vi đi tập rồi.”

Được, tưởng đi tập thể dục mà thoát được à? Đợt này không giết mày không phải là tao nữa Vi ạ.

Hùng hùng hổ hổ chạy xuống tầng một, tiếc là chưa kịp mở cửa đã bị ai đó giữ lại, khẩn khoản nói thương mình, khẩn khoản bảo mình bình tĩnh.

-“Anh ơi, con mình chết oan, là con Vi và mẹ chồng nó đẩy em...”

-“Lên nhà với anh.”

-“Không được, em phải đòi lại công bằng cho con...”

-“Nguyệt, xin em...”

Hai đứa mình giằng co một hồi thì ba mẹ cùng vợ chồng nó cũng vừa hay đi chạy về. Đây rồi, ba mặt một lời, xem nó chối đằng trời.

132. #131

Sai lầm của mình, là đánh giá lũ cờ hó quá thấp.

Họp gia đình.

Cả ba mẹ thằng An cũng qua, bà ấy và con Vi, một mực cho rằng mình vu khống.

Chúng còn lý luận con Mai trốn đi lâu rồi, chưa từng gặp.

Tất cả giúp việc trong nhà về phe nó, nói buổi hôm ấy không hề thấy cô Vi về nhà, chính bác Ngọc, người làm cao tuổi nhất của cái gia đình này, cũng cảm đứng ra làm chứng.

-“Hôm ấy tôi vừa mang nước cam lên thì cô Nguyệt tỉnh giấc, chính mắt tôi trông thấy cô ấy choáng rồi vấp ngất xỉu, nhưng khoảng cách xa quá tôi không kịp đỡ...”

Mịa kiếp cái bà già này.

Già khảm khú mà bịa chuyện không chớp mắt thế.

Nhục nữa là mẹ Vân kéo mình ôm ôm vỗ về an ủi.

-“Nguyệt à, mẹ thương lắm, chỉ có điều, hôm đó Vi và mẹ An đi spa với mẹ, hai người còn nằm tắm trắng ở phòng cạnh phòng mẹ...”

Chỉ là nằm cạnh phòng thôi mà? Họ lên ra lúc nào mẹ cũng đâu có biết được?

Mình đòi gọi nhân viên spa đến hỏi.

Họ đến rồi, lại càng thêm chứng cứ chống lại mình.

-“Được chưa Nguyệt? Bỏ cái tật vu oan giá họa cho người khác đi.”

-“Cái loại vô học này.”

-“Mày nên vào viện lại hoặc ứng tuyển làm biên kịch ấy.”

Mấy người xỉa xối, ba chồng mình hăng giọng.

-“Nó mới mất con, bọn mày ít lời đi một chút.”

Bọn chúng nói thế nào, mình đều quan tâm.

Quan trọng nhất là, ngày hôm nay, không một ai tin mình.

Kể từ ba mẹ ruột tới anh chị em bạn bè, ai cũng nghĩ mình quá đau lòng đâm ra hoang tưởng.

Người đàn ông của đời mình, cả thế giới có bỏ rơi cũng được, chỉ cần anh nghe mình thôi.

Nhưng không!!!

Chồng nói chồng tin vợ, đó chỉ là lời nói an ủi thôi, nếu chồng thực sự tin thì chẳng bao giờ để yên cho lũ cờ hó nhớn nhợ như vậy.

Một người học Toán, hẳn là lý trí hơn một con bán bánh giò rồi. Sự việc rành rành ra thế, hẳn chỉ có thể phán xét dựa trên nhân chứng sống, trong đó có mẹ Vân.

Nực cười nhất là ba mẹ mình còn gọi lên hỏi anh, lo lắng mình bị tái bệnh, hỏi có cần đưa vào khoa thần kinh một lần nữa không?

Mình biết, nếu đặt mình là ông xã mình cũng không tin đâu, hơn ai hết, anh chính là người chứng kiến khoảng thời gian mình đau đớn cùng cực sinh ra rồi đại, nói năng lắm nhảm.

Vậy đó, tiền sử là một con điên nó khổ như thế đấy!

Được rồi, giờ chỉ có một thân một mình. Nhưng chẳng sao cả, dù thế nào mình cũng sẽ chiến đấu tới cùng.

Mình tìm cái thang chịu trách nhiệm với hệ thống camera trong nhà. Tất nhiên các phòng ngủ không có lắp máy quay, nhưng cầu thang, ngoài ngõ đều có, như vậy là đủ rồi.

Nó gõ gõ cái gì loảng ngoảng lắm, vài lớp mật khẩu mới vào xem được, mà chỉ đồng ý cho xem thôi chứ cấm được mang đi, thật hay ho, xem cả đoạn video sắc nét mà đúng tầm buổi sáng hôm ấy chẳng ai về nhà cả, cứ như có ma can thiệp vậy.

Nói đùa con Vi chẳng khôn tới mức này đâu, chắc chắn có người chống lưng cho nó, là ai thì còn phải bàn à?

Đã cố tình làm giả thế này thì mình tài thánh cũng chẳng trộm để mang đi phân tích được. Mà có phân tích thì giỏi lắm là kết luận được cảnh quay không thật chứ vẫn không có bằng chứng hai người đó về nhà hại mình.

Đặng.

Mình tìm cách mua chuộc lại người giúp việc, rút rất nhiều tiền, thuyết phục bọn nó gần lung lay rồi, không ngờ từ phía sau nghe tiếng quát tới điếng người.

-“Nguyệt!”

Anh cũng sờ lăm, như kiểu mình ác độc sắp tâm hại người ý. Mình chẳng làm gì sai cả, chẳng có gì phải sợ. Chồng không nói gì nữa, chỉ kéo vợ về phòng, cũng không mắng mỗ hay đả động gì chuyện cũ, nhưng mình tức.

Con Mai thì đuối tìm được, con Vi thì nhớn nhỡ vì có ba che chở.

Mình xót con, mình buồn anh.

Mình hận.

Mình phát rồ lên vì éo xử được mấy đứa hãm hại con mình.

133. #132

Hàng đêm mình mơ thấy tiếng bé khóc thảm thiết, mơ thấy mặt mũi bé ướt đẫm nhìn mẹ, không làm sao mà nguôi ngoai, mà yên lòng nổi.

Thử đủ mọi cách, mọi loại biện pháp, đều thất bại.

Rốt cuộc, mệt mỏi quá, không thể đường đường chính chính nữa, mình quyết định một sống một còn với nó. Băm vằm nó trước đi, còn sau đó ra sao mình cũng đuối quan tâm.

Buổi tối ấy vừa ăn cơm xong, mình nhớ là mình cầm dao muốn chém nó thì phải, tiếc là anh lại cản.

Mọi người sợ hãi lùi lại, chỉ có anh cứ tiến dần tiến dần về phía mình. Ánh mắt kia, bi thương lắm.

Giây phút ấy, ngực đau tới quặn thắt, tim gan chua xót cùng cực.

Mình thấy một ngày nọ, anh cũng bị đâm tới mức nhập viện, hiện tại sẹo vẫn chưa lành, mãi mãi có khi cũng chẳng lành.

Nhớ tới, lại thẫn thờ, dao rơi khỏi tay từ lúc nào không biết, anh vội vã đá nó ra xa rồi ôm mình về phòng.

Chồng không sợ vợ sao?

Giá như chồng bỏ qua lý trí, cảm nhận và tin vợ bằng trái tim thì tốt nhỉ.

...

Mấy tháng sau đó mình bị trầm cảm nặng, nhìn đâu cũng thấy đen ngòm buồn chán, mọi người thì chia nhau canh giữ như đợt trước ý. Thật giống tù nhân, chẳng qua là phòng giam có đẹp hơn một chút.

Mình không điên, nhưng chắc sắp bị biến thành điên thật rồi.

Bà Nga thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm, bà ấy cũng cho rằng mình chập mạch rồi. Đặng không sao tả nổi.

Nguyệt càng bảo Nguyệt không đỡ hơi, người ta lại càng chắc chắn Nguyệt đỡ hơi.

Nhục.

Rồi lần nọ, mình lấy hết sức can đảm đánh liều, cố giữ giọng thật bình tĩnh.

-“Chị nghe em nói này. Chị yêu đơn phương chồng em, em biết. Hôm đó chị ôm anh ấy ngoài vườn, em còn nấp sau đồng rơm khóc.”

-“Nguyệt...mày...”

-“Em không có ý gì cả, chuyện qua lâu rồi, chỉ là em muốn chứng tỏ em hoàn toàn tỉnh táo, và việc con Vi và mẹ già kia đẩy em là có thật.”

-“...”

-“Giờ không ai tin em cả, em không có chứng cứ. Tất cả mọi thứ chống lại em, chồng cả ngày yêu chiều em rất cảm động. Nhưng con em mà, cháu ruột chị mà, giờ còn hi vọng mỗi vào chị, chị bỏ rơi em thì em biết làm sao?”

...

Mình tâm sự nhiều lắm ý, rốt cuộc trời phạt phù hộ, bà ấy tuy nửa tin nửa ngờ nhưng vẫn đồng ý giúp em gái.

Đợi mãi mới có dịp giáo sư hội thảo buổi chiều, con Hạnh tới trông mình nên ba mẹ cũng yên tâm. Nó lén lút chở chị ra sân bay để vào Nam với bà Nga. Mình lần này đi chỉ mang ba bộ quần áo ngủ còn điện thoại tư trang cũng để lại hết.

Trước khi ra khỏi nhà có viết mẫu giấy nhắn, nói mình không điên, xin giáo sư xem xét kỹ, mong anh sáng suốt lấy công bằng cho vợ cho con.

Mình không nở đầu, nhưng chồng nếu suốt ngày ở bên vợ, chồng sẽ cứ toàn tâm toàn ý mà chăm sóc, rồi lo vợ bị nhọc bị loạn này nọ, chẳng có đầu óc đâu mà đào bới các việc khác.

Xa nhau đi, xa mấy ngày cho anh thanh thoi, thanh thoi rồi bình tĩnh suy đoán.

134. #133

Có những lúc mệt mỏi, có những khi buồn tủi, nhưng biết làm sao được?

Mọi sự cũng đã rồi, giờ mình chỉ có thể kiên cường mà sống, vững vàng mà chiến đấu. Đời còn dài lắm, mấy đứa khôn nạn đó chắc chắn phải trả giá đắt, mình nhất định sẽ đợi đến ngày đó.

Vào Nam đón bầu không khí khác tâm trạng cũng đỡ căng thẳng hơn. Anh trai chị gái hết mực thương yêu cưng chiều, đúng là quanh đi quẩn lại, ruột thịt trong nhà thì chẳng bao giờ bỏ rơi mình cả.

Ngạc nhiên nhất là có thêm một người quan tâm nữa, còn ai vào đây nữa? Anh rể tương lai đấy.

-“Cái thằng này nó sang nước mình theo chương trình trao đổi nghiên cứu, tao thương nên cho ở nhờ.”

Vâng.

Phát biểu đầu biết ngượng mồm của chị “cut cho”.

Anh mũi lõ có vẻ hiểu hiểu vài từ, liên tục xua xua tít tít chỉ bà hằm kia rồi lại chỉ vào chính mình.

-“Ngut no no, no ở nhờ, êu nhau...date...”

Trình tiếng việt dạo này cũng khá đấy, chắc lão tây ba lô phải học hành chăm chỉ lắm đây. Khổ nỗi khác biệt văn hoá, nhiều bận dờ khóc dờ cười.

Ví như tối hôm đó chị gái thân yêu của mình vào bếp trổ tài nấu giả cầy, nói chung bà ấy cũng thuộc dạng bờ rồ, nhìn ngon lắm, nức cả mũi. Anh Hoàng vừa ăn vừa gật gù hài lòng, đoạn còn tỏ vẻ thăm dò khách quý.

-“Thối không mày?”

-“?”

-“Delicious?”

-“Yep...yep...delicious...thối...”

Gật đầu lia lịa, còn đánh mắt vào trong bếp cười trừ mền nữa chứ.

-“Ừ, công nhận thôi, con Nga nhà tao giỏi lắm đấy.”

Nghe đã thấy mùi nguy hiểm rồi, y như rằng mụ kia vừa bê bát canh chua vào có người đã lảng xăng chạy ra đỡ, tấm tắc khen.

-“Nga, giả cày thôi, good job.”

-“Sao cơ? Nhầm à, ướp bao nhiêu giềng mẻ...”

Chị càng thắc mắc anh lại càng tỏ vẻ chân tình.

-“No no, thôi thật đấy, cực kì thôi.”

-“Hay mũi lỗ ngửi mùi mắm tôm không quen nhỉ?”

Mụ la sát già chau mày suy đoán, mình và ông Hoàng tay chống cằm ngây thơ lắc đầu. Bà xót người yêu hay sao ý, kéo ông ấy ra gấp một miếng cá kho bỏ vào bát, dịu dàng bảo.

-“Thôi ăn tạm cái này vậy.”

-“Cá rất thôi.”

-“Hả? Anh bị dị ứng giềng à? Ăn thử rau muống xào đi.”

-“Yep, rau muống cũng thôi.”

-“Thế còn nộm đu đủ?”

-“Thối, cực thôi.”

-“Uống hớp canh chua vào xem nào?”

-“Ừm, thôi mà, cái gì cũng thôi hết trơn.”

Mụ éo chịu được nữa rồi, ném thìa ném đũa đập bàn đập ghế, lửa giận phùng phùng.

-“Đờ mờ mọi khi vẫn ăn ngon lành hôm nay lại giở quẻ, chị đây chỉ nấu được thế thôi, chú không ăn được thì cút mịa về nước đi.”

Hai anh em nhà mình ôm nhau cười méo ngậm mồm được, xong rồi bị bà ấy đuổi đánh phải chuồn gấp, chạy thùng thục giữ mạng, một thở không ra hơi mà sao vẫn thấy vui vẻ thế chứ nì.

Ra tới sân vận động rồi mà Nguyệt Hoàng vẫn cứ ôm bụng nghiêng ngã mãi một lúc lâu mới dứt được.

Lâu lắm mới có dịp ở riêng một chỗ với anh trai thân yêu, tâm sự trên trời dưới đất. Số anh Hoàng yêu đương cũng lận đận lắm, nhiều khi chẳng phải do bản thân không tốt mà kiểu duyên phận ý, chưa gặp được người thích hợp.

-“Nguyệt này, tiền ngày xưa mượn của anh...”

-“À, anh có việc à? Anh cần bao nhiêu để em chuyển cho?”

Mở một cái quán lúc đầu tưởng đơn giản nhưng mà cũng trăm thứ phát sinh, mệt não lắm, ngày đó vay mượn chỗ này chỗ khác linh tinh hết cả, mà nhiều nhất là của ba mẹ và Hoàng đại ca.

Ba mẹ thì hoàn nợ lâu lắm rồi, anh trai bao lần định trả mà anh ấy cứ chần chừ chưa chịu. Dù sao thì số tiền ấy mình vẫn để riêng mà, cũng có động vào đâu.

-“Không, cũng không phải tiền của tao.”

-“Gì cơ?”

-“Mày nghĩ xem, thời điểm đây tao lấy đâu nhiều tiền như vậy. Là tiền từ nơi khác gửi về đây, tao hứa với người ta không tiết lộ danh tính, ừ thì tao vẫn giữ lời hứa, tự mày đoán...”

Thế này mà còn không đoán được có mà thành con nai vàng ngơ ngác mịa nó mất.

Nhưng mà, có cảm giác gì đó ghen ngào khó tả lắm.

135. #134

-“Thú thực cả anh và con Nga lựa chọn tin mày, nhưng gọi là thương em gái thôi chứ tính ra...cái đợt mày bị điên mỗi ngày bịa một chuyện khác nhau chẳng biết mày còn nhớ không? Bây giờ...”

Bây giờ từ giúp việc đến nhân viên spa, mười người như một chồng lại mình.

-“Là con người mà mày, mình mẫn đến đâu cũng có lúc hồ đồ...”

-“Em biết.”

-“Kiếm được tấm chồng như nó không phải là dễ đâu, đừng giận cá chém thớt. Nhớ ngày xưa ấy, có đợt đầu Nguyệt hơi nóng nóng thôi, chẳng có gì nghiêm trọng cả nên ba mẹ buổi đó vẫn để mấy anh chị em ở nhà chơi rồi đi ăn đám cưới bình thường. Mày thì ghê khỉ nói rồi, lúc ba mẹ ở nhà thì im thin thít, hai cụ vừa rời khỏi đã bám lấy người ta khóc lóc...”

-“Hả? Em mà vậy á?”

-“Chứ còn gì, tao nhớ mày nũng nịu kinh khủng lắm, cứ em đau đầu quá à, em nhọc quá à, mếu mếu máo máo nhìn phát ghét.”

-“Sao không ai ra vả cho em một phát?”

Đùa vậy thôi chứ biết anh Hoàng thương mình mà, anh ấy không bao giờ đánh đâu.

-“Hai đứa tao đã bảo mày làm màu rồi nhưng chồng mày không tin, cứ ra ra vào vào cuống quít cả lên, sau đó thì mò ngăn bàn lấy hết tiền nhét vào túi, mặc áo quần dài cho mày rồi công đi bệnh viện.”

-“Ặc, anh ấy sao ngốc thế, tiếp theo như nào?”

-“Còn như nào nữa, có ốm đau đâu, chắc là nô nhiều nên nóng người, ra tới nơi bác sĩ cho vài viên C ngậm lại tí ta tí tởn ngay mà, chỉ giỏi mè nheo...”

-“Vâng.”

-“Buồn cười nhỉ, âu cũng là duyên số, trước khi đi có người còn cho tao bao nhiêu là tiền, bảo để mua đồ ăn vặt dần dần cho mày...”

Đang nói tự dưng anh ấy quay sang nghiêm chỉnh.

-“Nguyệt, nhưng anh xin lỗi, anh đã biển thủ một nửa để mua con robot hàng hiệu đời mới nhất, dù sao chuyện cũng qua lâu rồi, mày đừng tức giận làm gì nhọc người...”

Tức gì chứ, thấy ngọt ngào không à.

...

Dạo gần đây anh chị dành hầu hết thời gian bên mình, thi thoảng ôn lại những kỉ niệm thơ ấu. Ngày ấy tâm trí còn non nớt, khi bị ba mẹ mắng thì sợ hãi biết bao, còn bây giờ mỗi khi nhắc đến lại tủm tỉm mỉm cười, à, thì ra mình đã từng như vậy.

Các cụ khuyên, khi giận dữ nếu không kiềm chế nổi thì nên tách ra, đừng ở lại mà gây tổn thương lẫn nhau.

Mình tuy không giận chồng nhưng tất nhiên không thể tránh khỏi những lúc tủi thân khổ sở, anh chẳng tin vợ, tủi thân quá đi chứ.

Ban đầu là muốn anh có thời gian tĩnh tâm, giờ chẳng ngờ được rằng thời gian ấy mình suy nghĩ được nhiều thứ đến vậy.

Mình nhớ chồng mình quá!

Ở đây cũng tốt, nhưng nói cho cùng, chẳng bằng ở với chồng.

Không có ai dỗ ăn hàng ngày, không có ai ôm mỗi tối.

Nửa đêm nếu thời tiết bỗng dưng trở lạnh lấy đâu người chỉnh lại điều hoà hay đi tắt cho.

Thỉnh thoảng vô thức gọi tiếng ông xã ơi, đáp lại cũng chỉ là bốn bức tường.

Vô dụng thật đấy.

Mới xa có chút mà tưởng như cả thế kỉ vậy rồi ý, não nề hết cả người, thương thương nhớ nhớ.

-“Nguyệt, Nguyệt...ngủ chưa...”

Tiếng bà Nga nho nhỏ bên ngoài.

-“Trung tìm mày sắp điên rồi đấy, tính sao?”

Tự dưng xúc động lắm, mắt rưng rưng cả lên. Mình phải nén mãi mới nói bình tĩnh được.

-“Bảo hộ là mai em về.”

-“Không tiếp kế hoạch nữa à? Tưởng mày đợi tới khi nào nó nhận ra sự thật?”

-“Thôi làm thế tội anh lắm, số em đen thì em đành chịu vậy.”

-“Ừ.”

-“Chị dặn chồng em giữ gìn sức khoẻ ăn uống đầy đủ nhé, bảo em vẫn sống tốt cho anh yên tâm.”

Một lát chẳng thấy ai nói gì nữa, chắc bà ấy về phòng rồi. Tầm mười phút sau lại có tiếng cạch cửa, tưởng mụ còn việc gì dặn dò nữa nên mình nhoài dậy bật đèn.

-“Chị...”

Chỉ thốt được duy nhất một chữ ấy thôi rồi toàn thân cứng đờ sững sờ.

Bối căn bản, không phải là chị.

Bà Nga lúc nãy troll mình hả?

Anh vào Nam từ bao giờ? Ướt như chuột lột vậy?

Nửa đêm nửa hôm mưa to gió lớn, đúng là ngu hết thuốc chữa.

Mất một cơ sở thời gian mình và ông xã ngây người nhìn nhau không chớp mắt thì sự việc sau đó có thể tóm gọn như này. Bạn chồng hình như biết gì đó rồi cảm thấy có lỗi, quỳ gối trước mặt bạn vợ.

Sẽ cực kì lãng mạn nếu như bạn vợ không xót ruột hốt hoảng vội vàng nhào xuống, thành ra ngã mịa một cái bán mặt cho đất bán lưng cho trời.

Thế là bạn chồng phải lao ra đỡ bạn vợ, hai bạn ôm hôn nhau thắm thiết như kiểu ngàn năm xa cách giờ mới trùng phùng vậy.

Buồn cười nhỉ?

Cầm cười nhá, người ta yêu người ta có quyền nhá!

136. #135

Giáo sư tối đó khổ tâm lắm, mình đã bảo vợ hiểu vợ thông cảm rồi mà anh không khá lên được, nói đúng một câu tội vợ quá, anh là thằng không ra gì rồi cảm lạnh, lại cái kiểu ông ấy nghĩ mình sai nên cảm thấy không có quyền nói hay giải thích nhiều, chỉ hiền hiền nhận lỗi chịu trận.

Ấy kể ra mau mồm mau miệng tý có phải tốt không, cho mình nghe vài câu nịnh cho nó sướng tai, đằng này, mình cũng im nữa chắc tình hình cứ như vậy đến sáng mắt.

-“Chuyện đã rồi thì thôi, chồng mượn bộ áo quần của anh Hoàng rồi đi tắm đi không cảm.”

Anh nghe lời, xong thì hai vợ chồng có nói chuyện nghiêm túc một lúc. Mình rồi đi đúng là khiến người ta cảm thấy mọi việc không ổn muốn tìm hiểu lại rồi, nhưng chỉ là cảm thấy thôi, phải biết ơn thằng cháu cứ tránh bà nội với mẹ yêu, hai người động vào là nó khóc ré lên.

Sau đấy ông xã dụ với nịnh nọt mãi bé mới meo meo đáp nó sợ bị đánh bị đẩy giống bác Nguyệt, chảy máu nhiều ới là nhiều, sợ ới là sợ.

Vẫn là anh thông minh hơn, đợt ấy mình mãi miết hết cách này tới cách nọ, gặp nó cũng chỉ tưởng chắc là không được cho ngủ chung hay mua đồ chơi nên làm nũng, đâu có ngờ sự tình như vậy.

Với trẻ con mà nói đúng là nhanh quên nhưng việc gì mà rợn quá chúng sẽ bị ám ảnh mãi, giống như ngày nhỏ con Hạnh bị trêu một lần thôi mà từ đó sợ ma mấy năm éo dám đi tè một mình.

Thế là ổn rồi, mình chỉ cần vậy thôi. Thế gian này, chỉ cần một người tin mình là thấy nhẹ lòng lắm rồi.

Anh vào Nam vội nên mọi chuyện cứ để đó, cho tới hôm hai vợ chồng về mới họp mặt gia đình, gồm hai vợ chồng mình, hai vợ chồng nó và ba mẹ. Giáo sư lúc nào cũng vậy, trầm lặng bình tĩnh nhưng khả sát thương méo ai bằng.

Đầu tiên là đoạn phim ghi lại mấy lời bé con nói.

Người giúp việc và nhân viên spa được gọi đến, còn ngoan cố lắm, cứ lén lút nhìn lên rồi lại nhìn xuống, nhưng lời trẻ con so với lời người lớn, cái nào đáng tin hơn? Mẹ chồng mình kiểu nghi nghi nên bắt đầu nóng mặt.

-“Các người sợ gì chứ? Sợ lão Quốc này hả? Không phải sợ, có tôi bảo kê...”

Người vừa được nhắc tới thì chột dạ xua xua.

-“Thôi chuyện đã rồi dĩ hoà vi quý cả đi.”

Có thể mẹ Vân quá hiểu ba Quốc, có thể là vậy.

Chỉ cần nghe một câu đã đoán được toàn bộ, mình chưa bao giờ thấy mẹ nóng đến thế.

-“Tôi nhìn ông bao nhiêu năm rồi nhé, ông đừng tưởng một tay che trời, cả cái con này nữa, từ bé chưa bao giờ tôi đánh cô mắng cô, còn cô thì hay rồi, giống hệt con mẹ cô, một lũ khốn nạn...”

-“Bà bình tĩnh đi.”

-“Tôi còn bình tĩnh được hả? Con mẹ nó đi... thoã hãm hại thằng Trung có nhà cũng không về được, giờ lại tới lượt nó giết cháu đích tôn của tôi, giống rắn độc, con này hôm nay biến khỏi nhà bà ngay, mày không đi thì bà đi. Ông Quốc tuy ông luôn, giờ ông giữ ai...”

Tình hình đúng kiểu nước sôi lửa bỏng, ba phải giữ không cho mẹ phát tiết, con Vi thì chắc động tới lòng tự ái nên cũng rồ luôn.

-“Bà dám nói mẹ tôi, vì bà mà mẹ tôi chết oan, bà là loại cọp đội lốt hổ thôi, bà tưởng bà hay ho lắm à, mấy chục năm phải cười với bà tưởng tôi sướng lắm chắc, tôi hận chưa đập vỡ mặt bà thì thôi...”

-“Mẹ cô không phải chết mà là bỏ con, cầm tiền rồi bỏ cô ở lại để đi lấy chồng. Ba chỉ nói vậy cho cô đỡ đau lòng thôi, có cần anh cho địa chỉ đi tìm mẹ.”

Chồng mình ngồi yên từ nãy tới giờ mới từ tốn lên tiếng, có đứa sốc phải biết. Nó như chó bị dồn vào đường cùng vậy, cắn bừa cắn loạn luôn.

-“Hà Quốc Trung, anh tưởng anh hay ho lắm hả, rốt cuộc cũng chỉ là một thằng gay thôi, để vợ mình ngoại tình với chồng tôi, thằng con trong bụng cũng chẳng phải của anh, định đóng kịch đến bao giờ?”

Điện thoại mở ra, toàn cảnh ái ân thác loạn.

Đến hôm nay, mình mới hiểu rõ nghĩa của cụm từ “đại ca Quốc mặt ngựa”. Vì không có camera phòng trong nên mình đoán lúc đầu ba chỉ biết nó gây sự với mình chứ không rõ nguyên nhân sâu xa.

Giờ thì hay rồi.

Chẳng biết đại ca sốc vì nghe tin con trai duy nhất bị gay.

Hay là vì con rể với con dâu qua mặt thông đồng đây?

Chỉ biết bàn ghế cốc chén bị đá tung toé, một đập thằng An văng lên bậc cầu thang thứ ba rồi lại lăn xuống. Thế đã là gì, cả bàn chân đại ca còn đang dí lên mặt nó kia kìa.

-“Mịa kiếp loạn, trước khi cưới tao đã cảnh báo mày như nào?”

Con vợ khóc lóc thảm thiết, thằng chồng thì chưa kịp lên tiếng trình bày giải thích đã bị vả cho vài phát rồi.

-“Ba, là con Nguyệt dụ dỗ trước.”

-“Mất lác hả mà nhìn con rồ này thành con Nguyệt? Còn thằng này nữa, ông nói rồi mà, đít mẹ tai mày điếc hả? Tao đã nói tao chỉ có một đứa con gái rượu cơ mà? Phản rồi, mẹ, chó má, dám phản cơ đấy! Gan cũng lớn quá nhỉ thằng ôn con? Hôm nay xem ra tao không thiên mày thì không xong rồi...”

-“Ba, xin ba...”

-“Lôi cô Vi về phòng, khoá thẻ, thằng Năm đâu, mài dao mang ra đây cho tao.”

Trời, cứ phải gọi là quá phong độ, quá bá đạo.

Thảo nào mẹ Vân lại cãi cả gia đình trốn theo ba.

Giờ thì Nguyệt đã hiểu.

Về phần bạn người yêu cũ, chả nhẽ bạn bị hoạn thật à? Ôi cũng khổ mà thôi cũng kệ.

Gieo nhân nào gặp quả ấy, đó là lẽ tất nhiên ở đời rồi, chẳng phải bàn cãi nhiều.

137. #136

Không rõ ai báo mà ba mẹ bạn chạy đến đúng lúc thể cơ chứ, van xin rồi rít tít mù, mỗi người ôm một ống quần đại ca, cả con Vi cũng lao xuống sụt mướt.

-“Ba, tha cho anh đi ba.”

-“Bình tĩnh ông thông gia, con cháu có gì mình khuyên bảo sau.”

-“Không phải con trai em nên em bệnh đâu, anh chị nghĩ lại xem, thằng bé cốt cách chính trực có thừa, chắc chắn bị hại...”

-“Phải, phải rồi ba, là con Mai, nó thù nhà mình nên mang gái dụ anh An.”

-“Vâng, hôm đó con trúng thuốc cả người bứt rứt khó chịu, con biết dấu cũng là lỗi của con nhưng con thể con chỉ một lòng một dạ với Vi, con lấy danh dự đàn ông ra thế.”

Khiếp dảo mỗ kinh thật.

Vẫn biết là con Mai âm thầm hại, thuê cả đứa hình dáng giống mình, xăm xiếc chu đáo, nhưng mình đâu tin là với thằng An nó lại phải dùng thuốc, thằng cờ hó đấy thì gái nào chẳng chơi, phân biệt gì đâu.

Tóm lại bao nhiêu tội lỗi bây giờ là đổ hết lên đầu bạn Mai, mỗi người một câu nhao nhao ầm ĩ, nhà sắp thành cái tuồng chèo rồi.

-“Quốc mặt ngựa, tôi và ông, li dị.”

Phục luôn rồi đó.

Cứng vãi chưởng!

Đúng là mẫu phụ nữ tiên tiến của thế kỉ mới. Giọng mẹ nhỏ nhẹ nhưng phá tan cái bầu không khí hỗn loạn.

-“Bà nhờn với tôi à? Năm éo nào cũng dọa li dị là thế nào? Thích trêu tức nhau hả? Được, bà có giỏi bà biến mịa luôn đi, tôi xem chỗ nào nó chứa chấp bà?”

-“Ông không phải thách. Nụ đâu, lên dọn đồ, con theo bà.”

-“Mày đứng yên đó cho tao.”

Bé Nụ kể cũng khổ, không dám cãi bà, nhưng cũng đủ dám trái lệnh ông, thành ra ngầy ngốc luôn.

Ba Quốc lửa giận ngùn ngụt liền trút hết lên thằng con rể, dần cho một trận tím mặt tím mày rồi quay sang anh nhà mình hất hàm hỏi.

-“Con Mai, tao hay mày?”

-“Chưa phiền đến ba.”

Xong kể cũng buồn cười, lúc này thì vênh váo thế mà giờ ngựa đại ca đã vội vã lao lên gác đóng sầm cửa lại, xem tình hình này thì chắc cụ bà không bỏ nhà ra đi được rồi.

Chiều hôm ấy chồng chở vợ về resort ở Hà Tây. Trên đường đi mình đã linh tính là việc gì rồi, kể cả trước đây cũng có dự cảm anh sẽ lo chu đáo cho con thôi, nhưng mà bản thân sợ mất mát, sợ đối diện, chưa một lần hỏi.

Chỗ yên nghỉ của bé, ba bé an bài sạch đẹp yên bình lắm, xung quanh có rất nhiều hoa cỏ tươi mát. Ba quỳ xuống xin lỗi bé, mẹ cũng quỳ theo ba. Ba mẹ ở với bé rất lâu, sống mũi ba đỏ hoe, còn mẹ thì khóc một trận cạn nước mắt.

Sau rồi dù nhớ nhưng mình cũng kiềm nén không xuống thăm con, lo thăm nhiều quá bé lại không yên lòng đầu thai kiếp khác, lo bé thương mẹ, lúc nào mẹ cũng cố gắng sống vui.

Qua đó mấy hôm mình mới hiểu cái đoạn đối thoại hai câu giữa ba và anh. Giáo sư quyết đưa cờ hó ra hầu toà, đại loại là tội vu khống, mức độ như nào thì mình không rõ lắm, nhưng vì hậu quả khiến bà bầu xảy thai nên chắc chẳng nhẹ được rồi.

Đùa chứ thà rằng cứ làm theo phong cách của ba Quốc, đánh hay dẫn mặt một trận cho sợ đến già có khi với nó còn tốt hơn, một con người hoàn hảo xem trọng sĩ diện hình thức như thế chẳng hiểu có chịu được nỗi nhục lớn như vậy không?

Bạn tìm mình, không dưới mười lần.

Phải thôi, tất cả mọi người lừa nó như rác, không tìm mình thì tìm ai? Nhưng thật xin lỗi, nỗi đau mất con, mỗi khi nghĩ lại vẫn còn nhói lắm, tao nhận chưa lao ra phang cho mày một trận là may lắm rồi!

Lại còn mẹ khởi nghĩa không thành, ba sợ mẹ trốn đi nên cho giám sát cả ngày, đi đâu cũng có mấy thằng mặc đồ đen theo sau, bây giờ tối không nhí nhằng chúng đã áp tải về rồi.

Ông xã cương quyết muốn dắt vợ ra ở riêng, mình cũng thích thế. Khổ nỗi mẹ Vân cứ gắp mình là nước mắt rơm rớm, giờ hai đứa đi thì mẹ sống trong cái nhà này còn ý nghĩa gì nữa?

Nói chung mệt mỏi lắm, một bên mẹ chồng, một bên là chồng, Nguyệt bị kẹt cứng.

Suy tới tính lui, thôi thì mẹ phụ nữ nhìn tội hơn nên mình đành phải làm cái “hội thảo” với anh nhà, năn nỉ ở lại thêm một thời gian cho ba người người rồi tính sau.

Gồm đâu, các giáo sư đi hội thảo thì được ăn được quà, đổi lại thân phận bánh giò đây thuyết trình bã bọt mét ra rồi còn bị vắn lên nghịch xuống như đất nặn ý.

Ghét!

138. #137

Con rể được ba vợ tắm quất cho một trận sướng phải biết, liệt giường gần ba tuần luôn. Nghe bảo xoay chỗ nào là nhức chỗ ấy, tự làm tự chịu chứ còn trách ai được nữa, củ cải vẫn bảo toàn là may mắn lắm rồi.

Thế này mà mấy video HD loã lồ của nó để ba xem được thì không biết hậu quả như nào, chắc chết cũng không có chỗ chôn.

May cho nó, giáo sư vẫn chưa đuổi cùng giết tận.

Ngày đầu tiên bạn An trở lại công ty, chú bên đảng nhà chồng của mình tố cáo bạn ấy sửa vài con số trong cái hợp đồng từ tháng chạp năm ngoái.

Bị ăn có ba cái vả của ba ba đại nhân thôi mà rụng mịa mất cả đôi răng cửa. Răng rụng là chuyện của răng, mồm móm ma móm mém bảo chữa là việc của mồm, ba thương con, con có nổi khổ tâm, khi đó sắp tới sinh nhật vợ, Vi thích cái túi Hermes nhưng kinh tế không cho phép nên con mới làm liều, định bù lại sau.

Van xin năn nỉ ỉ ôi mãi ba mới nguôi nguôi, giáng xuống Phó Giám Đốc.

Thế méo nào mà nửa tháng sau một chú khác lại dâng lên ngựa đại ca bằng chứng con rể quý biến thủ công quỹ, lần này thì anh An chính thức giữ chức Trưởng Phòng.

Tưởng trời yên biển lặng rồi ai ngờ đâu, cách vài tuần lại nhỏ giọt một việc, chồng bạn Vi từ vị trí cao vọng trọng trong công ty xuống làm nhân viên quèn, mà cũng chỉ được mười ngày gì đó rồi bị tổng cổ hủ.

Nói chung chuyện cứ mờ ám kiểu gì ý, nếu các chú có tư liệu từ lâu thì sao bây giờ mới phun ra? Lại còn đít giết ngay mà ngấm ngấm cửa dần cửa dần, để thằng bé chết ngắc chết ngoải, tận hưởng cảm giác giày vò lo sợ trong gần mấy tháng liền.

Cái kiểu thâm thâm vờn như mèo vờn chuột thế này, ai là người đứng sau nhỉ?

Sao nghi thế?

-“Chồng yêu ơi nghe nói hôm nay em rể chồng đi phỏng vấn xin việc đó.”

Giáo sư vẫn đang cặm cụi nghiên cứu đồng paper trên bàn, kiểu như thế sự chẳng liên quan gì đến ông ấy ý. Mình phải vòng tay qua ôm ấp lèo nhèo mãi mới thêm để tâm.

-“Chồng nói vợ nghe việc này là như nào?”

-“Việc gì?”

-“Thì việc thằng An đấy.”

-“Sao? Cô xót người yêu cũ hả?”

Hỏi rất là đều, ghét thật. Ông xã tháo kính ra, tay xấu xa búng luôn cả khuya áo, vừa dụi dụi vừa trêu trêu.

-“Đằng ấy có thể thay mặt xin xỏ, mình sẽ tùy vào tấm lòng của đằng ấy với mối tình đầu mà xem xét.”

Xem xem cái lờ, có mà máu ghen lại nổi tanh bành ra ấy chứ.

-“Ấy nói thế nào chứ mối tình đầu của tớ tính ra là ấy mà, yêu ấy từ khi lọt lòng còn gì?”

Kể ra cũng hơi điều toa phét lác nhưng không sao, anh nhà thích là được, thấy cười tươi lắm rồi kia kìa.

Yêu phát hờn nha!!!

139. #138

Chồng mình nói thật nếu không ai động chạm thì ông ấy cũng hiền như bụt ý mà, mới lại việc xử xong thì thôi cũng không ôm thù dai.

Thằng An kiếm được việc ở công ty ngoài rồi, tính ra thì tổng lương của hai vợ chồng cũng được gần ba chục triệu, ăn uống ba mẹ lo cả, mình thấy thế là quá rủng rỉnh rồi mà thế éo nào đi qua là nghe tiếng cãi nhau ồm tỏi luôn.

-“Tưởng anh giỏi giang lắm, có thời son mà cũng không mua được cho vợ.”

-“Em một vừa hai phải thôi chứ, son một triệu hai triệu còn lo được chứ ”son kim cương” như thế thì móc cổng ra à?”

-“Thế mới bảo anh kém cỏi đấy, ngu hơn con bò, biển thủ thì cũng phải khéo chứ...”

-“Thôi được rồi, anh xin vợ, vợ cố gắng để ba người nguôi nguôi rồi nịnh nọt cho anh quay lại công ty, anh đảm bảo không làm vợ thất vọng.”

-“Ba còn chưa mở thẻ cho tôi kia kìa, tại anh đấy.”

...

Sướng nó quen khổ đừu chịu được đâu mà.

Con Vi nó sắp điên rồi.

Mình hiểu, hàng hiệu đối với nó còn quan trọng hơn ăn cơm vậy, giờ bao nhiêu bộ sưu tập ra đời rồi mà chị ấy lần lượt vượt mắt thì ỨC là phải thôi.

Suốt ngày lải nhải đi lải nhải lại, nói ra nói vào, chữ chồng hơn hát hay. Thằng An xưa này thì thuộc dạng cực kì giỏi nhần nhện vì nghiệp lớn, nhưng kiểu con giun xéo lắm cũng quăn ý, rốt cuộc thì cũng có ngày bùng nổ.

-“Cô nói ít đi một chút không được à? Suốt ngày túi áo son phấn, cô không thấy chán à?”

-“A, anh giỏi thật đấy, dám cãi vợ, anh biết anh đang sống trong nhà ai không?”

-“Tôi đi là được chứ gì?”

-“Ừ, biến đi, biến ngay đi, đừng bao giờ về đây nữa, có giỏi thì đừng làm chó chui gầm chạn nữa...”

Nhà mình quen cái cảnh này rồi nên chẳng ai vào ngăn cản, ba mẹ chồng vẫn thản nhiên xem phim, giúp việc bế thằng nhỏ lánh đi chỗ khác. Giáo sư đang mải giải bồ đề, mình thì liếc lên một cái rồi lại cúi xuống lọc bơ.

Căn bản có ông chồng kiêu lắm, sinh tố dầm người khác làm ông ấy hiềm khi động đến, nhưng người có học người ta cũng kiêu có ý có tứ chứ không giống dân chợ búa như Nguyệt đầu.

Đại loại là nếu người làm mang lên, cậu Trung sẽ từ tốn bảo, cậu no rồi, mang xuống đi.

Nhưng vợ thủ thủ do đích thân vợ xay đấy, thế nào cũng cười cười rồi uống hết.

Vãi không?

Quá vãi ý chứ!

Tối đến ba rủ chơi bài, mà chơi ba thì không vui nên mình lại phải dụ anh yêu. Giờ giáo sư ghê gớm lắm, muốn nhờ cái gì là phải có đổi chác ý, một lần nhờ một lần bán thân.

Đàn ông ấy, sau khi cưới là đổi mặt ngay!

Đang chơi vui vẻ, vợ chồng trẻ ăn được rất nhiều tiền thì thằng Năm chạy hồng hộc vào nhà hốt hoảng.

-“Ông bà ơi, cô Vi bị tai nạn rồi.”

Ba chồng mình sững sờ luôn, chưa bao giờ thấy ba sốc như vậy.

-“Là cậu An, cậu An đi bar, cô Vi đến bắt cậu về nhưng cậu không chịu, cậu lên xe phóng vội, cô bám theo mà cậu vẫn đi, cuối cùng áo cô mắc, bị xe kéo một đoạn xa...”

RẦM!

Bàn ghế văng tứ tung, nó kể tới đầu mắt ba long sòng sọc tới đấy. Ngược lại mẹ Vân lại chẳng thêm có cảm xúc gì cả, chồng mình thì điềm nhiêm chia bài.

-“Các người...một lũ máu lạnh.”

Ba chỉ kịp chửi câu đấy thôi rồi vội vàng vào bệnh viện. Mẹ đếch để ý luôn, quay sang tám phét linh tinh với con trai. Anh ở nhà thế này thì mình đi đâu nữa? Lấy chồng chẳng phải là theo chồng hay sao?

140. #139

Rạng sáng đang say giấc nồng thì nghe tiếng đổ vỡ dưới nhà, mình hãi quá khoác tạm cái áo rồi đi xuống. Ôi trời, không hiểu ai chọc ba?

Có làm sao mà đại ca giận đến thế?

Bình cổ lọ quý sư tập bao năm đập bằng hết.

-“Bà biết rồi phải không?”

-“Ông làm gì phải tức vậy? Mình không cho được con gái máu thì tìm người khác cho chứ sao?”

Con Vi nguy quá bị thiếu máu?

Đôi hạc lớn trưng bày trước cửa vỡ tan, mình sợ quá phải nép gọn vào góc cầu thang, vậy mà mẹ vẫn điềm nhiêm cười khẩy được.

-“Bà còn nói đều được à?”

-“Chỉ là không cùng nhóm máu thôi mà? Ông cứ bình tĩnh...”

-“Mịa kiếp, bà xem đi, bà còn cãi được? Tôi chắc chắn bà biết. Bà biết từ bao giờ?”

Giấy tờ văng xuống đất, mẹ chẳng buồn liếc luôn.

-“Xét nghiệm ADN giờ cũng nhanh quá nhỉ, hay cứ làm lại đi cho chắc!”

-“Bà...hôm nay tôi giết bà...”

Ghê quá, hai tay ba đã siết chặt cổ mẹ rồi, mình toan lao ra mà có người đã ôm giết lại, còn thì thậm không sao đâu.

Đúng là không sao thật.

Chỉ thấy từng câu từng chữ của mẹ đã kích ba ghê gớm.

-“Giết thì giết chứ tôi sợ ông à? Ngay từ khi xét nghiệm ADN cho thằng Trung và ông tôi cũng tiện tay xét nghiệm luôn cho ông và nó.”

-“Bà...sao bà không nói?”

-“Cần gì phải thế, ông sáng suốt lắm cơ mà, ông nghe người ngoài về đánh đập con trai tôi, hại nó có nhà mà không thể về, còn con ranh kia, chỉ vì một cái nốt ruồi son và đồng giấy tờ giả mà ông có thể tin là con gái mình được, nực cười, ông đáng bị như thế.”

-“...”

-“Nói cho ông biết, nốt ruồi son là nó giống con mẹ nó ấy, của người ta duyên dáng chứ có to tổ bố như ông đâu.”

-“Bà, bà hại tôi nuôi con thằng chó khác mấy chục năm trời, loại đàn bà khốn khiếp.”

-“Ăn nói cho cẩn thận, là ai hại ai? Ông đặt tay lên trán mà suy nghĩ cho kĩ đi nhé.”

-“Bà cũng giỏi nhịn thật, tôi phục, mẹ nhà nó!”

-“Tôi còn định để dành làm quà tặng trước lúc ông nhắm mắt cơ, ai ngờ đâu...”

...

Hai cụ hôm đấy phải nói máu lửa khủng khiếp, phá tan cả nhà luôn, ba chồng mình mấy tháng sau vẫn chưa nuốt trôi được cục tức ấy cơ mà.

Phải thôi, ngựa đại ca máu mặt một thời lại phải đi đổ vổ, mặt mũi để đâu cho được.

Cứ tưởng tượng ngày xưa nghi anh không phải con đẻ ba đã lỏng lộn lên thế rồi nữa là bây giờ, bị chơi vố đau trong thời gian dài, không diên mới là lạ đấy.

Thằng An gây tai nạn thì sợ trốn biệt tăm. Con của hai đứa nó khiến ba mình ngứa mắt, tổng thẳng về nhà nội, thằng bé khóc lóc thương lắm.

Mẹ Vân kể chuyện mình nghe, mẹ bảo mẹ biết nhà thằng An đều lâu rồi chứ. Ba Quốc cũng có điều tra trước khi cưới nên nhất quyết không cho lấy. Mẹ phải lời ngon tiếng ngọt thuyết phục nói hộ mãi cộng thêm con gái rượu chữa chình ỉnh ra ba mới đồng ý.

Từ lúc lấy nhau tới giờ, bao nhiêu lần ba nghi thằng An chơi bởi gái gú biển thủ là bấy nhiêu lần mẹ nói đỡ cho nó, xoa xoa cơn tức của ba, phân tích cho đại ca nên tin vào con rể.

Nói chung anh hùng, dẫu sao cũng không qua nổi ải mỹ nhân.

Và tất cả, chẳng phải là nhằm vào con Vi?

Nhìn thì đơn giản nhưng ngẫm nghĩ kĩ hoá ra lại thâm nho tới bất ngờ.

Ăn oán đời trước kết sang cả đời sau luôn.

Tuy nhiên mẹ cũng không phải là người quá tuyệt tình, hận thì hận chứ vẫn bố thí tiền để người ta chữa bệnh và chăm sóc cho nó. Có hôm mẹ rủ mình qua bệnh viện, chỉ tới nhìn qua chứ không vào thăm, trông tội lắm.

Tưởng tượng mà xem, cảm giác đang làm công chúa giờ tụt xuống thành lọ lem nó khủng khiếp như nào?

Hai người quan trọng nhất đời nó là ba và chồng. Ba giờ không phải ba ruột, từ mặt chẳng thương tiếc, chồng thì cũng tuyệt tình không quan tâm nó sống chết ra sao.

Tự dưng thấy lòng nao nao, nói thật có những thể loại, có những lúc ghét họ cay đắng chỉ muốn băm vằm, nhưng khi họ thực sự lâm vào hoàn cảnh khốn cùng, bản thân cũng chẳng thấy vui vẻ hay hả hê chút nào.

Cũng là một kiếp người, đau thay.

Lại nhớ đến con Mai hôm trước khóc lóc thảm thiết, mình không đành lòng nên tối đó thăm thì với chồng, bảo thôi thế nào làm nhẹ nhẹ tay một chút. Anh lúc ấy không gọi là đồng ý nhưng sau rồi mình nghe

nói hình phạt của nó chỉ là cải tạo không giam giữ một năm rưỡi thì trong người cũng thấy thoải mái hơn chút.

141. #140

Mọi chuyện cũng ổn ổn yên bình rồi, trừ một việc là mình mãi chẳng có tin vui.

Lúc đầu không để ý nhưng sau lâu quá phải đi khám, bác sĩ nói ảnh hưởng của việc xảy thai lần trước nên khó.

Hai vợ chồng thử đủ loại tư thế phương pháp, từ uống thuốc bắc đến thụ tinh nhân tạo đều dùng cả rồi mà kết quả rất cuộc công cốc.

Anh lúc nào cũng động viên, trước mặt ba mẹ còn giấu giếm.

Chồng bảo chồng có tuổi rồi, là lỗi của chồng.

Mình buồn lắm.

Là phụ nữ mà không đẻ được cho người đàn ông mình yêu một đứa nhỏ, ám ảnh mặc cảm cực kì luôn.

Hai cụ không nói nhưng tất nhiên là sốt ruột, lâu dần mọi người càng tốt với mình thì mình lại càng cảm thấy tội lỗi kinh khủng khiếp.

Rất cuộc hết hi vọng nên phải tìm ba chồng giúp đỡ.

-“Mày suy nghĩ kĩ chưa?”

-“Rồi ba.”

-“Ba mẹ tất nhiên mong cháu, nhưng thế thì cũng thương mày.”

-“Con không sao, ba cứ sắp xếp cho con là được.”

Ba trầm ngâm một lúc rồi bảo.

-“Mày về Hà Nam đi.”

Hả? Tưởng ba cho tới chân trời góc bể nào chứ về đó có mà anh tìm ra ngay à?

-“Yên tâm, nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.”

-“Sao ạ?”

Ba đưa cho mình một tập giấy tờ kêu xem qua, mình vừa xem đại ca vừa giải thích.

-“Tao muốn thâm nhập thị trường ẩm thực lâu rồi nhưng chưa tìm được người, mày là thích hợp nhất. Bây giờ đồ ăn thức uống độc hại nhiều quá, tao muốn làm cái thương hiệu sạch, uy tín. Nhà máy ở phía Nam Phủ Lý thì xây xong rồi, nhỏ thôi, thằng Trung cũng không biết. Ý tưởng là sản xuất thức ăn sẵn, dạng như cà muối, dưa muối, tôm chua, giò chả, thịt hộp...mày nghiên cứu xem làm thế nào mà không phải dùng các chất độc hại vẫn giữ được độ ngon và bảo quản được...”

-“Dạ.”

-“Mày giúp ba, ba sẽ chịu trách nhiệm vừa bảo kê vừa tung hoả mù để nó không tìm được mày, khi nào việc thành ba sẽ báo để mày về.”

-“Vâng.”

...

Mình trao đổi với ba một lúc lâu. Hôm đó thấy anh về đã lao ra ôm lấy ôm để rồi. Sắp xa mà, nhớ chết mất chứ. Cả tuần không dành lòng mà tặng gia lao động, hôm nào cũng hùng hục luôn.

Anh tưởng mình mong có em bé nên cũng nhiệt tình lắm.

Thứ hai tuần sau đó anh có hội thảo, mình thì được người của ba đưa đi, để lại cho giáo sư mẫu giấy nhỏ, nói anh tìm người để thuê, bao giờ người ta có bầu thì mình về.

Lúc làm đám cưới thì thề non hẹn biển mà tính ra mình hai lần bỏ chồng rồi, khổn nạn quá.

Nẫu nề xót xa lắm, mà không dùng cách này ép buộc thì nhất định chồng chẳng chịu đâu.

Cũng là số phận đưa đẩy cả thôi.

142. #141

Quán xá thân yêu giao hết cho em Hạnh, mình rời xa Hà Nội bắt đầu cuộc sống mới, với tư cách là giám đốc điều hành của cái công ty thực phẩm nhỏ.

Mang tiếng, ba cho vậy để ra oai thôi chứ có người quản lý hết cả mà, việc của mình chỉ là giám sát chất lượng và nghiên cứu mẫu sản phẩm mới thôi.

Mình ở cái khu cấp bốn cách nhà máy chục mét, cũng chẳng dám về thăm hai cụ sợ lộ. Ở đây có công việc gì chỉ trao đổi với hai anh, anh Năm và anh Tám, là chỗ thân tín của ba nên cũng ít người biết mặt.

Ngày qua ngày nó nhạt nhẽo vô vị kinh khủng, lúc nào cũng chỉ mong ông xã nhanh nhanh chấp nhận thỏa thuận để còn chạy về.

Nhớ ông xã muốn chết.

Sáng nhớ trưa nhớ tối nhớ, cả ngày nhớ.

Chẳng biết ông ấy cho ăn cái bùa mê thuốc lú gì cơ chứ?

Thèm được ôm người ta một cái quá.

Đó, mình thì ngóng trông như thế mà ai đó hình như rất bình thản thì phải. Mình ở đây hai tháng rồi, tôm chua, gà hầm đông hộp, cà pháo muối ớt... dần dần được đưa ra thị trường rồi mà vẫn chưa có tin tức gì từ trên đó cả.

Ừ thôi, muốn hoài thai thì cũng phải từ từ chứ, đến cầm gậy chọc quả bưởi thôi mà cũng phải mấy phát mới rơi xuống đây này.

Lại nói tới chuyện chọc bưởi.

Dạo này mình suốt ngày thèm ăn bưởi.

Cả cây bưởi lúc mình tới sai trĩu trĩu mà giờ tan tác luôn, chắc còn chục quả nữa thôi. Không biết hết rồi thì ăn cái gì nữa.

Ai cũng bảo mình tài, bưởi chua thế mà cũng nuốt được. Mình đâu thấy chua đâu, thấy rất bình thường.

Xong cũng may, hết bưởi rồi mình lại thèm ăn tôm, hàng ngày cứ xuống nhà máy xách tới mấy hộp tôm chua về, xối bát cơm trắng ăn với tôm thôi mà ngon điu thể tả được.

Xa chồng được ba tháng hai mươi bảy ngày thì chính xác cái gì mình cũng thèm hết cả, ăn hùng hục như một con lợn sề, ăn tới nổi mà tăng tới cả chục cân.

Giờ lão mà có con thành công rồi gọi mình về chẳng biết lão có giận có sốc không, bình thường người ta xa chồng khổ sở đau đớn, còn Nguyệt đợt này cứ béo quay béo cút thể này có chết không cơ chứ.

Không chỉ đào to bưởi nở, cái bụng cũng căng như trống đồng ý rồi.

Thề là có nhớ nhưng đây chứ, lúc nào nghĩ tới chả thương, mà mấy tuần nay còn cái tội đặt lưng xuống giường lúc nào ngủ mẹ mất luôn đíu biết trời đất là gì.

Có lần đi qua chợ phiên nhỏ thấy người ta bán vịt nướng thơm quá, có một mình nên bảo cô chặt cháu nửa con thôi. Thế ế nào vào cái đã hết bay, thồm thồm lại mò mẫm ra vác nốt nửa con còn lại.

-“Kiêng cữ làm gì, mình còn ăn cho con nữa.”

Hả, cô này hiểu nhầm à?

-“Cháu béo quá bụng phê đấy cô ạ, không phải có em bé đâu.”

-“Vây à, thế mà cô cứ tưởng...”

Mình vui vẻ chào cô, nhưng tự dưng trên đường về lại giật nảy cả người, mấy tháng rồi không có kinh.

Đất trời ơi.

Đừng có bảo là...

Trời đất ơi!

Vút mịa cả túi thịt vịt bên đường, chạy tíu tít đi mua que thử thai.

143. #142

Phải nói là hồi hộp, hồi hộp chết đi được.

Ôi, nhìn kết quả, sướng hết cả người.

Không biết làm gì tiếp theo?

Không dám tin luôn, đợi mãi không có, cuối cùng hết hi vọng bỏ đi thì lại có, chết mất.

Với cả đợt trước mang thai người gầy gầy khổ khổ, có ăn được gì đâu, sao đợt này lạ thế? Hay là bị hiện tượng mang thai giả nhỉ?

Thế nên vẫn phải cẩn thận chắc chắn, cả đêm hôm đó mình không ngủ được luôn, háo hức đợi trời sáng để tới trung tâm y tế kiểm tra.

-“Hình như là song thai đấy.”

-“Thật ạ bác sĩ?”

-“Chắc tầm sáu bảy mươi phần trăm, thai khỏe, tháng sau tới khám lại sẽ rõ, nếu cô muốn biết thì ra bệnh viện thị xã máy móc tân tiến hơn...”

Thôi, có là tốt lắm rồi, hai cũng được mà một cũng yêu.

Kệ đi đã, giờ phải gọi cho chồng báo tin vui, bảo chồng về đón vợ.

Tự dưng mong anh nhà chưa ban phát củ cải cho ai thế cơ chứ. Đang định gọi lại có điện thoại tới, là của ba Quốc.

-“Tao nghe rồi, công ty dưới đây hoạt động tốt tao cũng mừng, lúc khác sẽ có thưởng cho mày. Nguyệt à, có tin vui đây, thằng Trung tìm được con bé sinh viên gia cảnh khó khăn đồng ý mang bầu hộ, trúng rồi mày ạ, được hơn một tháng rồi...”

-“...”

-“Nguyệt, Nguyệt...mày có đó không?”

-“Dạ, con đây ba.”

Chẳng hiểu vì đâu mà nước mắt rơi là tả luôn ý, là kết cục mình mong muốn mà, có sao thấy cổ nghẹn đắng thế này?

-“Mày về chưa để ba cho người xuống đón?”

-“Thôi không cần ba ạ, cứ để bé kia mẹ tròn con vuông đi đã cho chắc ăn...”

Mình tìm có thoái thác, ba thì gật gù nói vậy cũng phải, dù sao cũng nên cẩn thận.

Lên giờ quả thật không biết đối diện với nhau thế nào đây?

Rõ ràng là kế hoạch của mình, là điều mình mong muốn, vậy mà khi nó xảy ra rồi, tận tai tận mắt nghe thấy lại khó khăn đến thế.

Họ thụ tinh nhân tạo, hay cứ thế dùng cách truyền thống?

Đúng là ngu ngốc quá, chưa từng nghĩ qua luôn, chưa từng nghĩ bản thân sẽ ghen tới mức ứa cả nước mắt ra như này.

Tâm trạng con người đúng là hay mâu thuẫn mà!

Lại một đêm mất ngủ.

Miệng thì dặn cố vì bé mà ngủ, người thì không sao chợp mắt được. Tầm mười giờ đêm thì có người đập cửa ầm ầm, muộn vậy có lẽ nhà máy có chuyện gì rồi, mình vội vã nhào dậy.

Không phải.

Nhà máy thì chắc vẫn ổn.

Chỉ là, có người hình như muốn bóp chết mình hay sao ý.

Không phải là về mặt yêu chiều thường thấy, cái kiểu này là nóng giận sắp điên lên rồi.

Thôi thì mẹ phúc nhờ con, đành phải nhanh trí kéo tay người ta đặt xuống dưới bụng toe toét mở lời.

-“Hai con chào ba đi!”

Thấy ông xã hơi run run à, còn hỏi đi hỏi lại thật không? Bà xã gật đầu lia lịa, ông xã sau một lúc mắt bình tĩnh mới nhẹ nhàng cảnh cáo, tạm thời tha cho bà xã.

144. #143

Hai vợ chồng ôm nhau, áp má áp mũi, bao nhiêu ngày không gặp mà, tình cảm lắm.

Mình hỏi chồng, ba mẹ thế nào?

Anh đáp mọi người đều khỏe.

Mình hỏi thế còn anh ra sao, sống tốt không?

Anh bảo cảm ơn cô quan tâm, tôi rất ổn. Giọng dối đây mà, phải nịnh mãi đấy.

-“Hai tuần đầu phát điên đi tìm em, không tìm được thì bực em kinh khủng, anh thấy anh chẳng quan trọng gì cả, em thích em bỏ lúc nào cũng được. Em quá là vô lương tâm.”

-“Không phải thế mà...”

-“Anh cho là thế đấy.”

-“Thôi người ta xin lỗi đằng ấy, người ta đền nha.”

Mình kéo mặt anh xuống, thơm thơm hôn hôn mất một lúc có người mới hạ hạ được.

-“Định thi gan với vợ cơ, mà sống một thời gian thì thấy khổ sở quá, rốt cuộc không chịu được đành phải xuống nước trước, lại tiếp tục đi tìm em.”

Hỏi loanh qua loanh quanh mãi mà chồng chẳng dă động tới vấn đề vợ cần nghe gì cả. Rốt cuộc mình phải thắng toẹt luôn.

-“Nghe nói đằng ấy có con với em sinh viên nào đó thì phải, chuẩn bị làm cha của ba đứa trẻ, sướng nha, chúc mừng.”

-“Ừ, cảm ơn.”

Có tức không cơ chứ?

Chẳng giải thích hay kể lể thêm gì cả.

-“Nhân tạo hay tự nhiên?”

-“Tự nhiên chứ nhân tạo làm gì cho tốn kém.”

Sặc.

Mình thề mình cố lắm rồi, mà cái mặt cứ méo xệch đi ý.

-“Hàng họ thế nào, trẻ như vậy chắc tốt hơn vợ nhỉ?”

-“Nhỏ hơn nhưng cầm thì lại thấy gọn tay hơn.”

Nhất thiết phải trung thực đến mức như vậy hả? Mắt mình đắm lệ luôn, xong rưng rức lên như con dỏ ý. Chồng còn ôm vào lòng hỏi vợ sao đây mới máu chó chứ.

Còn sao nữa?

Ức quá đẩy chồng ra quay hấn vào tường.

-“Anh nghe lời vợ thế vợ thưởng cái gì cho anh nào?”

-“Thưởng thưởng cái lơ, bỏ tay ra.”

-“Ồ hay em buồn cười nhỉ?”

-“Tôi cứ thích buồn cười thế đấy!”

Tự dưng người ta tũm tĩm nhá tai, tay giữ chặt hai tay mình giẫy dụa rồi giọng lạnh lùng ghê gớm.

-“Nguyệt, lần sao có hư thế nữa không?”

-“Hư gì?”

-“Lúc này là đùa thôi, không lừa ông ba con bé mang bầu thì làm sao ông gọi cho em, làm sao anh xác định được em ở đâu?”

-“Là đùa thật hả? Thế thai ấy là của ai? ”

Mắt mình phải nói, sáng hơn sao.

-“Con bé sinh viên đó làm lỡ với bạn trai thôi, mình giúp em ấy tài chính thì em ấy giúp lại. Nhưng cô cứ liệu hồn đấy, chỉ một lần như thế nữa tôi thề cô sẽ phải hối hận.”

-“Ồi thôi em biết lỗi rồi, em xin chồng ạ, tha thứ nhé, không bao giờ dám thế nữa.”

Vừa khóc tức tưởi xong lại cười hô hô phởn thế chứ nị.

Đúng là một ngày đáng nhớ, có con rồi, chồng cũng về rồi, hạnh phúc đủ thể chịu được.

145. #144

Mình còn mắc công việc ở đây nên muốn ở lại thêm nửa tháng nữa, giáo sư thế là cũng bám vợ, chẳng thêm về Hà Nội luôn.

May mà cái nghề nghiên cứu, đơn giản kết bạn với giấy với bút ngồi đầu cũng làm được chứ không thì cũng bất tiện, giáo sư lại mang tiếng vì gái bỏ nghiệp thì khốn.

Có em bé mà, chồng chiều lắm.

Thực ra thì nói cho thuận miệng chứ chồng lúc nào chả chiều.

Hai đứa mình, một đứa tào lao một đứa cẩn thận nhưng được cái nhiều chỗ hợp nhau, đặc biệt đều thuộc tuýp người sống đơn giản, ở phố Huế thấy được, về Royal khá tốt, thậm chí giờ nhà cấp bốn cũng ô xờ kê luôn.

Nhà cửa chẳng thành vấn đề luôn, cứ có nhau ăn cháo cũng thấy vui rồi.

Nhiều người nghe không tin đâu, tưởng mình văn vẻ hay màu hồng hoá tình yêu, nhưng mà hoàn toàn thật lòng đấy. Trên thế gian này, đích thực có một người như vậy, một người cho bạn cảm giác đi đâu không quan trọng, quan trọng là có anh ấy ở bên.

Mọi việc ổn rồi thì cũng hay về nhà thăm ba mẹ, cách có mấy chục phút lái xe mà, thế nào mà mẹ lại bảo mấy hôm nữa xong việc dưới đây thì về nhà ba mẹ chăm.

Mình đang gặm dở cái đùi gà, chưa kịp ý kiến ý cọ gì ông xã đã gạt đầu tán thành. Anh bảo ở quê không khí sạch hơn, trang trại quanh năm xanh mát tốt cho cả mẹ lẫn con.

Ừ thì thế đi.

Mẹ Vân nghe tin thì giận, nhưng rồi nể mặt hai đứa nhỏ mà cho qua. Mẹ và ba Quốc cũng về thăm hai vợ chồng mình thường xuyên, hình như là tầm hai tuần một lần thì phải.

À ba mẹ chồng mình ổn rồi nhé, tình cảm lại thắm nồng như xưa, thỉnh thoảng không có người còn kêu nhau anh anh em em ngọt xớt luôn, có lần bị mình phát hiện, hai cụ không hối lộ thì thôi còn vác dép dọa, rất là máu mà.

Giáo sư nghe chừng ở rể mà còn thoải mái hơn ở nhà ý.

Ở Hà Nội chẳng bao giờ thấy ngồi uống nước đàm đạo với đại ca cả mà ở nhà mình ba vợ con rể cứ gọi là cười từ sáng đến tối. Ba bê cái thúng ra vườn gieo hạt thôi mà ông xã cũng xớt ruột đi theo đòi cầm hộ.

-“Cha bố nhà anh, chê ba già không mang nổi hả?”

-“Con đâu có ý đó.”

-“Cứ để ông ấy làm cho khoẻ.”

Mình nhìn ba người tíu tít mà lòng cũng vui theo, ban nãy vừa xem tivi thấy người ta bảo rượu gừng nghệ tốt lắm nên lật đặt chạy ra bảo chồng.

-“Anh ơi đào em ít gừng với nghệ nhé, em ngâm rượu.”

-“Anh bận rồi, em ra mà đào.”

Ồ, lạ thế nhỉ.

Có phải giáo sư đây không?

-“Đùa à, em bảo này cái đó tốt lắm đấy, đào hộ em ít đi, để xong em dùng cho nó trắng đẹp, anh ngâm cho sướng.”

-“Thôi cứ đen đen bản bản cũng được, trắng ra để đi mời thằng nào?”

Lão này hôm nay uống nhầm thuốc rồi à?

-“Nguyệt, ra đây.”

Mẹ cười rồi dắt mình đến một chỗ đất trống, bắt đầu lấy liềm cào cào xới xới. Một hồi thì thấy cái bình to lắm.

-“Biết gì đây không?”

Mình lắc đầu.

-“Rượu gừng nghệ chứ còn gì nữa, hạ thổ từ đợt cô mang bầu lần đầu tiên cơ, thằng Trung nó đặt rượu nấu tận trên dân tộc rồi mang về nhờ ba mẹ làm đấy.”

Nghe mẹ kể mà xúc động quá, nhìn lại phía sau thấy người ta đang cầm cái cuốc vun luống mà cứng thế chứ nì, tim gan tan chảy luôn à.

Chồng ơi là chồng, em yêu chồng phát điên lên được ý!

146. #145

Nguyệt bầu bí đến tháng thứ tám thì bác Nga dẫn bác Rob về ra mắt. Bác Nga giờ bị thuần hoá mất chất rồi, không còn là Nga của ngày xưa nữa.

Hiền lắm.

Hiền phát sợ luôn.

Một điều dạ hai điều vâng.

Chính xác là bác say bác Rob như điều đồ rồi. Mình thấy đồng cảm dã man, cho dù với chồng mình, mình thế nào cũng được, cứ thoải mái là tốt nhất. Nhưng hai người mà sống với nhau lâu lâu là dung hoà với nhau ý.

Nên người ta thường bảo vợ chồng có tướng giống nhau là thế. Từ cách đi đứng đến điệu bộ cử chỉ dần dần bị nhiễm của đối phương. Kiểu thay đổi theo tự nhiên chứ không phải gượng ép gì cả, chính mình nhiều lúc cũng không nhận ra mà.

Bác Nga theo bác Rob sang châu Âu cơ, chắc ngày hai cháu ra đời bác không về được. Bác cương quyết giành quyền đặt tên cúng cơm cho hai bé, một đứa là Mun, một đứa là Sa.

Thực ra là Moon và Star đấy nhưng mẹ Nguyệt cứ gọi tắt thế cho gọn.

...

Thời khắc mong đợi nhất của hai bên nội ngoại cũng tới, đủ tháng đủ ngày, hai con tiểu quỷ cũng chào đời.

Con em khoẻ mạnh bình thường, có con chị thì một lúc rồi mà vẫn im re. Làm con mẹ đây lo phát sốt, phải tet mông liên tiếp mấy cái chị ấy mới thềm nức nở.

Cống hiến hết sức lực cho hai chị xong mẹ cũng kiệt luôn, ngủ một phát đến tối, lúc tỉnh thấy ba nó đang ngồi bên cạnh, tay đan tay tình cảm lắm. Ông xã khẽ nhồm dậy thơm lên trán vợ, thì thầm khen Nguyệt giỏi quá.

Lúc đó bình tĩnh là thế đấy, nhưng không phải là mình mất trí nhớ nhé, lúc này sinh anh nhà luống cuống buồn cười cực, thấy vợ kêu gào bầu vú mà mắt ông ấy đỏ hoe luôn, suýt nữa thì khóc nhè.

Đừng cười ông xã Nguyệt nhé, phàm là con người, ai chả có những lúc yếu đuối phải không?

Lại nói tới hai đứa nhỏ nhà mình, bạn Mun bạn ý khinh đời từ bé, bắt cần lắm, bú xong no là nằm lăn ra một chỗ nằm ngủ. Ngủ chán dậy thì bú, lười như con hủi.

May còn có bạn Sa lúc nào cũng thích tíu tít hóng chuyện, cái mồm cứ vẩu lên dễ thương khủng khiếp, ba mẹ trêu chút thôi là khóc lóc bù lu bù loa, ghê ghê gớm gớm.

Trẻ con thì phải thế mới là trẻ con chứ, cứ như cái chị Mun, bị em nó giành sữa cũng mặc kệ luôn. Mẹ mà không vất trước ra cho thì có mà chết đói. Cũng chính vì thế mà giáo sư quan tâm tới bạn Mun nhiều hơn, hay dùng mấy đồ linh tinh thu hút sự chú ý của bạn.

Nhiều lúc lo cho con mình quay sang hỏi chồng xem có phải bé bị tự kỉ không, thấy anh cười sặc sụa, giáo sư còn phán câu xanh rờn, đứa nhỏ này chắc chắn mai sau nổi trội.

Mình lúc đó tưởng lão chém gió, không ngờ ba con chị ấy hiểu nhau, mai sau đúng như thế thật. Cái kiểu mình thấy chị ấy chơi bởi kinh khủng luôn ấy, các anh ồ pa hâm mộ có mà nó thuộc lòng lý lịch của người ta, đến cả con chó nào là chó cưng của anh nào cũng phân biệt được mới vài chương chứ.

Phim thì Á Âu Mỹ đủ thể loại, đâu có bộ nào mà chị ấy không biết. Ngôn tình thì thôi khỏi nói đi.

Đó, đủ đởn vậy mà thể éo nào thi cử toàn xếp nhất xếp nhì, vẽ vời thì loay hoay năm phút còn đẹp hơn con em sao tranh tỉ mẩn cả tuần.

Ngoại trừ đợt thi quốc gia là thấy nó học hành tử tế một chút chứ mấy cái giải tỉnh hay giải thành phố thì đừng đỉnh khinh đời lắm. Là mẹ mà, đâu ai muốn con gái mình thức khuya đâu, da dễ xấu xí, mà nó cứ xin xỏ là ông ba ba lại mềm lòng, anh cưng con quá mình đểch làm gì được.

Nhiều lúc mong cho rút mịa một lần đi cho sáng mắt ra mà học hành tử tế rồi lên giường cho nó sớm sớm, mà khổ đời éo như là mơ.

Túm lại là bạn chẳng được thừa hưởng tý gen ngu nào của mẹ cả.

147. #146

Ờ nhưng đó là chuyện của rất nhiều năm sau, còn giờ kể tiếp chuyện năm đó nhé.

Năm đó có một dấu mốc cực kì quan trọng.

Khi hai nàng tròn sáu tháng tuổi, ông xã đưa ba mẹ con đi chơi. Lòng vòng một lúc thì xuống tới Phủ Lý xong dừng lại ở cái biệt thự đẹp như trong tranh ý, xét về mặt đồ sộ thì không bằng của ba Quốc nhưng thiết kế tao nhã cộng với vườn hoa rực rỡ phía trước cùng vườn cây sai trĩu phía sau tạo cảm giác ấm áp thân thuộc.

Lúc mới xuống xe còn tưởng anh chở đi thăm bạn cơ.

Nghĩ bụng cái ông bạn này cũng tin người quá thể, còn giao cả chìa khoá nhà cho giáo sư.

Mà càng đi sâu vào trong càng thấy mình ngu phát sợ.

Cửa mới gạch mới, tường vẫn còn thơm mùi sơn, trên hòm thư gỗ nho nhỏ còn có dòng chữ uốn lượn mềm mại “Nhà của Nguyệt. Do ông xã Nguyệt xây tặng.”

Nhà của Nguyệt.

Ừ, chính xác là nhà của Nguyệt.

Khoảnh khắc đó, hạnh phúc đến vỡ oà, trăm ngàn lời cũng chẳng thể diễn tả được. Mình ôm bé Sa, anh ôm bé Mun, cả nhà bốn người nhìn nhau ngọt ngào khôn xiết.

Không biết để xây được ngôi nhà này anh phải mất bao nhiêu tâm tư, nhưng mình nhất định thực hiện phương châm đàn ông xây nhà đàn bà xây tổ của các cụ để giữ lửa ấm áp cho gia đình.

Từ đó hai bạn Mun Sa có phòng rồi, ba các bạn thực hiện chiến dịch nuôi con giống nước ngoài, cho ở riêng luôn, ba mẹ cũng có nhiều thời gian hàn huyên tâm sự.

À, giáo sư có một cái ngăn tủ bí mật trong phòng làm việc, lúc nào cũng khoá. Đợi mãi đợi mãi mới có cơ hội, Nguyệt cuối cùng cũng mở được ra.

Tay cầm trên tay tập giấy, nhìn những nét vẽ ấy mà suýt học máu.

Thôi chuyện này xin phép giữ kín, nói ra sợ hỏng hình tượng người giáo sư nhân dân.

Gia đình Nguyệt quyết định chuyển về Hà Nam ở hẳn luôn, mình làm ở công ty con chuyên về thực phẩm của ba. Anh thì vẫn tiếp nghiệp nghiên cứu, đôi lúc lên Viện Toán hoặc đi loanh quanh hội thảo, thi thoảng rồi rồi người ta mời thì qua dạy cho mấy trường đại học cao đẳng trong tỉnh.

Cuộc đời đúng là lắm điều bất ngờ, mấy hôm sau thì nhận được tin giật gân. Mẹ Vân mang bầu ba tháng.

Choáng luôn!

Thì vẫn biết người phụ nữ nhiều tuổi nhất trên thế giới sinh con là ngoài sáu mươi hay sao ý, nếu so với bà ấy thì mẹ chồng mình vẫn còn trẻ chán.

Nhưng vẫn sốc chứ. Chẳng biết hai cụ có nhờ tới y học không nữa, bao nhiêu năm yên bình tự dưng giờ dùng một quả, mình thắc mắc nhiều lắm mà ngại nên không dám hỏi.

Dù thế nào thì cũng phục luôn cả Quốc đại ca.

Sáu tháng sau mẹ đẻ em trai, Hà Quốc Hưng. Buồn cười chết mất, giáo sư già khảm khú rồi giờ lại có em. Cũng may có em ấy nên ba mẹ không đặt nặng vấn đề mình sinh con nối dõi cho nhà họ Hà nữa.

Nhưng nói thật nhé, Nguyệt vẫn máu để lắm.

Thích chứ, thích có thêm thằng con trai nữa thì quá tốt luôn.

Nhưng buồn đời lắm.

Một là ông xã không chịu, mỗi lần nhắc tới là mắng mình lạc hậu, con nào cũng là con. Hai là đi khám tổng quan xong bác sĩ khuyên tốt nhất không nên có em bé nữa.

Anh còn bảo thêm chịu đựng mình đau đớn gào thét một lần đã là quá đủ rồi, anh không đủ dũng cảm chứng kiến lần thứ hai.

Cái người này, đúng là quá nhất gan đi.

Mình kệ chứ, cứ âm thầm mà tiến tới, có lần mình lừa lúc cục cưng đi tắm len lén chọc thủng ba con sói.

Khổ nỗi số nhỏ bị phát hiện, có người điên cực, mà hôm ấy hùng hục hùng hục cũng chẳng thềm dùng luôn, mỗi tội tới cuối cùng...thôi không nói, mọi người tự hiểu.

Nói chung là chồng ken bon không cho thì có muốn mình cũng không lấy được.

148. #147

Thời gian thấm thoát thoi đưa, mới ngày nào còn tỏ tình thắm thiết, cầu hôn trên sân thượng Keangnam mà giờ hai cục bông đã biết chạy xe đạp cút kít lú lú lo ý rồi.

Kể qua tình hình của mọi người trước nhé.

Con Mai đầu tiên đi, nó sau án phạt thì rời Hà Nội về miền núi làm giáo viên, lương trên đấy cũng ổn đó vì còn có hỗ trợ nữa mà, nghe đồn sắp cưới con trai trưởng bản rồi.

Con Vi đợt đấy bình phục xong thì cũng may không có di chứng gì cả, cơ thể khoẻ mạnh bình thường. Mẹ Vân thương nó muốn mua cho cái chung cư mà ba không chịu, chỉ cho cái nhà tập thể nhỏ ở Thành Công.

Bạn sau cú sốc đó thì tính cách cũng thay đổi ít nhiều, sống khép kín hơn. Nó gặp ba mẹ đẻ rồi, hai người ấy thế nào mà lại sống cùng nhau mở quán bán trà sữa chân trâu ở vỉa hè. Nó đón ba mẹ và con trai về nhà ở cùng, chăm đi dạy hơn, ngoài ra còn dạy thêm tiếng anh nữa, rồi rã thì xuống quán phụ giúp gia đình.

Thằng An có lẽ là người có số phận thảm thương nhất. Đầu tiên là con Vi quyết bán hết đồ hiệu đi để có tiền cho vụ kiện tụng. Nó tố cáo thằng An tội ngoại tình cộng với cố ý gây thương tích, hai bên tranh giành mãi rốt cuộc chẳng hiểu kiểu gì mà thằng kia chỉ bị ngồi tù sáu tháng thôi.

Vấn đề là vừa ra tù được không lâu thì bị dính HIV, hình như là do chơi gái, mình thấy mấy thằng em bảo con Vi cố ý trả thù, nói chung sự thật như nào tới giờ còn chưa rõ, chỉ biết kết quả là hơi bị tàn khốc.

Khoa học giờ tiên tiến nên dính cái đó mà điều trị tốt, hình như điều trị ARV thì phải, vẫn có thể sống thọ và lành mạnh như người bình thường, nhưng mà gia đình vẫn buồn chứ, biết là không lây lan qua giao tiếp nhưng vẫn bị xa lánh.

Ba mẹ bạn khóc lên khóc xuống, suy nghĩ nhiều nên ốm đau quanh năm, tội lắm. Hai vợ chồng nhà nó li dị nhưng con Vi thắng quyền nuôi con, xong rồi nó cũng cấm tiệt thằng bé về nhà nội luôn.

Nhà bác Nga Rob có hai thằng cu sinh đôi, con lai nên đẹp kinh khủng khiếp.

Đại ca Hoàng vẫn ép a.

Dì Hạnh lấy Đức, mới lấy năm ngoái nên còn đang kế hoạch hoá. Thằng Đức mua được mảnh đất gần quán bánh của mình nên chuyển quán bia sang đây, hai đứa nó giờ có Đức Hạnh quán hoành tráng lắm.

Cậu Kỳ học xong rồi nhưng cậu còn muốn ăn chơi bên Sing thêm mấy năm nữa.

Ba Quốc mẹ Vân thì về resort Hà Tây tận hưởng tuổi già, công ty giao lại cho các chú quản hộ. Hi vọng lớn nhất của ba mẹ đặt hết vào chú Hưng bé nhỏ.

Còn ai nữa nhỉ, à bé Tùng.

Lấy vợ rồi, chuyện tình cũng trở trêu lắm.

Nghe Hạnh kể là lần đầu tiên gặp nhau là ở quán mình, con bé ấy là nhân viên mới nên chưa quen, thấy Tùng ngày nào cũng gọi bia thì nó ngứa mồm khuyên bảo.

-“Chú ơi già rồi uống nhiều bia rượu không tốt đâu ạ.”

Nó học trung cấp y được nên chắc bệnh nghề nghiệp thôi. Khổ thân động vào đúng ông Tùng đang điên máu, bị hất cốc bia một phát vào mặt, phục cái là không khóc không gào, ngược lại còn rất cứng miệng.

-“Cháu không thèm chấp chú.”

Nó là sinh viên năm cuối đi làm thêm, tính ra thì hai đứa có chênh nhau mấy đâu mà chú chú cháu cháu như đúng rồi luôn.

Xong cũng xảy ra cơ sở chuyện, xong cũng không hiểu sao bé cảm nắng chú Tùng, theo đuổi kịch liệt, thương hai đứa trẻ lắm. Mình nghĩ cu cậu cũng có cảm tình đấy chứ ghét thì còn lâu mới tiếp cận được. Đó đó rồi duyên phận đưa đẩy yêu nhau lúc nào không hay.

Con bé cá tính nhưng tốt tính, dì thích lắm.

Mấy thằng em út còn lại vẫn mãi chơi, yêu đương nhí nhố nhưng chưa muốn lập gia đình.

149. #148

Cuộc sống của mọi người là như thế đó, giờ tới nhà Nguyệt.

Giống như bao cặp vợ chồng khác, mình và giáo sư cũng có một vài lúc bất đồng quan điểm, vấn đề thì chủ yếu là xuất phát từ hai tiểu cô nương.

Anh nhà mình làm nghiên cứu nhân văn rồi, thi thoảng mới có việc gì là cứ lôi hai đứa ra kèm cặp. Ông ấy không dạy trước chương trình, chỉ là hay hỏi mấy câu IQ đấy, nhiều lắm nhưng mình chỉ nhớ được vài câu thôi, đại loại như.

-“Cái gì mà đi thì nằm, đứng cũng nằm, nhưng nằm lại đứng?”

-“Cái gì đen khi bạn mua nó, đỏ khi dùng nó và xám xịt khi vứt nó đi?”

-“Nếu chỉ có một que diêm, trong một ngày mùa đông giá rét, bạn bước vào căn phòng có một cây đèn, một bếp dầu, và một bếp củi, bạn thắp gì trước tiên?”

-“Xã đông nhất là xã nào?”

-” Vì sao nắp cống có hình tròn thì tốt hơn là hình vuông?”

-“Có một bà kia không biết bơi. Một hôm bà đi tàu, bỗng nhiên tàu chìm, nhưng bà không chết. Tại sao?”

...

Mình cũng ngồi cùng cho vui cửa vui nhà, mỗi mẹ ngu thôi mẹ cũng chẳng thấy sao, khổ nỗi hỏi mười câu thì phải tám chín câu bạn Mun trả lời được, còn bạn Sa rúc trong lòng mẹ mắt tròn mắt dẹt.

Mẹ thấy hơi chạnh lòng, cứ như chị được kế thừa hết những gì tinh tú của ba còn em nhỏ lại phải chịu ngu ngốc như mẹ vậy. Đứa nào thì cũng là khúc thịt của mẹ, nhưng vẫn thương Sa hơn, sợ Sa sau này lớn lên ở cùng chị bị thiệt thòi, bị lép vế.

Ba thì hợp chuyện với Mun thôi rồi, mỗi lần con trả lời đúng ánh mắt anh đầy vẻ tự hào. Có đợt ông xã đưa cho chúng mỗi đứa một cái bản đồ trắng và một bộ bút màu, bảo phải tô làm sao để hai vùng sát nhau không được dùng màu giống nhau.

Kết quả rõ là mình thấy em Sa tô đẹp hơn, xanh đỏ tím vàng nâu cam đủ cả. Vậy mà lão chỉ liếc qua một cái rồi khen lấy lệ, còn chị Mun dùng đúng có bốn màu thôi, nhìn không sắc sỡ lộng lẫy bằng nhưng lại khiến ba mát lòng mát dạ ghê gớm lắm, giữ lấy đóng khung cái tờ đó lại treo trang trọng trong phòng khách.

Đừng tưởng trẻ con không biết gì, em Sa mặt buồn thiu đấy, sợ ba nên không dám ý kiến thôi chứ lúc sau chạy vào bếp ôm mẹ khóc nức nở. Hỏi con làm sao con cũng không nói, chỉ bảo con bị nhọc.

Nhìn con gái như vậy có mẹ nào mà không xót? Mình đã dặn Mun rất nhiều lần rồi, nhưng cứ mỗi lần như vậy mình lại lo lắng mà gọi nó vào bảo thêm, nói số con may mắn được trời cho nhiều thứ thì phải biết nhường em, em là em ruột con, em từ nhỏ đã thiệt thòi hơn nên em xin gì mà con có thể cho được thì cứ cho.

Mun ngoan lắm, nó rất nghe lời.

Chuyện sẽ chẳng có gì nếu như ông xã không tình cờ nghe thấy.

Giận mình lắm.

Không hiểu sao giận luôn? Có gì sai đâu?

Lúc ăn cơm cứ lằm lỳ ý, tối lên giường vợ ôm thì quay chỗ khác. Bực cả người, mình cũng đêch thêm làm hoà luôn, mãi tới tận khuya anh mới lên tiếng.

-“Em làm thế là không đúng, không thể bảo Mun lúc nào cũng nhường được, về sau sẽ làm cho Sa có tính ỷ lại...”

-“Chị em với nhau việc gì mà phải nghiêm trọng thế?”

-“Anh nói nghiêm túc.”

-“Vậy anh treo tranh của Mun thì đúng hả?”

-“Em không hiểu, thực ra có thể là con chỉ thích tô như vậy thôi, nhưng tình cờ làm sao lại đúng là Four Color Theorem nổi tiếng...”

-“Vâng tôi dốt tôi hiểu sao được, anh nghĩ mà xem, hai đứa cùng vẽ mà anh treo có một đứa thể đứa còn lại nó chẳng tử thân quá đi chứ?”

Giáo sư thở dài không tranh luận nữa, cái bận đó mấy tuần liền trước mặt con thì vẫn cười vui vẻ, xong khi về phòng thì mỗi người lẫn một góc chiến tranh lạnh luôn.

150. #149

Hôm chủ nhật mình về nhà ba mẹ, đi vội quên cả mang điện thoại. Thăm ba mẹ qua qua thôi còn việc chính là qua nhà dì Lan thương lượng chuyện nhập bột năng.

Đợt trước mua ngoài mà làm ra bánh chẳng được ngon và dai bằng nên giờ quyết định lấy ở chỗ người nhà mình, tự trồng tự xay cho yên tâm.

Xong xuôi là năm giờ chiều đang định về thì gặp cái Thấm con cậu Bốn, nó gạ sang chơi ăn cơm thể là Nguyệt cũng gật đầu đồng ý luôn. Số cái Thấm cũng khổ, năm đứa rồi mà chồng nó vẫn ép ỉ, phải để tới bao giờ có con trai mới được thôi.

Nó chịu thương chịu khó lắm, trồng rau làm bánh mang ra chợ bán suốt, tội là kinh tế gia đình vẫn khó khăn. Mình bảo nó có gì thì xuống nhà máy chỗ mình, chị em với nhau mình xếp cho chỗ nhàn.

Hai đứa tâm sự mãi à, tối mịt lúc nào không hay, ngó đồng hồ mười rưỡi mà hãi quá cơ, vội vã bắt xe về Phủ Lý.

Lúc ngồi trong xe lại thấy mình hâm, việc gì phải hãi, con cái đã có cái người chu toàn nào đó chăm sóc, người ta cũng ghét mình chẳng thêm nói chuyện cơ mà, đúng là cái tội ảo tưởng hoá sức mạnh bản thân.

Hơi cười tự giễu, thể nào mà lúc về đến ngõ nhìn bóng đèn mờ mờ, hai đứa nhỏ cứ loanh quanh ngoài cổng tự dưng trông ngược đập thốn thức thể chứ nì.

Trông thấy mẹ hai chị ấy ba chân bốn cẳng lao tới, ôi trời chị Mun rơm rớm, em Sa thì vừa gào vừa khóc thét, mẹ ơi mẹ ghét Sa à sao mẹ không về ăn cơm với Sa, con và Mun đợi mẹ mãi, mẹ Nguyệt mẹ đi đâu mà đi lâu vậy, mẹ ơi con nhớ mẹ lắm, mẹ ơi lần sau mẹ đừng đi nữa nhé...

Nghe con gái meo máo mà mẹ cũng khóc theo, xin lỗi con rồi rít. Cảm giác này, chắc chỉ những người mẹ mới rõ, ầm áp ngọt ngào lắm.

Hai bé buồn ngủ díp cả mắt rồi ý, mà sợ mẹ đi mất nên cứ bám siết đòi phải ngủ cùng. Mình thương con quá nên có kịp tắm rửa gì đâu, mẹ nằm giữa hai đứa hai bên kể chuyện riu rít.

-“Mẹ ơi ba gọi điện mãi mà không được, mẹ đi chơi đâu đấy?”

-“Mẹ đi mua bột năng, mẹ bảo buổi sáng rồi còn gì.”

Đúng là bạn Mun trí nhớ tốt thật.

-“Đi mua sao lâu thế mẹ? Ba gọi cả cho bà gì đó mà không được, bà gì ý nhĩ?”

-“Bà Lan.”

-“Ba chở Mun Sa về ông bà ngoại nhưng không thấy mẹ...”

Đột nhiên xao xuyến cảm động lạ lùng, có ngờ được là chồng đi tìm vợ vậy đâu?

-“Thể hai con tối nay ăn gì? Tự tắm hay ba tắm?”

-“Ba tắm cho Sa còn Mun tự tắm, ăn cơm với thịt kho và rau muống xào, ba kho mặn lắm nhưng Mun bảo không được chê, rau muống thì bị sao ý...”

-“Không sao là Sa ăn phải miếng tỏi thôi mẹ ạ.”

...

Hai bé nô đùa một lúc thì ngủ, mình mệt quá định nằm ở đây luôn thì nghe tiếng cửa mở, ai đó giọng trầm trầm.

-“Vợ ăn gì chưa?”

Chồng hỏi đơn giản thế thôi mà cũng khiến tim gan vợ mềm nhũn hết cả, người như bị đơ luôn. Chỉ kịp ậm ừ chút thì đã bị chồng ẵm lên rồi.

-“Con cười cho đây, thả em xuống.”

-“Kệ.”

Ông xã mang mình về phòng, ôm lâu ơi là lâu ý, không trách móc gì cả, chỉ bảo lần sau vợ đi đâu thì nhớ đem điện thoại. Anh không hề nói anh về nhà ngoại, cũng chẳng nói anh nhớ hay lo cho vợ, cứ làm sao mình vẫn thấy xao xuyến thế không biết.

Hai vợ chồng sau đó nói chuyện nghiêm túc, anh treo cả tranh của Sa rồi, mình từ giờ cũng sẽ không bắt Mun nhường em nữa. Nói chung nhận ra ai cũng có lỗi, thôi xí xoá bỏ qua cho nhau.

Xong rồi việc gì đến thì cũng phải đến thôi, chiến tranh lạnh lâu như vậy mà, nhớ chết đi được, người nào đó cũng giống như bị bỏ đói lâu ngày ý, môi lưỡi rà hết bên trên tới bên dưới, rong ruổi cuồng nhiệt.

Đêm ấy, chắc phải là bão cấp mười bảy mất!!!

151. #150

Cuộc sống mà, luôn có những lúc gặp ghềnh.

Nhớ mãi năm đó giáo sư bị tai nạn. Một người cẩn thận như anh sao có thể gặp tai nạn? Lúc nghe người ta báo mình còn tưởng nhầm với ai.

Mất một lúc đơ mới vội vàng chạy vào viện. Được cái người đưa vào người ta kể đường chỗ đó bé, ông xã tránh hai thằng say rượu đi nghênh ngang rồi cuộc lao xuống mương.

Mịa nó chỉ muốn đập cho hai thằng khốn ấy một trận.

Tình hình xấu quá bác sĩ bảo chuyển lên tuyến trên, thế là đêm hôm ấy vợ với hai con theo chồng đi. Nói thật muốn gửi chúng về quê lắm nhưng có cô y tá khuyên anh không được tốt, chị cứ cho hai bé đi nhờ có gì còn được gặp mặt ba lần cuối.

Nghe xong mà nước mắt mình chảy không ngừng, vội vã nhờ người về nhà đón Mun Sa. Ba mẹ con nhếch nhếch nhếch, con khóc mẹ khóc, đau như xé từng khúc ruột.

May mắn hôm đấy thoát, nhưng chuyển biến của anh cứ như trôi dạt người ta vậy, rõ là ban sáng khám qua các kiểu thấy rất tốt, tỉnh tỉnh rồi, vợ nói gì cũng hiểu, còn cầm tay mình và hai con.

Thế nào mà chiều lại đột nhiên yếu đi, nhịp tim thất thường dọa mình sợ gần chết. Ai có người nhà đi viện chắc mới thấm được, lúc nào cũng như ngồi trên đồng lửa vậy.

Qua một tuần bác sĩ chịu trách nhiệm chính vào khám tổng thể, nói sắp tới tiến hành phẫu thuật lần nữa. Mọi người ba mẹ họ hàng chị em đều ở bên động viên không sao đâu, nhưng cái thời khắc đọc thoả thuận rồi đặt bút kí giấy đúng là như bị đè xuống địa ngục vậy, căng thẳng kinh khủng.

Lúc chồng ở trong đó, vợ ở ngoài chẳng biết làm gì khác ngoài cầu nguyện cả. Nửa tiếng trôi qua thì đi Hạnh đưa Mun và Sa tới, Sa nắm tay mẹ an ủi.

–“Chiều qua lúc mẹ đi tắm ba tỉnh nhé, ba khoẻ mạnh lắm, ba còn viết gì cho mẹ ý...”

Nghe con nói mà giật nảy người luôn. Mình quay sang hỏi hai đứa dồn dập mà con Mun nhất định không khai, nó bảo hứa với ba rồi, con Sa thì bị chị lờm nên câm nín.

Không biết thì thôi chứ thế này ai mà chịu được?

Mẹ đành phải tách hai bạn, lấy cớ bế bạn Sa đi dạo rồi vừa nịnh vừa dọa. Con bé này dễ lung lay mà, một lúc thì mình cũng moi được, thì ra là chồng xin y tá tờ giấy cái bút rồi viết vài dòng để lại cho mình rồi đưa Mun giữ, dặn giữ bí mật, nếu ba làm sao thì đưa cho mẹ.

Coi như là ông xã chuẩn bị di thư đấy hử, ghét thật, vừa giận vừa xót. Bực nữa, giao cho bạn Mun chứ không phải bạn Sa.

Nhưng vợ chấp chồng nhé, chấp hết. Chị Mun mặc váy thì chắc chắn chị không thể giấu thư trong người được rồi, mình vội vàng lên kêu đi Hạnh đưa chìa khoá rồi tới nhà nó tìm.

Lục tung khắp cả nhà, gần phát điên lên mới thấy tờ giấy gấp ngay ngắn nhét ở dưới chậu hoa ngoài ban công, mẹ nhà nó, đúng là ba nào con nấy.

Ngắn thôi, chữ viết cũng vội vàng run rẩy, nhưng có lẽ là bức thư lấy đi nhiều nước mắt nhất trong cuộc đời mình.

”Vợ à,

Có thể nào vì anh, vì con, mà mạnh mẽ sống tiếp?

Mọi chuyện bất ngờ quá, để vợ phải khổ rồi. Chồng xin lỗi rất nhiều, và chồng lựa chọn để lại thư tay coi như là thành ý, mong vợ tha thứ.

Còn vài chuyện chồng chưa bao giờ kể cả, vì cảm thấy ngại ngùng lảng xẹt, nhưng hôm nay dù có sến sẩm thì vợ cũng cố đọc hết nhé!

Năm ấy anh hàng ngày bị ba đánh đập tới mức phải bỏ chạy. Khi mẹ tới đón, anh đã tưởng rằng mẹ và anh, hai người sẽ cùng rời khỏi người cha đáng ghét đó. Nhưng không, mẹ lựa chọn quay về bên ông ấy, còn gửi anh ở lại nhà một người hoàn toàn xa lạ.

Lúc đó anh còn quá nhỏ, đã không thể nào hiểu được mẹ vẫn còn yêu mình.

Chú đi rất tốt, anh biết ơn, anh hạnh phúc, nhưng đôi lúc anh vẫn cảm thấy rất buồn, hình như trên đời này anh là người thừa, tồn tại cũng được, không tồn tại cũng chẳng sao, chẳng ảnh hưởng tới ai cả.

Rồi một ngày thật kì diệu, trong lúc buồn bã rầu rĩ, có cục thịt nho nhỏ bò tới cười khanh khách, ôm chặt lấy chân anh. Gương mặt ấy, đáng yêu biết bao, anh bế bé con lên, đưa nó đi chơi loanh quanh, cùng nó cười thật thoải mái.

Từ hôm đó, bé bám riết lấy anh, không thấy là khóc loạn, anh chỉ cần chơi với người khác nó cũng đổi rồi thét ầm lên.

Mọi người đều thương anh, nghĩ rằng bị một con nhỏ suốt ngày quẩn lấy như vậy, chắc phải mệt mỏi lắm.

Nhưng tất cả đều làm rồi, đó là loại chuyện hết sức ngọt ngào.

Nếu có đi đâu đó muộn muộn, anh sẽ nhanh hết sức mà chạy về, vì anh lo, bé ở nhà sẽ đợi.

Nếu chẳng may buồn, nó sẽ bám chặt mà hỏi những câu hết sức dễ thương, nó nhất định bị ba bị cô cả ngày rồi ôm vai bá cổ anh.

Con bé đó, cho anh cảm giác, mình là người quan trọng.

Con bé đó, cho anh một nơi muốn trở về.

Nguyệt,

Đối với anh, em không chỉ đơn giản là tình yêu, là mẹ của các con, là người bạn đồng hành suốt cuộc đời,
Mà,

EM LÀ NHÀ, nơi đâu có em, nơi đó chính là nơi anh tìm về.

-HQT

”

Mình lúc ấy khóc nức nở tức tưởi ướt đầm cả tờ giấy, đến lúc dì bọn nhỏ gọi anh ra rồi mới hoàn hồn bắt xe tới bệnh viện. Bác sĩ bảo đợi xem từ giờ tới tối tỉnh thì là tốt.

Nói chung vợ thì cảm xúc lẫn lộn, vừa xót vừa tức, lúc thì mếu máo lúc lại chửi chồng như hát hay. Cảnh cáo ông xã mình đã đọc thư, bây giờ tình hình là như này, vợ hiểu ý chồng rồi nên nếu chồng có thích sang thế giới bên kia thì vợ cũng sẽ đi theo, vợ xót chồng sang đó một mình bơ vơ không nhà không cửa.

Hình như giáo sư nghe mình dọa sợ quá, chắc phần thương người trẻ như mình đây phải chết oan, phần thương hai đứa nhỏ mồ côi, gần nửa ngày sau ca phẫu thuật thì giáo sư tỉnh, qua vài ngày đã ăn được cháo loãng, bình phục một cách kì diệu.

Mình cũng lạ, cứ nhìn anh là rơm rớm, kiểu như hạnh phúc quá mà, không dám tin.

Hôm nào cũng sụt sịt, hại ai đó cứ phải dỗ mãi không thôi.

Đúng là hú hồn.

...

Người ta tai nạn thường có xu hướng gầy đi, anh nhà mình thì béo múp lên, ai tới chơi hỏi thăm cũng đổ hết lỗi cho vợ chăm quá đà.

Nghe qua thì có vẻ trách móc nhưng nhìn kĩ ánh mắt ông ấy thì ngọt ngào lắm.

Ba tháng sau chồng đã mạnh khoẻ như người bình thường rồi, vợ ngẫm cũng thấy mừng.

Đợt vừa rồi anh ốm nên nhà phải thuê thêm người làm, chị ấy cùng tên với mẹ chồng mình, cũng nhiệt tình tốt tính lại thương hai đứa nên sau đó cứ để thế thôi, mình cũng có thêm thời gian rảnh.

Dạo này lão chồng mới sắm thêm một cái xe đạp, mịa kiếp xe đui gì trông xấu xấu bẩn bẩn mà giá bằng cả chục con đờ rim, chẳng biết có bị nó lừa cho không nữa.

Mình thì hơi bị ngứa mắt nhưng mua rồi thì thôi. Cầu nhàu cho oai tý chứ kể cả chưa mà người ta thích mình cũng đâu có cấm được.

Thế xong nói chung chiều nào cũng như chiều nào, cứ tầm năm rưỡi là vớt con cho người giúp việc, í ới gọi vợ đi chơi. Ủ chồng rủ đi thì chả nhẽ lại từ chối. Hâm mẹ nó rồi, ngồi ô tô không sướng lại chui về đạp xe.

Ban đầu mình nghĩ vậy đấy, nhưng lâu dần lại thấy đó là những khoảnh khắc rất đẹp đẽ. Lúc ông xã dạo trong thị xã thì còn ngượng ngùng nghiêm chỉnh, chứ lúc rẽ vào con đường hoa vắng tanh vắng ngắt là ôm lấy ôm để luôn, hít hít hà hà tình cảm lắm.

Nếu hôm nào mình mải ngắm hoa quên thì anh cũng nhắc ngay, hoặc hôm nào ôm lỏng quá thì bị trách là sao vợ lạnh nhạt thế.

Vợ với cả chồng, nhiều lúc trẻ con buồn cười nhỉ?

Phía kia, mặt trời sắp lặn rồi, gió thổi hiu hiu bình yên lắm. Phía này, có bà vợ đang nép vào lưng ông chồng già.

Phong ba bão táp triển miên, rồi một ngày bình tĩnh hồi tưởng lại, âu cũng chỉ là những kỉ niệm.

...

Em chẳng sợ cuộc đời nhiều biến cố.

Chỉ sợ không có anh siết chặt tay em.

HẾT.

Sweden, 18/02/2016.

Lan Rua's Story ~ Porcupine & Duck Family.

P/S: Thank you all, love u <>

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-nha>